ДЕЙВИД БАЛДАЧИ

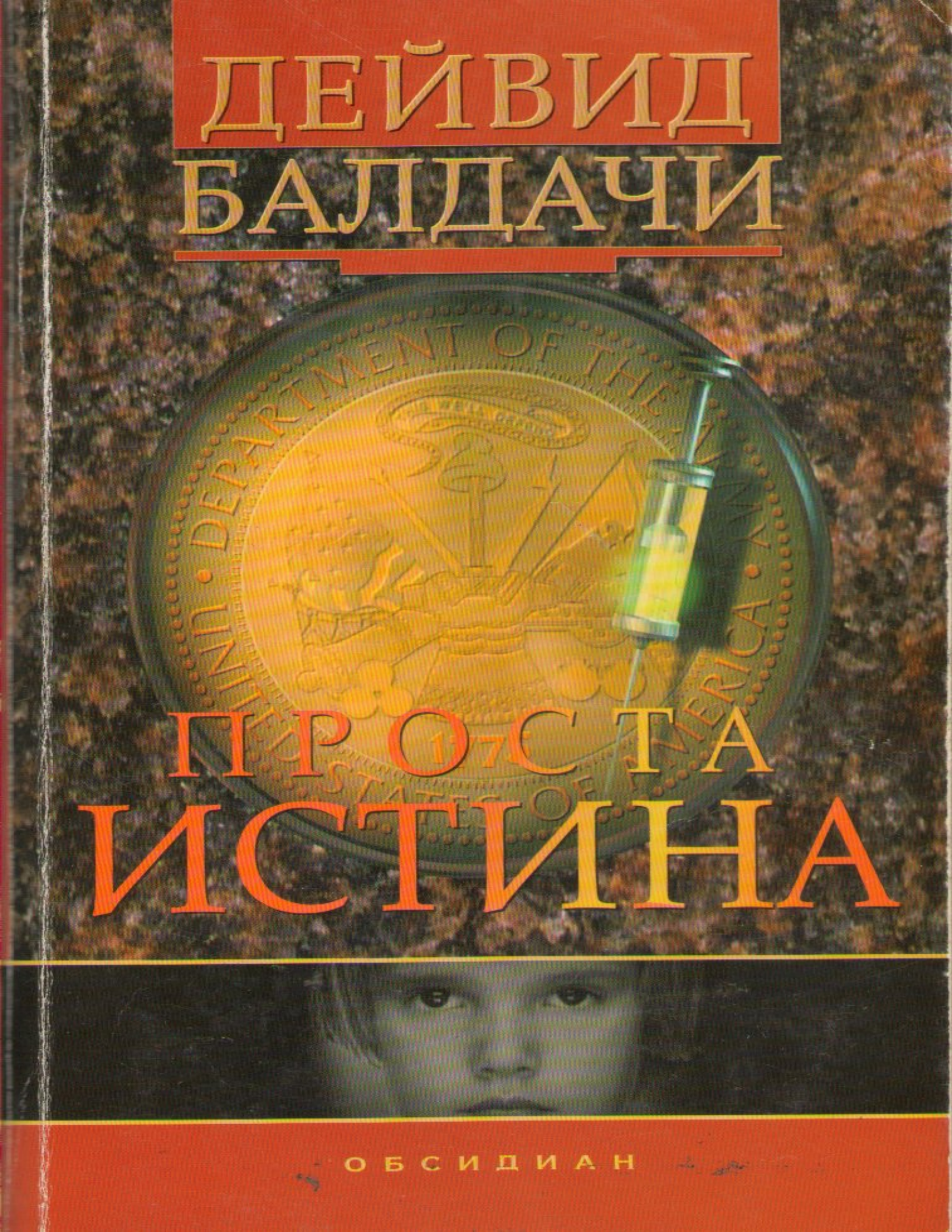

ПРОСТА ИСТИНА

ОБСИДИАН

ДЕЙВИД БАЛДАЧИ
ПРОСТА ИСТИНА

Превод: Любомир Николов

chitanka.info

Руфъс Хармс, обвинен в убийството на дете, е поредният затворник с доживотна присъда, който твърди, че е невинен. След 25 години, прекарани във военен затвор, Руфъс успява тайно да изпрати писмо до Върховния съд. То попада в ръцете на младия и амбициозен юрист Майк Фиск. И тогава всеки, докоснал се до писмото, загива. Първата жертва е Майк.

Адвокатът Джон Фиск, бивш полицай, започва разследване на убийството на своя брат, в което се включва и Сара Еванс, асистентка на единствената жена в състава на Върховния съд. Много скоро Джон и Сара се изправят пред една конспирация, която разтърсва основите на Вашингтон.

Човекът, който знае какво се е случило преди 25 години, се надбягва със смъртта.

Истината рядко е чиста и никога проста.
Оскар Уайлд

На Мишел

Простата истина е, че без теб животът ми няма смисъл.

С любов посвещавам тази книга и на паметта на Бренда Гейл Дженингс, едно тъй скъпо дете.

1.

В този затвор вратите са от няколко пръста стомана; излезли навремето от завода безупречно гладки, днес те са покрити с многобройни драскотини и вдлъбнатини. Сивата им повърхност изобилства от отпечатъци на човешки лица, колене, лакти, зъби и кървави дири. Затворнически йероглифи: болка, страх, смърт, всичко е записано тук навеки или поне докато пристигне нова метална плоча. В горния край на всяка врата има малък квадратен отвор. Надзирателите надничат през него, използват го, за да хвърлят от време на време ярък лъч върху човешкото стадо, за което са отговорни. Палките им изневиделица се стоварват върху метала с трясъка на пушечен изстрел. Старите затворници понасят всичко това търпеливо. Взират се в пода, без да го виждат — с две думи казано, гледат си работата, — и това е тяхното тихо предизвикателство. Не че някой изобщо го забелязва. Новаците все още настръхват, когато ги връхлети лъчът или трясъкът; някои подмокрят крачолите на памучните си панталони, гледат как струйката се стича по черните им обувки. Ала скоро преодоляват страха, блъскат на свой ред по гадната врата, потискат бликналите хлапашки сълзи и парещата жлъчка в стомаха. Ако искат да оцелеят.

Нощем в килиите цари пещерен мрак, само тук-там се мяркат причудливи силуети. Тази нощ над областта се е развихрила гръмотевична буря. Когато от небосвода долита светкавица, ярката светлина плисва за миг през малките плексигласови прозорчета. При всеки проблясък върху отсрещната стена се очертават шестоъгълниците на телената мрежа, изпъната пред стъклото.

Мимолетното осветление изтръгва от мрака лицето на един мъж, сякаш внезапно изплувало от дълбока вода. За разлика от затворниците в другите килии той седи сам, размишлява, не вижда никого. Другите затворници се боят от него; пазачите също, макар че са въоръжени. Защото грамадната му снага внушава страх. Когато минава покрай останалите — все корави, жестоки, самонадеяни мъже, — те бързо извръщат погледи.

Името му е Руфъс Хармс и във военния затвор Форт Джаксън му се носи славата на унищожител — закачиш ли го, ще те смаже. Никога не подхваща боя пръв, но винаги остава последен. Двайсет и пет години затвор са си казали тежката дума. Дълбоките белези по кожата на Хармс, криво зарасналите кости по скелета му са истинска хроника на неговия престой тук, досущ като годишните кръгове на дървото. Но далеч по-страшни белези се крият в меката тъкан на мозъка, в центровете на човешката му същност — спомени, мисли, обич, омраза, всичко е объркано, всичко се обръща срещу него самия. Най-вече спомените, този унизителен железен тумор, израснал в горния край на гръбнака.

И все пак масивното туловище е съхранило внушителна мощ; личи си по дългите възлести ръце, по набитите плещи. Дори и изпъкналият корем подсказва изключителна сила. Но въпреки всичко Хармс е като наклонен стар дъб — някои клони вече са мъртви, други тепърва изсъхват и окастрянето не ще им помогне, а от едната страна корените стърчат над земята. Той е живо противоречие — кротък човек, почитащ другите, съхранил вяра в Бога, ала безнадеждно стегнат в образа на безсърдечен убиец. Заради това пазачите и останалите затворници не го закачат. Това му стига. Или по-точно му стигаше до днес. Днес той получи нещо от брат си. Самородно злато, изблик на надежда. Начин да се измъкне от това място.

Нов проблясък разкрива очите му — обкръжени с яркочервени кръгове, те са сякаш кръвясали, ако човек не забележи сълзите по натежалото, мрачно лице. Светлината изгасва и затворникът приглажда с пръсти лист хартия, като внимава да не издаде нито звук, иначе някой любопитен пазач непременно ще дойде да си пъха носа в чуждите работи. Лампите са изгасени още преди няколко часа и това няма как да се промени. Вече от четвърт век мракът около него свършва едва с новото утро. Ала липсата на светлина почти не му пречи. Хармс е изчел писмото, запаметил го е до последната дума. Всяка сричка го прорязва като мълниеносно захапване на бръснач. Най-отгоре на листа е отпечатан едро знакът на американските въоръжени сили. Той го познава добре. От трийсет години насам за него армията е работодател и тъмничар.

Военните искаха да получат информация от Руфъс Хармс, пропаднал и забравен редник от виетнамската епоха. Информация,

която Хармс нямаше как да им даде. Дори и без светлина Хармс уверено плъзна пръст по писмото и докосна онова място, което за пръв път събуди откъслечни спомени, затаени дълбоко в него от толкова много години. Тия частици бяха се слели в безконечен осакатяващ кошмар, но същината им вечно оставаше недосегаема. Когато за пръв път прочете писмото, Хармс сведе глава ниско над листа, сякаш се мъчеше да разкрие скрития смисъл на машинописните брътвежи, да разгадае най-голямата загадка в своя грешен живот. Тази нощ безформените откъслеци внезапно се сляха в ясен спомен, спомен за истината. Най-сетне.

Допреди да прочете писмото от армията, Хармс имаше само два ясни спомена от онази нощ преди двайсет и пет години: малкото момиченце и дъжда. Беше жестока буря, почти като днешната. Момиченцето имаше изящни черти; носле като пъпчица от хрущял; лице, по което все още не бяха останали дирите на слънце, тревоги и възраст; вторачените очи бяха невинни и сини, амбицията за дълъг живот все още едва се зараждаше в простодушните им дълбини. Кожата беше бяла като захар — без никакви белези освен дълбоките червени петна върху шията, крехка като стъбло на цвете. Петната бяха причинени от ръцете на редник Руфъс Хармс, същите ръце, които сега стискаха писмото, докато умът му отново надвисваше в опасна близост до онзи спомен.

Спомнеше ли си за мъртвото момиченце, той заплакваше, просто нямаше как да се удържи, но ридаеше безмълвно. Пазачите и затворниците бяха лешояди, акули, те надушваха от километри кръвта, слабостта, уязвимото място; усещаха всичко по едно трепване на очите, по разширените пори на кожата, дори по мириса на потта. Тук всички сетива се изостряха. Тук сила, бързина, жестокост се равняваха на живот. Или на смърт.

Когато военната полиция ги откри, той бе коленичил над детето. Тънката рокличка лепнеше по телцето, което бе потънало в подгизналата земя, сякаш захвърлено отвисоко, за да си издълбае само плитък гроб. За момент Хармс вдигна очи към патрула, но умът му не регистрира нищо освен размазани тъмни силуети. Никога през живота си не бе изпитвал подобна ярост както в онзи момент, когато изведнъж му призля, обгърна го сива пелена, а пулсът, дишането и кръвното изведнъж хвръкнаха до небесата. Сграбчи главата си сякаш за да

попречи на избухващия мозък да разцепи черепа, да пробие кости, кожа и косми и да се пръсне из влажния въздух.

Когато отново сведе очи към мъртвото дете и сетне към треперещите ръце, които бяха сложили край на живота му, гневът изведнъж се отцеди, като че вътре в него някой бе завъртял невидимо кранче. Кой знае защо, тялото отказваше да му се подчинява и Хармс можеше само да остане така — мокър и разтреперан, с колене, затънали дълбоко в калта. Грамаден черен вожд в зелена униформа, принасящ в жертва дребно бяло създание, така по-късно щеше да го опише един от потресените свидетели.

На другия ден щеше да узнае името на момиченцето: Рут Ан Мозли, десетгодишна, родом от Кълъмбия, Южна Каролина. Семейството било дошло да посети брат й, който служел в базата. А през онази нощ Хармс видя Рут единствено като труп — дребен, почти нищожен в сравнение с поразителните размери на тялото му: сто деветдесет и два сантиметра ръст, сто трийсет и пет килограма тегло. Размазаният образ на приклада, който един от полицаите стовари върху черепа му, представляваше последното късче спомен от онази нощ. Ударът мигновено го просна на калната земя до детето. Безжизненото детско лице гледаше нагоре и във всяка вдлъбнатина по него се сбираха капки дъжд. Руфъс Хармс рухна в калта по очи и не видя нищо друго. С това спомените му свършваха.

До тази нощ. Той вдъхна дълбоко влажния въздух с мирис на дъжд и се загледа през открехнатия прозорец. Изведнъж се бе превърнал в най-рядката птица: невинен човек зад решетките.

С течение на годините бе повярвал, че злото се е спотайвало в него като раково заболяване. Дори бе помислял за самоубийство, чрез което да изкупи отнетия чужд живот — живот на дете. Но той бе дълбоко религиозен, а не от онези вятърничави типове, които едва в затвора търсят утеха от Бога. Тъй че нямаше как да посегне греховно на собствения си живот. Освен това знаеше, че убийството на момиченцето го е обрекло на задгробни мъки, далеч по-страшни от онова, което търпеше в момента. Не бързаше да се хвърли към тях. По-добре засега да остане тук, в този човешки затвор.

Сега разбираше, че решението му да живее е било правилно. Всевиждащият Бог го бе съхранил жив точно за този момент. С поразителна яснота си припомни мъжете, които бяха дошли през онази

нощ да го търсят в карцера. Умът му пазеше и до днес всяко изкривено лице, нашивките по ръкавите на някои от тях — негови бойни другари. Спомняше си как го обкръжиха като изгладнели вълци, черпещи храброст от множеството си; помнеше каква неописуема омраза кънтеше в думите им. Онова, което сториха през онази нощ, бе причинило смъртта на Рут Ан Мозли. И Хармс също умря тогава в почти пълния смисъл на думата.

За тия хора Хармс бе пълноценен войник, който никога не се е сражавал за родината си. Несъмнено вярваха, че каквото и да му сторят, все ще е заслужено. Сега бе мъж на средна възраст, умиращ бавно в тази клетка заради едно престъпление, вкоренено дълбоко в миналото. Нямаше сили да види дори и сянка от справедливост в отношението към себе си. Ала при все това Руфъс Хармс се взираше в познатия мрак на своята гробница, обзет от едно-единствено могъщо вълнение: след двайсет и пет години ужасна, смазваща вина, която го мачкаше безмилостно, докато прекъсна почти докрай връзките му с окаяния живот, днес най-сетне знаеше, че е дошъл техният ред да страдат. Той стисна оръфаната Библия, подарък от майка му, и се закле в това пред Бога, който бе решил да не го изоставя.

2.

Стъпалата към Върховния съд на Съединените щати бяха широки и сякаш безкрайни. Пътят нагоре по тях напомняше мъчително катерене към връх Олимп, за да си измолиш среща със Зевс и в крайна сметка бе точно така. Върху фасадата над главния вход бяха изсечени думите: ЕДНАКВО ПРАВОСЪДИЕ ПРЕД ЗАКОНА. Девизът не идваше от някакъв важен документ или съдебно решение, а от фантазията на Кас Гилбърт, проектант и строител на сградата. Въпрос на пространство — думите пасваха идеално на мястото, предвидено от Гилбърт за паметна юридическа фраза.

Величавото здание се издигаше на четири етажа над улицата. По ирония на съдбата Конгресът бе отпуснал фондове за изграждането му през 1929 година, тъкмо когато борсата рухна и причини Голямата криза. Почти една трета от похарчените девет милиона отидоха за покупка на мрамор. Облицовката беше от чист вермонтски мрамор, докаран с цяла армада товарни коли; откъм четирите вътрешни двора лъщеше полиран джорджийски гранит; млечнобял камък от Алабама покриваше подовете и стените навсякъде, освен в Голямата зала. Там под нозете се тъмнееше черен италиански мрамор, съчетан на места с африкански. Колоните в залата бяха издигнати от италиански мраморни блокове, докарани с кораб от кариерите в Монтарети до Ноксвил, щата Тенеси. Каменоделците дълго се трудиха, за да изсекат деветметровите опори за свода на зданието, станало от 1935 година професионален дом на деветима мъже, а от 1981 година и на една жена — все изключителни хора. Привържениците на сградата я смятаха за чудесен образец на гръцка архитектура в коринтски стил. Противниците й твърдяха, че вместо учреждение за разумно правораздаване се е получил някакъв смахнат дворец за кралски развлечения.

И все пак от времето на Джон Маршал именно Върховният съд бе защитник и тълкувател на Конституцията. Той можеше да обяви за незаконно всяко действие на Конгреса. Тия девет души можеха да

принудят дори президента да им предаде записи и документи, които в крайна сметка щяха да доведат до позорната му оставка. Създадена още от основателите на страната заедно със законодателната власт на Конгреса и изпълнителната власт на президентството, американската юридическа система начело с Върховния съд беше равностоен клон на държавното управление. И наистина управляваше — чрез своите решения по множество важни въпроси Върховният съд променяше и оформяше волята на американския народ.

Застаряващият мъж, който крачеше през Голямата зала, бе продължител на тази славна традиция. Беше висок и костелив, без очила върху добродушните кафяви очи, съхранили отличното си зрение въпреки десетилетията четене на ситен шрифт. Коса почти нямаше; с годините раменете му се бяха свили и прегърбили; крачеше с леко накуцване. Но въпреки всичко председателят на Върховния съд Харолд Рамзи излъчваше около себе си усещането за нервна енергия и несравним интелект, което компенсираше всеки физически недостатък. Дори стъпките му сякаш звучаха някак особено и целеустремено.

Той беше най-високопоставеният юрист в страната и тук бе неговият съд, неговата сграда. Медиите отдавна го бяха кръстили „Съдът на Рамзи“, също както преди време го наричаха съд на Уорън и другите му предшественици, чийто пост бе наследил. Рамзи управляваше своя съд строго и справедливо, след като преди повече от десет години оформи солидно мнозинство. Той обичаше задкулисните интриги и пазарлъци в своето царство. Грижливо подхвърлена тук-там дума или параграф, лека отстъпка в едно или друго отношение означаваше, че услугата ще му бъде върната някой ден. Търпеливо изчакваше да се зададе най-подходящото дело като двигател на промяната — понякога по най-неочакван начин дори за неговите сътрудници. И никога не отстъпваше от манията си непременно да събере петте гласа, необходими за решение с мнозинство.

Рамзи бе дошъл тук като помощник на върховния съдия, а преди десетина години го издигнаха на най-високото място. На теория беше пръв между равните, но в действителност имаше нещо повече. Той се отличаваше с непреклонна вяра и лични разбирания по всички въпроси. За щастие бе кандидатствал за поста по времето, когато подборът на висши служители нямаше нищо общо с днешната политическа изтънченост. Тогава не задаваха на кандидата онези

неудобни въпроси за мнението му по специфични правни проблеми като аборта, смъртното наказание и обсега на съдебното решение, които днес гъсто обсипват политизирания път към креслото на върховния съдия. По онова време, щом президентът предложеше някого, щом човекът притежаваше необходимата юридическа биография и нямаше особено кирливи ризи за криене, работата беше опечена.

Сенатът единодушно одобри Рамзи. Всъщност нямаше избор. Образованието и юридическият му опит бяха от най-висша класа. Множество дипломи, все от елитни колежи и университети, при това с пълно отличие. Сетне награди за преподавателска работа като професор по право с оригинални, мащабни теории за посоките, по които трябва да тръгнат законите, а покрай тях и цялото човечество. След това го назначиха във Федералния апелативен съд, където бързо стана старши съдия. По време на престоя му там Върховният съд не отхвърли нито едно от неговите решения. С годините той си бе изградил ефикасна мрежа от връзки, бе вършил всичко необходимо, за да достигне днешния си пост, в който се бе вкопчил с нокти и зъби.

Беше си го заслужил. Нищо не се даваше даром. Това бе още едно от твърдите му убеждения. Работиш ли упорито, ще преуспееш в Америка. Никому не се полагаха отстъпки — нито на бедните, нито на богатите, нито на средната класа. Съединените щати са страна на неограничените възможности, но трябва да работиш с пот на чело, да правиш жертви, за да кацне успехът на рамото ти. Рамзи не търпеше хорските оправдания за провала. Той бе роден в неописуемо бедно семейство с жесток баща алкохолик. Не намираше закрила и от майка си — баща му бе смазал майчинските й инстинкти още в зародиш. Стартира в живота от най-ниска позиция, а ето докъде успя да достигне. Щом той можеше да издържи и преуспява при тия обстоятелства, значи и другите можеха. А ако се проваляха, вината си беше тяхна. Друго мнение не признаваше.

Той въздъхна доволно. Започваше поредният мандат на Върховния съд. Всичко вървеше като по вода. Но имаше една неприятност. Всяка верига се къса на слабата брънка. А такава имаше. Неговото потенциално Ватерлоо. Засега работите можеше и да вървят добре, ами след пет години? Тия неща трябва да се уреждат отрано, преди да са се изплъзнали от контрол.

Знаеше, че скоро ще срещне достоен съперник в лицето на Елизабет Найт. Тя не му отстъпваше по ум, а може би и по издръжливост. Усети го още в деня, когато подписаха назначението й. Млада женска кръв в един съд, препълнен със стари мъже. Рамзи я подхвана от самото начало. Възлагаше й да разработва становища, когато смяташе, че са на едно мнение — надяваше се, че отговорната задача да състави текст, с който да обединят мнозинството, ще я направи негов съюзник. Опита се да я вземе под крилото си, да я упъти из процедурните лабиринти на Върховния съд. Ала тя прояви крайно упорит и независим характер. Рамзи бе виждал как други съдии се отпускат, престават да бъдат нащрек и в крайна сметка по-младите и по-усърдните им отнемат челното място. За нищо на света нямаше да повтори тяхната грешка.

— Мърфи се тревожи за делото „Ченс“ — каза Майкъл Фиск на Сара Еванс.

Намираха се в нейния кабинет на втория етаж. Майкъл беше висок метър и осемдесет и пет, красив, с телосложението на бивш спортист. Повечето сътрудници изкарваха по една година стаж във Върховния съд, преди да се прехвърлят на по-престижна работа в частната практика, държавните служби или академичните кръгове. Майкъл бе останал тук едва ли не безпрецедентно дълго — започваше трета година като старши сътрудник на легендарния либерал Томас Мърфи.

Майкъл притежаваше поразителен ум. Мозъкът му беше като машина за сортиране на пари: данните влизаха в главата му, подреждаха се набързо и отиваха точно на място. Той можеше да жонглира наум с десетки най-сложни варианти на предстоящите събития, като изпробваше как всеки от тях ще повлияе върху останалите. Във Върховния съд охотно поемаше делата от национална важност, обкръжен от противници със също тъй остри умове. И бе открил, че дори в контекста на строго интелектуалния спор винаги има време и място за нещо по-дълбоко от онова, което диктуват суровите слова на закона. Всъщност не му се искаше да напуска Върховния съд. Външният свят изобщо не го привличаше.

Сара изглеждаше разтревожена. През миналия мандат Мърфи бе гласувал да се даде ход на делото „Ченс“. В момента се водеше устно обсъждане и готвеха докладната за съдебното заседание. Сара беше на двайсет и пет години, висока малко над метър и шейсет, стройна, но и закръглена точно където трябва. Имаше изящно лице и големи сини очи. Косата й беше гъста, светлокестенява — през лятото почти руса — и около нея винаги се носеше приятен, свеж аромат. Работеше като старши сътрудник на съдия Елизабет Найт.

— Не разбирам — каза тя. — Мислех, че ни подкрепя изцяло. Случаят е тъкмо като за него. Дребният човек срещу голямата бюрокрация.

— Да, но той твърдо държи да се прилагат прецедентите.

— Дори ако са погрешни?

— На едно мнение сме, Сара, но реших, че ще е най-добре да те предупредя. Сама знаеш, без него Найт няма да събере пет гласа. Дори и с него може да не успее.

— Добре де, какво иска Мърфи?

Така ставаше почти винаги. Прословутата сътрудническа мрежа. Шушукаха си, спореха, пазаряха се за гласове в полза на техните шефове като най-безсрамни политически търгаши. Съдиите смятаха, че е под достойнството им открито да агитират за гласове, за отделна фраза в някое становище, за определено тълкуване, включване или отпадане на даден текст, но сътрудниците не бяха чак толкова придирчиви. Всъщност мнозина от тях дори се гордееха с постиженията си. Работата им напомняше огромна, вечно променяща се страница от клюкарско вестниче, само че ставаше дума за националните интереси. И всичко това бе оставено в ръцете на зелени младоци без никакъв трудов стаж.

— Той не е категорично против позицията на Найт. Но за да спечели пет гласа на заседанието, тя ще трябва да подготви становището си много грижливо. Той няма да отстъпи нито крачка. Бил е в армията през Втората световна война. Много държи на нея. Смята, че заслужава изключително внимание. Трябва да го знаеш, когато подготвяш черновата на становището.

Сара кимна с благодарност. Хората дори не подозираха колко силно влияе миналото на съдиите върху техните мнения.

— Благодаря. Но най-напред трябва да възложат на Найт да подготви становището.

— Естествено, че ще й възложат. Рамзи няма да гласува срещу Ферес и Стенли, знаеш го. На заседанието Мърфи вероятно ще подкрепи Ченс. Той е пръв помощник на председателя, тъй че трябва да разпредели позициите. Ако на заседанието Найт спечели пет гласа, ще има и неговия. Изложи ли становището както трябва — без общи приказки и отклонения, — всичко ще е наред.

„Съединените щати срещу Ченс“ се смяташе за едно от най-важните текущи дела през този мандат. Барбара Ченс бе служила като редник в армията. Чрез системен тормоз, грубости и заплахи я бяха принудили да влезе в сексуална връзка с неколцина от своите офицери. Делото бе минало по вътрешните армейски канали и в крайна сметка единият от виновниците бе пратен в затвора от военния съд. Барбара Ченс обаче не се задоволи с това. След като се уволни, тя заведе срещу армията дело за морални щети, твърдейки, че ръководството е допуснало да съществува тази враждебна среда за нея и другите униформени жени.

Сетне делото запълзя бавно по юридическите инстанции. Ченс непрекъснато губеше. Случаят засягаше толкова много неизяснени области от закона, че в крайна сметка пльосна като грамадна риба на прага на Върховния съд.

Колкото и да бе парадоксално, според действащите закони Ченс нямаше шанс да спечели. Военните бяха буквално неуязвими за каквито и да било претенции от страна на свои служители, независимо чия е вината. Но върховните съдии можеха да променят закона. И тъкмо с тази цел Найт и Сара Еванс неуморно се трудеха в сянка. Подкрепата на Томас Мърфи бе изключително важна за техния план. Мърфи можеше и да не подкрепи пълната отмяна на армейската недосегаемост, но делото „Ченс“ щеше поне да пробие дупка в стената около военните.

Изглеждаше преждевременно да се обсъжда решение по случай, който още не е разгледан, но в много случаи и на много съдебни нива неофициалният спор решаваше всичко. Докато делото влезе в залата, вече всички си имаха мнение. Фазата на съдебния спор бе за върховните съдии по-скоро възможност да демонстрират пред колегите си своите лични позиции и тревоги често с помощта на съвсем

условни разсъждения. Това напомняше донякъде размахване на измислени плашила, чрез които да кажат: „Гледайте, братя съдии, какво ще стане, ако гласувате тъй и тъй.“

Майкъл стана и изгледа Сара от горе на долу. Беше останала тук за още един мандат по негово настояване. Израснала в малка ферма в Северна Каролина и завършила право в Станфорд, тя можеше както всички други сътрудници да се надява на чудесно професионално бъдеще. Да започнеш служебната си биография от Върховния съд бе като златен ключ почти за всяко място, където стъпва прокурорски крак. Това влияеше зле на някои от сътрудниците, създаваше им раздуто самочувствие без реална подплата. Майкъл и Сара обаче си оставаха все същите както преди. И това, заедно с нейната интелигентност, красота и приятно уравновесен характер, бе причината преди седмица Майкъл да й зададе много важен въпрос. Въпрос, на който се надяваше да получи отговор много скоро. Може би още сега. Открай време си беше нетърпелив.

Сара го погледна въпросително.

— Обмисли ли онова, което ти казах?

Беше отлагала отговора колкото можеше, но вече нямаше накъде.

— Само то ми е в главата.

— Казват, че когато се бави толкова дълго, не е на добро — подхвърли той шеговито, но явно без настроение.

— Майкъл, много ми харесваш.

Лицето му изведнъж пламна.

— Харесвам ли ти? Божичко, още една лоша поличба.

Сара поклати глава.

— Съжалявам.

Той сви рамене.

— Да знаеш аз колко съжалявам. За пръв път моля момиче да се омъжи за мен.

— И на мен ми е за пръв път. Нямам думи да изразя колко съм поласкана. Ти би направил щастлива всяка жена.

— Освен една. — Майкъл сведе очи към ръцете си и видя, че леко треперят. Кожата му сякаш изведнъж се бе стегнала. — Уважавам решението ти. Не съм от ония, дето мислят, че любовта идва с времето. Или я има, или не.

— Ще си намериш друга, Майкъл. И тя ще е много щастлива. — Сара се чувстваше ужасно неловко. — Дано този разговор не означава, че губя най-добрия си приятел в съда.

— Може би. — Още преди да е възразила, Майкъл вдигна ръка. — Шегувам се. — Той въздъхна. — Не бих желал да прозвучи егоистично, но за пръв път ми режат квитанцията в каквото и да било.

— Де и моят живот да беше толкова лек — усмихна се Сара.

— Не завиждай. Така неуспехът се преглъща много по-трудно. — Майкъл пристъпи към вратата. — Оставаме си приятели, Сара. С теб е толкова весело. Не съм чак такъв глупак, че да те изпусна. Е, ти също ще си намериш някого и ще бъдеш много щастлива. — Без да я поглежда, той добави: — Между другото, да не би вече да си го намерила?

Тя трепна.

— Защо питаш?

— Наречи го шесто чувство. Загубата се понася малко по-леко, ако знаеш кой е съперникът.

— Няма друг — бързо отвърна тя.

Майкъл не изглеждаше убеден.

— По-късно ще поговорим.

Дълбоко смутена, Сара се загледа след него.

— Помня първите си години във Върховния съд.

Рамзи гледаше през прозореца и устните му бавно се разтегляха в усмивка. Седеше срещу Елизабет Найт, най-младата от върховните съдии. Тя беше около четирийсет и пет годишна, средна на ръст, със стройна фигура и черна коса, стегната на строг, безмилостен кок. Имаше остро, волево лице и безупречно гладка кожа, сякаш никога не излизаше на открито. Найт бързо си бе създала славата на опасен противник в споровете и неуморен съдебен труженик.

Тя се облегна назад, обмисляйки графика си до края на деня.

— Сигурно са незабравими спомени.

— Беше много *поучително* — каза Рамзи.

Найт се втренчи в него. Сега той я гледаше, сплел зад тила едрите си ръце.

— Всъщност ми трябваха цели пет години, за да схвана кое как става — продължи Рамзи.

Найт потисна усмивката си.

— Не проявявай излишна скромност, Харолд. Вероятно си разбрал всичко още от прага.

— Не, наистина трябва време. А и имах чудесни учители. Феликс Абернати, старият Том Паркс. Няма нищо срамно в това да уважаваш чуждия опит. Всички минаваме през процеса на обучение. Макар че ти сигурно си напредвала по-бързо от другите — веднага добави той. — Така или иначе, тук търпението се цени много високо. Ти дойде едва преди три години. А за мен това място е като роден дом цели две десетилетия. Надявам се, че ме разбираш.

Найт закри с длан усмивката си.

— Разбирам, че малко те разтревожих, като настоях да се заемем със „Съединените щати срещу Ченс“ в края на миналия мандат.

Рамзи рязко се приведе напред.

— Не вярвай на всичко, което чуваш из коридорите.

— Напротив, открила съм, че слуховете из канцеларииите са изключително точни.

Рамзи пак се облегна назад.

— Е, трябва да призная, че малко се изненадах. В делото няма нерешен правен въпрос, който да изисква нашата намеса. Какво повече?

И той разпери ръце.

— Така ли смяташ?

По лицето на Рамзи изби червенина.

— Така смятат всички официални решения на този съд за последните петдесет години. Искам само да се отнасяш към прецедентите с подобаващото уважение.

— Никой не уважава съдебната институция повече от мен.

— Радвам се да го чуя.

— И ще ми бъде много приятно да беседвам с теб по делото „Ченс“ след предварителното обсъждане.

Рамзи я погледна сухо.

— Обсъждането ще е съвсем кратко, колкото да се каже „да“ или „не“. С две думи, още днес аз ще имам поне пет гласа, а ти не.

— Е, аз пък убедих още трима да гласуват за гледане на делото.

Рамзи сякаш бе готов да се разсмее.

— Скоро ще узнаеш колко огромна е разликата между гласуване за гледане на едно дело и гласуване за вземане на решение. Не се съмнявай, мнозинството е мое.

Найт се усмихна чаровно.

— Твоята самоувереност е заразителна. Поне *това* мога да науча от теб.

Рамзи стана да си върви.

— Обмисли тогава още един урок: дребните грешки водят към по-големи. Нашата работа е за цял живот и не дава нищо освен репутация. Загубиш ли я веднъж, никога не се връща. — Той пристъпи към вратата. — Желая ти плодотворен ден, Бет — подхвърли той, преди да излезе.

3.

— Руфъс? — Самюел Райдър притисна слушалката към ухото си. — Как ме откри?

— По тия места адвокатите не са чак толкова много, Самюел — отвърна Руфъс Хармс.

— Вече не съм на старата служба.

— Сигурно ти се отразява добре.

— Понякога ми е мъчно за униформата — излъга Райдър. Навремето беше уплашен новобранец, но за щастие с диплома по право и предпочете топлото местенце като адвокат, вместо да размахва пушка из виетнамските джунгли, където сигурно щяха да го направят на решето.

— Трябва да те видя. Само че не е за разговор по телефона.

— Наред ли е всичко във Форт Джаксън? Чух, че са те прехвърлили там.

— Ами да. Затворът си го бива.

— Не това имах предвид, Руфъс. Просто се чудех защо ме търсиш след толкова години.

— Все още си мой адвокат, нали така? Просто досега не си ми потрябвал.

— Напоследък ми е доста натоварено, пък и нямам навик да пътувам толкова надалеч.

— Непременно трябва да те видя утре, Самюел. Не мислиш ли, че ми го дължиш?

Райдър неволно стисна още по-здраво слушалката.

— Навремето направих за теб всичко възможно.

— Прие споразумението. Бързо и лесно.

— Не — възрази Райдър, — сключихме извънсъдебното споразумение с когото трябваше и съдебният състав го подписа. Така беше най-разумно.

— Всъщност изобщо не се постара да избегнеш присъдата. Повечето адвокати опитват.

— Кой ти го каза?

— В затвора научаваш едно-друго.

— Слушай, нямаше как да избегнем присъдата. Нали помниш, че се призна за виновен.

— А пък ти не повика свидетели. Изобщо не те видях да вършиш нещо.

Райдър премина в глуха защита.

— Направих всичко възможно. Не забравяй, че можеха да те екзекутират, Руфъс. Невръстно бяло момиченце и тъй нататък. Щяха да ти лепнат смъртна присъда, знам го от сигурно място. Поне отърва кожата.

— Утре ще говорим, Самюел. Включил съм те в списъка за свиждане. Около девет сутринта. Благодаря. Много благодаря. А, донеси ми транзистор.

Преди Райдър да попита защо да носи транзистор и защо изобщо да идва, Хармс прекъсна връзката.

Райдър се облегна в удобното кресло и хвърли поглед из просторния кабинет с дървена ламперия по стените. Практикуваше право в едно малко градче близо до Блексбърг, Вирджиния. Живееше си чудесно: хубава къща, нов буик на всеки три години, отпуск два пъти в годината. Беше зачеркнал миналото веднъж завинаги, особено най-ужасния случай в кратката си кариера на военен юрист. Дело от онези, дето ти свиват стомаха като вкиснато мляко, само че никакво лекарство не помага.

Райдър плъзна длан по лицето си, докато мислите му се връщаха към началото на седемдесетте години, време на хаос за военните, страната и света. Всеки гледаше да прехвърли другиму вината за всяка нередност, откак съществува вселената. Преди малко Руфъс Хармс се правеше на обиден, но той *наистина* бе убил онова момиченце. Жестоко. Пред очите на близките. Беше му строшил врата за секунди, преди някой да се опита да го спре.

Райдър бе сключил от името на клиента си извънсъдебно споразумение, но според военните закони имаше право да се бори за намаляване на присъдата. Ответникът получаваше или наказанието от предварителното споразумение, или пък наложеното от съдебния състав — в зависимост от това кое е по-малко. Ала думите на Хармс продължаваха да тормозят адвоката, защото навремето се бе съгласил

да не разчита особено на последната фаза от процеса. Двамата с военния прокурор се споразумяха да не призовават свидетели за характеристика на обвиняемия и тъй нататък. Освен това Райдър прие да работи по фактите от официалния протокол, вместо да се опита да търси нови доказателства и свидетели.

Това едва ли беше игра по правилата, тъй като правото на обвиняемия да оспори присъдата не можеше да се отменя по чието и да било решение. Но ако Райдър не бе завъртял задкулисна игра, военният прокурор щеше да поиска смъртна присъда и при онова положение вероятно да я постигне. Нямаше значение, че убийството е станало толкова бързо и би било извънредно трудно да се докаже предварителен умисъл. Студеният труп на невръстно дете може да провали и най-логичния правен анализ.

Голата истина бе, че никой не даваше пет пари за Руфъс Хармс. Той беше негър, прекарал в карцера почти цялата си военна кариера. Безсмисленото убийство на едно дете едва ли можеше да го издигне в очите на военните. Мнозина смятаха, че такъв човек няма право на друг съд освен бърз, мъчителен и смъртоносен. И може би Райдър споделяше тяхното мнение. Затова не се постара да брани всяка педя земя в защита на своя клиент, но все пак му спаси живота. Никой адвокат не би могъл да разчита на повече.

Затова се чудеше за какво ли го търси Руфъс.

4.

Ставайки от масата на защитата, Джон Фиск се вгледа в своя противник Пол Уилямс. Младият заместник на областния прокурор току-що бе приключил самоувереното изложение на обвинителния акт.

— Спукана ти е работата, Поли — прошепна Фиск. — Всичко объркa.

Когато Фиск се обърна към съдията Уолтърс, по лицето му се изписа сдържано вълнение. Беше широкоплещест, висок метър и осемдесет, но все пак с няколко сантиметра по-нисък от по-малкия си брат. И за разлика от Майкъл никой не би го нарекъл красавец. Имаше бузесто лице с два пъти чупен нос — веднъж на среща по борба в колежа и веднъж по време на работата му в полицията. Но черната му коса бе сресана небрежно назад и това го правеше някак по-привлекателен и сърдечен, а в кафявите му очи пламтеше непреклонна воля.

— Ваша светлост, за да не губим времето на съда, бих искал публично да направя предложение на прокуратурата относно обвинителния акт. Ако се съгласят да оттеглят обвинението и да дарят хиляда долара на фонда за служебна защита, аз ще се въздържа от отговор, няма да подавам молба и можем да си ходим.

Пол Уилямс скочи на крака тъй бързо, че очилата му паднаха върху масата.

— Ваша светлост, това е възмутително!

Съдията Уолтърс огледа отвисоко претъпканата зала, втренчи се мълчаливо в купчината дела върху масата и уморено махна на двамата.

— Приближете се.

Когато застанаха пред съдията, Фиск каза:

— Ваша светлост, просто се опитвам да направя услуга на прокуратурата.

— Прокуратурата не се нуждае от услугите на мистър Фиск — възрази презрително Уилямс.

— Я стига, Поли, някакви си хиляда долара, и ще можеш да пийнеш бира, преди да се прибереш, за да обясниш на началството как си объркал работата. Може дори да те черпя една.

— И да се скъсаш, няма да видиш от нас пукнат цент — заяви високомерно Уилямс.

— Е, мистър Уилямс, искането е малко необичайно — каза съдията Уолтърс.

В съдилищата на Ричмънд исканията за издаване на решение даваха преди или по време на процеса. И никой не прилагаше към тях подробни справки. Тъжната истина бе, че криминалните дела най-често се уреждаха на бърза ръка. Само в редките случаи, когато оставаше неубеден след изслушването на двете страни, съдията изискваше да получи писмени изложения. Затова Уолтърс бе леко объркан от пространното досие, което обвинителят му връчи по своя инициатива.

— Знам, ваша светлост — каза Уилямс. — Както казах обаче, самото положение е необичайно.

— Необичайно ли? — обади се Фиск. — Кажи го направо шантаво, Поли.

— Мистър Фиск — нетърпеливо го прекъсна съдията, — неведнъж съм ви порицавал за ексцентрични обноски в моята зала и ако се наложи, без колебание ще ви обвиня в неуважение към съда. Започвайте отговора си.

Уилямс си седна, а Фиск пристъпи на подиума.

— Ваша светлост, въпреки факта, че спешното искане на прокуратурата беше изпратено в кантората ми по факса посред нощ и нямах време да подготвя отговора си както трябва, смятам, че ако погледнете вторите параграфи на страници четири, шест и девет от тяхното изложение, ще стигнете до извода, че изложените факти, особено що се отнася до престъпното минало на обвиняемия, заявленията на арестувалите го полицаи и показанията на двамата очевидци относно престъплението, уж извършено от моя клиент, са несъвместими с утвърдената документация по случая. Освен това основният прецедент, изтъкнат от прокуратурата на десета страница, неотдавна бе отменен с решение на Върховния съд на Вирджиния. Приложих към отговора си съответните материали и за ваше удобство отбелязах несъответствията.

Докато съдията преглеждаше папката пред себе си, Фиск се приведе към Уилямс и подхвърли:

— Виждаш ли какво става, когато пишеш тия боклуци посред нощите. — Той подхвърли копие от отговора си на масата пред него. — Тъй като разполагах само с около пет минути, за да се запозная с твоето изложение, реших да бъда също така любезен. Можеш да четеш едновременно със съдията.

Уолтърс приключи с папката и хвърли към Уилямс поглед, който смрази и най-невинните наблюдатели в залата.

— Надявам се прокуратурата да разполага с основателно обяснение за всичко това, мистър Уилямс, макар че нямам представа какво ще да е то.

Уилямс стана от стола. Когато се опита да заговори, изведнъж откри, че е загубил дар-слово заедно с цялата си надменност.

— Е? — натърти съдията Уолтърс. — Кажете нещо, ако обичате, инак съм склонен да одобря предложените от мистър Фиск санкции още преди да съм го изслушал.

Когато Фиск се озърна към Уилямс, лицето му поомекна. Човек не знае кога ще му потрябва услуга.

— Ваша светлост, вярвам, че фактическите и правните грешки в искането на прокуратурата се дължат по-скоро на преумора, отколкото на съзнателен умисъл. Готов съм дори да сваля предложението си до петстотин долара, но настоявам за лично извинение, което да бъде заведено в протокола. Снощи определено предпочитах да си поспя.

Последните думи предизвикаха смях в цялата зала.

Изведнъж от дъното прокънтя глас:

— Съдия Уолтърс, ако разрешите да се намеся, прокуратурата приема предложението.

Всички се озърнаха към автора на изявлението — нисък, набит, почти плешив мъж с лек памучен костюм и колосана риза, чиято яка се впиваше в косматия му врат.

— Приемаме предложението — повтори той с гърлен глас, в който приятният провлачен акцент на кореняк вирджинец се смесваше с хриптенето на закоравял пушач. — Освен това бихме искали да се извиним и на съда, задето му отнехме толкова ценно време.

— Радвам се, че наминахте точно сега, мистър Греъм — каза съдията.

Боби Греъм, областен прокурор на Ричмънд, кимна рязко и излезе през стъклената врата. Не бе предложил извинение на Фиск, но адвокатът предпочете да не настоява. В съда човек рядко постига всичко.

— Искането на прокуратурата се отхвърля — обяви съдията Уолтърс. После погледна Уилямс. — Мистър Уилямс, смятам, че си струва да пийнете една бира с мистър Фиск. Но на твое място, синко, аз бих го черпил.

Докато призоваваха страните по следващото дело, Фиск рязко затвори куфарчето си и излезе, следван от Уилямс.

— Трябваше да приемеш първото ми предложение, Поли — подметна той.

— Това няма да го забравя, Фиск — гневно отвърна Уилямс.

— Недей.

— Тепърва ще приклещим Джеръм Хикс — озъби се Уилямс. — Не си въобразявай, че ще му се размине.

Фиск знаеше, че за Поли Уилямс и повечето други помощници на прокурора неговите клиенти са лични, заклети врагове, които не заслужават нищо друго освен най-сурово наказание. В някои случаи имаха право. Но невинаги.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита той. — Мисля си колко бързо могат да отлетят десет хиляди години.

Докато се отдалечаваше от съдебната зала на третия етаж, Фиск мина покрай група полицаи, с които бе работил преди време. Единият се усмихна и кимна, но другите извърнаха глави. За тях той бе предател на делото, заменил значката и пистолета с куфарче и официален костюм. Глашатай на вражеската страна. В ада да гориш, братко Фиск.

Фиск се озърна към група черни младежи, подстригани нула номер, със смъкнати до чатала панталони, изпод които се подаваха слиповете, и с торбести якета и маратонки без връзки. От пръв поглед личеше откритото им предизвикателство към съдебната система; всички бяха унило еднакви.

Тия младежи се бяха струпали около адвоката — бял, пълничък бюрократ, облян в пот под скъпия раиран костюм, с мокасини от лъскава кожа и очила с рогова рамка, които леко подскачаха, докато обясняваше нещо. Той удряше с юмрук по пухкавата си длан, а

момчетата слушаха, напрегнали мускули под шарените копринени ризи. Смятаха, че само веднъж в живота си ще се нуждаят от този човек и повече няма да го погледнат другояче, освен с презрение или над дулото на пистолета. До следващия път, когато щеше да им потрябва. А че щеше да им потрябва, в това нямаше и капка съмнение. В тази сграда той беше вълшебник. Тук дори и Майкъл Джордан не можеше да се мери с него. Те бяха като плахи индианци в света на духовете. Той беше техен шаман. Извикай магическите слова, шамане. Не давай да ни сграбчат.

И без да разчита по устните му, Фиск знаеше какво казва човекът в костюма. Беше спец по защита на банди за всяко извършено престъпление. Най-добрата стратегия: пълно мълчание. Не чух, не видях, нищо не помня. Стрелба ли? Ами сигурно е гръмнал някой ауспух. Запомнете, момчета: речено е „не убивай“; но ако случайно убиеш, дръж си езика зад зъбите. За по-ясно адвокатът плесна с длан по куфарчето. Групичката се разпадна и играта започна.

В другия край на коридора върху ръбесто канапе със сива тапицерия седяха три проститутки от нощната смяна. За всеки вкус — черна, азиатка и бяла. Чакаха ред да се изправят пред закона. Азиатката изглеждаше нервна, вероятно се нуждаеше от цигара или спринцовка. Другите бяха от старата гвардия, Фиск ги познаваше. Ставаха, сядаха, люшкаха бедра, от време на време пъчеха гърди, когато минаваха симпатични старчета или наперени млади петлета. Защо да зарязват бизнеса заради някакво си съдебно дело? Америка е това в края на краищата.

Слезе с асансьора и тъкмо минаваше покрай металодетектора и рентгеновия апарат, неизменни атрибути на всяко днешно съдилище, когато се приближи Боби Греъм с незапалена цигара в ръката. Фиск не го харесваше нито лично, нито служебно. Греъм подбираше обвинителните дела в зависимост от размера на заглавията, които щяха да предизвикат. И никога не поемаше случай, ако трябваше да се потруди за победата. Хората не харесват губещи прокурори.

— Какво търсиш на някакво си предварително заседание по кокошкарско дело? — попита Фиск. — Голям човек като теб си има по-важни грижи, нали, Боби?

— Може пък да съм предчувствал, че ще сдъвчеш задника на едно от моите хлапета. Нямаше да ти е толкова лесно, ако имаше

насреща истински прокурор.

— Като теб ли?

С крива усмивка Греъм лапна незапалената цигара.

— Гледай само, живеем в тоя проклет град, смятан за тютюнева столица на планетата, отсреща на хвърлей камък е най-голямата цигарена фабрика в света, а човек дори не може да си запали в съдебния коридор.

Той сдъвка края на цигарата без филтър и шумно засмука мириса на никотин. Всъщност в ричмъндския съд все още имаше определени места за пушачи, само че не точно там, където стоеше Греъм.

Изведнъж прокурорът се усмихна победоносно.

— А, между другото, тази сутрин са прибрали Джеръм Хикс по подозрение, че е убил някого в южния квартал. Черен срещу черен, май е някаква история с наркотици. Леле, каква изненада. Явно е искал да си попълни запасите от кокаин, а не му се вървяло по каналния ред. Само дето не знаел, че жертвата му е под наблюдение.

Фиск уморено се подпря на стената. Съдебните победи често се оказваха кухи, особено когато клиентът не може да озапти престъпните си импулси.

— Тъй ли? За пръв път го чувам.

— Идвах тук за предварителни разговори и реших, че ще е добре да те осветля. Нали сме колеги.

— Аха — сухо отвърна Фиск. — Щом сме колеги, защо изобщо пусна Поли с онова искане? — Греъм мълчеше и той си отговори сам: — Само за да ми тровиш живота.

— Човек трябва и да се забавлява на работното място.

Фиск сви юмрук и веднага го отпусна. Нямаше смисъл да си цапа ръцете.

— Да те питам като колега, имало ли е свидетели?

— О, половин дузина, оръжието на престъплението е открито в колата на Джеръм заедно с него самия. Имаме кръв, имаме наркотиците, изобщо каквото ти душа иска. Просто не биваше да го пускат под гаранция. Между другото, склонен съм да зарежа онова завеяно обвинение за продажба на наркотици, по което го защитаваш, и да хвърля всички сили в новото направление. Тъй де, нямам чак толкова сили за пилеене. Хикс е калпав тип, Джон. Мисля, че трябва да му поискаме смъртна присъда.

— Смъртна ли? Не се занасяй, Боби.

— За умишлено, съзнателно и предварително планирано убийство с цел кражба се полага смъртна присъда. Поне така пише в моя екземпляр от законите на Вирджиния.

— Не ми пука какво казват законите. Та той е едва осемнайсетгодишен.

Лицето на Греъм се обтегна.

— Странни приказки от страна на един адвокат. Все пак си съдебен служител.

— Законът е сито, през което редовно пресявам фактите, защото винаги намирисват.

— Те са отрепки. Още щом напуснат майчината утроба, почват да се чудят кому да сторят зло. Трябва да създадем детски затвори, додето не са се развихрили наистина.

— Целият живот на Джеръм Хикс може да се опише…

— Да бе, прехвърли сега всичко на скапаното му детство — прекъсна го Греъм. — Пак старата песен.

— Точно така, пак *старата* песен.

Греъм се усмихна и поклати глава.

— Виж какво, и аз не съм се родил със сребърна лъжичка в устата, разбра ли? Искаш ли да знаеш тайната ми? Скъсах си задника от бачкане. Щом аз мога, значи могат и те, по дяволите. Край на изложението.

Фиск понечи да си тръгне, но се озърна през рамо.

— Нека първо да видя полицейския протокол, после ще ти позвъня.

— Няма за какво да говорим.

— И да убиеш момчето, няма да те направят главен прокурор, Боби, знаеш това. Цели се по-нависоко.

С тия думи Фиск му обърна гръб и се отдалечи. Греъм въртеше цигарата между пръстите си.

— А пък ти си потърси свястна работа, Фиск.

Половин час по-късно Джон Фиск беше извън града, на среща с един от клиентите си в областния затвор. Адвокатската работа често го водеше извън Ричмънд, в областите Хенрико, Честърфийлд, Хановер и

дори Гучланд. Не беше особено доволен от растящата си клиентела, но гледаше на нея като на слънцето. Ще изгрява всеки ден, докато спре веднъж завинаги.

— Заръчаха ми да поговорим, Дерек.

Дерек Браун — или ДБ–1, както го знаеха в уличните среди — имаше сравнително светла кожа и целите му ръце бяха осеяни с неприлични, злобни и поетични татуировки. От дългия престой в затвора бе заякнал; по бицепсите му лъкатушеха изпъкнали вени. Веднъж Фиск го бе видял да играе баскетбол в затворническия двор — без риза, мускулест, с още татуировки по гърба и раменете. Отдалеч приличаше на нотна тетрадка. Издигаше се във въздуха като реактивен самолет, летеше гладко напред, поддържан от нещо невидимо, а пазачите и останалите затворници се извръщаха да го погледнат с възхищение. В края на полета младежът заби топката в коша и обиколи да плесне длан с целия отбор. Но не беше чак толкова добър, че да играе в колеж, камо ли в Ен Би Ей. И ето че сега седяха един срещу друг в областния дранголник.

— Прокурорът предлага умишлена телесна повреда, престъпление трета степен.

— Защо не шеста?

Фиск се навъси. Тия момчета толкова често обикаляха съдилища и затвори, че знаеха наказателния кодекс по-добре от мнозина адвокати.

— Шеста степен е телесна повреда в състояние на афект. А при теб афектът е бил предния ден.

— Ама той имаше пищов, бе. Не тръгвам срещу Пак, когато стиска желязо, а аз не. Ти акъл имаш ли?

На Фиск му се прииска да посегне и да изтрие това нахакано изражение.

— Съжалявам, прокурорът се е запънал на трета степен.

— Колко ще ми лепнат? — безучастно запита Дерек. Според Фиск ушите му бяха дупчени поне дванайсет пъти.

— Пет години плюс излежаното.

— Тъпанари. Пет години само задето мъничко съм го рязнал с някакво скапано джобно ножче.

— Кинжал с петнайсет сантиметра острие. И си го наръгал десет пъти, по дяволите. Пред свидетели.

— Той ми опипваше мацето, мама му стара. Туй не е ли смекчаващо вината обстоятелство?

— Имаш късмет, че не се стигна до убийство първа степен, Дерек. Според докторите само по чудо не е умрял на тротоара от кръвоизлив. И ако Пак не беше такава опасна гадина, щяха да ти лепнат опит за убийство. С утежняващи вината обстоятелства. За това дават двайсет години или до живот. Знаеш го.

— Задяваше ми мацето — отсече Дерек, като се приведе напред и изпука с кокалчетата на пръстите си, за да подчертае абсолютната логика на твърдението си както от правна, така и от морална позиция.

Фиск знаеше, че Дерек има добре платена, макар и незаконна професия. Беше пръв помощник на втория по големина наркотърговец в Ричмънд, оттам идваше и прозвището му ДБ–1. Шефът се казваше Турбо, едва двайсет и четири годишен. Империята му беше добре организирана, със строга дисциплина и за прикритие въртеше напълно законна дейност — обществени перални, кафене, заложна къща и цял куп счетоводители и адвокати, които да се занимават с парите от наркотици, след като бъдат изпрани. Турбо бе умен младеж, много го биваше в сметките и бизнеса. Фиск все се канеше да го пита защо не се опита да основе застрахователна компания. Печалбите бяха почти същите, а смъртността доста по-ниска.

При други обстоятелства Турбо би викнал някой от своите скъпо платени адвокати да се заеме с Дерек. Но провинението нямаше нищо общо с трудовата му дейност, тъй че не се полагаха компенсации. Прехвърляха го на обществен защитник като наказание, задето е допуснал подобна глупост — да си загуби ума заради някаква женска. Турбо не се боеше, че Дерек може да проговори. Прокурорът дори и не си направи труда да предлага нещо подобно. Знаеше, че ще е напразен труд. Пропееш ли, мъртъв си — все едно дали навън или в затвора.

Дерек бе израснал в приятен квартал, в дома на заможни родители и всичко вървеше гладко, додето един ден не реши да зареже гимназията и да поеме по лекия път на наркотърговец, вместо да изкарва хляба си с труд. Имаше всичко, можеше да постигне в живота каквото поиска. Подобни младежи се срещаха толкова често, че светът бе почнал да гледа с пълно безразличие ужасната съдба на хлапетата, получаващи райски прахчета от хора като Турбо. Фиск страшно

искаше някоя нощ да отведе Дерек нейде на тъмно и с бухалка в ръка да му втълпи старомодните морални принципи.

— На прокурора не му пука какво е вършила приятелката ти онази вечер.

— Ама това е невероятно, бе. Миналата година един приятел накълца някакъв тип и му лепнаха само двайсет и четири месеца, половината условно. А на мен пет години, по дяволите. Що за скапан адвокат си ти?

— Беше ли осъждан твоят приятел? — запита Фиск. Искаше му се да запита още дали е бил един от главните виновници за най-страшното социално зло на Ричмънд, но знаеше, че само ще си хаби приказките. — Чуй ме добре: ще смъкна на три години плюс излежаното.

Този път Дерек прояви интерес.

— Мислиш ли, че ще можеш?

Фиск се изправи.

— Не знам. Аз съм само един скапан адвокат.

На път към вратата той надникна през решетките на прозореца и видя как група нови затворници слизат в плътна колона от камионетката, а веригите им дрънчат по асфалта. Повечето бяха чернокожи младежи или латиноамериканци и вече се оглеждаха изпитателно. Кой ще е роб и кой господар. Кого ще накълцат най-напред. Малцината бели изглеждаха готови да умрат на място от страх още преди да са стигнали до килиите. Някои от тези младежи навярно бяха синове на хора, които полицаят Джон Фиск задържаше преди десет години. Невръстни хлапета по онова време, мечтаещи може би за нещо повече от областния затвор. Татко го няма, мама едва се преборва с безкрайния кошмар на живота. Кой знае… Реалността често се вмъква дори в подсъзнанието. Сънищата не са бягство, а само продължение на истинския кошмар.

Като полицай често водеше със задържаните едни и същи разговори.

— Ще те очистя, човече. Цялото ти семейство ще претрепя — крещяха някои в наркотичен унес, докато им слагаше белезниците.

— Аха. Имаш правото да мълчиш. Постарай се да го използваш.

— Стига бе, човек, не съм виновен. Един приятел беше. Прецака ме.

— И къде е този приятел? Ами кръвта по ръцете ти? Пистолетът в гащите? Кокаинът по ноздрите ти? И това ли го направи приятелят? Ама че приятел.

Други губеха ума и дума, взираха се в мъртвото тяло и тихичко бръщолевеха:

— Леле боже! Мили божичко! Мама, къде е старата ми майчица? Повикай я. Направи ми тази услуга, човече, моля ти се. Мамо! О, по дяволите!

— Имате правото на защита — спокойно им казваше той.

Такъв си беше Джон Фиск.

След още две съдебни заседания в центъра на града Фиск напусна модерната остъклена сграда „Джон Маршал“, носеща името на третия председател на Върховния съд. Роденият дом на Маршал беше съвсем наблизо, но вече превърнат в музей, за да съхрани спомена за великия гражданин на Вирджиния и Съединените щати. Сигурно би се обърнал в гроба, ако знаеше какви гнусни деяния се обсъждат и защитават в зданието, посветено на него.

Фиск пое по Девета улица към Джеймс Ривър. Горещо и влажно през последните няколко дни, времето бе почнало да захладнява с наближаващите дъждове и той загърна по-плътно шлифера си. Когато запръска, Фиск взе да подтичва по платното, разплисквайки с обувки локвичките мръсна вода из вдлъбнатините на асфалта.

Докато стигне в кантората си, косата и шлиферът му бяха подгизнали, а по гърба му лазеха хладни струйки. Макар че имаше асансьор, той изтича нагоре по стълбището и отключи вратата на кабинета. Сградата беше огромна като хамбар — бивш тютюнев склад, изкормен преди време, за да приюти множество канцеларии. Мирисът на тютюн обаче се бе впил в стените завинаги. И не само тук. Карайки по магистрала 95 покрай фабриката на „Филип Морис“, за която бе споменал Боби Греъм, човек можеше да се нагълта с никотин, без дори да запали. Минавайки оттам, Фиск често се изкушаваше да метне през прозореца горяща клечка, за да види дали въздухът няма да експлодира.

Кантората на Фиск се състоеше от една стая плюс баня и тоалетна. Последното имаше значение, тъй като спеше тук по-често, отколкото в апартамента си. Той метна шлифера да съхне и избърса

косата и лицето си с кърпа от закачалката в банята. Сложи кафеник на котлона и се загледа в него, размишлявайки за Джеръм Хикс.

Ако Фиск си свършеше работата отлично, Джеръм Хикс щеше да остане цял живот зад решетките, вместо да му инжектират отрова в отделението за смъртници. Смъртта на осемнайсетгодишното черно хлапе нямаше да помогне на Греъм да стане главен прокурор. Черен срещу черен, отрепка срещу отрепка — за подобно убийство рядко се намираше място дори на последните вестникарски страници.

Като ричмъндски полицай Фиск неведнъж бе оцелявал по чудо в жестоки улични схватки. Битките се прехвърляха от квартал на квартал, обхващаха целия град, раздуваха се като аневризма с размера на цяла област, оставяйки подир себе си съсипани бедняшки гета, а грамадните небостъргачи в центъра гълтаха милиони и изблъскваха все по-назад безредно разхвърляните предградия. Не само тук бе така. Престъпността връхлиташе като лавина над всички щати. А когато вълните се сблъскат, накъде ли ще тръгнат, запита се Фиск.

Изведнъж той надигна глава. Както винаги отначало паренето бе тръгнало бавно. Усети го как пъпли от корема нагоре, разлива се по гърдите. Накрая като поток от лава непоносимата жега плъзна по ръцете надолу и стигна до пръстите. Фиск се надигна с усилие, заключи кантората и смъкна ризата и вратовръзката. Отдолу носеше тениска; все същата проклета тениска. През памучната тъкан пръстите му докоснаха началото на заздравелия белег — все още изпъкнал и груб след толкова много години. Започваше малко под пъпа и следваше лъкатушния път на хирургическия трион чак до шията.

Фиск се просна на пода и направи петдесет лицеви опори без почивка, а жегата в гърдите и крайниците му се засилваше и отслабваше при всяко движение. Капка пот от челото му се стече на дървения под. Добре поне, че не беше кръв. След лицевите опори направи още толкова коремни преси. При всяко движение белегът се гърчеше като недоволна змия, присадена към тялото му. Накрая Фиск закрепи за вратата към банята железен лост и се набра дванайсет пъти. Преди време правеше двойно повече, но напоследък губеше сили. Рано или късно злото, спотаено под срасналата кожа, щеше да го надвие, да го тласне в гроба, но засега топлината изчезна; физическата умора сякаш я плашеше, показваше й, че домът все още не е опустял.

Той почисти в банята и се облече. Докато пиеше кафе, хвърли поглед през прозореца. Оттук едва различаваше в далечината брега на Джеймс Ривър. От дъжда реката щеше да набъбне. Някога през горещите летни дни двамата с брат му често плаваха по течението с лодка или с автомобилни гуми. Преди много, много години. Днес Фиск дори не припарваше до водата. Спокойните времена бяха отминали. В отеснялата рамка на неговия живот нямаше място за отдих. И все пак каквото вършеше, му доставяше удоволствие. С малки изключения. Не беше гениален адвокат от Върховния съд като брат си, но се гордееше със своята работа. Нямаше да натрупа богатство или слава, ала вярваше, че ще умре сравнително доволен от постигнатото.

Той въздъхна и се хвана на работа.

5.

Форт Джаксън бе кацнал като унил лешояд върху пустинния пейзаж на Югоизточна Вирджиния — в полуизоставен въгледобивен район, еднакво отдалечен от Тенеси, Кентъки и Западна Вирджиния. В Съединените щати почти нямаше самостоятелни военни затвори; обикновено ги прикрепяха към някой гарнизон както по традиция, така и заради ограниченията на армейския бюджет. Форт Джаксън също разполагаше с военна база; преобладаващата му част обаче си оставаше затворът, където безмълвно отброяваха дните си най-опасните престъпници от американската армия.

Никой никога не бе успял да избяга от Форт Джаксън, а дори и някой да успееше да излезе на воля без съдебно решение, свободата му щеше да е безсмислена и мимолетна. Околната местност представляваше далеч по-страшен затвор с назъбени, остъргани от багерите планински склонове, опасни пътища с убийствени пропасти под завоите и непроходими дебри, пълни с отровни змии. А из замърсените ручеи и рекички още по-агресивната им братовчедка, наричана от индианците „воден мокасин“, само чакаше нечии подплашени нозе да нагазят в нейната територия. Колкото до независимите местни жители в този затънтен край на Вирджиния, те представляваха по-сериозна преграда дори от бодливата тел. Не само умело си служеха с ножа и пистолета, но и рядко пропускаха да го сторят при пръв удобен случай. И все пак в тия планински места, в буйните гори, храсталаци и разцъфтели ливади, в мириса на безметежни горски създания и покоя на океанските дълбини се криеше неописуема красота.

Адвокатът Самюел Райдър мина през главния портал на укреплението, взе си значка на посетител и остави колата на паркинга за гости. Упъти се с нервни крачки към грозната тежка врата в каменния зид на затвора, а куфарчето леко потупваше синия крачол на панталона му. Минаха цели двайсет минути, докато преодолее всички формалности, включително проверка на личните документи, сверяване

със списъка за свиждане, обиск, металодетектор и накрая преравяне на всяка дреболия в куфарчето. Надзирателите огледаха подозрително транзисторния приемник, но му разрешиха да го задържи след изричното уверение, че вътре няма забранени предмети. После Райдър изчете стандартния правилник за свиждане и потвърди на висок глас, че разбира всяка точка. Знаеше, че наруши ли която и да било от тях, лицата на надзирателите моментално ще престанат да бъдат любезни.

Той се озърна, безсилен да прогони потискащия страх, непоносимото нервно напрежение, сякаш архитектът на затвора бе успял някак да вгради тия чувства в самите основи на сградата. Стомахът му се сви, дланите му се обляха в пот, като че трябваше да се качи на малък самолет броени минути, преди да налети ураган. Макар и бивш военен от виетнамската епоха, Райдър никога не бе напускал страната, никога не се бе сблъсквал със смърт и сражения. Какъв майтап би било да се гътне от сърдечен удар във военен затвор насред Съединените щати. Той пое дълбоко дъх, мислено заповяда на сърцето си да притихне и отново се запита защо ли дойде. Руфъс Хармс не бе в състояние да диктува условия нито на него, нито на когото и да било. И все пак ето го тук. Райдър отново пое дъх, закачи пропуска на ревера си и стисна дръжката на куфарчето като утешителен талисман, докато надзирателите го водеха към стаята за свиждане.

Останал сам за няколко минути, Райдър огледа мръснокафявите стени, създадени сякаш за да потискат още повече хората, които навярно и бездруго едва се удържаха от самоубийство. Запита се колко души живеят тук, погребани живи от събратята си, при това напълно заслужено. И все пак всички те, дори и най-гнусните престъпници, имаха майки; Райдър допускаше, че някои дори са имали и бащи, дали на децата си нещо повече от капка сперма. Ала въпреки всичко бяха попаднали тук. Злодеи по рождение? Може би. Вероятно скоро ще измислят генетичен тест, който да разпознае дали твоето първолаче няма да се превърне в нов Калигула, помисли той. Само че какво да прави човек, по дяволите, когато му изтърсят лошата новина?

Разсъжденията му секнаха, защото в стаята за свиждане влезе Руфъс Хармс, извисен цяла глава над двамата надзиратели, които го придружаваха. От пръв поглед приличаше на феодален владетел сред васалите си, макар че беше точно обратното. Райдър никога не бе срещал по-едър мъж — същински великан, надарен с неимоверна сила.

Дори и сега масивното му туловище сякаш изпълваше цялата стая. Гърдите приличаха на два железобетонни блока, закачени един до друг, ръцете бяха като дървесни дънери. На ръцете и краката си носеше вериги, които го принуждаваха да се движи с характерното „затворническо тътрене“. Но личеше, че е свикнал с това; късите му крачки бяха някак изящни.

На възраст беше около петдесет, но изглеждаше поне с десет години по-стар; Райдър забеляза следите от стари рани по лицето му, изкривената хлътнала кост под дясното око. Младежът, когото някога бе защитавал, имаше изящни, дори красиви черти. Райдър се зачуди колко пъти са го пребивали тук и какви ли още следи от насилие носи под дрехите си.

Хармс седна отсреща, зад дървената маса, изподраскана от ноктите на хиляди нервни, трескави ръце. Отначало не погледна адвоката, а се озърна към надзирателя, който бе останал в стаята.

Райдър схвана безмълвния намек и също се обърна към надзирателя.

— Редник, аз съм негов адвокат, тъй че ще трябва да ни оставите насаме.

Отговорът бе автоматичен.

— Това е строго охраняван затвор и всеки затворник тук се смята за извънредно опасен. Тук съм заради вашата сигурност.

Райдър знаеше много добре, че хората тук *наистина* са опасни — не само затворниците, но и *надзирателите*. Нямаше друг начин.

— Разбирам — отвърна адвокатът. — Не ви моля да излезете, но ще бъда благодарен, ако се поотдръпнете. Адвокатска тайна, нали разбирате?

Надзирателят не отговори, но се отдръпна към дъното на стаята, където навярно нямаше да ги чува. Руфъс Хармс най-сетне погледна Райдър.

— Донесе ли радиото?

— Странна молба, но все пак я изпълних.

— Включи го, ако обичаш.

Райдър извади транзистора и го включи. Из стаята се разнесе печалният звук на кънтри. Той помисли смутено, че думите звучат нелепо и кухо пред лицето на истинското страдание между тези стени. Хвърли на Хармс въпросителен поглед и затворникът се озърна.

— Много уши слухтят наоколо. Някои не се виждат, нали схващаш?

— Подслушването на разговор между адвокат и неговия клиент е забранено от закона.

Хармс леко разпери ръце и веригите издрънчаха.

— Много неща са забранени, но хората все пак ги правят. И тук, и навън. Нали?

Райдър неволно кимна. Хармс вече не беше някогашното подплашено хлапе. Беше мъж. Властен мъж, макар да нямаше власт над нито една дреболия от съществуването си. Освен това Райдър забеляза, че всяко негово движение е отмерено, точно пресметнато; като шахматист, който бавно посяга да докосне фигурата и после също тъй предпазливо оттегля ръка. Тук бързото движение можеше да е смъртоносно.

— Адски се изненадах, като те чух. Но да ти призная, стана ми любопитно.

— Добре изглеждаш. Изобщо не ти личат годините.

Райдър се разсмя.

— Само дето оплешивях и наддадох с двайсетина кила, но все пак благодаря.

— Няма да ти губя времето. Искам да подадеш едно нещо в съда.

— В кой съд? — изненада се Райдър.

Макар че музиката заглушаваше думите му, Хармс заговори още по-тихо.

— В най-големия съд. Върховния.

Ченето на Райдър провисна.

— Сигурно се майтапиш. — Но погледът на Хармс опровергаваше този извод. — Добре де, какво точно искаш да подам в съда?

С изящни, плавни движения въпреки ограничението на веригите Хармс измъкна плик изпод ризата си. Надзирателят мигновено прекрачи напред и го дръпна от ръката му.

— Редник, това е поверителен разговор между клиент и адвокат — побърза да възрази Райдър.

— Нека чете, Самюел — безразлично каза Хармс, гледайки настрани. — Нямам какво да крия.

Пазачът отвори плика и прегледа съдържанието. Успокоен, той върна писмото на Хармс и се отдръпна на предишното място.

Хармс подаде плика и листа на Райдър, който сведе очи към текста. Когато отново надигна глава, Хармс се приведе още по-напред и заговори. Така продължи не по-малко от десет минути. На няколко пъти очите на Райдър се разшириха от учудване. След като свърши, затворникът се облегна назад и го изгледа втренчено.

— Ще ми помогнеш, нали?

Райдър не отговори веднага, явно още се мъчеше да осмисли чутото. Ако не му пречеше веригата, Хармс би посегнал да го хване за рамото. Не заплашително, а като осезаема молба за помощ от човек, който през последните трийсет години е разчитал само на себе си.

— Нали, Самюел?

Най-сетне Райдър кимна.

— Ще ти помогна, Руфъс.

Хармс се изправи и тръгна към вратата.

Райдър прибра писмото в плика и пъхна транзистора в куфарчето си. Нямаше как да знае, че от другата страна на голямото стенно огледало един човек е наблюдавал целия разговор между затворника и адвоката. Сега този човек разтърка брадата си и потъна в дълбоки, тревожни размисли.

6.

Точно в десет сутринта разпоредителят на Върховния съд Ричард Пъркинс, облечен в традиционния тъмносив фрак, какъвто тук носеха задължително, застана в единия край на тежката маса, зад която имаше девет тапицирани стола с различни размери и форми. Той удари с чукчето и претъпканата зала стихна.

— Почитаемият председател, и тяхна светлост върховните съдии на Съединените щати — обяви Пъркинс.

Дългата винена завеса зад масата се разтвори на девет места и през тях изникнаха също толкова съдии, вдървени и притеснени в черните си одежди, сякаш току-що се бяха събудили и откриваха около леглата си цяла тълпа. Докато сядаха, Пъркинс продължи:

— Слушайте, слушайте, слушайте. Всички, които искат да се обърнат към почитаемия председател и Върховния съд на Съединените щати, нека се приближат и да слушат внимателно, защото съдът заседава. Бог да пази Съединените щати и този почтен съд.

Пъркинс седна и огледа залата, неотстъпваща по размери на малко имение. Таванът се извисяваше на дванайсет метра, тъй че човек неволно започваше да се озърта за облаци. След някои предварителни формалности и церемониалната клетва на новите върховни съдии щеше да бъде обявено първото от двете дела, предвидени за тази сутрин. Беше сряда, значи с това работата за днес приключваше — следобедни заседания имаше само в понеделник и вторник. В четвъртък и петък дела не се разглеждаха. И така щеше да продължи до края на идния април — работа три дни седмично, после седмица прекъсване и отново по същия ред. Общо се събираха около сто и петдесет заседания, в които върховните съдии щяха да изпълняват за американския народ ролята на модерни соломоновци.

От двете страни на залата имаше внушителни фризове. Отляво бяха изобразени античните законодатели. Отдясно — техните колеги от християнската епоха. Две армии, готови да се нахвърлят една върху друга. Може би за да изяснят кой е схванал нещата най-добре. Мойсей

срещу Наполеон, Хамураби срещу Мохамед. Законът, правораздаването, можеше да бъде адски мъчителна работа — дори и кървава. Точно над масата имаше два мраморни барелефа. Единият изобразяваше величието на закона, другият — силата на правителството. Между тях висеше текстът на Десетте божи заповеди. Други изображения бяха пръснати из цялата зала като ято подплашени гълъби — защита на народните правдини, духовете на мъдростта и държавната отговорност, опазване на човешките права. Всички те подчертаваха ролята на съда. Ако изобщо някога бе имало сцена с подходящи размери за изслушване на съдбовни дела, то тя несъмнено се намираше тук. Или поне така изглеждаше. Ала понякога първото впечатление е измамно.

Рамзи седна в средата на масата, Елизабет Найт в десния край. От тавана на залата висеше чувствителен микрофон. Майките и бащите сред публиката видимо се напрегнаха при появата на съдиите. Техните капризни, отегчени хлапета също се наместиха малко по-прилично върху столовете. Дори и най-слабо запознатите с дейността на тази институция усещаха чувството за огромна мощ и предстоящи решителни сблъсъци.

Тия девет съдии в черни одежди казваха на жените кога могат законно да абортират; те заповядваха на децата къде да получат образование; те решаваха кои приказки са прилични и кои не; те обявяваха, че полицията няма право своеволно да претърсва и арестува, нито пък да изтръгва признания чрез насилие. Никой не ги бе избрал на този пост. Те го запазваха за цял живот и буквално нищо не можеше да им го отнеме. А работеха при такава секретност, в такава непрогледна мъгла, че в сравнение с тях другите закостенели държавни институции изглеждаха бъбриви като стари клюкарки. Редовно се сблъскваха с проблеми, които разпалваха страсти из цялата страна и караха хората да се бият, да взривяват клиники за аборти, да демонстрират пред смъртните отделения на затворите. Тези девет съдии обсъждаха най-сложните въпроси, които ще тормозят човешката цивилизация, додето свят светува. И при това изглеждаха тъй спокойни.

Обявено бе първото дело. То засягаше насърчаването на малцинствата в обществените университети — доколкото изобщо можеше да се говори за нещо подобно в днешни дни. Адвокатът Франк

Кембъл, натоварен със задачата да защитава тази идея, едва бе довършил първото изречение, когато Рамзи се впусна в атака.

Председателят на Върховния съд изтъкна недвусмисления текст на Четиринайсетата поправка, според която никой не бива да бъде дискриминиран. Не означаваше ли това, че според Конституцията е недопустимо каквото и да било насърчаване на малцинствата?

— Но в миналото са накърнени правата на толкова много хора, че трябва…

— Защо смятате, че разнообразие и равенство са едно и също? — рязко попита Рамзи.

— Защото позволява създаването на широк и пъстър кръг от студенти, които изразяват различни идеи, представят различни култури и това на свой ред помага за разчупване на невежеството и стереотипното мислене.

— Да не би случайно да основавате цялата си теза върху факта, че черните и белите мислят различно? Че един черен студент, възпитан в семейство на заможни преподаватели от… да речем, от Сан Франциско, ще донесе на университета по-различни ценности и идеи, отколкото бял младеж, отгледан точно в същата среда и същия град?

В тона на Рамзи звучеше неприкрит скептицизъм.

— Мисля, че всички хора са различни — отвърна Кембъл.

— Вместо да прехвърляме всичко върху цвета на кожата, не ви ли се струва, че по-скоро най-бедните измежду нас заслужават да им протегнем десница? — попита съдия Найт. Рамзи й хвърли любопитен поглед, докато тя добавяше: — И все пак вашата теза не очертава ясна разлика между богатство и бедност.

— Да, така е — призна Кембъл.

Майкъл Фиск и Сара Еванс седяха на отделен ред столове, разположени перпендикулярно на масата. Докато слушаше този суров разпит, Майкъл се озърна към Сара. Тя не го гледаше.

— Не можете да заобиколите изричния текст на закона, нали? — настоя Рамзи, след като най-сетне откъсна очи от Найт. — Ако ви слушаме, ще трябва да преобърнем Конституцията с главата надолу.

— А какво ще речете за духа, скрит зад думите? — възрази Кембъл.

— Духът е тъй безформено нещо, че предпочитам да боравя с конкретни факти.

Думите на Рамзи предизвикаха откъслечен смях сред публиката. Председателят отново подхвана словесната си атака и с убийствена точност разби прецедентите на Кембъл заедно с цялата му линия на разсъждение. Найт повече не се намеси. Гледаше право напред и мислите й явно витаеха далеч от съдебната зала. Когато светна червената лампичка, която сочеше, че времето на защитата е изтекло, Кембъл почти тичешком се върна на стола си. Когато друг адвокат зае мястото му и подхвана обвинителна реч срещу насърчаването на малцинствата, съдиите сякаш изобщо престанаха да слушат.

— Голяма работа е Рамзи — подхвърли Сара. Двамата с Майкъл седяха в съдебното кафене, а началствата се бяха оттеглили в своята столова за традиционния обяд след заседание. — Има-няма, за пет секунди накълца университетския адвокат.

Майкъл преглътна хапка сандвич.

— От три години насам само дебне подходящо дело, за да тегли секирата на малцинствата. Е, намери си го. Трябвало е да се споразумеят, преди да стигнат дотук.

— Наистина ли смяташ, че Рамзи ще си позволи подобно нещо?

— Майтапиш ли се? Чакай само да видиш изложението му. Сигурно ще го напише лично, за да се хили на всяка дума. С насърчаването е свършено.

— Донякъде схващам логиката му — каза Сара.

— Естествено, че я схващаш. Тя е очевидна. Това дело беше вкарано при нас от една консервативна групировка. Грижливо подбраха ищеца измежду белите, умни работяги с мазолести длани, на които никой никога не е помогнал. И знаеш ли кой е най-големият удар? Избраха жена.

— В Конституцията е казано, че никой не бива да бъде дискриминиран.

— Сара, знаеш много добре, че Четиринайсетата поправка е приета веднага след Гражданската война, за да гарантира, че никой няма да дискриминира негрите. Сега от нея издялаха тояга, за да смажат тъкмо хората, на които би трябвало да помага. Е, с това сами си изкопаха яма.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ако има надежда, беднякът се бори. Няма ли надежда, отмъщава. Грозна работа.

— О!

Сара се вгледа в Майкъл. Беше толкова енергичен, толкова пламенен и в същото време сериозен не за възрастта си. Редовно го избиваше на ораторство, понякога дори прекалено. Това бе една от онези негови черти, които едновременно я плашеха и възхищаваха.

— Брат ми може да ти разкаже цял куп истории на тази тема — добави Майкъл.

— Не се съмнявам. Дано да го срещна някой ден.

Майкъл я погледна и бързо извърна глава.

— Рамзи вижда света не такъв, какъвто е в действителност. Смята, че щом е успял да достигне върха със собствени сили, значи и другите могат. И все пак му се възхищавам. С еднаква стръв разкатава фамилията на бедни и богати, на държавата и отделната личност. Не признава фаворити. Това поне не може да му се отрече.

— Ти също си минал през много препятствия.

— Вярно. Без да се хваля, имам коефициент на интелигентност над сто и шейсет. Не всеки може да се похвали с такова нещо.

— Знам — каза Сара с нескрита завист. — Мозъкът на юрист ми говори, че станалото днес е правилно. А със сърцето си го приемам като трагедия.

— Хей, това тук е Върховен съд. Никой не казва, че ще ти е леко. А между другото, какво се мъчеше да направи днес Найт?

Майкъл бе информиран буквално за всичко в съда, знаеше малките тайни, клюките, стратегиите, използвани от съдиите и техните сътрудници, за да прокарат чрез делата дадена философия или гледна точка. Не беше наясно обаче какво точно намекна тази сутрин Найт в залата и това го тормозеше.

— Майкъл, та тя каза само едно-две изречения.

— И какво? Две изречения със заряд за милиони. Права за бедните, а? Видя ли как Рамзи пое топката? Да не би Найт да си прави устата за нещо? Или се кани да прокара някое ново дело?

— Не мога да повярвам, че ми задаваш подобен въпрос. Тия неща са поверителни.

— Тук всички сме в една лодка, Сара.

— Да бе! Колко пъти си виждал Мърфи и Найт да гласуват еднакво? Май не много често. Тук всичко се дели на девет, знаеш го много добре.

— Така си е, девет малки кралства. Но ако Найт крои нещо, бих искал да го знам.

— Не е задължително да следиш всичко в тоя съд. Божичко, ти и бездруго вече знаеш колкото всички останали сътрудници, взети заедно. Плюс поне половината съдии. Видял ли си някой друг колега да слиза в деловодството още по тъмно, за да провери какви дела са пристигнали?

— Не обичам да претупвам работата.

Тя го погледна, понечи да каже нещо, но се въздържа. Защо да усложнява нещата? Вече му бе дала отговор. Всъщност, макар че самата тя бе напориста, не можеше да си представи брак с толкова взискателен човек като Майкъл Фиск. За нищо на света не би могла да достигне стандартите му, камо ли да ги поддържа. Направо не си струваше да опитва.

— Е, аз пък не нарушавам служебната тайна. И двамата знаем, че тук е като на война. Една изтървана дума може да причини катастрофа. А в тая сграда и стените имат уши.

— По принцип съм напълно съгласен с теб, но в конкретния случай възразявам. Знаеш го Мърфи, макар и симпатичен, той си е живо изкопаемо — либерал в най-чист вид. Трябва ли да се помогне на бедните, хуква пръв. Двамата с Найт сто на сто са се сдушили. Той вечно гледа да пъхне прът в колелата на Рамзи. Том Мърфи командваше съда, преди Рамзи да надделее. Не е много забавно на стари години вечно да си в опозиция.

Сара поклати глава.

— Наистина не мога да ти кажа.

Той въздъхна и се наведе над чинията.

— Просто вече се разминаваме във всяко отношение, нали?

— Не е вярно. Нарочно говориш така. Знам, че те нараних с отказа си, и искрено съжалявам.

Изведнъж той се усмихна широко.

— Може пък да е за добро. И двамата сме толкова опърничави, че накрая сигурно ще се изколим.

— Доброто момче от Вирджиния и момичето от Каролина — провлачи тя с южняшки акцент. — Вероятно си прав.

Опипвайки разсеяно чашата си, той вдигна очи към нея.

— Ако мислиш, че аз съм инат, непременно трябва да срещнеш брат ми.

— Знам — кимна Сара, без да го поглежда. — Беше страхотен на онова дело, когато го посетихме.

— Много се гордея с него.

Този път тя го погледна.

— Тогава защо трябваше да се промъкваме тайно в съда, та да не ни забележи?

— Питай него.

— Теб питам.

Майкъл сви рамене.

— Има си някакви проблеми с мен. Напълно ме е изхвърлил от живота си.

— Защо?

— Право да ти кажа, нямам представа. Може и той да не знае. Във всеки случай не му е много весело.

— Видях го за малко, но не ми се стори такъв човек. Нали разбираш, потиснат или нещо подобно.

— Тъй ли? А какъв ти се стори?

— Весел, умен, допада на хората.

— Както виждам, и на теб е допаднал.

— Та той дори не ме забеляза.

— Но би ти се искало, нали?

— Това пък какво означава?

— Че не съм сляп. И че цял живот крача в неговата сянка.

— Ти си детето-чудо с необятно бъдеще.

— А той е героично бивше ченге, тръгнало да защитава същите хора, които доскоро прибираше зад решетките. Не понасям ореола на мъченик около него. Свястно момче, дето се изгърбва от работа, това е той.

Майкъл тръсна глава. Спомни си дългите месеци в болницата, когато не знаеха дали Джон ще преживее още един ден, още една минута. Никога не бе изпитвал такъв страх както при мисълта, че може

да загуби брат си. Но, така или иначе, го загуби — и то не в болницата. Не заради онези куршуми.

— Може и той да мисли, че живее в твоята сянка.

— Не ми се вярва.

— Питал ли си го?

— Както казах, вече не си говорим. — Майкъл помълча, после тихо попита: — Затова ли ми отряза квитанцията?

Беше я наблюдавал внимателно как гледа брат му. Джон Фиск сякаш я очарова още от първия миг. По онова време му се струваше, че ще е забавно да отидат тайно на делото. Сега се проклинаше за тази идея.

Лицето на Сара пламна.

— Ние дори не се познаваме. Как бих могла да изпитвам някакви чувства към него?

— На мен ли задаваш въпроса или на себе си?

— Не желая повече да говорим за това. — Гласът й трепна. — Ами ти? Обичаш ли го?

Той рязко се облегна назад и я погледна.

— Винаги ще обичам брат си, Сара. Винаги.

7.

Райдър безмълвно мина край секретарката си, нахълта в кабинета, отвори куфарчето и извади плика. Измъкна листа отвътре, но след един бегъл поглед го метна в кошчето. С писмото Руфъс възлагаше на адвоката да му изготви завещание. Това обаче бе само прикритие, невинен текст за пред охраната. Райдър огледа внимателно плика и натисна бутона на секретарската уредба.

— Шийла, би ли донесла котлона и чайника? Напълни го с вода.

— Мистър Райдър, аз мога да ви направя чай.

— Не искам чай, Шийла, просто донеси проклетия чайник и котлона.

Шийла прие стоически избухването на шефа си, както и странната му молба. Донесе чайника и котлона, после тихичко се оттегли.

Райдър включи котлона и след броени минути над чучурчето на чайника се вдигна пара. Стиснал предпазливо плика за ъгълчето, адвокатът го поднесе над облачето и хартията започна да се разпада точно както бе казал Руфъс Хармс. Райдър разглади ръбовете и след малко всичко беше готово. Сега вместо плик държеше два листа — единия изписан на ръка, другия копие на писмото, което Хармс бе получил от армията.

Докато изключваше котлона, Райдър се зачуди как ли му е хрумнала на Руфъс подобна хитрина — плик, който всъщност е писмо — и как е успял да изкопира и укрие посланието от военните. После си спомни, че бащата на Хармс бе работил в печатарска компания. Жалко, че Руфъс не бе поел неговия занаят, вместо да постъпи в армията.

Той остави двата листа да поизсъхнат, после седна зад бюрото и зачете написаното от Руфъс. Не му отне много време, бележките бяха съвсем кратки, макар че имаше доста грешки и неточности. Райдър нямаше как да знае, че Хармс бе драскал на тъмно, спирайки всеки път, щом чуеше да приближават стъпките на надзирателя. Когато приключи с четенето, в гърлото му не бе останала и капчица слюнка.

После си наложи да изчете официалното известие от армията. Този път ударът беше още по-тежък.

— Мили боже!

Райдър се отпусна в креслото, плъзна трепереща длан по голата си глава, после скочи и изтича да заключи вратата на кабинета. Страхът се разливаше из тялото му като зловреден вирус. Едва намираше сили да диша. Той залитна назад към бюрото и отново натисна бутона на уредбата.

— Шийла, донеси ми вода и аспирин, ако обичаш.

След минута Шийла почука на вратата.

— Мистър Райдър, заключено е — подвикна тя.

Той отново погледна документа, който Руфъс искаше да подаде във висшето съдилище на Съединените щати. Към Върховния съд имаше адвокатски кръг и Райдър членуваше в него благодарение на един бивш колега от армията, преминал на работа в Министерството на правосъдието. Ако изпълнеше молбата на Руфъс, щеше да стане негов официален защитник в апелационното дело. Не си представяше друг резултат от подобно действие освен тотална лична катастрофа. И все пак бе обещал на Руфъс.

Райдър легна на кожения диван в ъгъла, затвори очи и потъна в безмълвни размисли. Толкова много неща не пасваха едно с друго в нощта, когато бе загинала Рут Ан Мозли. Дотогава Руфъс нямаше прояви на насилие, само упорито отказваше да изпълнява заповеди, с което вбесяваше мнозина началници. Отначало тази подробност озадачи и Райдър. По-късно, докато го защитаваше, стана ясно, че Хармс е неспособен да изпълнява и най-просто нареждане. Но бягството му от карцера остана пълна загадка. Лишен от каквато и да било реална линия за защита, Райдър взе да подмята, че ще го обяви за невменяем, и така успя да притисне прокуратурата поне дотолкова, че да спаси клиента си от екзекуция. И с това свърши всичко. Правдата възтържествува. Поне доколкото е възможно в този свят.

Райдър отново погледна известието от армията, разкриващо черно на бяло безсрамната някогашна лъжа. Тази информация трябваше да е в досието на Хармс по време на убийството. Би дала съвсем прилична основа за защита. Някой бе прочистил личното дело на Хармс и сега Райдър разбираше защо.

Хармс искаше свобода, искаше да изтрие позора и държеше това да бъде сторено от най-висшето съдилище в страната. Отказваше да повери съдбата си на военния съд. Беше го казал изрично, докато кънтри-певецът заглушаваше думите му. И кой би го упрекнал?

Днес Руфъс разполагаше с всички предимства. Имаше пълното право да бъде изслушан и освободен. Ала въпреки това Райдър оставаше да лежи върху протрития кожен диван. Не че имаше нещо сложно. Цялата работа бе в страха — вероятно най-силното чувство, което е способен да изпитва човешкият род. След няколко години възнамеряваше да се пенсионира и двамата с жена му вече бяха подбрали приятен апартамент край Мексиканския залив. Децата отдавна вървяха по свой път. Райдър бе уморен от студените зими, които упорито се вкопчваха из низините на областта. Уморен бе да гони нови дела, усърдно да гради кариера и да надписва работни часове. Но колкото и примамливо да изглеждаше пенсионирането, нямаше заради него да остави без помощ стария си клиент. Някои неща просто са правилни, други не.

Райдър се надигна от дивана и седна зад бюрото. Отначало бе смятал, че най-добрият начин да помогне на Руфъс ще е да прати писмата на някой вестник и да разчита на могъщото печатно слово. Но нямаше гаранция. Редакторите можеха спокойно да ги изхвърлят като измислица на смахнат човек или пък така да объркат работата, че да застрашат Руфъс. Онова, което накара Райдър да се реши и да избере друг път, бе съвсем просто. Руфъс бе негов клиент и молеше адвоката си да подаде молба до Върховния съд на Съединените щати. Тъкмо това смяташе да направи. Веднъж вече бе изоставил Руфъс в беда; не желаеше да повтори. Човекът отчаяно се нуждаеше от мъничко правда, а какво по-добро място за това от висшето съдилище на страната? Ако и там не намериш правосъдие, помисли Райдър, къде, по дяволите, да търсиш?

Докато посягаше към листа върху бюрото, слънчев лъч от прозореца падна върху златните копчета на ръкавите му и пръсна напосоки из стаята светли петънца. Райдър придърпа старата пишеща машина, носталгичен спомен от миналото. Не познаваше формалните изисквания за подаване на молба до Върховния съд, но предположи, че нарушава повечето от тях. Това не го плашеше. Просто искаше да разкаже цялата истина и да смъкне камъка от душата си.

Когато привърши с писането, той понечи да сложи в един плик своя текст, писмото на Хармс и известието от армията. Сетне спря. Параноята, породена от трийсет години адвокатска практика, го накара крадешком да се вмъкне в малката работна стаичка зад кабинета и да направи копия от двата текста — своя и този на Руфъс. Пак заради същото безпокойство реши засега да запази известието от армията. След като истината излезеше на бял свят, винаги можеше да го предяви без излишни обяснения. Прибра копията в едно от чекмеджетата на бюрото и го заключи. Оригиналите върна в плика, после подири в правния справочник адреса на Върховния съд и бързо натрака етикет. Залепи го, без да добавя обратен адрес. Накрая си взе палтото и тръгна към пощенския клон на близкия ъгъл.

Преди да е имал време да размисли, Райдър попълни бланката за препоръчано писмо с обратна разписка, подаде я на служителя, плати и се върна в кантората. Едва тогава осъзна какво бе направил. По обратната разписка лесно щяха да разберат от кого е пратката. Той въздъхна. Руфъс бе чакал този момент през половината си живот. И в известен смисъл Райдър носеше вина за това.

До края на деня остана да лежи върху кожения диван в кабинета, като се молеше мислено да е постъпил правилно. И дълбоко в сърцето си знаеше, че е така.

8.

— Сътрудниците на Рамзи ми проглушиха ушите, съдия Найт. — Сара погледна към жената, седнала спокойно зад бюрото си. — Все подпитват за оная ваша забележка, че бедните имат право на известно предпочитание.

Найт не откъсна поглед от документите, но по лицето й пробяга усмивка.

— Не се и съмнявам.

И двете знаеха, че сътрудниците на Рамзи са като екип опитни командоси. Имаха пипала навсякъде, дебнеха всяка дреболия, която би могла да засегне председателя и неговите дела. Почти нищо не им убягваше. Дума, възклицание, среща или случаен разговор в коридора — всичко се забелязваше, анализираше и записваше за бъдеща употреба.

— Значи нарочно търсехте подобна реакция?

— Сара, колкото и да не ти се харесва, в тази сграда има едно особено явление и човек не може да се опази от него. Някои го наричат игра. Лично аз не харесвам думата, но и не мога да си затварям очите. Председателят не ме тревожи особено. Той, така или иначе, няма да подкрепи позицията, която смятам да заема в някои предстоящи дела. Знаем го и двамата.

— Значи хвърлихте въдица на останалите съдии?

— Отчасти да. Но освен това предварителните обсъждания се провеждат открито, пред широката общественост.

— Ето какво било. Общественото мнение… — Сара се позамисли. — А медиите?

Найт остави документите, преплете пръсти и се вгледа в младата жена.

— Този съд е далеч по-подвластен на общественото мнение, отколкото признават мнозина от нас. Някои биха искали единствено да запазят статуквото. Но правосъдието трябва да се движи напред.

— И това е свързано с делата за образователните права на бедните, които ми възложихте да проуча?

— Темата ме вълнува дълбоко. Засега нямам какво да добавя.

Елизабет Найт бе родом от пущинаците на Източен Тексас, но баща й разполагаше с пари. Затова бе получила първокласно образование и често се чудеше какъв щеше да е животът й, ако имаше за баща някой от ония бедни, отрудени хорица, сред които бе израснала. Всеки магистрат идваше във Върховния съд със своето минало и Найт не представляваше изключение.

— Ами „Бланкли“? — попита Сара, напомняйки за делото относно насърчаването на малцинствата.

— Още не сме гласували по него, Сара, тъй че сама разбираш, не мога да кажа какво ще е решението.

Гласуването често се провеждаше при пълна секретност, дори без стенограф и секретарка. Но за ония, които поне донякъде следяха работата на Върховния съд, а още повече за сътрудниците, не бе особено трудно да предскажат как ще се разпределят гласовете, макар че понякога съдиите поднасяха изненади. Унилата физиономия на Найт обаче издаваше недвусмислено как са групирани силите по делото „Бланкли“.

А Сара умееше да разчита поличбите не по-зле от всички останали. Майкъл Фиск имаше право. Единственият въпрос бе с какво мнозинство ще се вземе решението.

— Жалко, че няма да съм тук, за да видя плодовете от проучването си — каза Сара.

— Кой знае… Работиш вече втора година. Майкъл Фиск започва трета. Много бих искала да останеш при мен.

— Странно, че споменавате Майкъл. Той също разпитваше за вашата забележка. Смята, че Мърфи би подкрепил всичко, което предложите в защита на бедните.

Найт се усмихна.

— Щом Майкъл го казва, значи е вярно. Двамата с Томи са толкова близки, доколкото е възможно между съдия и сътрудник.

— Майкъл знае за съда повече от всички останали. Понякога направо ме плаши.

Найт я огледа с присвити очи.

— Мислех, че между вас има нещо.

— Така е. — Сара се изчерви под неумолимия поглед. — Приятели сме, искам да кажа.

Найт се усмихна сърдечно.

— Значи няма да ни поднесете изненада, така ли?

— Какво? А, не. С него сме само приятели.

— Ясно… Извинявай, Сара, всъщност не е моя работа.

— Няма нищо. Толкова често сме заедно. Някои хора сигурно предполагат, че има нещо повече от приятелство. Нали разбирате, Майкъл е много привлекателен и невероятно умен. Чака го страхотно бъдеще.

— Сара, не ме разбирай погрешно, но ти май опитваш сама да се убедиш в нещо.

Сара наведе глава.

— Така излиза, нали?

— Чуй няколко думи от жена, отгледала две дъщери. Не прибързвай. Остави всичко да върви както си му е ред. Време колкото щеш. Край на майчинския съвет.

Сара се усмихна.

— Благодаря.

— А сега кажи докъде е стигнала докладната по делото „Ченс срещу САЩ“?

— Знам, че Стивън работи денонощно по нея.

— Нямам твърде добро мнение за Стивън Райт.

— Този път наистина се старае.

— Налага се да му помогнеш, Сара. Ти си старши сътрудник. Трябваше да получа докладната преди две седмици. Рамзи е натъпкал цял патрондаш и прецедентите са все в негова полза. Не измъкна ли насреща му същата артилерия, нямам никакъв шанс.

— Ще хвърля всички сили в тази насока.

— Добре.

Сара стана да си върви.

— И според мен ще се справите с председателя.

Двете жени се спогледаха с усмивка. Елизабет Найт бе като втора майка за Сара Еванс, останала сираче от ранно детство.

Докато Сара излизаше, Найт се облегна назад. Бе достигнала до върха на цял един живот, изпълнен с работа, саможертви, късмет и умение. Обичаше съпруга си — уважаван сенатор на Съединените

щати; той също я обичаше. Беше една от трите жени, обличали някога одеждите на магистрат от Върховния съд. Това я караше да изпитва едновременно чувство на смирение и могъщество. Президентът, комуто дължеше номинацията си, още беше на власт. Той виждаше в нейно лице надеждна, умерено преуспяла юристка. Найт не проявяваше кой знае каква политическа активност, тъй че президентът едва ли разчиташе да подкрепя неговата партия, но вероятно очакваше от нея поне известна сдържаност, предоставяща решенията по най-важните въпроси на избраното от народа правителство.

За разлика от Рамзи и Мърфи тя нямаше закостенели възгледи. Онези двамата решаваха всяко дело не толкова въз основа на фактите, колкото заради обществената позиция, която засягаше. Мърфи никога нямаше да одобри каквото и да било решение, подкрепящо смъртното наказание. Рамзи би предпочел по-скоро да умре, отколкото да се смили над криминален престъпник. А Найт все още се колебаеше на чия страна да застане. Приемаше всяко дело, всеки отделен случай в зависимост от обстоятелствата. Мъчително размишляваше над фактите. Обсъждайки обществената значимост на съдебните решения, същевременно не забравяше и реалното правосъдие за конкретния случай. А това често означаваше да променя позицията си по едно или друго дело и тя го вършеше без колебание. Не беше израсла в саксия и искаше да промени много неща.

Едва сега откриваше какъв невероятен отзвук може да има всяко нейно решение. И отговорността, придружаваща подобна власт, започваше да я плаши. Караше я по цели нощи да се взира в тавана, докато съпругът й спеше безгрижно до нея. И все пак, помисли си тя с усмивка, не би предпочела никое друго място; само тук искаше да работи до края на дните си.

9.

Джон Фиск прекрачи прага на сградата, разположена в западните предградия на Ричмънд. Официално я наричаха старчески дом, но беше чисто и просто приют, където старците идваха да умрат. Докато крачеше по коридора, Фиск се помъчи да не обръща внимание на стоновете и писъците. Виждаше немощните тела с клюмнали глави и безсилни крайници, натъпкани в инвалидни столове и подредени покрай стените като колички за пазаруване. Тия клетници сякаш чакаха партньор за танци, който никога нямаше да се появи.

Двамата с баща му трябваше да съберат цялата си решителност, за да настанят тук майката на Джон. Колкото до Майкъл Фиск, той така и не прие факта, че разсъдъкът на майка им е напълно загубен, погълнат от болестта на Алцхаймер. В добрите времена всичко е лесно. Но истинската стойност на един човек проличава, когато надвиснат черни облаци. Според Джон Фиск в това отношение брат му Майк се бе провалил най-позорно.

Като редовен посетител той познаваше целия персонал. Спря пред бюрото на дежурната и попита:

— Как е тя днес?

— Имала е и по-добри дни, Джон, но твоето посещение ще я ободри — отвърна жената.

— Да бе — кисело промърмори Фиск, докато крачеше към стаята за посещения.

Майка му го чакаше там, както винаги по пеньоар и чехли. Очите й блуждаеха безцелно, устните мърдаха, но не издаваха думи. Когато Фиск застана на прага, тя го погледна и на лицето й грейна усмивка. Той пристъпи напред и седна отсреща.

— Как е моят Мики? — попита Гладис Фиск, галейки нежно лицето му. — Как е сладкото детенце на мама?

Фиск въздъхна дълбоко. Дявол да го вземе, все същото от две години насам. В помътения разсъдък на Гладис Фиск той беше Майк и

щеше да заема мястото на брат си до сетния й ден. Джон Фиск бе напълно изтрит от нейната памет, сякаш изобщо не се бе раждал.

Той докосна леко ръцете й, полагайки отчаяни усилия да потисне безсилната ярост в душата си.

— Добре съм. Справям се чудесно. Татко също е добре. — Помълча, после тихо добави: — И Джони е добре, питаше за теб. Винаги пита.

Тя го изгледа с недоумение.

— Джони ли?

Фиск подхващаше този разговор при всяко посещение и винаги срещаше една и съща реакция. Защо бе забравила тъкмо него, а не брат му? Трябваше да има нещо дълбоко вкоренено, което бе помогнало на болестта да го заличи от живота й. Дали съществуването му така и не бе успяло да стане важно, значимо за нея? И все пак именно той беше синът, готов всеки момент да протегне ръка на родителите си. Помагаше им още като момче и продължаваше да стои до тях като зрял мъж. Отделяше за тях значителна част от доходите си, вършеше какво ли не, дори веднъж насред ужасно тежко дело заряза всичко и в августовската жега се покатери с баща си на покрива да пререди керемидите, защото нямаха пари за майстор. А вечният любимец Майк вървеше по свой път, без да помисли за другите… Неизменно го величаеха — той беше геният, гордостта на семейството. Макар че всъщност родителите им не стигаха чак до такива крайности в мнението за синовете си и Фиск го знаеше много добре. Но гневът подкопаваше истината, изтъкваше лошото и засенчваше добрите страни.

— Мики — тревожно запита тя, — как са децата?

— Добре са, направо отлично. Растат от ден на ден. И до едно приличат на теб.

От цялата тази комедия — че е Майкъл и има куп дечурлига — му се искаше да легне на пода и да закрещи.

Тя се усмихна и докосна косата си. Джон побърза да каже:

— Добре изглеждаш. Татко казва, че си по-хубава от когато и да било.

Почти през целия си живот Гладис Фиск бе привлекателна жена и много държеше на външността. Напоследък болестта ускоряваше състаряването й. Фиск знаеше, че майка му сигурно ужасно се тревожи

как изглежда. Надяваше се да вярва, че все още е двайсетгодишна красавица.

Подаде й пакета, който бе донесъл. Тя го грабна с детинско нетърпение и разкъса опаковката. Лекичко докосна четката, после много внимателно я плъзна по косата си.

— Това е най-прекрасното нещо, което съм виждала.

Казваше го за всеки подарък. Кърпички, червило, книжка с картинки. Най-прекрасното нещо, което съм виждала. Майк. Всеки път, когато идваше тук, брат му печелеше призрачни точки.

Фиск прогони мрачните мисли и прекара с майка си един много приятен час. Обичаше я от все сърце. Ако можеше, би изтръгнал с голи ръце болестта, която разяждаше мозъка й. Ала не можеше, затова се стараеше да я посещава при всеки удобен случай. Дори и под чуждо име.

Фиск напусна старческия дом и подкара към дома на баща си. Докато завиваше по познатата улица, той огледа упадъка на това място, където бяха минали първите осемнайсет години от неговия живот. Порутени къщи с олющена мазилка и прогнили веранди, провиснали телени огради и занемарени дворове, слизащи към тесни улички с напукан асфалт, по които се редяха две върволици очукани фордове и шевролети. Преди петдесет години този квартал бе предлагал чудесно начало за обнадеждените хора, изпълнени с непоклатима вяра, че след края на войната всичко ще тръгне добре. Някои наистина бяха прекрачили прага на успеха. За другите единствената видима промяна в похабения им живот бе рампата за инвалидни колички, прикрепена край стъпалата. Гледайки тия рампи, Фиск помисли, че би предпочел тях пред болестта, съсипваща мозъка на майка му.

Той отби по алеята към добре поддържаната бащина къща. Колкото повече западаше кварталът, толкова по-упорито се трудеше старецът да я запази в отлично състояние. Може би за да съхрани миналото поне още малко. Може би с надеждата жена му да се завърне отново двайсетгодишна, здрава, с ясен разсъдък. Старият буик отпред изглеждаше леко ръждясал, но двигателят му бе като чисто нов благодарение на собственика си — бивш автомеханик. Фиск зърна баща си в гаража, облечен както винаги с бяла тениска и сини работни

панталони. Оправяше някаква машинария. Макар и пенсионер, Ед Фиск най-много обичаше да докосва с омазнени ръце купчинка части, пръснати по тезгяха.

— В хладилника има студена бира — подвикна Ед, без да надига глава.

Фиск отвори стария хладилник, който баща му държеше в гаража, и извади кутия „Милър“. После седна на паянтовия кухненски стол да гледа работата на баща си, както правеше още като хлапе. Винаги откриваше някакво непреодолимо обаяние в изкусните му ръце, в начина, по който откриваше безпогрешно мястото на всяка част.

— Днес наминах при мама.

С ловко движение на езика Ед прехвърли цигарата към десния край на устните си. Мускулите по ръцете му се издуваха и спадаха, докато енергично затягаше някакъв болт.

— Аз пък мисля да ида утре. Ще се издокарам, ще купя цветя, ще заръчам на Ида да сготви нещо вкусно, та да й занеса. Искам да е празничен ден. Само за нас двамата.

Ида Джърман беше съседката. Живееше в този квартал от памтивека. Напоследък помагаше на Ед да се бори със самотата.

— Много ще й хареса.

Фиск отпи глътка бира и се усмихна, като си представи каква картинка ще бъдат.

Ед довърши работата, напои с бензин топка конци и дълго бърса омазнените си ръце. После грабна една бира и седна срещу Джон върху старото сандъче за инструменти.

— Вчера се чухме с Майк — каза той.

— Добре ли е? — безразлично запита Фиск.

— Чудесно се справя в съда. Знаеш ли, поканили са го да остане още една година. Сигурно има защо.

— Не се и съмнявам. Той е от най-добрите.

Фиск стана и пристъпи към отворената врата. Вдъхна дълбоко аромата на прясно окосена трева. Някога двамата с брат му всяка събота косяха двора, свършваха каквото още им бе възложено и цялото семейство се покатерваше в грамадната каравана за редовното седмично пътешествие до супермаркета. Ако се бяха държали много добре, без да кръшкат или да подкастрят тревата прекалено ниско,

получаваха по един голям сироп от автомата до вестникарския щанд пред магазина. За момчетата това бе същинско съкровище. Фиск и брат му по цяла седмица си мечтаеха как ще докоснат студените чаши. Някога бяха толкова близки. Заедно тичаха да разнасят сутрешния вестник, заедно спортуваха, макар че Джон беше по-голям с три години. Майк имаше спортна дарба, като студент дори го взеха в университетския отбор. Братята Фиск. Всички ги знаеха, всички ги уважаваха. Хубави времена. Само че отдавна отминали. Джон се обърна и погледна баща си.

Ед поклати глава.

— Знаеш ли, че за да остане в съда, Майк се отказал от преподавателско място в един от големите университети, май спомена Харвард или нещо такова? Богатите адвокатски фирми го обсипват с предложения. Веднъж ми ги показа. Божичко, споменаваха за пари, каквито не съм и сънувал.

В гласа му звучеше нескрита гордост.

— Изглежда, че предпочита властта — сухо подхвърли Фиск.

Ед изведнъж се плесна по бедрото.

— Какво ти става, Джони? Какво имаш против брат си, по дяволите?

— Нямам нищо против него.

— Тогава за какъв дявол престанахте да дружите както някога? Разговарях с Майк. Не е по негова вина.

— Слушай, тате, той си върви по пътя, аз също. Не помня много-много да сте се срещали с чичо Бен.

— Брат ми беше тъпак и пияница. Твоят не е нито едното, нито другото.

— Глупостта и пиянството не са най-лошите неща на тоя свят.

— Дявол да го вземе, просто не те разбирам, синко.

— Не си нито първият, нито последният.

Ед изгаси цигарата върху бетонния под, стана и се подпря на стената.

— Не е редно братя да си завиждат. Би трябвало да се радваш, че преуспява в живота.

— А, значи мислиш, че му завиждам.

— Така ли е?

Фиск отпи още бира и се загледа към ниската телена ограда около задното дворче. Наскоро беше боядисана в тъмнозелено. През годините я бе виждал в какви ли не оттенъци. Двамата с Майк я боядисваха всяко лято, а цветът зависеше от това какво е останало след годишния ремонт в автомобилната фирма, където работеше Ед. Фиск прехвърли поглед върху ябълковото дръвче, разперило клони в ъгъла на двора. Кимна натам.

— Имаш гъсеници. Къде е бензиновата лампа?

— И сам ще се справя.

— Тате, та ти и на стол не можеш да се качиш.

Фиск свали сакото си, измъкна стълбата от гаража и взе бензиновата лампа. Запали я, подпря стълбата под издутото гнездо на гъсениците и се изкатери. След минута-две плътният пашкул постепенно се разпадна от топлината на пламъка. Фиск слезе и изгаси лампата, докато баща му чегърташе остатъците от гнездото.

— Значи само това виждаш — че имам проблеми с Майк.

— Какво? — сепна се Ед.

— Кога за последен път е дошъл Майкъл да ти помогне? По дяволите, кога е дошъл да навести теб или мама?

Ед се почеса по наболата брада и бръкна в джоба си за цигара.

— Зает е. Наминава когато може.

— Браво на него.

— Натоварен е с важни държавни дела. Помага на всички онези съдии. По дяволите, сам знаеш, че това е най-важният съд в страната.

— Може да те изненадам, татко, и аз обаче съм доста зает.

— Знам, сине. Но…

— Но неговото е друго, нали? — Фиск метна сакото на рамо и избърса потта от очите си. Скоро щяха да излязат комари. При мисълта за вода изведнъж се сети, че баща му държеше старата каравана на един къмпинг край река Матапони. — Ходил ли си наскоро до караваната?

Ед поклати глава, облекчен от края на неприятния разговор.

— Не, но мисля тия дни да отскоча. Ще изкарам лодката, преди да застудее.

Фиск отново избърса потта по челото си.

— Обади се, може и аз да дойда.

Ед се вгледа в своя по-голям син.

— Как я караш?

— За работата ли питаш? Тая седмица съм наравно — две победи, две загуби. Приличен резултат в днешно време.

— Внимавай, сине. Знам, че вярваш в професията си и тъй нататък, но много калпав народ защитаваш. Някои може и да те помнят от предишната работа. Понякога цяла нощ все за това си мисля.

Фиск се усмихна. Обичаше стареца колкото майка си, може би дори малко повече — с онази неуловима мъжка привързаност. Мисълта, че баща му не спи от тревога за него, бе удивително приятна. Пресегна се и го потупа по гърба.

— Не бой се, тате, винаги съм нащрек.

— Ами онова, другото?

Фиск неволно плъзна длан по гърдите си.

— А, наред е. Да не чуе дяволът, ама сигурно ще изкарам до сто години.

— Дано, сине — каза бащата с надежда, гледайки как момчето му се отдалечава.

Ед поклати глава и се замисли каква пропаст е възникнала между синовете му, а той нищо не може да стори.

— По дяволите — само това му хрумна да промърмори, после седна върху сандъчето да си допие бирата.

10.

В ранното утро Майкъл Фиск си тананикаше тихичко, крачейки по просторните коридори към деловодството. Когато влезе, един от чиновниците надигна глава.

— Тъкмо навреме идваш, Майкъл. Току-що получихме пощата.

— Има ли нещо иззад решетките? — запита Майкъл.

Намекваше за непрестанно нарастващия брой молби от затворници. Повечето се завеждаха in forma pauperis — по бедняшката процедура, казано на нормален език. За тях имаше отделен регистър и напоследък той бе набъбнал дотолкова, че един деловодител се занимаваше само с него. В сиромашкия регистър, както го наричаха неофициално, човек можеше да открие най-често смехотворни претенции, но от време на време се мяркаше случай, достоен за внимание. Майкъл знаеше, че някои от най-важните решения на Върховния съд идват тъкмо оттам — затова всяка сутрин ровеше купищата хартия с надеждата да открие златна мина.

— Май има, ако се съди по тия почерци, дето едва ги разчитам — отвърна чиновникът.

Майкъл придърпа един кашон в ъгъла. Вътре бе сбран истински калейдоскоп от молби, неописуеми страдания, претенции за въпиюща несправедливост с най-различна форма и съдържание. Но нито едно писмо не можеше да се пренебрегне с лека ръка. Някои идваха от смъртните отделения; за техните автори Върховният съд представляваше последна надежда, преди да бъдат екзекутирани.

През следващите два часа Майкъл продължи да се рови из кашона. Вече бе станал майстор в това отношение. Работата донякъде напомняше белене на царевица. Умът му с лекота преглеждаше дългите документи, без усилие налучкваше главното и го превеждаше в юридически термини, после сравняваше случая с текущите дела и прецеденти отпреди половин век, измъкнати от дълбините на енциклопедичната му памет; накрая записваше молбата в регистъра и

продължаваше по-нататък. В края на двата часа обаче не бе открил нищо достойно за интерес.

Канеше се да тръгне към кабинета си, когато пръстите му докоснаха невзрачния плик. Етикетът с адреса бе изписан на машина, но нямаше никакви данни за подателя. Странно, помисли си Майкъл. Хората, опитващи да привлекат към своето дело вниманието на Върховния съд, обикновено държаха да се знае къде да ги търсят в случай, че молбата им срещне разбиране. На гърба обаче бе залепена половинката от обратна разписка. Майкъл отвори плика и извади два листа. Между многото си задачи деловодството имаше и задължението всеки постъпващ документ да се завежда според строгите изисквания на Върховния съд. Ако молителят се представяше за бедняк и молбата му бъдеше придвижена, съдът държеше на определени формалности и поемаше част от разходите по защитата, макар в тях да не влизаше адвокатският хонорар. Смяташе се, че за всеки юрист е чест да застане пред Върховния съд. Между другото, трябваше да се попълни молба за финансова помощ и клетвена декларация от самия затворник, че не е в състояние да поеме разноските по делото. Майкъл веднага забеляза липсата на тия два документа. Няма как, молбата щеше да бъде отхвърлена.

Но щом зачете текста на документите, всички мисли за канцеларски формалности изхвръкнаха от главата му. След като свърши, той видя как потта от дланите му попива в хартията. Отначало искаше да прибере листовете обратно в плика и да забрави, че някога ги е виждал. Ала се чувстваше длъжен да стори нещо, сякаш със собствените си очи бе видял престъплението.

— Хей, Майкъл, от кабинета на Мърфи питат дали си тук — подвикна чиновникът. Не получи отговор и повтори: — Майкъл. Съдия Мърфи те търси.

Майкъл кимна и най-сетне намери сили да се откъсне от двата листа. Когато чиновникът отново се хвана на работа, той върна писмата в плика. За миг се поколеба. Следващата секунда можеше да промени цялата му правна кариера, целия му живот. Най-сетне ръцете му сякаш сами пъхнаха плика в куфарчето. Прибирайки документа, преди да е официално заведен във Върховния съд, бе извършил цял куп престъпления, включително кражба на държавно имущество.

В бързината да напусне деловодството той едва не се сблъска със Сара Еванс. Изпървом тя се усмихна, но забеляза лицето му и веднага стана сериозна.

— Майкъл, какво ти е?

— Нищо ми няма. Добре съм.

Тя го хвана за ръката.

— Не е вярно. Трепериш и си пребледнял като платно.

— Май съм хванал някакъв вирус.

— Ами тогава вземи да се прибереш.

— Ще помоля сестрата за аспирин. Няма страшно.

— Сигурен ли си?

— Извинявай, Сара, но много бързам.

Той се дръпна и я остави да гледа тревожно след него.

Този ден за Майкъл времето се влачеше мъчително бавно. Неведнъж откриваше, че без да усети, пак се е загледал в куфарчето и мисли за съдържанието му. Привечер, след като приключи с всекидневните задължения в съда, той трескаво подкара велосипеда към апартамента си на Капитолийския хълм. Влезе, заключи вратата и отново извади плика. Измъкна от куфарчето бележник и пренесе всичко върху малката масичка в кухненския бокс.

Един час по-късно той се облегна назад и огледа множеството бележки, които бе надраскал. Разтвори портативния компютър и прехвърли всичко на диска. По стар навик в процеса на работа променяше думи, изречения, преосмисляше целия текст. Беше решил да пристъпи към случая като към всеки друг. Щеше да провери с максимално старание цялата информация от молбата. И най-важното — трябваше да се увери, че имената в писмото наистина са на ония хора, за които си мислеше. Ако молбата му се стореше основателна, щеше да я върне в деловодството. Окажеше ли се явно измислена, плод на размътен мозък или злобна клевета, смяташе да я унищожи.

Майкъл надникна през прозореца към отсрещната редица жилищни блокове, претъпкани с апартаментчета като неговото. Кварталът гъмжеше от млади държавни служители. Половината все още бяха на работа, другите вече спяха и до събуждането си в пет сутринта щяха да сънуват кошмари за сбъркани документи от национална важност. Само лъч от уличната лампа на ъгъла нарушаваше мрака. Вятърът набираше сила, а температурите спадаха,

навярно се задаваше буря. В старата сграда още не бяха включили парното и откъм прозореца изведнъж лъхна студ. Майкъл измъкна пуловер от гардероба, навлече го и пак се загледа навън.

Никога не бе чувал за Руфъс Хармс. Ако се вярваше на писмото, бяха го вкарали в затвора още преди Майкъл да навърши пет години. Правописът му беше чудовищен, буквите криви и тромави като от тетрадка на първолаче. Другото писмо донякъде обясняваше обстоятелствата около случая и очевидно бе дело на образован човек. Може би адвокат, помисли Майкъл. Усещаше се правният начин на изразяване, макар че авторът сякаш бе искал да остане анонимен — и като личност, и като професия. Според машинописния текст военните неотдавна бяха потърсили от Руфъс Хармс определена информация. Хармс обаче бе отрекъл изобщо да е участвал в програмата, към която се водел според армейските архиви. Сега той твърдеше, че програмата е била само прикритие за едно престъпление, довело до ужасяваща съдебна грешка — юридически провал, отнел четвърт век от живота му.

Изведнъж Майкъл се обля в пот. Той притисна чело към хладния прозорец и дъхът му замъгли стъклото. Онова, което вършеше, бе равносилно на брутална намеса в човешкото право да се търси възмездие по съдебен път. През целия си живот Майкъл бе вярвал, че всекиму трябва да бъде осигурен безпрепятствен достъп до закона, независимо дали е богат или беден. Не ставаше дума за някаква временна разпоредба, която може да се отмени или обяви за нищожна. Донякъде го утешаваше единствено мисълта, че молбата така и така би била отхвърлена заради цял куп нарушения на каналния ред.

Но този случай не бе като другите. Дори ако се окажеше пълна лъжа, пак можеше да нанесе страхотен удар по репутацията на някои много известни личности. Ами ако Хармс пишеше чистата истина? Майкъл затвори очи. Моля те, Господи, нека да е лъжа, помоли се той.

После извърна глава и погледна към телефона. Изведнъж се запита дали да не позвъни за съвет на брат си. Джон бе натрупал богат опит в някои области, за които по-малкият му брат имаше само смътна представа. Може би щеше да знае как да се справят с положението. Майкъл се поколеба още миг — не искаше да си признае, че му трябва помощ, особено пък от подобен източник. Но едно обаждане можеше и да отвори вратичка за възстановяване на връзката помежду им. В края

на краищата никога не е виновна само едната страна; Майкъл вече бе достатъчно зрял, за да разбира колко безплодно нещо са упреците.

Взе телефона и набра номера. Отсреща прозвуча автоматичен отговор и това донякъде го зарадва. Той остави известие с молба за помощ, без да разкрива повода. Затвори и пак се върна до прозореца. Навярно бе по-добре, че Джон не изслуша молбата лично. Той възприемаше всичко само в черно и бяло, без компромиси. Такъв беше и целият му живот.

Някъде в малките часове Майкъл успя да задреме с нарастващата увереност, че каквото и да излезе наяве, ще се справи с този потенциален кошмар.

11.

Три дни след като Майкъл Фиск бе взел писмото от деловодството, Руфъс Хармс пак се обади до кантората на Сам Райдър, но този път му отговориха, че адвокатът е заминал по работа извън града. Докато го водеха обратно към килията, Руфъс се размина с един човек в коридора.

— Много телефони въртиш напоследък, Хармс. Да не си се захванал с търговия по пощата или нещо такова?

Надзирателите се разсмяха гръмогласно на тия думи. Вик Тремейн бе висок малко под метър и осемдесет, с късо подстригана русолява коса, обветрено лице и телосложение на панаирджийски борец. Беше заместник-комендант на Форт Джаксън и смяташе за свой личен дълг да зачерни живота на Хармс по всеки възможен начин. Руфъс премълча, но остана да стои търпеливо, докато Тремейн го оглеждаше от глава до пети.

— Какво си е наумил онзи твой адвокат? Да не е открил как се оправдава убийство на малко дете? Това ли е? — Тремейн пристъпи към затворника. — Сънуваш ли още оная нощ? Много ми се ще да я сънуваш. Знаеш ли, понякога идвам да те послушам как плачеш в килията. — Говореше с нескрито предизвикателство, мускулите на ръцете и раменете му набъбваха при всяка дума, вените по шията му се изпъваха, сякаш се надяваше Хармс да не издържи, да предприеме нещо отчаяно и това да е краят на неговия затворнически живот. — Точно така, плачеш като дрисливо бебе. Бас държа, че таткото и майката на онова момиченце също са плакали. Бас държа, че им се е искало да те удушат. Както стори ти с детето им. Мислил ли си за това, а?

Хармс дори не трепна. Устните му оставаха плътно затворени, очите му гледаха някъде покрай Тремейн. Всичко бе преживял — изолация, самота, подигравки, физически и душевен тормоз; бе изтърпял всичко, което един човек може да стори на друг от жестокост,

страх и омраза. Независимо от съдържанието и тона си думите на Тремейн не можеха да пробият стената, която го опазваше жив.

Тремейн усети това и отстъпи.

— Махайте го от погледа ми. — Докато групата се отдалечаваше, той подвикна изотзад: — Бягай да си четеш Библията, Хармс. Чети за рая, другояче няма как да го опознаеш.

Джон Фиск изтича подир жената, която вървеше по коридора на съда.

— Хей, Джанет, ще ми отделиш ли минутка?

Джанет Райън бе много опитен обвинител и в момента правеше всичко възможно да прати на топло един от неговите клиенти. Освен това бе красива и разведена.

— Може и две, щом е за теб — обърна се тя с усмивка.

— Става дума за Родни…

— Чакай, подскажи малко. Не ми е само един Родни на главата.

— Взлом, магазин за електроника в северните предгрaдия.

— Огнестрелно оръжие, полицейско преследване, рецидивист… да, сега си спомням.

— Съвършено вярно. Така или иначе, и двамата нямаме интерес да вкарваме този глупак в съда.

— В превод това би трябвало да означава: обвинението ти е скапано, а защитата съкрушителна.

Фиск поклати глава.

— Може да имаш процедурни проблеми с някои от веществените доказателства.

— *Може* е много странна дума, не мислиш ли?

— А и самопризнанието накуцва.

— Че кога е имало свястно самопризнание? На практика обаче твоят човек е професионален престъпник. И ще подбера заседатели, дето да го пратят на сянка за дълго.

— Тогава защо да прахосваме парите на данъкоплатците?

— Какво предлагаш?

— Да му лепнеш взлом и притежаване на крадено имущество. Само махни оная гадост с огнестрелното оръжие. Така стават пет години с приспадане на отлежаното.

Джанет понечи да му обърне гръб.

— Ще се видим на делото.

— Добре де, нека са осем, но първо трябва да поговоря с моя човек.

Тя се завъртя и почна да брои на пръсти.

— Признава се за виновен по всички обвинения, включително и „оная гадост с огнестрелното оръжие“, получава десет години, излежаното го забравяме и никакво право на помилване. След това още пет години изпитателен срок. Изпикае ли се накриво, автоматично хлътва за още десет. Ако стигнем до съд, не му мърда двайсетака. И искам отговор още сега.

— Дявол да го вземе, Джанет, къде ти е състраданието?

— Пазя го за подходящ случай. Както сам се досещаш, случаите са много редки. Освен това ти предлагам златна възможност. Да или не?

Фиск потропа с пръсти по куфарчето.

— Продадено веднъж, продадено втори път — каза Райън.

— Добре, добре, разбрахме се.

— Страшно обичам да въртя пазарлък с теб, Джон. Между другото, защо не ми се обадиш някой път? Нали разбираш, в извънработно време.

— Не смяташ ли, че в подобна връзка може да се спотайва конфликт на интересите?

— Нищо подобно. С приятелите съм най-безмилостна.

Тя се отдалечи тананикайки, а Фиск опря рамо в стената и тръсна глава.

Един час по-късно той се върна в кантората и метна куфарчето върху бюрото. Набра домашния си телефон и изслуша съобщенията, като в същото време нахвърляше записки по едно предстоящо дело. Не спря да пише, когато чу гласа на брат си. Само единият му пръст трепна и изтри съобщението. Обажданията на Майк бяха редки, но не чак дотам. Фиск никога не им отговаряше. Сега си помисли, че брат му звъни само за да го ядосва. И още преди да довърши мисълта, разбра, че не е вярно. Стана и пристъпи към библиотечката, претъпкана със стари бележници и юридически справочници. Измежду тях извади фотография в рамка. Снимката беше стара. На нея той още носеше полицейска униформа. До него стоеше Майк. Гордото възмъжаващо

братче и суровият по-голям брат, който вече е видял много зло в тоя свят и тепърва очаква да види още. Да, наистина бе опознал на собствен гръб най-грозните черти на човешкия род и продължаваше да ги опознава, но вече без униформа. Днес имаше само куфарче, евтин костюм и остър език. Уста вместо револвер. До края на дните му. Той прибра снимката и седна. Но изведнъж бе загубил желание за работа.

Няколко дни по-късно Сара Еванс почука, после влезе в кабинета на Майкъл Фиск. Вътре нямаше никого. Преди време бе услужила на Майк с една книга и сега искаше да си я вземе. Огледа кабинета, но не я забеляза. После зърна куфарчето му под бюрото. Вдигна го. По тежестта разбра, че вътре има нещо. Беше заключено, но тя знаеше комбинацията, защото неведнъж го бе взимала назаем. Отвори и веднага видя вътре две книги и някакви документи. Нейната книга обаче я нямаше. Тя понечи да затвори, но вместо това измъкна документите и огледа плика, с който бяха пристигнали. Според адреса трябваше да са в деловодството. Едва бе хвърлила бегъл поглед на двете писма, когато чу стъпки. Прибра документите, затвори куфарчето и го пъхна под бюрото. След миг влезе Майкъл.

— Сара, какво правиш тук?

Сара се помъчи да изглежда нормално.

— Просто дойдох да взема онази книга, с която ти услужих миналата седмица.

— У дома е.

— Тогава може ли да намина довечера?

— Малко съм зает.

— Всички сме заети, Майкъл. Но напоследък с теб става нещо. Наистина ли си добре? Да не вземеш да превъртиш от напрежение?

Тя се усмихна, за да покаже, че последното е шега. Но Майкъл наистина изглеждаше преуморен.

— Честна дума, добре съм. Утре ще донеса книгата.

— Не е толкова важно.

— Ще я донеса утре — повтори Майкъл малко сърдито и се изчерви, но веднага му мина. — Слушай, доста работа ми се е натрупала.

Той погледна към вратата. Сара пристъпи натам, хвана дръжката, после се обърна.

— Майкъл, ако искаш да поговориш за нещо, винаги съм на твое разположение.

— Добре, добре, благодаря.

Той я избута навън и заключи. Върна се до бюрото и измъкна куфарчето. Провери съдържанието му, сетне хвърли поглед към вратата.

Същата вечер Сара отби по чакълестата алея и спря колата пред къщичката си близо до живописния булевард Джордж Уошингтън. За пръв път притежаваше собствен дом и бе хвърлила много усилия да го направи уютен. Дъсчена стълбичка водеше надолу към река Потомак, където бе закотвена малката й платноходка. В редките си свободни дни двамата с Майкъл прекосяваха реката към Мериленд, после продължаваха на север под Мемориал Бридж и стигаха до Джорджтаун. За тях тия пътешествия бяха като спокоен залив сред океан от напрежение и непосилен труд. Майкъл обаче бе отхвърлил последното й предложение да излязат по реката. Всъщност от една седмица насам отбягваше да се среща с нея. Отначало тя мислеше, че е заради нейния отказ, но след срещата в кабинета му разбра, че има нещо друго. Опита се да си припомни какво точно бе видяла в куфарчето. Беше сигурна, че е молба. И в машинописния текст се споменаваше една фамилия. Хармс. Не помнеше малкото име. От няколкото изречения, които бе успяла да прочете преди влизането на Майкъл, изглеждаше, че този Хармс иска Върховният съд да преразгледа присъдата му. Под машинописния текст нямаше подпис.

След срещата с Майкъл бе отишла право в деловодството да провери дали има заведен някакъв документ на името Хармс. Нямаше. Сама не можеше да повярва, че й хрумва подобна мисъл… но дали Майкъл не бе прибрал молбата, преди да бъде регистрирана и обработена? Ако наистина беше така, ставаше дума за много тежко престъпление. Можеше да изхвръкне от съда… и дори да попадне в затвора.

Тя влезе, преоблече се с джинси и тениска, после отново излезе. Вече падаше мрак. Сътрудниците от Върховния съд рядко се

прибираха по светло — освен може би понякога на разсъмване, за чисти дрехи и един душ набързо, преди пак да хукнат на работа. Сара слезе по дъсчените стъпала и седна в лодката. Ех, ако Майкъл събереше смелост да й се довери… Сигурно можеше да му помогне. Макар че не го признаваше, той наистина се бе отдръпнал от нея. Явно не обичаше да го пренебрегват. Кой ли обича, помисли си тя.

Изведнъж Сара скочи, изтича към къщата, грабна телефона и взе да набира номера му, но спря, преди да довърши. Майкъл Фиск беше упорит като магаре. Ако му кажеше какво е видяла, само щеше да усложни нещата. Тя остави слушалката. Трябваше да изчака, докато сам се реши. Пак излезе и хвърли поглед към реката. Прелетя самолет и тя разсеяно му помаха с ръка. Беше й станало навик. Всъщност по тази отсечка самолетите летяха толкова ниско, че ако беше светло, пътниците можеха да я видят. Когато отпусна ръка, внезапно я налегна печал, каквато не бе изпитвала, откакто баща й почина и я остави сам-самичка на тоя свят.

След тежката загуба бе започнала живота си отначало. Замина да учи право на Западното крайбрежие, завърши с отличие, изкара стаж в Девети областен апелативен съд и се хвана на работа във Върховния съд. Точно тогава продаде фермата в Северна Каролина и купи тази къщичка. Не бягаше нито от миналото, нито от тъгата, която изпитваше всеки път, щом се замислеше, че родителите й никога не ще дойдат да я прегърнат, да чуят колко много е постигнала със собствени сили. Или поне вярваше, че не бяга. Когато измина първата й година във Върховния съд, нямаше представа какво би искала да направи. Можеше да отиде като юрист където си пожелае. Лошото бе, че изобщо не знаеше дали иска законът да стане част от живота й. Три години юридически факултет, една година в Апелативния съд, още една тук — и сякаш всичко започваше да догаря.

Тя помисли за баща си — уважаван фермер и градски мирови съдия. Той нямаше лустросана съдебна зала. Често раздаваше простичко и разумно правосъдие, седнал върху трактора си или докато се миеше за вечеря. Това бе законът за Сара, такъв го виждаха обикновените хора или поне така би трябвало. Търсене на истината и после раздаване на правосъдие, след като всичко е ясно. Никакви тайни заседания, никакви празнословия, само здрав разум и факти.

Сара въздъхна. Нещата никога не излизаха толкова прости. Знаеше го по-добре от мнозина колеги.

Влезе отново, качи се на стол и напипа резервния пакет цигари върху кухненския шкаф. После се настани върху люлката на задната веранда, откъм реката. Зарея поглед из ясното небе и откри Голямата мечка. Баща й беше запален по астрономията и я научи да разпознава много съзвездия. Докато учеше в Станфорд, Сара свикна да се ориентира по тях при плаванията. В ясна нощ винаги греят звезди, а има ли ги, не можеш да се загубиш. Тази идея често я утешаваше. Докато пушеше цигарата, тя помисли с надежда: дано Майкъл разбира какво върши.

После в мислите й изплува другият Фиск — Джон. Въпреки всичките й възражения онази забележка на Майкъл относно брат му бе доста точна. Още когато за пръв път зърна Джон Фиск, нещо необяснимо прещрака във всички основни схеми на сърцето, мозъка и душата й. Дотогава не бе вярвала, че тъй силни и важни чувства могат да бликнат толкова бързо. Такива неща просто не ставаха. Тъкмо затова беше объркана — защото виждаше, че наистина стават, и то с нея. Всяко движение на Джон Фиск, всяка негова дума, всеки поглед към някого, всяка усмивка или отегчена гримаса разпалваше в нея желание да го гледа безкрай, неуморно. Тя едва не се разсмя на нелепата мисъл. Но пък, от друга страна… какво нелепо имаше в тия чувства, щом ги изпитваше искрено?

И това не беше единствената й среща с този човек. Без Майкъл да знае, няколко дни по-късно тя позвъни на една приятелка от съда в Ричмънд и узна графика на Джон Фиск за предстоящите две седмици. Бе поразена, като разбра колко време прекарва в съдебните зали. През лятото, когато задълженията й във Върховния съд понамаляха, тя отскочи още веднъж дотам да погледа как Джон Фиск води защита. Беше си сложила шал и тъмни очила за в случай, че след време ги запознаят или че я е забелязал първия път с Майкъл.

Изслуша енергичната му реч от начало до край. Веднага след нея обвиняемият получи доживотна присъда. Когато полицаите го отведоха към затвора, Фиск прибра документите в куфарчето си и напусна залата. Сара също излезе. В коридора Фиск се мъчеше да утеши близките на човека. Жената беше мършава и болнава, със синини и белези по лицето.

Фиск й каза няколко думи, прегърна я, после се обърна към по-големия син — четиринайсетгодишен младеж, който вече изглеждаше изпечен уличен хулиган.

— Сега ти си мъжът у дома, Лукас. Трябва да се грижиш за семейството.

Сара се вгледа в момчето. Сърцето й се сви, като видя яростта по лицето му. Как можеше още на тия години да събере в себе си толкова враждебност?

— Ъхъ — промърмори Лукас, без да откъсва очи от стената. Беше облечен като за улицата, с пъстра кърпа на главата. В такъв вид едва ли биха го взели да подмята кюфтета в „Макдоналдс“.

Фиск клекна и погледна отблизо другия син. Инис беше шестгодишно чаровно дяволче, кипящо от енергия.

— Хей, Инис, как си? — попита Фиск и протегна ръка.

Детето плахо я стисна.

— Къде е татко?

— Наложи се временно да отиде на едно място.

— Защо?

— Защото уби… — понечи да отговори Лукас, но Фиск го прекъсна със свиреп поглед.

Лукас промърмори нещо нечленоразделно, отблъсна треперещата ръка на майка си и се отдалечи. Фиск отново извърна лице към Инис.

— Татко ти стори нещо, което не му прави чест. Сега отива да си изкупи вината.

— В затвора ли? — попита Инис.

Фиск кимна.

Гледайки този разговор, Сара си помисли, че не само Фиск, но и всички възрастни се чувстват в подобна ситуация глупави и безпомощни като герои от стар телевизионен сериал, застанали пред дете от края на двайсети век. Макар и едва шестгодишен, Инис навярно знаеше доста за криминалното правораздаване. Всъщност не бе изключено да познава мрачната страна на живота така добре, както повечето възрастни никога нямаше да я опознаят.

— Кога ще излезе? — попита Инис.

Фиск вдигна очи към съпругата, после пак погледна детето.

— Не много скоро, Инис. Но майка ти ще е тук.

— Добре тогава — каза Инис без особено вълнение. Хвана майка си за ръката и двамата се отдалечиха.

Фиск се загледа подир тях. Сара отново изпита чувството, че долавя мислите му. Единият син навярно изгубен завинаги, другият небрежно зарязва баща си като случайно срещнато улично куче.

Накрая Фиск разхлаби вратовръзката си и излезе от сградата.

Без сама да знае защо, Сара тръгна след него. Фиск крачеше бавно, тъй че нямаше опасност да го изпусне от поглед. Барът, в който влезе, беше тесен и схлупен, с мрачни прозорци. Сара се поколеба, после на свой ред прекрачи прага.

Фиск седеше до тезгяха. Явно вече бе дал поръчка, защото барманът плъзна пред него бутилка бира. Сара побърза да седне в едно от крайните сепарета. Въпреки неугледния си вид барът бе почти пълен, а още нямаше пет следобед. Клиентелата представляваше странна смес от работници и служители. Фиск седеше между двама строители, сложили жълтите си каски отпред на бара. Той смъкна сакото си и седна върху него. По телосложение не отстъпваше на двамата здравеняци. Сара забеляза, че отзад ризата му се е измъкнала от панталона. Задържа поглед върху черния кичур, който се плъзгаше по тила му надолу към яката.

Фиск разговаряше едновременно с двамата си съседи. Те се разсмяха от сърце на някаква шега и Сара неволно се усмихна, макар че не бе чула нищо. Сервитьорката най-сетне дойде и тя си поръча сода. Продължаваше да наблюдава Фиск. Той вече не поглеждаше настрани. Взираше се в стената тъй напрегнато, че Сара също отправи очи натам. Но видя само грижливо подредени бутилки; Фиск явно виждаше нещо повече. Беше поръчал втора бира и когато я получи, вирна шишето над устните си, докато вътре не остана и капка. Сара забеляза, че китките му са едри, с дебели и силни пръсти. Не изглеждаха ръце на човек, който по цял ден държи писалката или трака на компютър.

Фиск метна пари на тезгяха, хвана сакото си и се завъртя. За момент Сара имаше чувството, че гледа право към нея. Той поспря за миг и навлече сакото. Сара седеше в най-тъмния ъгъл. Не вярваше да я е видял, но тогава защо се спря? Леко изнервена, тя изчака около минута, после остави на масата две доларови банкноти за питието, стана и също излезе.

Когато се озова на светло, от Фиск нямаше и следа. Просто беше изчезнал като в сън. Без дори да помисли какво върши, тя се върна назад и попита бармана дали познава Джон Фиск. Човекът поклати глава. Искаше й се да зададе още въпроси, но навъсената физиономия на бармана подсказваше, че едва ли ще получи отговор.

Двамата строители я огледаха с нескрит интерес. Тя реши да си тръгне, преди да е станало напечено. Върна се при колата си и седна зад волана. Една част от нея искаше да се втурне подир Фиск, другата беше доволна, че всичко е свършило. Дори и да го намереше, какво можеше да му каже? Здрасти, работя с вашия брат и дойдох да ви позяпам. Това ли?

Подкара обратно към Северна Вирджиния, вечерта изпи две бири и заспа върху люлката на задната веранда. Точно където седеше сега с цигара в ръката и гледаше небето. Така видя Джон Фиск за последен път — преди около четири месеца.

Нямаше как да е влюбена в него, тъй като дори не го познаваше; цялата история приличаше по-скоро на сляпо увлечение. Не беше изключено една нормална среща с Фиск напълно да унищожи първоначалното впечатление.

Сара обаче не вярваше в съдбата. Ако имаше да се случи нещо между тях, несъмнено тя трябваше да направи първата крачка. Само дето нямаше ни най-малка представа каква ли ще да е тази крачка.

Изгаси цигарата и се загледа в небето. Искаше й се сега да е на платноходката. Искаше вятър в косите, хладни пръски пяна по кожата, грубо въже между дланите си. Ала точно сега не желаеше да изпитва сама всички тия неща. Искаше да ги сподели и знаеше точно с кого. Но ако съдеше по малкото, което й бе казал Майкъл за Джон Фиск, както и по онова, което бе видяла сама, едва ли някога щяха да бъдат заедно.

На сто и петдесет километра южно от нея Джон Фиск също хвърли поглед към звездното небе, докато излизаше от колата си. Буикът го нямаше на алеята, но Фиск не идваше да се види с баща си. Кварталът бе замрял, само в една от съседните къщи две момчета ремонтираха шевролет с толкова грамаден двигател, че не беше ясно как се побира под капака.

Днес целият му ден бе минал в съда. Опитваше се да защитава обвиняемия въпреки безнадеждната му позиция. Прокурорът атакуваше енергично от името на обществото. След осем часа словесни престрелки Фиск едва намери време да отскочи до тоалетната, преди съдебните заседатели да се завърнат с присъдата. Трета присъда за неговия клиент. Нямаше как да му се размине. Най-смешното бе, че Фиск наистина го смяташе за невинен по конкретното обвинение — нещо, което рядко можеше да каже за клиентите си. Но тоя тип имаше толкова други престъпления, че заседателите неволно събираха всичко накуп. И като връх на всичко едва ли някога щеше да дочака остатъка от хонорара си. Доживотните затворници рядко уреждат стари дългове, особено ако са към адвокат, който не е успял да ги измъкне от блатото.

Фиск прекоси двора, отвори страничната врата на гаража, влезе и си взе бира от хладилника. Влажната задуха още тегнеше като мокро одеяло и той притисна студената бутилка към челото си. В дъното на задния двор имаше няколко прегърбени от старост дървета и отдавна изсъхнала лоза, все още обвита плътно около ръждива асма. Фиск отиде натам и се подпря на един от брястовете. Погледът му падна върху малка вдлъбнатина сред тревата. Тук лежеше Бо, белгийската овчарка, с която бяха израснали той и брат му. Когато баща им донесе кученцето, то се побираше в шепа. Само след година се превърна в мощен трийсеткилограмов черно-бял хубавец. Двете момчета бяха луди по него, особено Майк. Бо придружаваше ту единия, ту другия в сутрешните вестникарски обиколки. Почти девет години живяха заедно и кучето им носеше неописуема радост, додето един ден издъхна както си играеше с Майк. През целия си живот Джон не бе виждал някой да ридае тъй отчаяно. Нито той, нито родителите им успяха да утешат Майк. Момчето седеше разплакано в задния двор, стискаше рошавата козина на Бо и се мъчеше да го изправи, за да играят отново. През онзи ден Джон дълго държа Майк в прегръдките си и плака с него, галейки неподвижната глава на любимото куче.

На следващия ден, докато брат му беше на училище, Джон и баща му погребаха Бо. Когато Майк се завърна, всички заедно се събраха в задния двор. Майк прочете с вълнение откъси от Библията, после двамата братя сложиха надгробна плоча, всъщност обикновено парче бетон, върху което бяха надраскали с молив името на кучето.

Плочата още си беше тук, макар че от надписа отдавна нямаше и помен.

Фиск приклекна и плъзна длан по тревата, тъй свежа и гладка на това сенчесто място. По дяволите, толкова обичаха кучето. Защо миналото бягаше тъй бързо? Защо в спомените хубавите времена винаги изглеждаха мимолетни? Той тръсна глава и в този момент го стресна нечий глас.

— Помня онова куче, като че беше вчера.

Фиск вдигна глава и видя Айда Джърман да го гледа от другата страна на оградата. Леко смутен, той се изправи.

— Отдавна беше, мисис Джърман.

Старата жена вечно миришеше на говеждо и лук, същият дъх се носеше и из къщата й. Вдовица вече от трийсет години, тя движеше бавно и предпазливо ниското си, съсухрено тяло. Дългият пеньоар прикриваше синкави разширени вени и подпухнали глезени. Но макар да наближаваше деветдесетте, умът й си оставаше бистър, речта точна и ясна.

— За мен всичко е било отдавна. За теб не. Все още. Как е майка ти?

— Крепи се.

— Все се каня да я навестя някой ден, но това старо тяло просто не ще да ме слуша.

— Тя много би се радвала да ви види.

— Татко ти излезе преди малко. Май има среща в Американския легион или Клуба на ветераните.

— Добре, радвам се, че излиза. И много благодаря, задето му правите компания.

— Не е лесно да си сам. Аз надживях три от децата си. Няма по-тежко нещо на тоя свят. Не е естествено. Какво прави Майк? Отдавна не се е мяркал насам.

— Много работа има.

— Кой би си помислил, че онова бузесто дребосъче ще стигне толкова нависоко. Направо да не повярва човек.

— Заслужава си го — изтърси Джон и млъкна за миг. Беше изрекъл тия думи неволно. Но брат му *наистина* бе заслужил успеха си.

— И двамата заслужавате много.

— Мисля, че Майк постигна повече.

— Ха! Не си го и помисляй. Татко ти се хвали с теб по сто пъти на ден. Вярно, и Майк споменава, но за него ти си голямото чудо.

— Ако има заслуга, тя е негова и на мама. Те ни отгледаха, нищо не жалеха за нас. Такова нещо не се забравя.

И Фиск си помисли, че брат му може да е забравил, но той щеше да помни винаги.

— Е, Майк имаше трима души да му служат за пример — каза старицата. Фиск я погледна с изненада и тя добави: — Това хлапе те боготвореше.

— Хората се променят.

— Така си мислиш, нали?

Започваше лекичко да ръми.

— Прибирайте се, мисис Джърман, май ще завали.

— Знаеш ли, ако искаш, можеш да ми викаш Айда.

Фиск се усмихна.

— Някои неща не се променят, мисис Джърман.

Загледа се подир старицата, докато изчезна в къщата си. Напоследък кварталът не беше толкова безопасен, както някога. Двамата с баща му бяха монтирали на вратата й резета и шпионка. Старите хора често ставаха жертви на престъпниците.

Фиск отново погледна гроба на Бо и видя картината, запечатана навеки в ума му — Майк, разплакан над мъртвото куче.

12.

— Как си, мамо?

Майкъл Фиск погали лицето на майка си. Беше ранно утро и Гладис не изглеждаше в добро настроение. Тя се навъси и отдръпна глава. Майкъл я гледаше мълчаливо и в очите му имаше дълбока печал, а в нейните нескрита враждебност.

— Донесох ти нещо.

Той отвори пакета, който носеше, и извади кутия в луксозна опаковка. Тъй като Гладис не прояви интерес, Майкъл свали хартията сам. Показа й блузата в нейния любим лавандулов оттенък. После протегна подаръка напред, но тя отказа да го приеме. Така ставаше при всяко негово посещение. Винаги беше в лошо настроение и почти не отронваше дума. Подаръците отхвърляше категорично. Той упорито се мъчеше да я въвлече в разговор, но тя отказваше.

Майкъл се облегна назад и въздъхна. Беше разказвал на баща си, че майка му не желае да има нищо общо с него. Но старецът не бе в състояние да промени положението. Никой не можеше да диктува на Гладис с кого да е любезна. Заради това посещенията на Майкъл ставаха все по-редки. Веднъж се опита да обясни на брат си, но Джон отказа да разговаря на тази тема. Майкъл знаеше, че майка им никога не би се държала така с Джон. За нея той бе златното дете. Майкъл Фиск можеше да стане президент на Съединените щати или да спечели Нобелова награда, но в нейните очи пак щеше да си остане по-долу от големия брат. Той сложи блузата върху масата, бързо целуна майка си по бузата и излезе.

Навън бе заваляло. Майкъл вдигна яката на шлифера и изтича към колата си. Чакаше го много дълго пътуване. Посещението при майка му не бе единствената причина да дойде насам. Сега щеше да продължи към югозападния край на Вирджиния. До Форт Джаксън. За да се срещне с Руфъс Хармс. За момент се поколеба дали да не отскочи до брат си. Джон не бе отговорил на обаждането му и това не го изненадваше. Но предстоящото пътешествие криеше определен риск,

тъй че с радост би приел някой съвет от брат си. Може би дори и личното му присъствие. Сетне той поклати глава. Адвокатът Джон Фиск беше много зает човек и нямаше време да търчи из целия щат заради нелепите приумици на по-малкия си брат. Трябваше да се справи сам.

Както обикновено, Елизабет Найт стана рано, направи няколко гимнастически упражнения, после се разкърши на тренажора в свободната стая на апартамента в Уотъргейт, където живееше заедно със съпруга си, сенатора Джордан Найт. Мина под душа, облече се, приготви си кафе и препечени филийки, после прегледа записките по предварителното обсъждане за идната седмица. Тъй като беше петък, днес върховните съдии щяха да гласуват по вече придвижените дела. Рамзи водеше заседанията по строг график. За нейно разочарование на тия заседания делата почти не се разискваха. Рамзи излагаше накратко основните факти по всеки случай, обявяваше личното си решение и изчакваше останалите съдии да сторят същото. Ако се окажеше, че мнозинството го подкрепя, както ставаше в повечето случаи, председателят оформяше окончателното становище. Ако надделееха противниците, обикновено с това се заемаше най-възрастният измежду тях, Мърфи; като идеологически врагове, той и Рамзи рядко гласуваха по един и същ начин.

След като допи кафето, Найт се замисли за първите си три години във Върховния съд. Приличаха на една непрестанна вихрушка. Заради пола й хората автоматично я приемаха за привърженик не само на женското равноправие, но и на много други идеи, традиционно поддържани от жените. Знаеше, че никой не забелязва колко шаблонни са тия предположения. В края на краищата тя бе съдия, а не политик. Също както в досегашната си кариера, трябваше да разглежда всеки случай поотделно. И все пак нямаше как да избяга от факта, че Върховният съд е нещо съвсем различно. Отзвукът от решенията му стигаше толкова надалеч, че съдиите разглеждаха всяко дело под лупа и обмисляха възможните му последствия за живота на цялата страна. Тъкмо там се криеше най-голямата трудност.

Найт се озърна из разкошния апартамент. Тя и съпругът й имаха чудесен семеен живот. Често ги наричаха най-могъщата двойка в

столицата. И в известен смисъл наистина беше така. Тя се стараеше да носи съдийската тога с достойнство въпреки неизбежната за всеки съдия изолация. Влезеш ли във Върховния съд, приятелите престават да ти звънят, хората те гледат по нов начин, пазят се, внимават какво говорят в твое присъствие. По природа Найт бе общителна и открита. Сега обаче далеч не се чувстваше такава. За да преодолее малко по-леко внезапната промяна, тя подири опора в професионалния живот на мъжа си. Понякога се чувстваше като монахиня, осъдена да изживее дните си в компанията на осем монаси.

Сякаш доловил тия мисли, Джордан Найт се появи по пижама зад нея и я прегърна.

— Знаеш ли, не е задължително да започваш деня още по тъмно — каза той. — Малко мързелуване под завивките се отразява добре на душата.

Тя целуна ръката му, завъртя се и също го прегърна.

— Не съм ви виждала да го правите, сенаторе.

— Май трябва и двамата да насочим всички усилия в това отношение. Кой знае докъде може да стигнем. Чувал съм, че сексът бил най-добрата защита срещу остаряване.

Джордан Найт беше висок, широкоплещест, с оредяваща прошарена коса и загоряло лице, прорязано от дълбоки бръчки. Според несправедливите канони, преценяващи човешката външност, всеки страничен наблюдател би го сметнал за красив въпреки бръчките и излишните килограми. Особено внушителна фигура представляваше по кориците на списанията и на телевизионния екран, където и най-опитните политически коментатори често капитулираха пред неговата духовитост, начетеност и интелигентност.

— Определено имаш твърде интересни възгледи.

Докато тя отново се заемаше със записките, той си наля чаша кафе.

— Рамзи още ли те примамва в своя лагер?

— О, безпогрешно знае къде да натисне и какво да каже. Но се боя, че някои от последните ми действия никак не му допадат.

— Карай както си знаеш, Бет. Ти си по-умна от всички тях. По дяволите, трябваше да те изберат за председател.

Тя го прегърна през масивните рамене.

— А теб сигурно за президент.

Той сви рамене.

— Мисля, че ми стигат и грижите със Сената. Кой знае, може да е дошъл последният мандат на благоверния ти съпруг.

Тя отдръпна ръка.

— Не сме разговаряли за това.

— Знам. И двамата сме заети. Дърпат ни на всички страни. Ще поговорим, когато нещата се поуталожат. Мисля, че е необходимо.

— Ти май наистина си решил.

— Не мога вечно да карам на пълни обороти, Бет.

Тя се разсмя смутено.

— Боя се, че моят пост е доживотен.

— Това й е хубавото на политиката. Винаги можеш да се откажеш от следващ мандат. Или да си загубиш мястото.

— Мислех, че искаш да постигнеш много повече.

— Няма да стане. Прекалено много препятствия. Прекалено много интриги. Право да си кажа, започва да ми омръзва.

Бет Найт понечи да каже нещо, но се въздържа. Лично тя бе нагазила категорично в „играта“ на Върховния съд.

Джордан Найт взе чашката си и я целуна по бузата.

— Върви да им видиш сметката, госпожо съдия.

Докато сенаторът се отдалечаваше, тя разтри мястото, където я бе целунал. Опита отново да се заеме със записките, но откри, че не може. Остана да седи неподвижно, опитвайки се да овладее ума си, който изведнъж се бе втурнал във всички посоки.

Джон Фиск държеше снимката, на която бяха двамата с брат му. Вече от двайсет минути седеше така, почти без да я поглежда. Накрая сложи рамката върху библиотечката, отиде до телефона и набра номера на брат си. Отговори му само телефонният секретар и той не си направи труда да остави съобщение. После се обади във Върховния съд, но му казаха, че Майкъл още не е дошъл. Трийсет минути по-късно позвъни пак и този път узна, че днес изобщо нямало да го има. Нормално, помисли си той. Да не открие брат си тъкмо когато най-сетне е събрал смелост да го потърси. До това ли опираше всичко — до смелост? Седна зад бюрото и се опита да поработи, но очите му непрестанно се отклоняваха към снимката.

Накрая той събра документите в куфарчето, доволен, че днес има работа в съда и ще се поразсее от натрапчивите мисли.

Преди обяд имаше две дела едно след друго. Първото спечели категорично; второто загуби заради съдията, който сякаш дебнеше и най-малкия повод да осмее правните му аргументи, докато заместник-прокурорът стоеше любезно отстрани и прикриваше усмивката си; професионалната сдържаност винаги е за предпочитане, защото не се знае дали утре и твоят задник няма да хлътне в месомелачката.

После мина през градския и областния затвор да разговаря с клиенти. С първия обсъди стратегията по предстоящото дело. Човекът предложи да даде лъжливи показания пред съда. Съжалявам, но няма да го направиш, отвърна Фиск. С втория обмисляха дали да се признае за виновен по всички точки на обвинението. Месеци, години, десетилетия. Колко стават общо? Имам ли шанс за помилване? Условна присъда? Измъкни ме, мой човек. Имам жена и дечурлига. Трябва да се погрижа за бизнеса. Добре де, какво толкова? Някакво си убийство и тежка телесна повреда.

С последния клиент нещата тръгнаха съвсем различно.

— На зле върви, Леон. Мисля, че трябва да се признаеш за виновен — посъветва го Фиск.

— Да ги нямаме тия. Отиваме на съд.

— Те разполагат с двама свидетели.

— Тъй ли?

Щяха да съдят Леон за убийството на дете. Момиченцето случайно се бе изпречило между две враждуващи банди скинхедс — почти обичайна трагедия за днешните времена.

— Е — ухили се Леон, — ако не дойдат в съда, няма как да ми навредят.

— Защо да не дойдат? — спокойно попита Фиск.

Познаваше тая песен. Колко пъти в кариерата си на полицай бе виждал обвинението да се проваля, защото свидетелите изведнъж забравяха какво са видели и чули?

Леон сви рамене.

— Нали знаеш, стават разни работи. Хората са разсеяни.

— Вече са дали показания в полицията.

Леон го изгледа втренчено.

— Да, трябва обаче лично да видя кой свидетелства срещу мен, нали така? Та и ти да ги поизпържиш, прав ли съм?

— Определено познаваш Конституцията — сухо промърмори Фиск. После въздъхна. Беше му дошло до гуша от тормоз на свидетели. — Хайде, Леон, кажи ми… Аз съм твой адвокат, всичко остава между нас. Защо няма да се явят в съда?

Леон се ухили отново.

— Не ти трябва да знаеш.

— Напротив, трябва ми. Не искам изненади. Човек никога не знае какъв номер ще извърти обвинението. Повярвай ми, неведнъж съм си патил от такива истории. Ако изскочи нещо, а аз нямам готовност, спукана ти е работата.

Сега вече Леон изглеждаше разтревожен. Очевидно не бе помислил за това. Той почеса татуираната свастика на ръката си.

— Всичко остава между нас, нали? Ти го каза.

— Точно така. — Фиск се приведе напред. — Между мен, теб и Господ.

Леон се разсмя.

— Господ ли? Ама че майтап, мама му стара! — Той се прегърби и зашепна: — Имам две-три приятелчета. Ще навестят ония свидетели. Да видят дали не са забравили къде се намира съдът. Всичко е уредено.

Фиск отчаяно се облегна назад.

— Е, сега здравата я оплеска!

— Как тъй съм я оплескал?

— Мътните да те вземат, каза ми точно каквото не биваше. Сега ще трябва да го разправя на съдията.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— От етична и правна гледна точка не бива да разгласявам информацията, която ми дава клиентът.

— Къде е проблемът тогава? Аз съм твой клиент и току-що ти дадох скапаната информация.

— Да, но виждаш ли, има едно важно изключение. Ти ми разказа за престъпление, което възнамеряваш да извършиш. Длъжен съм да уведомя съда. И да те посъветвам да се откажеш. Смятай, че си получил съвета ми. Ако вече го беше сторил, всичко щеше да е наред. — Фиск направи гримаса на отвращение. — За какъв дявол ти трябваше да дрънкаш?

— Не знаех, че по закон е така. Да не съм адвокат, мама му стара?

— Я стига, Леон, познаваш закона по-добре от адвокатите. А пък взе, че сам си съсипа делото. Сега няма накъде, трябва да се признаеш за виновен.

— Как тъй, дявол да те вземе?

— Ако отидем в съда и свидетелите не се появят, длъжен съм да разкажа каквото чух от теб. Появят ли се, с теб е свършено.

— Добре де, тогава недей да разказваш.

— И дума да не става, Леон. Ако си премълча, а после всичко излезе наяве, оставам без разрешително. И макар че ми допадаш, никой клиент не заслужава подобна жертва. Без разрешителното ще пукна от глад. Не съм те издънил аз, мой човек, ти сам си оплескал работата.

— Не вярвам на тия дрънканици. Мислех, че можеш да кажеш на скапания съдия каквото си искаш.

— Ще гледам да уредя предварително споразумение. Няма начин, Леон, налага се да поостанеш на топло. — Фиск стана и потупа затворника по рамото. — Не бой се, ще скърпим пазарлъка.

Докато излизаше от стаята за свиждане, той се усмихна за пръв път през този ден.

13.

Майкъл Фиск нервно се взираше в шосето. Чистачките едва успяваха да се преборят с поройния дъжд. По пътя на запад бе минал през градчета с имена като Пуласки, Бланд и нещо, наречено национален парк „Гладните майки“, което тутакси породи във въображението му ужасяващата гледка на тълпи от жени и деца, наклякали да просят покрай алеите. По някое време, докато отминаваше Биг Маунтин, върху колата налетя ураганен вятър. Макар че беше роден и израснал във Вирджиния, Фиск никога не бе стигал на запад по-далеч от Роаноук, а и дотам отскочи само за да си вземе държавния изпит. Отначало се движеше с добра скорост, защото караше по магистралата. Но щом напусна шосе 81 и пое на северозапад, положението рязко се промени. Тук теренът беше ужасно неравен, а пътищата тесни и с безброй завои.

Той хвърли поглед към куфарчето на съседната седалка и дълбоко въздъхна. Много неща бе узнал, откакто за пръв път прочете отчаяния зов на Руфъс Хармс.

Към края на Виетнамската война Хармс бе убил малко момиченце, гостуващо в базата, където служел. По това време бил в карцера, но някак успял да се измъкне. Престъплението нямало никакъв мотив; изглеждало като сляпа жестокост на обезумял човек. Дотук фактите бяха безспорни. Като служител от Върховния съд Майкъл разполагаше с множество източници на информация и използва всички възможности, за да събере основните сведения. Военните обаче не признаваха дори самото съществуване на програмата, за която се споменаваше в молбата на Хармс. Майкъл гневно удари с ръка по волана. Ех, ако Хармс или неговият адвокат се бе сетил да приложи писмото от армията…

В крайна сметка Майкъл бе решил, че трябва да чуе цялата история от извора — Руфъс Хармс. Отначало се опита да мине без пряк разговор. Чрез обратната разписка откри адреса на Самюел Райдър, но така и не успя да се свърже с него по телефона. Дали

Райдър бе автор на машинописния текст? Най-вероятно да, предположи Майкъл. След неуспеха с Райдър той позвъни в затвора и поиска да разговаря с Хармс, но срещна категоричен отказ. Това само засили подозренията му. Ако в затвора лежеше невинен човек, значи негова работа — не, негов *дълг*, поправи се той — бе да го върне на свобода.

Имаше и още една, последна причина за това пътуване. Някои от имената на хората, изброени като замесени в убийството на момиченцето, бяха твърде известни. Ако се окажеше, че Руфъс Хармс говори истината… Майкъл неволно потръпна, представяйки си какви кошмари могат да се развихрят.

На седалката до него лежеше разгърната пътна карта и лист със записки, които си бе подготвил за точния път до затвора. Вече около час караше по безкрайни селски пътища с паянтови дървени мостчета, почернели от времето и автомобилните газове, през градчета, които свършваха, преди да са започнали, покрай очукани жилищни фургони, вмъкнати на завет из тесни скални пукнатини в подножието на Апалачите. Задминаваха го камионетки с миниатюрни флагчета на Конфедерацията върху антените и стойки за пушки до задното стъкло. С наближаването към затвора костеливите, обветрени лица на редките хора, които срещаше, ставаха все по-неприветливи, а в очите им тъмнееше необятна, настръхнала подозрителност.

Внезапно затворът изникна иззад един завой право пред него. Каменните стени бяха дебели, високи и масивни като зидове на средновековен замък, пренесен в тоя мизерен каменист пущинак. За момент Майкъл се запита дали затворниците не са пренасяли камъни, за да изградят сами своята гробница.

Той получи посетителска карта, мина през главния портал и оттам го насочиха към паркинга. Преди да влезе в сградата, обясни за какво е дошъл.

— Няма ви в списъка за свиждане — каза младият пазач.

Той огледа презрително тъмносиния костюм и интелигентното лице на Майкъл. Очите му ясно говореха: *знаем ви ние, нахакани богаташки синчета от големия град.*

— Обадих се на няколко пъти, но така и не намерих кой да ми обясни процедурата около тоя списък.

— Зависи от самия затворник. Накратко казано, ако той иска, можете да го посетите. Ако не иска, не можете. — Пазачът се ухили. — Само това право им е останало на тия юнаци.

— Ако му кажете, че е дошъл адвокат да разговаря с него, сигурен съм, че ще ме включи в списъка.

— Негов адвокат ли сте?

— В момента работя по една негова молба за преразглеждане на присъдата — отговори уклончиво Майкъл.

Пазачът наведе очи към регистъра.

— Руфъс Хармс — промърмори той, явно объркан. — Ами че той е тук още отпреди да се родя. Какво има да обжалва човек като него след толкова много време?

— Нямам право да обсъждам това — каза Майкъл. — Всички въпроси, свързани с работата ми, влизат в кръга на адвокатската тайна и са абсолютно поверителни.

— Знам, знам. За глупак ли ме мислите?

— В никакъв случай.

— Ако ви пусна, а се окаже, че не е трябвало, здравата ще загазя.

— Тъкмо си мислех, че не е зле да се посъветвате с началството. Така прехвърляте топката и няма как да пострадате.

Пазачът посегна към телефона.

— Това и се канех да сторя — отвърна той подчертано враждебно.

След кратък разговор пазачът остави слушалката.

— Ще пратят някого — каза той. Майкъл кимна. — Откъде сте?

— От Вашингтон.

— Колко ли плащат на хора като вас?

По тона му личеше, че каквато и сума да чуе, все ще е прекалена. Майкъл въздъхна и се загледа в наближаващия униформен офицер.

— Всъщност далеч не е колкото си мислите.

Младият пазач скочи на крака и козирува. Офицерът се обърна към Майкъл.

— Ако обичате, елате с мен, мистър Фиск.

Беше около петдесетгодишен, суховат, със спокойно, но властно държание и късо подстригана прошарена коса, по която веднага си личеше военният от кариерата. С енергична крачка офицерът поведе посетителя по коридора към малък кабинет, където в течение на пет

минути Майкъл трябваше търпеливо да обяснява какво търси тук, като се стараеше да не разкрие нищо съществено. В адвокатския жаргон нямаше равен на себе си.

— Ако му кажете, че съм тук, мистър Хармс ще ме приеме.

Вътрейки химикалка между пръстите си, офицерът огледа втренчено младия юрист.

— Има нещо странно в цялата работа. Неотдавна Руфъс Хармс бе посетен от адвоката си. И това не бяхте вие.

— Тъй ли? Да не е бил Самюел Райдър?

Офицерът не отговори, но за момент по лицето му се изписа изненада и Майкъл едва сдържа усмивката си. Значи правилно предполагаше. Бившият военен защитник на Хармс бе приложил машинописния текст към писмото.

— Човек може да има и няколко адвокати, сър.

— Не и човек като Руфъс Хармс. От двайсет и пет години насам никой не дава пет пари за него. Е, брат му наминава от време на време, но целият този интерес напоследък ни озадачава. Вярвам, че ме разбирате.

Майкъл се усмихна любезно, но следващите си думи изрече с категоричен тон.

— Надявам се вие пък да разбирате факта, че всеки затворник има правото на разговор с адвокат.

Две-три секунди офицерът го гледа мълчаливо, после вдигна телефонната слушалка и каза няколко думи. Когато приключи, отново се втренчи безмълвно в Майкъл. Изминаха пет минути, докато най-сетне телефонът иззвъня. Офицерът изслуша съобщението, кимна на Майкъл и отсече:

— Ще ви приеме.

14.

Когато прекрачи прага на стаята за свиждане, Руфъс Хармс като че се объркa при вида на младежа. Той бавно затътри нозе напред. Майкъл стана да го посрещне, но пазачът зад Руфъс веднага излая:

— Седнете!

Майкъл побърза да се подчини.

Надзирателят проследи напрегнато как Руфъс сяда от другия край на масата, после се обърна към Майкъл.

— Вече са ви инструктирали за правилата на поведение при свиждане. Ако случайно не помните някое, ето ги тук черно на бяло. — Той посочи голямото табло на стената. — Забранява се какъвто и да било физически контакт. И през цялото време трябва да останете на стола. Разбрахте ли?

— Да. Задължително ли е да останете в стаята? Разговорите между адвокат и клиент са поверителни. Освен това трябва ли да е окован?

— Ако бяхте видели как е разкрасил сума ти хора, нямаше да ме питате. Дори и с вериги може за две секунди да ви строши мършавия врат. — Пазачът пристъпи по-близо до Майкъл. — Другаде сигурно разрешават разговор насаме, но този затвор не е като другите. Тук вкарват само най-закоравелите изроди, тъй че правилата са по-различни. Посещението ви е извън графика, затова разполагате с двайсет минути, после тоя приятел отива да чисти тоалетните. И без него днес ще си имаме работа с някои от най-гадните типове.

— В такъв случай бих бил благодарен, ако ни оставите да започнем — каза Майкъл.

Пазачът мълчаливо отстъпи назад и се изпъна край вратата.

Когато се завъртя към Руфъс, Майкъл откри, че едрият мъж го гледа втренчено.

— Добър ден, мистър Хармс. Името ми е Майкъл Фиск.

— За пръв път го чувам.

— Знам, но дойдох да ви задам няколко въпроса.

— Казаха, че си мой адвокат. Не е вярно.

— Не съм казвал подобно нещо. Вероятно са ме разбрали погрешно. Нямам нищо общо с мистър Райдър.

Руфъс присви очи.

— Откъде знаеш за Самюел?

— Няма значение. Дойдох да поговорим, защото получих вашата апелативна молба.

— Кое?

— Молбата за преразглеждане на присъдата. — Майкъл заговори по-тихо. — Работя във Върховния съд на Съединените щати.

Руфъс зяпна от изненада.

— Тогава за какъв дявол се влачиш тук?

Майкъл се изкашля нервно.

— Знам, че не е съвсем в реда на нещата. Но прочетох вашата молба и исках да ви задам няколко въпроса. Тя съдържа твърде сериозни обвинения срещу някои много известни личности. — Майкъл се вгледа в смаяните очи на Руфъс и изведнъж съжали, че е дошъл. — Проучих подробностите около делото ви и много от тях ме озадачиха. Затова искам първо да ги обсъдим, а ако всичко се окаже истина, ще придвижим молбата.

— Защо не си я придвижил досега? Нали е влязла в съда, дявол да го вземе?

— Да, но щеше да бъде отхвърлена заради някои нарушени формалности. Бих се опитал да ви помогна в това отношение. Но искам да избегнем скандала. Разберете ме, мистър Хармс, във Върховния съд всяка година пристигат цели чували с безпочвени молби.

Руфъс присви очи.

— Лъжец ли ме наричаш? Това ли намекваш, а? Що не вземеш да полежиш тук двайсет и пет години без вина, пък после ела да се разправяме.

— Не ви наричам лъжец. Дори определено смятам, че в цялата работа има нещо нередно, инак нямаше да съм тук, повярвайте. — Майкъл се озърна из мрачната стая. Никога не бе попадал на подобно място и срещу подобен човек. Изведнъж се почувства като първокурсник, който слиза от автобуса и внезапно осъзнава, че вече е

студент. — Повярвайте ми — повтори той. — Просто трябва да поговорим.

— Имаш ли някакъв документ, за да докажеш кой си? През последните трийсет години поотвикнах да се доверявам на хората.

Сътрудниците на Върховния съд не носеха удостоверения. От охраната се изискваше да ги познава. Но точно за тази цел съдът всяка година издаваше официален справочник с имената и снимките на служителите. Майкъл извади брошурата от джоба си и я показа на Руфъс. Затворникът напрегнато проучи снимката, озърна се към пазача и отново погледна Майкъл.

— Имаш ли радио в куфарчето?

— Радио ли? — Майкъл поклати глава. — Не.

Руфъс заговори още по-тихо.

— Тогава почвай да тананикаш.

— Какво? — объркa се Майкъл. — Аз всъщност… нали разбирате, не си падам много по музиката.

Руфъс нетърпеливо тръсна глава.

— Имаш ли химикалка?

Майкъл кимна замаяно.

— Извади я и почвай да чукаш по масата. Те сигурно вече са чули каквото им трябва, но поне ще ги изненадаме.

Майкъл понечи да каже нещо, но Руфъс го прекъсна.

— Без приказки, само тропай. И слушай.

Майкъл почука с химикалката по масата. Надзирателят се озърна, но не каза нищо.

Руфъс заговори толкова тихо, че Майкъл трябваше да напрегне слух.

— Изобщо не биваше да идваш. Нямаш представа какъв риск поех, за да измъкна оттук онова парче хартия. Ако си го прочел, знаеш защо. Никой няма да се трогне от убийството на един дърт черен затворник, дето е удушил бяло момиченце. Поне тъй мисля.

Майкъл престана да тропа.

— Било е отдавна. Времената се променят.

Руфъс изръмжа.

— Тъй ли? Що не почукаш на ковчега на Медгар Евърс или Мартин Лутър Кинг, та да им го кажеш. Времената се промениха, да, сър, вече всичко ще е наред. Слава на Всевишния.

— Не това исках да кажа.

— Ако ония, дето ги споменавам в писмото, бяха черни, а аз бял и ако не се свирах от двайсет и пет години в тая дупка, щеше ли сега да разпитваш кое е вярно?

Майкъл наведе глава. Когато отново погледна напред, лицето му беше тъжно.

— Може би не.

— Адски си прав! Не спирай да тропаш.

Майкъл отново зачука по масата.

— Независимо дали ми вярвате, аз действително искам да ви помогна. Ако описаното от вас е истина, ще се боря правдата да възтържествува.

— И за какъв дявол ще си губиш времето с човек като мен?

— Защото държа на истината — отвърна простичко Майкъл. — Ако казвате истината, ще направя всичко възможно, за да ви измъкна оттук.

— Лесно ти е да говориш, нали?

— Мистър Хармс, обичам да използвам ума и способностите си, за да помагам на хора, изпаднали в беда. Смятам го за свой дълг.

— Е, много мило от твоя страна, синко, само не посягай да ме погалиш. Може да ти отхапя ръката.

Майкъл примига объркано, после схвана.

— Извинявайте, не исках да бъда високомерен. Вижте, ако сте осъден несправедливо, ще ви помогна да излезете на свобода. Това е.

Руфъс мълча почти цяла минута, сякаш се мъчеше да прецени дали младежът отсреща говори искрено. Когато пак се приведе напред, изглеждаше поомекнал, но все още сдържан.

— Не е безопасно да разговаряме тук за тия неща.

— Къде другаде можем да поговорим?

— Нямам представа. Такива като мен не ги пускат навън. Но всичко е вярно, до последната дума.

— Споменавате за някакво пис…

— Млък! — изръмжа Руфъс. Той се озърна отново и за момент спря поглед върху голямото огледало. — Нямаше ли го при другите документи?

— Не.

— Добре, нали каза, че познаваш адвоката ми?

Майкъл кимна.

— Самюел Райдър. Търсих го по телефона, но не можах да се свържа.

— Чукай по-силно. — Майкъл ускори ритъма. Руфъс се озърна и продължи: — Ще му кажа да поговори с теб. Каквото ти трябва, ще го узнаеш от него.

— Мистър Хармс, защо подадохте молба до Върховния съд?

— По-нагоре от него няма, нали?

— Така е.

— И аз тъй мислех. Тук получаваме вестници. Има и радио, телевизия от време на време. Година подир година гледам ония хора. Тук човек често си мисли за правосъдието и тъй нататък. Лицата се сменят, но ония съдии могат да сторят всичко. Каквото си искат. Виждал съм как го правят. Цялата страна ги е виждала.

— Но от чисто формална гледна точка има и други пътища. Трябвало е да се обърнете към по-долни инстанции, преди да занимавате Върховния съд. Например нямате нито едно обжалване, на което да се позовете. Откъдето и да я погледнем, молбата ви има куп недостатъци.

Руфъс уморено поклати глава.

— Половината ми живот мина зад решетките. Нямам кой знае колко време. Така и не се ожених, за деца ми е късно. Никак не ми се ще да прахосвам още години в разправии с адвокати, съдилища и прочие. Искам час по-скоро да изляза навън. Искам да бъда свободен. Ония големи съдии могат да ме измъкнат, ако повярват, че тъй е правилно. Правилно е, върви да им кажеш. Нали все за правосъдие дрънкат? Е, тогава нека се поразмърдат.

Майкъл го изгледа с любопитство.

— Сигурен ли сте, че няма друга причина да подадете молбата до Върховния съд?

Руфъс сви рамене.

— Каква например?

Майкъл неволно въздъхна. Беше напълно възможно Руфъс да не подозира какви постове заемат сега някои от хората, споменати в писмото му.

— Няма значение.

Руфъс се облегна назад и го погледна в очите.

— И какво мислят ония съдии за цялата работа? От тяхно име идваш, нали?

Майкъл престана да тропа и нервно отговори:

— Всъщност те не знаят, че съм тук.

— Какво?

— Всъщност не съм показвал молбата ви на никого, мистър Хармс. Аз… исках да проверя, нали разбирате, да съм сигурен, че всичко е достоверно.

— И никой друг не я е виждал?

— Засега, но както казах…

Руфъс стрелна очи към куфарчето.

— Да не би да си донесъл писмото?

Майкъл проследи погледа му.

— Ами… исках да ви задам някои въпроси по него. Разбирате ли…

— Господ да ни е на помощ! — изрече Руфъс тъй яростно, че надзирателят се напрегна за скок. — Провериха ли ти багажа на влизане? Защото двама от хората, за които пиша, са в този затвор. И единият скапаняк командва парада.

— Тук ли?

Майкъл пребледня. Вече бе проверил, че през седемдесетте години споменатите хора наистина са служили в армията. Знаеше къде се намират в момента двама от тях, а за останалите просто не си направи труда да рови. Сега застина, осъзнавайки изведнъж, че може би е допуснал пагубна грешка.

— Провериха ли ти проклетото куфарче?

— Само… само за една-две минути — измънка Майкъл. — Но аз бях прибрал документите в отделен плик и видях, че още е запечатан.

— Погубил си и двама ни — изкрещя Руфъс.

Тялото му изригна нагоре като кипящ гейзер, отхвърляйки тежката маса, сякаш бе направена от шперплат. Майкъл отскочи настрани и се просна на пода. Пазачът наду свирката и с всичка сила преметна изотзад лакът през гърлото на Руфъс. Майкъл видя как грамадният затворник въпреки оковите отхвърли стокилограмовия противник като досадна буболечка. Сетне в стаята нахълтаха още шестима надзиратели и се нахвърлиха с палки върху гиганта. Цели пет минути Руфъс продължаваше да ги разблъсква като лос сред глутница

вълци, докато най-сетне рухна. Извлякоха го навън и дивите крясъци на затворника изведнъж се превърнаха в задавено хъркане — бяха притиснали гърлото му с палка. Миг преди да изчезне, Руфъс отправи към Майкъл поглед, изпълнен с ужас и безнадежден упрек.

След изтощителна борба по целия коридор пазачите най-сетне успяха да вържат Руфъс на носилка.

— Карайте го в лазарета — извика някой. — Мисля, че има гърчове.

Въпреки веригите и дебелите кожени ремъци Руфъс се мяташе диво и количката подскачаше насам-натам. Продължи да крещи, докато запушиха устата му с парцал.

— По-бързо, дявол да ви вземе — обади се същият човек.

Групата прекоси тичешком двойната врата и нахълта в лазарета.

— Мили боже! — Дежурният лекар посочи свободно място. — Ето там, момчета.

Завъртяха количката и я избутаха настрани. Когато докторът се приближи, бясно размаханите крака на Руфъс едва не го улучиха в корема.

— Извадете това от устата му — каза лекарят, сочейки смачкания парцал. Лицето на затворника вече бе станало тъмнолилаво.

Един от надзирателите се озърна боязливо към Руфъс.

— Много внимавай, докторе, побъркал се е. Докопа ли те, гушваш китката. Вече подреди трима от моите. Смахнато копеле.

И пазачът свирепо се втренчи в Руфъс. Щом измъкнаха парцала, крясъците огласиха целия лазарет.

— Направете му кардиограма — нареди лекарят на една от сестрите. Секунди след като успяха да прикрепят датчиците, той приведе лице към екрана, върху който беснееха хаотично графиките на пулса и кръвното налягане. Озърна се към друга сестра. — Докарайте венозна система. Банка лидокаин, преди да се е гътнал от инфаркт или инсулт.

Тълпа от сестри и пазачи бе обкръжила носилката.

— Ей, хора, няма ли да се махнете? — изръмжа лекарят на един надзирател.

Онзи поклати глава.

— Як е като бик. Току-виж, скъсал каишите, а пък успее ли, за минута ще изпотрепе всичко живо. Повярвай ми, може да го направи.

Една от сестрите сложи до количката стойка за венозни системи. Друга дотича с банка лидокаин. Лекарят кимна на пазачите.

— Хванете го яко. Трябва ни здрава вена, за да му сложим системата, а както гледам, май ще имаме само един опит.

Всички се струпаха около Руфъс и го притиснаха. Дори и така едва успяха да го удържат на място.

Руфъс ги гледаше диво. Имаше чувството, че всеки момент ще загуби съзнание от ярост и ужас. Също като онази нощ, когато загина Рут Ан Мозли. Навиха ръкава му, разкривайки мускулеста ръка с мощни, изпъкнали вени. Той затвори очи, после пак ги отвори и видя лъскавата игла. Отново замижа. Когато погледна, вече не беше в лазарета, а в карцера. В Южна Каролина, преди четвърт век. Вратата се отвори с трясък и неколцина мъже влязоха с бавна крачка, сякаш бяха господари на цялата база. Сякаш бяха негови господари. Не познаваше само един от тях. Очакваше сега да заиграят палките, да усети парещите им удари по ребрата, ръцете и кръста си. Това отдавна се бе превърнало във вечерен и утринен ритуал. Докато понасяше мълчаливо побоя, щеше да си повтаря наум молитви, да превъзмогва физическото страдание със силата на духа.

Но вместо това притиснаха към главата му дулото на пистолет. Заповядаха да коленичи и да затвори очи. Сетне се случи онова. Той си спомняше с какво потресение и изненада вдигна очи към ухилената, тържествуваща група. Но усмивките им изчезнаха, когато след няколко минути Хармс се надигна, отметна хората като перушинки, блъсна вратата на килията, прегази часовия и бясно се втурна навън.

Руфъс примига и отново се озова в лазарета. Виждаше лицата над себе си, усещаше натиска на скупчените тела. Видя иглата да се спуска над вената му. От всички в стаята той единствен гледаше нагоре. Затова зърна как една друга игла пронизва пластмасовата банка и течността от спринцовката бавно се влива в лидокаиновия разтвор.

Вик Тремейн изпълняваше задачата си уверено и спокойно, сякаш не вършеше убийство, а бе излязъл на двора да полее цветята. Дори не погледна жертвата. Руфъс отметна глава и прикова очи към иглата в ръцете на доктора. След миг тя щеше да пробие кожата, да влее в тялото му незнайната отрова, с която искаше да го убие

Тремейн. Вече му бяха отнели половин живот. Нямаше да им даде и останалото. Все още не.

Руфъс отмери времето до част от секундата.

— Мамка му! — изкрещя лекарят, когато Руфъс се изтръгна от ремъците, сграбчи ръката му и я отметна назад.

Стойката отхвръкна; банката се спука на пода и съдържанието й плисна на всички страни. Вбесеният Тремейн използва суматохата, за да се измъкне незабелязано от лазарета. Изведнъж нещо стегна гърдите на Руфъс и дъхът му спря. Когато успя да се изправи, лекарят огледа проснатия гигант. Руфъс лежеше като вцепенен и само мониторът издаваше, че още е жив. Гледайки застрашително спадащите жизнени показатели, лекарят каза:

— Никой не може да издържи подобни крайности. Трябва да е изпаднал в шок. — Той се завъртя към сестрата. — Повикайте санитарен хеликоптер. — После се обърна към старшия надзирател. — Тук не разполагаме с необходимото за подобен случай. Ще го крепим някак, докато стигне до болницата в Роаноук. Няма време за губене. Предполагам, че ще пратиш и някой от твоите да го пази.

Надзирателят опипа подутата си челюст, после сведе очи към неподвижния Руфъс.

— Цял взвод бих пратил, ако имаше място в проклетия хеликоптер.

15.

Придружен от въоръжен надзирател, Майкъл Фиск крачеше с омекнали крака по коридора. В дъното чакаше униформеният офицер, който го бе разпитвал на влизане. Майкъл забеляза в ръцете му два листа хартия.

— Мистър Фиск, преди малко пропуснах да се представя. Полковник Франк Рейфийлд, комендант на този затвор.

Майкъл облиза пресъхналите си устни. Франк Рейфийлд бе един от хората, споменати в молбата на Руфъс. Доскоро това име не означаваше нищо за Майкъл. Но тук, в затвора, то бе равносилно на смъртна присъда. Кой би предположил, че двамина от хората, които Руфъс обвиняваше в убийство, ще се окажат само на крачка от него? Но пък от друга страна… нима имаше по-подходящо място да държат под око Руфъс Хармс?

Връщайки мислите си отново към Рейфийлд, Майкъл се запита къде ли ще изхвърлят трупа му. Както често бе ставало в детството, изведнъж го обзе желанието големият брат да е нейде наблизо и да му се притече на помощ. Стоеше и гледаше тъпо как Рейфийлд му подава документите, после махва на пазача да си върви. Когато Майкъл пое листовете, Рейфийлд се усмихна смутено.

— Боя се, че моите хора понякога прекаляват с усърдието. Обикновено не фотокопираме запечатани документи.

Всъщност той лично бе разпечатал плика, за да направи копията. Никой от охраната не бе видял документите. Майкъл сведе очи към двата листа.

— Не разбирам. Пликът все още е запечатан.

— Такива пликове има навсякъде. Просто са сложили документите в друг и са го залепили.

Майкъл мислено се наруга, че е пропуснал нещо толкова очевидно.

Рейфийлд тихичко се изкиска.

— Какво смешно има? — попита Майкъл.

— Руфъс Хармс вече за пети път ме цитира в смахнатите си прошения, мистър Фиск. Как да не се смея?

— Моля?

— Досега не беше стигал чак до Върховния съд… оттам идвате, нали?

— Не съм длъжен да отговоря.

— Добре. Но ако работите там, посещението ви е малко необичайно.

— Това си е моя работа.

— А моя работа е да поддържам в този затвор най-строг военен ред — отсече Рейфийлд. Но гласът му веднага омекна. — Не че ви упреквам. Хармс е хитра лисица. Този път май е подлъгал и бившия си военен защитник, макар че Сам Райдър би трябвало да го знае какво представлява.

— Казвате, че Руфъс Хармс има навика да подава неоснователни молби?

— Да не мислите, че е рядко сред затворниците? Чудят се как да убиват времето. Между другото, миналата година тоя тип обвини президента на Съединените щати, военния министър и моя милост, че сме организирали заговор за убийството, което той лично извърши пред очите поне на десетина свидетели.

— Тъй ли? — скептично надигна вежди Майкъл.

— Да, наистина. В крайна сметка отхвърлиха молбата му, прокурорите обаче загубиха около нея време за няколко хиляди долара. Знам, че съдът е отворен за всички, мистър Фиск. Но клеветата си е клевета и откровено казано, взе да ми писва.

— Той твърди в молбата…

— Знам, прочетох я. Преди две години твърдеше, че всичко се дължало на химическите отрови, с които се бил нагълтал във Виетнам. И знаете ли какво? Руфъс Хармс никога не е стъпвал във Виетнам. По-голямата част от двете си години военна служба е изкарал в карцера, най-вече за неподчинение. Това не е тайна — проверете сам, ако искате. Може и да го знаете вече. — Рейфийлд погледна Майкъл, който стоеше с наведена глава. — А сега взимайте си бумагите и вървете във Вашингтон да ги пуснете по каналния ред. Мен ще ме уволнят дисциплинарно. Някои невинни хора ще станат за посмешище, но какво да се прави, така е в Америка. Май затова съм проливал кръв за

тая страна — заради свободата. Дори когато разни отрепки злоупотребяват с нея.

— И просто ще ме пуснете да си вървя?

— Не сте затворник. И без това имам да се грижа за цял куп истински престъпници, включително за онзи, дето преди малко преби едва ли не до смърт трима от надзирателите. Трябва само да отговорите на въпросите на човека, когото след малко ще пратя при вас. Става дума за произшествието в стаята за свиждане. Трябва да подадем рапорт с пълни подробности.

— Но това означава, че всичко ще стане известно. Моето идване и тъй нататък.

— Вярно, ще стане. Не съм ви карал да идвате. Сам отговаряте за постъпките си.

— Знам. Но не очаквах такава бъркотия.

— Е, животът е пълен с изненади.

— Вижте, наистина ли трябва да подавате рапорт?

— Така или иначе, присъствието ви тук е регистрирано, мистър Фиск, независимо от инцидента в стаята за свиждане. Вписан сте в регистъра заедно с номера на временния пропуск.

— Май изобщо не бях помислил за това.

— Така изглежда. Вероятно нямате никакъв опит във военните дела. — Докато Майкъл стоеше с печална физиономия, Рейфийлд се позамисли. — Слушайте, длъжен съм да подам рапорт, но другото няма значение, тъй че може и да не го споменавам. Сигурно ще се намери начин и да замажем присъствието ви в затвора.

Майкъл въздъхна от облекчение.

— Наистина ли?

— Може би. Вие сте адвокат. Какво ще речете за една взаимна услуга?

— По-точно?

— Аз хвърлям рапорта в кошчето, вие пък зарязвате оная молба. — Рейфийлд помълча и се вгледа в младежа. — Така ще спестим на държавата излишни съдебни разноски. Нали ме разбирате, с две ръце гласувам за всеобщото право на безпристрастен съд, но напоследък тая песен взе да остарява.

Майкъл се загледа настрани.

— Трябва да помисля. Молбата и бездруго не беше съставена по правилата. Сигурно сте прав.

— Прав съм. Нямам желание да си съсипя кариерата. Просто забравяме какво е станало. И се надявам случаят да не изскочи по вестниците. Иначе може да се разчуе и за вашето идване. А сега ще ме извините.

Рейфийлд рязко се завъртя и закрачи по коридора, оставяйки зад себе си дълбоко смутения Майкъл Фиск.

Рейфийлд тръгна право към кабинета си. Подозренията на Руфъс бяха съвсем основателни; под масата в стаята за свиждане наистина имаше подслушвателно устройство, боядисано с цвета на дървото. Рейфийлд отново прослуша разговора между Майкъл и Руфъс. На места почукването по масата заглушаваше записа. При предишното посещение музиката бе заглушила целия разговор с Райдър. Руфъс не беше глупак. Но Рейфийлд вече бе чул и прочел достатъчно, за да знае, че се очертават сериозни неприятности. Разговорът му с Майкъл не премахваше заплахата, във всеки случай не завинаги. Той посегна към телефона и набра номер. После с кратки и точни изречения описа на човека отсреща какво се е случило.

— Мамка му! — възкликна онзи. — Направо не е за вярване.

— Знам.

— И всичко това е станало днес?

— За идването на Райдър вече ти казах, но иначе си прав, всичко стана преди малко.

— За какъв дявол го пусна при Хармс?

— Не мислиш ли, че ако му бях забранил, щеше да се усъмни още повече? Какъв избор имах, след като прочетох онова проклето писмо на Хармс до Върховния съд?

— Отдавна трябваше да се отървеш от гадното копеле. Имаше на разположение цели двайсет и пет години, Франк.

— Нали точно такъв беше планът преди двайсет и пет години, да го убием — отвърна сърдито Рейфийлд. — И виж какво стана. Двамата с Тремейн прекарахме половината си живот около задника му.

— Само не ми разправяй, че го правите безвъзмездно. Колко ти се натрупаха досега? Има ли милион? Сладка пенсийка ти се очертава.

Но излезе ли всичко на бял свят, никой от нас няма да види пенсия.

— Не че не съм искал да го очистя. По дяволите, днес Тремейн пак се опита да му види сметката в лазарета, но оная гадина сякаш че има шесто чувство. Притиснеш ли го до стената, Руфъс Хармс става като отровна змия. Надзирателите поемат риск само донякъде, а и все се намира кой да рови — внезапни проверки, разни досадници от Асоциацията за граждански права. Мръсникът просто не ще да умира. Ако не вярваш, ела да опиташ.

— Добре, добре, няма смисъл да спорим. Сигурен ли си, че споменава всички по име? Как е възможно? Та той дори не знаеше кой съм.

Полковникът не се поколеба нито миг. В писмото на Руфъс *не се споменаваше* за човека, с когото говореше, но Рейфийлд нямаше намерение да му казва това. Станеше ли напечено, всички щяха да операт пешкира.

— Откъде да знам? Разполагал е с двайсет и пет години, за да се сети.

— И как е измъкнал навън проклетото писмо?

— Да пукна, ако знам. Надзирателят лично прегледа оная хартийка. Било най-обикновено завещание, и толкоз.

— Но все пак някак го е измъкнал.

— Сам Райдър има пръст в цялата работа. Сто на сто. Беше донесъл радио и музиката заглуши микрофона, тъй че не чух какво си разправят. Още тогава трябваше да усетя, че крият нещо.

— Никога не съм му вярвал на тоя тип. Ако не беше взел да дрънка за невменяемост, армията отдавна да ни е отървала от Хармс.

— Вторият лист, който открихме в куфарчето на Фиск, е изписан на машина. Нямаше подпис, но съм сигурен, че е дело на Райдър. И двата документа бяха в оригинал.

— Дявол да го вземе, защо точно сега? След двайсет и пет години!

— Хармс е получил писмо от армията. Споменава го в молбата. Може то да му е опреснило паметта. Според мен доскоро или не си е спомнял какво стана, или го е спотайвал в душата си цели двайсет и пет години.

— Че защо ще го спотайва? И за какъв дявол ще му пращат писмо от армията след толкова време?

— Не знам — нервно отвърна Рейфийлд.

Всъщност знаеше. Причината бе посочена в молбата на Руфъс. Но засега Рейфийлд предпочиташе да не си хаби козовете.

— И, естествено, не разполагаш с онова тайнствено писмо от армията, нали?

— Прав си, не разполагам. Поне засега.

В гласа отсреща отново прозвучаха обвинителни нотки.

— Трябва да е в килията му, макар че нямам представа как сте го пропуснали.

— Понякога си мисля, че тоя тип е магьосник — каза Рейфийлд.

— Имал ли е и други посетители?

— Само брат му Джош Хармс. Идва горе-долу по веднъж месечно.

— А с Руфъс какво става?

— Тоя път май ще гушне китката. Инфаркт или инсулт. И да прескочи трапа, вече няма да е същият.

— Къде се намира сега?

— На път за болницата в Роаноук.

— Защо го пусна, по дяволите?

— Докторът нареди. Такава му е работата, да се грижи за хората, пък били те и затворници. Ако бях забранил, щеше да се усъмни, не смяташ ли?

— Е, дръж нещата под око и се моли Хармс да опъне петалата. Ако ли не, имай грижата.

— Я стига, кой ще му повярва.

— Не разчитай на късмета. Ами онзи Майкъл Фиск? Само той ли знае освен Райдър?

— Само той. Или поне тъй мисля. Дойде да провери историята на Хармс. Никому не е казал, спомена го при разговора. Голям фал щеше да стане. Е, преметнах го, че Хармс си пада по лъжливите обвинения. Мисля, че ми повярва. Има и как да го притиснем, защото здравата ще загази, ако се разчуе за идването му. Не вярвам да придвижи молбата.

Гласът отсреща подскочи с няколко децибела.

— Ти откачил ли си? Фиск няма думата по въпроса.

— Та той е служител от Върховния съд, за бога. С ушите си чух как го каза на Хармс.

— Знам. Много добре знам, по дяволите. Но слушай сега точно какво ще направиш. Ще се погрижиш за Фиск и Райдър. И то незабавно.

Рейфийлд пребледня.

— Искаш да очистя служител на Върховния съд и местен адвокат? Хайде бе, те нямат никакви доказателства. И с пръст не могат да ни пипнат.

— Откъде знаеш? Нямаш представа какво е имало в писмото от армията. Нямаш представа какви нови сведения може да са изровили междувременно Фиск и Райдър. А Райдър практикува право от трийсет години. Не би пуснал каква да е молба, особено пък до скапания Върховен съд. И ако случайно не знаеш, нека те просветля, че във Върховния съд не работят глупаци. Фиск не е бил път чак до теб само за да се увери, че Хармс е превъртял. Доколкото разбрах от теб самия, писмото е описвало много точно какво стана в карцера.

— Прав си — призна Рейфийлд.

— Това е положението. А има и още по-голяма издънка. Както знаеш много добре, Хармс *не си пада* по лъжливите обвинения. Ако Фиск провери думите ти, ще открие, че си излъгал. А открие ли — което съм длъжен да предположа, — всичко отива по дяволите.

— Да не мислиш, че съм имал време за подготовка? — избухна Рейфийлд.

— Не казвам такова нещо. Но с онази лъжа съвсем си оплескал работата. Има и още един проблем.

— Какъв?

— За жалост в писмото на Хармс всичко е истина. Ти май забравяш това. Странно нещо е истината. Надникнеш тук, надникнеш там и изведнъж цялата стена от лъжи почва да се разпада. Познай върху кого ще рухне. Наистина ли искаш да поемеш такъв риск? Защото, ако стената рухне, само една пенсия те чака — доживотна във Форт Джаксън. И то от другата страна на решетките. Много ли ти допада, Франк?

Рейфийлд уморено въздъхна и погледна часовника.

— Мамка му, бих предпочел да ме пратят отново във Виетнам.

— Мисля, че всички се бяхме поразпуснали. Дойде време да си заслужиш парите, Франк. Хващайте се с Тремейн и свършете работата

веднъж завинаги. И като стана дума за работа, запомни едно: или всички ще оцелеем, или потъваме заедно.

Трийсет минути по-късно, след като бе разпитан от помощника на Рейфийлд, Майкъл напусна сградата на затвора и тръгна под лекия дъждец към колата си. Каква глупост бе сторил! Искаше му се да разкъса молбата, но знаеше, че няма да го направи. Може би щеше да я придвижи. Жал му беше все пак за Руфъс Хармс. Толкова много години в затвора не минават безследно.

Докато изкарваше колата от паркинга, Майкъл не подозираше, че почти всичката вода от радиатора е източена в кофа и изсипана наблизо между дърветата.

Пет минути по-късно той видя изумен как изпод капака на двигателя бликна пара. Слезе, боязливо надигна капака и веднага отскочи от изригналия горещ облак. Той изруга, после се огледа наоколо. Не видя нито кола, нито човек. Замисли се. Можеше да се върне пеш до затвора и оттам да позвъни на пътна помощ. Сякаш напук, дъждът се засили.

Когато отново надигна глава, лицето му се проясни. Откъм затвора идваше пикап. Той енергично размаха ръце. За момент хвърли поглед назад към двигателя, от който още се вдигаше пара. Чудна работа… преди пътуването лично бе проверил колата. Когато отново погледна пикапа, сърцето му изведнъж заподскача. Той се озърна, после хукна да бяга. Пикапът ускори, настигна го и прегради пътя. Майкъл се канеше да побегне към близката гора, когато страничното стъкло се отвори и отвътре изникна дулото на пистолет.

— Качвай се — заповяда Виктор Тремейн.

16.

В събота следобед Сара Еванс отскочи до апартамента на Майкъл и огледа паркираните отпред коли. Хондата му я нямаше. В петък той бе сторил нещо нечувано — взе си отпуск по болест. Сара опита да се свърже с него по телефона, но Майкъл не отговаряше.

Спря пред блока, качи се горе и почука на вратата му. Никакъв отговор. Тя нямаше ключ. Заобиколи сградата и се изкатери по пожарната стълба. Надникна през прозореца на малката кухня. Нищо. Опита вратата, но беше заключено. Още по-разтревожена, тя се качи в колата и подкара обратно към съда. Знаеше, че Майкъл не е болен. И беше сигурна, че изчезването му има нещо общо с онези документи от куфарчето. Мислено се помоли да не е нагазил в мътни води. Да е жив и здрав и в понеделник отново да дойде на работа.

Тя остана до късно в съда, после отиде да вечеря заедно с няколко колежки в един ресторант близо до Юниън Стейшън. Всички оживено бъбреха на служебни теми, единствено Сара мълчеше. Обикновено беше гореща привърженичка на тия разговори, но днес просто нямаше сили за приказки. По някое време й се искаше да закрещи и да избяга от безконечните им стратегии, предсказания, цитати и убийствено педантични анализи — типично преливане от пусто в празно.

По-късно тази вечер тя дълго седя на задната веранда. Накрая се реши и излезе на нощно плаване с платноходката. Броеше звездите, подреждаше ги в нови, забавни съзвездия. Мислеше си за предложението на Майкъл и причините да му откаже. Ако знаеха, колежките й сигурно биха се смаяли. Та той беше великолепна партия. Щяха да имат прекрасен, динамичен съвместен живот с почти пълна гаранция, че децата им ще са интелигентни, амбициозни и атлетични. Сара също бе спортувала в колежа, макар да признаваше, че физически Майкъл е много по-надарен.

Запита се коя ли жена ще му стане съпруга. И дали изобщо някога ще се ожени. Заради нейния отказ можеше да остане стар ерген.

Тя неволно се усмихна. Прекалено се надценяваше. Догодина Майкъл щеше да напусне Върховния съд и да се захване с нещо неописуемо и фантастично. Голям късмет би имала, ако след пет минути още си спомняше за нея.

Когато се върна на кея и сгъна платната, тя спря за момент да подиша още малко вятъра откъм реката, преди да се прибере. Някакви си двайсет минути спокойно плаване право на север биха я отвели в най-могъщия град на света, където властваха най-страховитите юристи на днешното време. Ала в момента не й се искаше нищо друго, освен да загаси лампите, да се пъхне под одеялото и да си представя, че вече никога няма да тръгне натам. Умерено амбициозна през целия си живот, днес изведнъж бе загубила всякакво желание да постигне нещо значимо в професията. Сякаш бе изчерпала цялата си енергия в борбата да стигне дотук. Брак, после деца — това ли искаше? Нямаше брат или сестра, не беше свикнала да общува с деца, но нещо я влечеше в тази посока. Нещо много силно. И все пак не бе сигурна. А не трябваше ли вече да е наясно?

Влезе, съблече се и докато си лягаше, изведнъж осъзна, че за да имаш семейство, най-напред е потребен любим човек. Съвсем наскоро бе отхвърлила обичта на един изключителен мъж. Щеше ли шансът да я споходи отново? И желаеше ли да има мъж точно сега? Понякога щастието идва веднъж. Само веднъж. Това бе последната й мисъл, преди да заспи.

17.

Беше понеделник, Джон Фиск седеше зад бюрото и се мъчеше да преглътне поредния протокол от задържане на негов клиент. Вече почваше да му става навик. Още преди да бе изчел и половината, можеше да познае колко години ще му лепнат. Какво пък, приятно е да те бива за нещо.

Почукването го стресна. Дясната му ръка се плъзна към горното чекмедже на бюрото. Вътре имаше деветмилиметров пистолет, спомен от полицейската кариера. Клиентите му не спадаха към най-почтените кръгове на обществото. И макар да ги защитаваше най-усърдно, не беше чак толкова наивен, че да остане с тях насаме без оръжие. Някои нахълтваха пияни или надрусани до припадък да му искат сметка за въображаеми провинения. Затова доста се ободри, когато докосна хладната стомана.

— Влез, отключено е.

Щом видя униформения полицай да прекрачва прага, Фиск се усмихна и затвори чекмеджето.

— Хей, Били, как я караш?

— Имал съм и по-добри дни, Джон — отвърна Бил Хоукинс.

Докато полицаят сядаше срещу бюрото, Фиск забеляза сините по лицето му.

— Какво те е сполетяло, по дяволите?

Хоукинс опипа едно от петната.

— Оная вечер някакъв тип побесня в един бар и здравата ме цапардоса. — Той помълча и добави: — Не за това съм дошъл, Джон.

Фиск знаеше, че Хоукинс е от онези добродушни полицаи, които успешно се справят с непосилното напрежение на професията. На служба винаги беше бдителен и сериозен, извън нея — весел и дружелюбен.

Хоукинс нервно погледна приятеля си.

— Да не се е случило нещо с Бони или децата? — попита Фиск.

— Не става дума за *моето* семейство, Джон.

— Така ли?

Фиск се вгледа в тревожните очи на Хоукинс и усети как стомахът му се свива на топка.

— По дяволите, Джон, знаеш колко мразехме да ходим при роднините, дори и когато не ги познавахме.

Фиск бавно стана от стола. Устата му изведнъж пресъхна.

— Роднините ли? О, Господи, да не е мама? Татко?

— Не, Джон, не са те.

— Слушай, Били, просто казвай каквото имаш за казване.

Хоукинс облиза устни, после заговори бързо.

— Обадиха ни се от полицията във Вашингтон.

За момент Фиск се объркa.

— Вашингтон? — Преди да довърши думата, цялото му тяло се вледени. — Майк?

Хоукинс кимна.

— Катастрофирал ли е?

— Не е било катастрофа. — Хоукинс помълча и се изкашля. — Убийство, Джон. Вероятно при грабеж. Открили са колата му на някаква уличка. Доколкото разбрах, в опасен квартал.

Сякаш мина цяла вечност, докато Фиск осъзна ужасната вест. Като полицай бе виждал много убийства и тяхното отражение върху други хора, други семейства. Но за пръв път стоеше отвъд чертата.

— Още не си казал на татко, нали? — тихо попита той.

Хоукинс поклати глава.

— Предположих, че ще искаш сам да му кажеш. А за майка ти просто не ми се мисли.

— Имам грижата — каза Фиск.

Следващите думи на Хоукинс го изтръгнаха от унеса.

— Искат някой от близките да разпознае трупа.

Колко пъти самият Фиск бе изричал подобни думи пред скърбящи роднини?

— Ще отида.

— Съжалявам, Джон.

— Знам, Били, знам.

След като Хоукинс си тръгна, Фиск пристъпи към библиотечката и пое снимката с брат си. Ръцете му трепереха. Онова, което току-що му каза Хоукинс, просто не беше възможно. Той бе оцелял след две

рани от пушка. Четири седмици лежа в болница и почти през цялото време майка му и малкото братче стояха до него. Щом Джон Фиск можеше да оцелее след такова нещо, щом можеше да е жив сега, как бе възможно брат му да загине? Той върна снимката на място. Опита се да вземе сакото от гардероба, но краката му бяха замръзнали. Просто остана да стои неподвижно.

18.

Руфъс Хармс бавно отвори очи. Стаята беше мрачна, сенчеста. Но той успяваше да вижда и без светлина, с годините бе усъвършенствал това си умение. Затворническите години бяха изострили и слуха му дотолкова, че понякога сякаш чуваше дори мислите на надзирателите. Две неща върши човек в затвора — слуша и мисли.

Той бавно се завъртя върху болничното легло. Ръцете и краката му все още бяха оковани. Знаеше, че пред вратата на стаята стои пазач. Руфъс го бе зърнал на няколко пъти, докато разни хора влизаха и излизаха. Пазачът не беше полицай; носеше военна униформа и оръжие. Значи от армията или запасняк. Хармс въздъхна лекичко. През последните два дни бе слушал лекарите, докато го преглеждаха. Нямаше инфаркт, макар че явно се бе разминал на косъм. Не помнеше точно как го наричаха докторите, но нещо не беше наред с пулса му и засега трябваше да лежи в интензивното.

Припомни си последния час във Форт Джаксън. Питаше се дали Майкъл Фиск е успял да излезе навън, преди да го убият. По ирония на съдбата тъкмо сърдечният пристъп бе спасил живота на Руфъс. Ако не друго, поне се намираше извън Форт Джаксън. Засега. Но когато започнеше да се подобрява, щяха да го върнат обратно. И тогава щеше да умре. Ако не го убиеха още тук.

При всяка възможност той оглеждаше най-внимателно лекарите и сестрите. Особено онези, които му даваха лекарства. Беше сигурен, че ако усети заплаха, ще може да разнебити болничното легло. Засега му оставаше само едно — да събира сили, да чака, да наблюдава и да се надява. Ако не успееше да си възвърне свободата по съдебен ред, тогава щеше да търси друг начин. Нямаше да се върне във Форт Джаксън. Не и докато му оставаше поне капчица сила.

През следващите два часа той продължи да наблюдава как хората влизат и излизат. При всяко отваряне на вратата оглеждаше пазача отвън. Младо хлапе, много наперено с пушката и униформата. В

хеликоптера го придружаваха двама надзиратели, но момчето не беше от тях. Може би се редуваха. Когато вратата се отваряше, пазачът кимаше с усмивка на влизащия или излизащия, особено ако се окажеше млада жена. Един-два пъти надникна към стаята и Руфъс зърна в очите му две чувства: омраза и страх. Добре. Това означаваше, че има шанс. И двете чувства можеха да тласнат пазача му към онова, от което отчаяно се нуждаеше — грешка.

За да оставят един-единствен пазач, сигурно мислеха, че вече е с единия крак в гроба. Но грешаха. Мониторите с техните цифри и подскачащи линии не означаваха нищо за Руфъс. Те бяха като лешояди в метални кутии, дебнещи кога ще се унесе, за да връхлетят върху него. Ала той усещаше как силите му се възвръщат; безпогрешно долавяше прилива от енергия. Засега само свиваше и отпускаше юмруци, изчаквайки да овладее напълно ръцете си.

Два часа по-късно чу вратата да се отваря, после лампата светна. Сестрата носеше болничен лист и му се усмихна, преди да погледне монитора. Трябва да беше на около четирийсет и пет. Хубавичка, със закръглена фигура. Той погледна широките й бедра и си помисли, че навярно е раждала няколко пъти.

— Днес изглеждате по-добре — каза тя, щом усети, че я наблюдава.

— Много жалко.

Сестрата зяпна от изненада.

— Уверявам ви, в тая сграда мнозина биха се радвали да чуят подобна прогноза.

— Къде се намирам?

— В Роаноук, Вирджиния.

— Никога не съм бил в Роаноук.

— Хубав град е.

— Едва ли е по-хубав от вас — неволно подхвърли Руфъс и веднага се усмихна смутено.

Почти три десетилетия не бе виждал жена отблизо. Последната беше майка му, прегърбена и разплакана, докато го отвеждаха да излежи доживотната си присъда. След по-малко от седмица тя почина. Нещо се скъсало в мозъка й, така разправяше брат му. Но той знаеше, че е умряла от разбито сърце.

Ноздрите му леко се сбръчкаха, когато долови аромата. Изглеждаше някак не на място в болничната стая. Отначало Хармс дори не разбра, че просто усеща мириса на сестрата — смес от дискретен парфюм, лосион за коса и ухание на жена. По дяволите! Колко ли още неща бе забравил от истинския живот? При тази мисъл в ъгълчето на окото му затрептя сълза.

Тя го погледна с ръка на бедрото и повдигна вежди.

— Казаха ми да се пазя от вас.

Той вдигна очи към нея.

— За нищо на света не бих ви сторил зло, сестро.

Гласът му бе тежък и искрен. Тя забеляза сълзата, готова да се отрони. Просто не знаеше какво още да каже.

— Няма ли начин да пишете в онзи лист, че умирам или нещо подобно?

— Полудели ли сте? Не мога да сторя подобно нещо. Нима не искате да оздравеете?

— Оздравея ли, връщам се право във Форт Джаксън.

— Изглежда, че не е много приятно място.

— Повече от двайсет години лежа в една и съща килия. Хубаво е поне за малко да видиш нещо друго. Там човек няма какво да прави, освен да гледа бетона и да се вслушва в сърцето си.

— Двайсет? — изненада се тя. — На колко години сте?

Руфъс се позамисли.

— Право да си кажа, не знам. Още нямам петдесет.

— Хайде де, как тъй не си знаете годините?

Той я изгледа втренчено.

— В затвора броят времето само онези, които имат надежда някой ден да излязат. Аз съм с доживотна присъда, сестро. Никога няма да се измъкна. Какво ме интересуват годините?

Изрече го тъй естествено и небрежно, че сестрата усети как се изчервява.

— О… — Гласът й потрепна. — Мисля, че ви разбирам.

Той се размърда леко. Веригите издрънчаха по ръба на леглото. Сестрата отстъпи крачка назад.

— Можете ли да се обадите на един човек от мое име, сестро?

— На кого? На жена ви?

— Нямам жена. На брат ми. Той не знае къде съм. Искам да му съобщя.

— Мисля, че първо трябва да попитам пазача.

Руфъс погледна покрай нея.

— Онзи хлапак ли? Че какво общо има той с моя брат? Както го гледам, май и до кенефа не ходи без заповед.

Сестрата се разсмя.

— Едва ли е толкова загубен, щом са го пратили да пази човек като вас.

— Брат ми се казва Джошуа. Джошуа Хармс. Всички му викат Джош. Ако имате нещо за писане, ще ви дам номера. Просто му позвънете и кажете къде съм. Тук самотата понякога натежава. Той не живее много далеч. Кой знае, току-виж, дошъл да ме види.

— Самотата понякога натежава — повтори тя с лека тъга. Огледа дългото, мускулесто тяло, осеяно с тръбички и лепенки. И вериги — те най-силно привличаха погледа.

Руфъс забеляза това. Отдавна бе открил, че веригите плашат хората.

— Всъщност какво сторихте? За да ви пратят в затвора.

— Как ви е името?

— Защо?

— Просто питам. Аз съм Руфъс. Руфъс Хармс.

— Знам. Пише го в картона.

— Е, аз пък няма как да погледна във вашия картон.

Сестрата се поколеба за миг, погледна вратата, после пак се обърна към него.

— Касандра.

— Много хубаво име. — Той плъзна поглед по фигурата й. — Отива ти.

— Благодаря. Значи не искаш да ми кажеш какво си сторил?

— Защо питаш?

— Интересно ми е.

— Убих човек. Много отдавна.

— Защо го направи? Заплашваше ли те?

— Няма такава работа.

— Тогава защо?

— Не знаех какво върша. Бях обезумял.

— Тъй ли? — Тя отстъпи още крачка назад. — Чувала съм, че всички го казват.

— Вярно. Само че с мен наистина беше така. Ще позвъниш ли на брат ми?

— Не знам. Може би.

— Виж какво, ще ти дам номера. Ако не позвъниш, твоя си работа. А ако все пак се решиш, благодаря предварително.

Тя го изгледа с любопитство.

— Не говориш като престъпник.

— А, тука бъркаш. Точно сладкодумните са най-страшни. Нагледал съм се на такива типове.

— Значи и на теб да не вярвам, така ли?

Той я погледна право в очите.

— Това го решавай сама.

Сестрата се замисли.

— Какъв е номерът на брат ти?

Тя записа номера, прибра листчето в джоба си и пристъпи към вратата.

— Хей, мисис Касандра — подвикна Руфъс след нея. Тя се обърна. — Права си. Не съм убиец. Ела някой път да си поговорим… ако искаш, разбира се. — Той се усмихна тъжно и разклати веригите. — Няма къде да избягам.

Сестрата го изгледа от другия край на стаята и му се стори, че зърна по устните й мимолетна усмивка. После излезе навън. Руфъс изпъна шия, за да види дали ще каже нещо на пазача, но тя отмина мълчаливо. Руфъс се отпусна назад и впери очи в тавана. Вдъхна дълбоко последните остатъци от нейния аромат. След малко по лицето му плъзна широка усмивка. Сълзите дойдоха по-късно.

19.

Тази сбирка на всички сътрудници и съдии беше необичайна. Разпоредителят Ричард Пъркинс и началникът на охраната Лио Деласандро също седяха край масата и хвърляха безизразни погледи към хората около себе си. Очите на Елизабет Найт бяха влажни и тя непрекъснато ги докосваше с кърпичка.

Погледът на Сара Еванс плъзна по мрачните лица на съдиите и се спря върху Томас Мърфи. Мърфи беше нисък и възпълен, с побеляла коса и рошави вежди. Имаше високи, бадемовидни скули. Все още носеше старомодни костюми с жилетка и големи, лъскави копчета за ръкавели. Но не облеклото му бе привлякло вниманието на Сара, а изражението на дълбока скръб. Тя бързо огледа всички останали в залата — Майкъл Фиск отсъстваше. Усети кръвта да нахлува в главата й. Когато Харолд Рамзи стана от председателското място, гласът му прозвуча удивително глухо; Сара почти не го чуваше, но знаеше точно какво казва, сякаш четеше по устните му.

— Имам една ужасна, наистина ужасна новина. Не помня някога да се е случвало нещо подобно. — Докато оглеждаше залата, Рамзи стисна тревожно юмруци и цялото му високо тяло се разтресе. Той въздъхна дълбоко. — Майкъл Фиск е мъртъв.

Очевидно съдиите вече знаеха. Ала всички сътрудници ахнаха едновременно.

Рамзи понечи да добави още нещо, но замълча. Махна с ръка на Лио Деласандро, който кимна и пристъпи напред, докато председателят се отпускаше безсилно на стола.

Деласандро беше среден на ръст, с широко лице, провиснали бузи, чип нос и фигура на напълнял борец. Имаше мургава кожа и прошарена жилава коса. От порите му лъхаше мирис на пура. Носеше униформата с гордост, обикновено пъхнал дебелите си палци под служебния колан. Другият униформен мъж, застанал точно зад него, бе заместникът му Рон Клаус. Клаус беше спретнат и деловит, а вечно неспокойните му очи подсказваха енергичен ум. Двамата с Деласандро

бяха церберите на тази сграда и сякаш вечно работеха в тандем. Повечето служители на съда не можеха да си представят единия без другия.

— Засега не разполагаме с подробности, но очевидно Майкъл е станал жертва на обир. Намерили са го в колата му на една уличка в югоизточните предградия, близо до река Анакостия. Близките му са уведомени и един от тях ще пристигне да разпознае тялото. Няма съмнение обаче, че става дума за Майкъл. — За момент Деласандро наведе глава. — Когато разбраха къде работи, полицаите дойдоха със снимка.

Един изнервен сътрудник вдигна ръка.

— Сигурни ли са, че е било обир? Дали не е свързано с работата му тук?

Сара го погледна сърдито. Не е много приятно да чуеш подобен въпрос само секунди след като си узнал за смъртта на човек, когото си познавал и обичал. Но навярно мнозина реагираха точно така пред вестта за насилствена смърт — почваха да се боят за живота си.

Деласандро повдигна едрите си ръце в успокояващ жест.

— Засега не сме чули нищо, което да подсказва каквато и да било връзка между смъртта му и работата в съда. За всеки случай обаче подсилваме предпазните мерки и моля ако някой забележи нещо необичайно, веднага да съобщи на мен или на мистър Клаус. Ще се погрижим своевременно да бъдете осведомени за всичко съществено, което научим.

Той се озърна към Рамзи, но председателят бе навел глава между ръцете си и явно нямаше намерение отново да взима думата. Смутеният Деласандро остана да стои така, докато Елизабет Найт се изправи на свой ред.

— Знам, че това е ужасно потресение за всички ни. Майкъл беше един от най-обичаните служители в този съд. Гибелта му е тежка загуба, най-вече за хората, които се бяха сближили с него. — Тя помълча за момент и хвърли поглед към Сара. — Ако някой от вас желае да поговори за каквото и да било, нека се обърне без колебание към своя съдия. Или да намине при мен. Не знам как ще продължаваме отсега нататък, но работата на съда не бива да спира въпреки тази страшна… страшна…

Найт млъкна отново и вкопчи пръсти в ръба на масата, за да не падне. Деласандро бързо я хвана за лакътя, но тя му направи знак да се отдръпне.

След минута Найт събра сили да обяви край на събранието и залата бързо опустя. Единствено Сара Еванс остана да седи, гледайки замаяно мястото, където преди малко стоеше Найт. Сълзите се стичаха по лицето й. Майкъл бе мъртъв. Беше взел документи от деловодството, сетне цяла седмица се държа странно, а сега вече го нямаше. Убит при грабеж. Поне така казваха, макар че не й се вярваше да е толкова просто. Но сега това нямаше значение. Само едно я вълнуваше — че е загубила много близък човек. Човек, с когото при други обстоятелства на драго сърце би живяла до края на дните си. Тя отпусна глава върху масата и избухна в ридания.

Елизабет Найт я гледаше от прага.

20.

Около три часа след като узна от Джон Хоукинс за смъртта на брат си, Джон Фиск крачеше след служител в бяла престилка по коридорите на вашингтонската морга. Наложи се да представи документи, за да докаже, че наистина е брат на Майкъл Фиск. Беше предвидил това и носеше няколко общи снимки.

Преди да потегли, бе опитал да се свърже с баща си, но телефонът не отговаряше. Мина с колата край къщата и я завари празна. Остави бележка без излишни подробности. Трябваше да се увери, че става дума за брат му, а единственият начин бе да отиде там, накъдето крачеше сега.

За негова изненада влязоха в някакъв кабинет. Фиск се озадачи още повече, когато човекът от моргата извади от една папка фотография и му я подаде.

— Не съм дошъл да разпознавам снимки. Искам да видя тялото.

— Такава е процедурата тук, сър. В момента инсталираме камери за разпознаване на телата от разстояние, но системата все още не е готова. Затова временно използваме фотографии.

— Не и този път.

Човекът потупа със снимката по дланта си, сякаш се мъчеше да привлече любопитството на Фиск.

— Много необичайно. Повечето хора биха предпочели да се задоволят със снимката.

— Аз не съм „повечето хора“, а да убият брат ти е винаги необичайно. Поне за мен.

Служителят вдигна телефона и нареди да подготвят тялото за оглед. После отвори вратата и кимна на Фиск да го последва. След десетина крачки влязоха в малка стая, където се носеше болничен мирис, само че многократно по-силен, отколкото в истинска болница. Насред помещението имаше носилка. Изпод белия чаршаф се надигаха възвишения, очертаващи главата, носа, раменете, коленете и ходилата. Докато пристъпваше към носилката, Фиск опитваше да се вкопчи в

онази нелепа надежда, която таяха всички посетители тук: че човекът под чаршафа не е неговият брат, че семейството му все още е в пълен състав.

Когато служителят дръпна края на чаршафа, Фиск плъзна ръка по металния ръб и стисна с всичка сила. Бялото платно се надигна, за да разкрие главата и гърдите на покойника. Фиск затвори очи, извърна лице нагоре и раздвижи устни в безмълвна молитва. После затаи дъх, отвори очи и погледна надолу. Кимна още преди да е осъзнал видяното.

Опита се да погледне настрани, но не можеше. Дори съвсем непознат човек би забелязал веднага еднаквия наклон на челото, формата на очите и устните, изпъкналата брадичка — сигурно доказателство, че тия двама мъже са близки роднини.

— Това е брат ми.

Чаршафът се върна на място и служителят подаде на Фиск протокола за подпис.

— Ще ви предадем личните му вещи с изключение на онова, което задържа полицията. — Човекът се озърна към носилката. — Имахме тежка седмица и моргата е препълнена, но би трябвало скоро да получим резултатите от аутопсията. Впрочем случаят изглежда сравнително прост.

В очите на Фиск припламна гняв, но той побърза да се успокои. На човека не му плащаха, за да бъде тактичен.

— Откриха ли куршума, с който е убит?

— Само аутопсията може да установи причината за смъртта.

— Не ме баламосвайте. Видях изходната рана на лявото слепоочие. Откриха ли го?

— Не. Поне засега.

— Чух, че станало при грабеж — каза Фиск. Служителят кимна. — В колата ли са го намерили?

— Да, без портфейл. Наложи се да издирваме кой е по автомобилната регистрация.

— Ако е било грабеж, защо не са взели колата? Сега това е последният писък на модата. Пребиваш нещастника, докато си каже кода на банковата сметка, после му теглиш куршума, изтегляш парите, захвърляш колата някъде и готвиш следващия удар. Защо не са го направили?

— Не знам.

— Кой разследва случая?

— Станало е във Вашингтон. Значи е работа на отдел „Убийства“ към централното столично управление.

— Брат ми беше държавен служител. Работеше във Върховния съд. Дали няма да се намеси и ФБР?

— Повтарям ви, че не знам.

— Ще ви помоля да ми кажете името на полицая от отдел „Убийства“.

Вместо отговор служителят взе да записва нещо в папката. Може би се надяваше, че ако мълчи, Фиск ще го остави на мира.

— Много държа да науча името, моля — настоя Фиск и пристъпи напред.

Служителят въздъхна, извади от папката визитна картичка и му я подаде.

— Буфърд Чандлър. Той сигурно така и така ще ви потърси. Свястно момче. Надявам се да хване онзи, дето го е извършил.

Фиск хвърли бегъл поглед на картичката и я прибра в джоба си. После спокойно погледна служителя.

— О, ще го хванем. — Странните нотки в гласа му накараха човека да надигне глава. — А сега бих искал за малко да остана насаме с брат си.

Служителят се озърна към носилката.

— Да, разбира се, ще изляза. Само ми се обадете, когато свършите.

След като човекът излезе, Фиск придърпа стол до носилката и седна. Откакто узна за смъртта на брат си, не бе проронил нито сълза. Казваше си, че е, защото все още не се знае със сигурност, но сега вече знаеше, а сълзите не идваха. Пътувайки насам, бе открил, че неволно брои колите с номера от други щати — стара детска игра, която Майк Фиск неизменно печелеше.

Той повдигна чаршафа отстрани и хвана ръката на брат си. Макар и студени, пръстите бяха гъвкави. Той ги стисна лекичко. Наведе глава към бетонния под и затвори очи. Когато след няколко минути пак ги отвори, на бетона бяха капнали само две сълзи. Фиск бързо надигна глава и от гърдите му се отрони въздишка. Всичко

изглеждаше някак театрално и изведнъж той се почувства недостоен да бъде тук.

Като ченге прекалено често му се бе случвало да седи с родителите на пияни хлапаци, размазани по дървета или телефонни стълбове. Утешаваше ги както може, съчувстваше им, дори ги прегръщаше. Тогава искрено вярваше, че е доближил, дори докоснал дълбините на тяхното отчаяние. Често се питаше как ли ще е, когато дойде и неговият ред. И сега разбираше, че не е така, както си го представяше.

Помъчи се да помисли за родителите си. С какви думи щеше да съобщи на баща си, че златното му момче е мъртво? А на майка си? Е, там поне отговорът беше напълно ясен: не биваше и нямаше да й каже.

Макар и възпитан в католически дух, Фиск не беше религиозен, затова предпочете да се обърне не към Бог, а към брат си. Стисна здраво изстиналата ръка и му разказа за колко много неща съжалява, колко го обича и как би искал да бъде жив. Говореше с неясната надежда, че може би духът на Майк все още не си е заминал и чака тази последна връзка с по-големия брат, тези тихи думи, изпълнени с вина и угризения. После Фиск замълча и отново затвори очи. Чуваше всеки тежък удар на сърцето си — звук, който някак губеше смисъл пред безмълвието на тялото върху носилката.

Служителят подаде глава през вратата.

— Мистър Фиск, трябва да откараме брат ви. Мина вече половин час.

Фиск стана и мина покрай него, без да каже нито дума. Трупът на брат му отиваше на едно страшно място, където непознати хора щяха да се ровят из него в търсене на следи от убиеца. Докато откарваха носилката по коридора, Фиск пое обратно към белия свят и завинаги се раздели с по-малкия си брат.

21.

— Сигурен ли си, че не остави следи?

Рейфийлд кимна, притискайки слушалката към ухото си.

— Всички записи за идването му тук са премахнати. Вече прехвърлих на други места надзирателите, които са го виждали. Дори да открият някак, че е посещавал затвора, няма да има кой да го потвърди.

— И никой ли не видя как се отървахте от трупа?

— Виктор беше с неговата кола. Аз го следвах. Добро място избрахме. Полицията ще сметне, че е било грабеж. Никой не забеляза. А и да са ни видели, кварталът не е от ония, където хората разговарят охотно с полицията.

— Да не е останало нещо в колата?

— Взехме му портфейла, за да прилича на обир. Куфарчето също. И една пътна карта. Друго нямаше. Естествено, пак наляхме вода в радиатора.

— Ами Хармс?

— Още е в болницата. Май ще прескочи трапа.

— По дяволите. И това ако е късмет!

— Не бой се. Върнат ли го тук, ще му видим сметката. Слабо сърце и тъй нататък, знае ли се…

— Само недей да изчакваш. Няма ли как да го очистите в болницата?

— Опасно е. Прекалено много народ се навърта.

— Добре ли го охраняваш?

— Прикован е за леглото, а пред вратата денонощно дежури пазач. Утре сутрин го изписват. До вечерта ще е мъртъв. Вик вече урежда подробностите.

— А навън няма кой да му помогне, казваш. Сигурен ли си?

Рейфийлд се разсмя.

— Дявол да го вземе, че кой изобщо знае къде е? Той си няма никого. Не е имал и няма да има.

— Без повече грешки, Франк.

— Довечера ще ти съобщя, че е мъртъв.

Фиск седеше в колата си. Беше засилил до предел климатика, но в четиринайсетгодишния форд това само предизвикваше ленив застоял полъх от ляво на дясно. Потта се стичаше по лицето му и попиваше в яката на ризата. Накрая Фиск свали стъклото и отново се загледа в сградата. Отвън беше съвсем скучна, но не и отвътре. Тук хората посвещаваха цялото си работно време на една цел — да открият кой убива други хора. А Фиск се мъчеше да реши дали да се присъедини към техните усилия или да подкара обратно към къщи. Беше разпознал брат си и с това роднинските му задължения се изчерпваха. Можеше да се прибере, да каже на баща си, да подготви погребението, да уреди последните дела на брат си, да го погребе и да продължи по-нататък. Така постъпваха всички.

Но вместо това Фиск се измъкна от колата, прекрачи напред сред задушната жега и влезе в сградата на Индиана Авеню 300, където работеха полицаите от столичния отдел „Убийства“. След като мина проверка и помоли някакъв униформен служител да го упъти, той спря пред едно от бюрата. От моргата бе опитал още веднъж да се свърже с баща си, но телефонът пак не отговаряше. Сега към отчаянието се прибавяше и тревогата, че старецът някак е узнал и в момента пътува насам.

Фиск погледна картичката, която му бе дал човекът от моргата.

— Детектив Буфърд Чандлър, моля — каза той, гледайки отвисоко младата жена зад бюрото.

— А вие сте?

Рязката извивка на шията и високомерният тон моментално породиха у него желание да я натъпче в едно от чекмеджетата на бюрото.

— Джон Фиск. Детектив Чандлър разследва… убийството на брат ми. Името му е Майкъл Фиск. — Жената продължаваше да го гледа въпросително и той добави: — Беше сътрудник във Върховния съд.

Тя хвърли поглед към документите на бюрото си.

— И някой го е убил?

— Тук е отдел „Убийства“, нали така? — И тъй като жената този път го изгледа с подчертана досада, Фиск побърза да продължи: — Да, някой го е убил… — Погледна табелката върху бюрото. — … мис Бакстър.

— Добре, с какво по-точно мога да ви помогна?

— Бих искал да поговоря с детектив Чандлър.

— Имате ли среща?

Фиск се приведе напред и заговори тихо:

— Не съвсем, но…

— В такъв случай съжалявам, но не е тук — отсече тя.

— Мисля, че ако го потърсите по… — Той не довърши, защото жената му обърна гръб и се зае да трака на компютъра. — Вижте, наистина трябва да поговоря с детектив Чандлър.

— Нали не възразявате да ви изясня как стоят нещата при нас? — отвърна жената, продължавайки да пише. — Затрупани сме със случаи, а детективите не достигат. Налага се да степенуваме по важност. Вярвам, че ме разбирате.

Тя провлачи последните думи и се загледа в екрана. Фиск приведе лице само на сантиметри от нейното. Когато жената извърна глава, очите им се срещнаха от упор.

— Позволете и аз да ви поясня нещо. Пристигнах от Ричмънд, за да разпозная тленните останки на брат си по молба на *детектив Чандлър*. Изпълних молбата му. Брат ми е мъртъв. И в момента съдебният лекар разрязва гърдите му, за да извади вътрешностите орган по орган. После ще вземе триона и ще направи в черепа интермастоиден разрез точно тук. — Фиск направи с пръст въображаем клиновиден разрез върху главата на мис Бакстър, като едва се удържа да не сграбчи шепа изрусена коса. — Така ще може да извади мозъка и да проследи пътя на куршума, с който са го убили, а може би и да открие ситни парченца от гилзата. Мислех си, че ако дойда да поговоря с детектив Чандлър, не е изключено да стигнем до някои полезни идеи относно убиеца.

— Е, това всъщност е наша работа, нали? — хладно отвърна жената. — Имаме си предостатъчно проблеми и без да замесваме разни роднини в разследването. Уверена съм, че ако му потрябвате, детектив Чандлър ще ви потърси.

И тя пак му обърна гръб. Фиск сграбчи ръба на бюрото и дълбоко пое дъх в отчаяно усилие да не избухне.

— Вижте, разбирам колко сте претоварени и фактът, че ме виждате за пръв път…

— В момента наистина съм много заета, сър. Ако имате някакъв проблем, препоръчвам ви да го изложите в писмена форма.

— Искам само да поговоря с човека!

— Ще ме накарате да повикам охраната.

Фиск стовари длан върху бюрото.

— Брат ми е мъртъв! Ще ви бъда безкрайно благодарен, ако смъкнете тая скапана презрителна маска и поне веднъж я замените с мъничко състрадание. А ако и за това не ви стигат силите, преструвайте се.

— Аз съм Буфърд Чандлър.

Фиск и Бакстър се завъртяха едновременно. Чандлър беше чернокож, малко над петдесет, с побеляла къдрава коса, също тъй побелял мустак и висока, масивна фигура, съхранила все още следи от спортуването на младини. Под мишницата му висеше празен кобур и петно от смазка по ризата очертаваше къде е била дръжката на револвера. Той намести трифокалните си очила и огледа Фиск от глава до пети.

— Аз съм Джон Фиск.

— Чух. Всъщност изслушах целия разговор.

— Тогава знаете какво ми наговори той, детектив Чандлър — каза Бакстър.

— До последната дума.

— И няма ли да кажете нещо?

— Да, ще кажа.

Бакстър хвърли на Фиск злорад поглед.

— И какво е то?

— Мисля, че този младеж ви даде много добър съвет. — Чандлър кимна на Фиск. — Елате да поговорим.

Двамата тръгнаха по оживените коридори и се озоваха в тесен, разхвърлян кабинет.

— Заповядайте — посочи Чандлър единствения стол в помещението, освен онзи зад бюрото. Върху него имаше купчина папки. — Сложете ги на пода. Само внимавайте да не закачите някое

веществено доказателство. Напоследък не смея и да се оригна, докато ги разглеждам. Веднага изскача някой и се развиква: „Недопустимо! Освободете този мил главорез, моя клиент.“

Докато Чандлър се настаняваше зад бюрото, Фиск много внимателно премести папките.

— Не искам да се извинявате за онова, което наговорихте на Джуди Бакстър — каза детективът.

— Нямах подобно намерение.

Чандлър едва удържа усмивката си.

— Добре, да започнем по ред. Съжалявам за брат ви.

— Благодаря — глухо отвърна Фиск.

— Вероятно го чувате за пръв път, откакто влязохте тук, нали?

— Откровено казано, да.

— Значи сте работили в полицията? — небрежно подхвърли Чандлър и се усмихна на изненадата му. — Средният гражданин няма представа що е аутопсия и как се прави интермастоиден разрез. Ако съдя по държанието пред мис Бакстър, стойката и телосложението ви, бих казал, че си имам работа с бивш полицай.

— Защо бивш?

— Ако още бяхте на служба, колегите от Ричмънд щяха да ми кажат, когато им позвъних. А освен това почти не съм виждал действащ полицай да носи костюм в свободното си време.

— Познахте. Радвам се, че точно вие водите следствието, детектив Чандлър.

— Заедно с още четирийсет и два неразкрити случая. — Фиск смаяно тръсна глава, а Чандлър продължи: — Бюджетни съкращения и тъй нататък. Вече дори нямам партньор.

— Казано с други думи: не се надявайте на чудо.

— Ще направя всичко възможно, за да заловя убиеца на брат ви. Но не мога да гарантирам успех.

— Тогава какво ще кажете за малко неофициална помощ?

— Тоест?

— В Ричмънд съм работил по доста убийства заедно с детективите. Много неща научих и не съм ги забравил. Дали пък да не ме вземете за партньор?

— Официално погледнато, това е абсолютно недопустимо.

— Официално погледнато, напълно ви разбирам.

— Какво работите сега?

— Адвокат по криминални дела — каза Фиск. Чандлър вдигна очи към тавана. — И се гордея с професията си, детектив Чандлър.

Чандлър кимна към вратата зад гърба му.

— Затворете, ако обичате. — Той помълча, докато Фиск затвори и се върна на стола. — А сега, въпреки всички доводи на здравия разум, смятам да приема вашата помощ, когато потрябва.

Фиск поклати глава.

— Вече съм тук. Защо да губим време? Знаете, че след първите четирийсет и осем часа шансовете за разкриване на убийство падат главоломно.

Боеше се, че това може да ядоса Чандлър, но детективът остана спокоен.

— Имате ли визитна картичка, за да знам къде да ви търся?

Фиск написа върху гърба на картичката домашния си номер и му я подаде. В замяна Чандлър му връчи своята с цяла колонка номера.

— Служебен, домашен, пейджър, факс, клетъчен телефон — когато се сетя да го нося, което не е особено често.

Чандлър отвори една папка върху бюрото си и я прелисти. Макар и наопаки, Фиск успя да разчете името на брат си.

— Казаха ми, че бил убит при грабеж.

— Във всеки случай натам сочи предварителното заключение.

Фиск долови в гласа му странни нотки.

— Да не би сега да клоните към друг извод?

— Говоря за предварителното заключение. — Чандлър затвори папката и погледна Фиск. — Доколкото знаем засега, фактите около случая са съвсем прости. Брат ви е намерен на предната седалка в колата си на една уличка край река Анакостия с огнестрелна рана в дясното слепоочие и изходна рана на лявото. Калибърът изглежда доста голям. Не открихме куршума, но издирването продължава. Може би убиецът го е прибрал, за да няма как да направим балистична експертиза, ако случайно попаднем на оръжието.

— Голям куражлия ще да е бил, за да се рови из тъмното по уличката, докато на два метра зад гърба му лежи труп.

— Вярно. Но пък и не е изключено тепърва да намерим куршума.

— Разбрах, че портфейлът му липсвал.

— Нека го кажем по друг начин. Не открихме портфейл. Имаше ли навика да излиза без пари и документи?

Фиск за момент извърна глава.

— През последните години рядко се виждахме, но според мен би трябвало да носи портфейл. Не го ли намерихте в апартамента му?

— По-кротко, Джон. Трупът на брат ти бе открит едва вчера. — Чандлър отвори бележника си и взе химикалка. — Между другото, оная уличка е и свърталище на наркомани. Знаеш ли някога да е употребявал наркотици? Епизодично или по-често?

— Не. Не употребяваше.

— Но не можеш да бъдеш сигурен, нали? Току-що каза, че рядко сте се виждали. Прав ли съм?

— С каквото и да се захванеше, брат ми винаги си поставяше най-високата цел, а след това я надхвърляше. Наркотиците просто не влизат в това уравнение.

— Имаш ли представа защо е отишъл в онзи квартал?

— Не, но може да са го отвлекли от друго място, преди да попадне там.

— Желаеше ли някой смъртта му?

— Не мога да си представя.

— Врагове? Ревниви съпрузи? Дългове?

— Не. Но повтарям, аз не съм най-добрият свидетел по въпроса. Имаш ли предварително заключение за времето на смъртта?

— Съвсем смътно. Чакам официалните резултати. Защо?

— Току-що идвам от моргата. Докоснах ръката на брат си. Беше мека, гъвкава. Вкочаняването отдавна е отминало. В какво състояние са го открили снощи?

— Нека просто да кажем, че е лежал доста време.

— Изненадващо. От думите ти излиза, че мястото е оживено.

— Вярно, но за онзи квартал труповете не са рядкост. Деветдесет и девет процента от жертвите са черни, това обаче се обяснява с простия факт, че белите просто не припарват натам.

— Значи казваш, че брат ми е трябвало да стои настрани. Нещо да е теглено от банковата му сметка? Покупки с кредитна карта?

— В момента проверяваме. Кога разговаря за последен път с брат си?

— Той ми позвъни преди повече от седмица.

— Какво каза?

— Не си бях у дома. Остави ми съобщение. Искал да се посъветва за нещо.

— Ти позвъни ли му?

— Едва онзи ден.

— Защо се забави?

— Имах си други грижи.

— Тъй ли? — Чандлър замислено повъртя химикалката. — Ще ти задам един въпрос. Ти изобщо обичаше ли брат си?

Фиск го изгледа втренчено.

— Някой е убил брат ми. Искам да хвана виновника. Друго нямам какво да кажа.

Изражението на Фиск накара Чандлър да смени темата.

— Може би е искал да поговорите за нещо, свързано с работата му? Нали разбираш, в случая най-интересна е неговата професия.

— Намекваш, че убийството му е свързано с нещо във Върховния съд?

— Правя абсолютно безпочвено предположение, но след онова, което ми каза за неговото обаждане, вече не изглежда чак толкова безпочвено.

— Не вярвам да е искал мнението ми по въпроса за правото на аборт.

— А за какво друго? Как се свалят мацки?

— Сигурно не си виждал негова снимка. По тая част никога не е имал проблеми.

— Виждал съм, но умрелите не излизат много добре на снимка. И все пак е казал, че иска да се посъветва. Дали пък *наистина* не е било свързано с правото?

— Е, винаги можеш да отскочиш до Върховния съд и да видиш дали не крият някакъв заговор.

— Сам разбираш, че и двамата трябва да пипаме много внимателно.

— И *двамата* ли?

— Сигурен съм, че брат ти е имал лични вещи в кабинета си, а при подобни обстоятелства би изглеждало съвсем нормално някой роднина да посети работното място. Вероятно си ходил и друг път.

— Само веднъж, малко след като Майк постъпи на работа. Бяхме двамата с татко.

— А майка ти?

— Алцхаймер.

— Съжалявам.

— Да си открил още нещо?

Вместо отговор Чандлър стана, взе сакото си от закачалката на вратата и го облече.

— Бих искал да слезем до колата на брат ти.

— А после?

Чандлър погледна часовника си, вдигна глава и се усмихна.

— После ще ни остане време колкото да отскочим до съда, драги адвокате.

22.

Руфъс видя как вратата се отваря съвсем бавно. Напрегна мускули, очаквайки да зърне насреща си група хора в зелени униформи, но след миг тревогата се разсея.

— Пак ли е време да провериш как съм?

Касандра пристъпи до леглото.

— Нали такава ни е пустата женска участ, все да наглеждаме мъжете.

Думите бяха шеговити, но тонът не. Тя провери мониторите и записа нещо в картона, хвърляйки от време на време поглед към Руфъс.

— Добре ми е. — Той се понадигна, като внимаваше веригите да не издрънчат. — Не съм свикнал с такова чувство.

— Обадих се на брат ти.

Лицето на Руфъс стана сериозно.

— Така ли? Какво рече той?

— Обеща да те посети.

— Каза ли кога?

— Много скоро. Още днес.

— А ти какво му каза?

— Че си болен, но бързо се възстановяваш.

— Той каза ли още нещо?

— Не е от приказливите — отвърна Касандра.

— Да, такъв си е Джош.

— И той ли е толкова едър?

— А, не. Дребосък е. Под метър и деветдесет, към сто кила с мокри дрехи. — Руфъс видя, че Касандра се готви да излезе, и бързо запита: — Имаш ли време да си побъбрим?

— Сега съм в почивка. Просто дойдох да ти кажа за разговора. А сега трябва да си вървя.

Последните й думи прозвучаха малко недружелюбно.

— Добре ли си?

— И да не съм, с нищо не можеш да ми помогнеш — отвърна тя вече с нескрито раздразнение.

Руфъс се вгледа в нея.

— Намира ли ти се Библия?

— Защо? — изненада се тя.

— Четях Библията всеки ден. Откакто се помня.

Тя се озърна към нощното шкафче, пристъпи натам и измъкна от чекмеджето евтина Библия.

— Няма как да ти я дам. Не бива да се приближавам. Хората от затвора ме предупредиха категорично.

— Не е необходимо. Ще съм ти много благодарен, ако ми почетеш. Стига да нямаш нещо против, разбира се.

— Да ти почета ли?

— Само ако искаш — бързо добави той. — Откъде да знам, може изобщо да не си падаш по Библията и църквата.

Тя го погледна с ръка на кръста, стиснала в другата Библията.

— Пея в църковния хор. Съпругът ми, Бог да го прости, беше от настоятелството.

— Много се радвам, Касандра. А децата ти?

— Откъде ти хрумна, че имам деца? Защото не съм кльощава ли?

— Не.

— Тогава?

— Някак ти личи, че си свикнала да се грижиш за дечурлига.

Тия думи я изненадаха и на мрачното й лице веднага грейна усмивка.

— Май *наистина* ще трябва да внимавам с теб. — Касандра видя погледа му, впит в Библията. Сякаш умираше от жажда, а тя държеше най-свежата, най-прохладната чаша вода, откак свят светува. — Какво да ти прочета?

— Псалм сто и трети.

За момент Касандра се поколеба, после придърпа стола и седна. Руфъс се отпусна назад.

— Благодаря, Касандра.

Касандра зачете, после хвърли поглед към Руфъс. Очите му бяха затворени. Тя прочете още няколко думи, вдигна глава и видя, че устните му се движат, сетне спират. Погледна следващото изречение, запомни го наизуст и продължи, без да откъсва очи от затворника.

Руфъс безмълвно изричаше всяка дума едновременно с нея. Тя млъкна, но той продължи до края на изречението. Когато мълчанието се проточи, Руфъс отвори очи.

— Знаеш го наизуст, нали? — попита тя.

— Почти цялата Библия знам наизуст. Всички псалми и притчите.

— Впечатлена съм.

— Е, имах предостатъчно време на разположение.

— Тогава защо поиска да ти чета, след като знаеш псалма наизуст?

— Изглеждаш разтревожена. И си рекох, че Светото писание може да ти помогне.

— Да ми помогне?

Касандра сведе очи към страницата и зачете наум: „Той е, Който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести; Който изкупва от рова живота ти, венчава те с милосърдие и благи милости.“ Работата я потискаше. Децата бяха навлезли в пубертета и от ден на ден ставаха все по-неуправляеми. Вече отдавна бе надхвърлила четирийсет, тежеше с двайсетина кила над нормата и едва ли някога щеше да срещне подходящ мъж. И при все това, като гледаше този затворник, този окован убиец, който щеше да си умре зад решетките, бе готова да се разплаче от добрината му, от искрената загриженост за нейните тревоги.

Един ред от псалм сто и трети криеше особено обаяние за Руфъс. Той раздвижи устни и тихичко си го повтори: „Господ извършва правда и правосъдие за всичките угнетявани.“

— Познаваш ли я? — попита Чандлър, когато се приближиха към старата сребриста хонда на полицейския паркинг.

Фиск кимна.

— Купихме му я, когато завърши университета. Всички участвахме — аз и родителите ни.

— Аз имам петима братя. Никога не са ми правили подобен подарък.

Чандлър отключи лявата врата и кимна на Фиск да надникне вътре.

— Къде намерихте ключовете?

— На предната седалка.

— Някакви лични вещи?

Чандлър поклати глава. Фиск огледа седалката, таблото, предното стъкло и страничните прозорци. Не криеше, че е озадачен.

— Почистихте ли колата?

— Не. Всичко е точно както си беше, само изнесохме тялото.

Фиск се изправи и погледна детектива.

— Ако в толкова тясно пространство притиснеш към слепоочието на някого едрокалибрен пистолет и натиснеш спусъка, всичко ще се оплиска с кръв — седалката, воланът, стъклата. Освен това ще има късчета кост и плът. А аз виждам само две-три петна, вероятно където главата му е лежала върху седалката.

Чандлър се усмихна иронично.

— Тъй ли?

Фиск стисна зъби.

— Не мисля, че съм открил Америка. Май пак ми правиш проверка, а?

Чандлър бавно кимна.

— Може би. А може и да имам друга причина. Нали ти споменах за братята си?

— Аха.

— Е, първоначално бяха шестима. Единия го убиха преди трийсет и четири години. Работеше на бензиностанция и някакъв изрод го гръмна заради дванайсет долара в касата. Тогава бях едва на шестнайсет, но помня всичко, като че е станало преди пет минути. Така или иначе, близките, които идват да разпознаят скъпия покойник, рядко се втурват към кабинета ми да предлагат услуги. Скърбят и се утешават взаимно, както си му е редът. О, някои беснеят и разправят на всеослушание как им се иска да спипат гадното копеле, но всъщност не биха желали да се замесват. Пък и кой ли би желал? Малцина имат полицейски опит. След като знаех всичко това, размърдах си мозъка и реших, че човек като теб може наистина да помогне. А ти току-що го доказа. Разбирам каква ярост изпитваш, Джон, независимо дали си го обичал, или не. Някой ти е отнел нещо важно — просто го е изтръгнал от теб. Минаха вече трийсет и четири години, а още изпитвам онази ярост.

Фиск се озърна към редиците цивилни коли на полицейския паркинг. Навярно всяка от тия метални купчини чакаше реда си, за да разкрие нова трагедия. Той отново погледна Чандлър.

— Мисля, че яростта ще помогне. — После наведе очи и тихо добави: — Ако не изскочи и още нещо.

По гласа му личеше, че не таи напразни надежди.

— Така си е — кимна Чандлър и продължи анализа. — Много съм озадачен от липсата на всякакви улики, за която спомена преди малко.

— Не изглежда да е убит в колата.

— Правилно. Вероятно са го убили другаде, а после са сложили тялото на предната седалка. И този дребен извод ни прехвърля на съвсем нова територия.

— Значи говорим за нещо далеч по-конкретно от случайно отвличане и убийство.

— Може би, макар че не е изключено някакви типове да са го отвлекли и евентуално да са го принудили да тегли пари от банков автомат. Той отказва, онези го гръмват. Хваща ги страх и го зарязват в колата.

— В такъв случай около автомата трябва да са останали някакви следи. Открихте ли нещо?

— Не, но тия машинки са доста.

— И доста народ ги използва. Минал е поне ден, все някой трябва да е забелязал.

— Няма гаранция. Мъчим се да изясним придвижването на брат ти през последните четирийсет и осем часа. За последен път са го видели в четвъртък вечерта в апартамента му. След това пълна мъгла.

— Ако някой го е отвлякъл, къде са отпечатъците? Повечето любители на банковия трик нямат чак толкова ум, че да носят ръкавици.

— Все още проверяваме.

— Знаеш ли още какво забелязах?

— Казвай.

Фиск дръпна вратата на колата и посочи вътрешния ръб под ключалката. Чандлър измъкна очила, сложи си ги и видя какво има. Надяна гумени ръкавици, лекичко откачи лепенката и се вгледа внимателно в нея.

— Колата е минала през сервиз съвсем наскоро.

— Техниците препоръчват маслото да се сменя на всеки три месеца или пет хиляди километра. Затова слагат лепенка с бъдещата дата и километраж — да не забравиш кога да се явиш пак. Като извадим три месеца, излиза, че брат ми е бил на сервиз само три дни, преди да намерят трупа му. Сега погледни препоръчания километраж и извади пет хиляди километра. Горе-долу би трябвало да съвпада със сегашните показания.

Чандлър бързо пресметна наум.

— Сто трийсет и осем хиляди, четиристотин шейсет и девет.

— Погледни сега километража на хондата.

Чандлър се приведе навътре и провери. Сетне се озърна към Фиск с леко разширени очи.

— През последните три дни някой е изминал с тази кола около хиляда и триста километра.

— Точно така — кимна Фиск.

— Къде е ходил, по дяволите?

— Лепенката не споменава името на сервиза, но вероятно е най-близкият до квартирата му. Отскочи дотам, може и да узнаеш нещо полезно.

— Прав си. Просто не мога да повярвам, че сме го пропуснали — каза Чандлър. Той прибра лепенката в пластмасова торбичка, която извади от джоба си, и надраска нещо отвън. — А, и още нещо, Джон.

— Да?

Чандлър размаха торбичката.

— Край на проверките.

23.

Половин час по-късно Чандлър и Фиск минаха през главния вход на Върховния съд.

Отвътре сградата изглеждаше огромна и потискаща. Най-силно впечатление направи на Фиск абсолютната, едва ли не зловеща тишина. Това граничеше с халюцинация — да се опиташ да си представиш, че отвън все още съществува шумен, забързан свят. Фиск си спомни другото безмълвно място, което бе посетил днес — моргата.

— С кого имаме среща? — попита той.

Чандлър посочи група мъже, които енергично се задаваха по коридора.

— С тях.

Когато хората наближиха, стъпките им отекнаха като оръдейна канонада под високите сводове. Единият беше облечен в костюм; другите двама носеха униформи и кобури с револвери.

— Детектив Чандлър? — Човекът в костюма протегна ръка. — Аз съм Ричард Пъркинс, разпоредител на Върховния съд.

Пъркинс беше висок малко под метър и осемдесет, костелив, с щръкнали хлапашки уши и побеляла коса, сресана право напред като замръзнал водопад над челото. Той представи спътниците си.

— Началникът на охраната Лио Деласандро; неговият заместник Рон Клаус.

— Приятно ми е — каза Чандлър и забеляза, че Пъркинс гледа въпросително към Фиск. — Това е Джон Фиск. Брат на Майкъл Фиск.

Всички побързаха да изразят съболезнования.

— Трагедия. Безсмислена трагедия — каза Пъркинс. — Тук ценяхме Майкъл толкова много. Ще ни липсва.

Фиск се помъчи да изглежда трогнат от цялото това демонстративно съчувствие.

— Заключихте ли кабинета на Майкъл Фиск, както помолих? — попита Чандлър.

Деласандро кимна.

— Беше малко трудно, защото там работи още един сътрудник. Двама на кабинет, такава е нормата.

— Да се надяваме, че няма да я нарушим за дълго.

— Ако желаете, можем да отидем в моя кабинет и да обсъдим задачите ви, детектив Чандлър — предложи Пъркинс. — Отсреща, в края на коридора.

— Да вървим.

Когато Фиск закрачи заедно с тях, Пъркинс спря и се озърна към Чандлър.

— Извинявайте. Предполагах, че мистър Фиск идва по друга причина и няма нищо общо с разследването.

— Той ми помага със сведения за брат си — отсече Чандлър.

Пъркинс изгледа Фиск втренчено и в очите му проблесна враждебност.

— Дори не знаех, че Майкъл има брат — каза Пъркинс. — Никога не е споменавал за вас.

— Нищо де, аз пък не бях чувал за вас — отвърна Фиск.

Кабинетът на Фиск се намираше малко встрани от коридора към съдебната зала. Беше обзаведен в старомоден колониален стил, архитектурата и мебелите навяваха спомени за оная далечна епоха, когато правителството не е било обременено от многомилиарден национален дълг и бюджет на червено.

Зад една масичка до стената седеше мъж на около петдесет години. Русата му коса бе подстригана съвсем късо, а дългото тясно лице изразяваше непоколебима властност. Самоувереното му поведение подсказваше, че упражнява тази власт с удоволствие. Когато човекът стана, Фиск забеляза, че е доста над метър и осемдесет, а фигурата му подсказва редовни занимания в гимнастическия салон.

— Детектив Чандлър? — Непознатият протегна ръка, вадейки с другата от джоба си служебна карта. — Специален агент на ФБР Уорън Маккена.

Чандлър се озърна към Пъркинс.

— Не знаех, че и Бюрото се интересува от случая.

Пъркинс понечи да каже нещо, но Маккена го изпревари.

— Както без съмнение знаете, министърът на правосъдието и ФБР имат законно право да разследват убийството на всеки държавен

служител в Съединените щати. Бюрото обаче не възнамерява да изземе разследването или да ви се меси в работата.

Чандлър се усмихна.

— Добре, защото в момента съм толкова претоварен, че започнат ли да ме притискат, сигурно ще се побъркам.

Лицето на Маккена остана все тъй безизразно.

— Ще го имам предвид.

Фиск вдигна ръка.

— Аз съм Джон Фиск, агент Маккена. Брат на Майкъл Фиск.

— Моите съболезнования, мистър Фиск. Знам, че сигурно ви е адски тежко — каза Маккена, докато се ръкуваха. После пак се обърна към Чандлър. — Ако ситуацията наложи по-активна намеса на Бюрото, ще очакваме от вас пълно съдействие. Не забравяйте, че убитият е бил федерален служител. — Той огледа стаята. — Служител на една от най-уважаваните институции в света. А може би и най-страшната за някои хора.

— Страх, породен от невежеството — вметна Пъркинс.

— Но все пак страшна. Атентатите в Уейко, Световния търговски център и Оклахома ни научиха да си отваряме очите на четири.

— Жалко, че не се учите малко по-бързо — сухо подхвърли Чандлър. — Но споровете за територия са чиста загуба на време. Аз лично съм привърженик на взаимноизгодното сътрудничество, а вие?

— Разбира се — каза Маккена.

През следващия половин час Чандлър се захвана да разпитва дали е възможно причината за убийството да се крие в някое от делата, по което бе работил Майкъл Фиск. Но и от тримата служители на съда получи един и същ отговор: „Изключено.“

Маккена почти не се намеси, но слушаше много внимателно въпросите на Чандлър.

— Подробностите около делата, които разглежда Върховният съд, се пазят в такава тайна, че няма начин някой да знае върху какво точно работи даден сътрудник. — Пъркинс удари с длан по масата, за да подчертае думите си.

— Освен ако този сътрудник е споделил с някого.

Пъркинс поклати глава.

— Още когато постъпват тук, лично аз ги инструктирам най-подробно за необходимостта от пълна служебна тайна. Нашите

сътрудници се подчиняват на много строги етични правила. За целта дори издадохме специална брошура. Не допускаме никакво изтичане на информация.

Чандлър не изглеждаше убеден.

— Каква е средната възраст на сътрудниците? Двайсет и пет години? Двайсет и шест?

— Някъде там.

— Те са хлапета, назначени в най-висшата съдебна институция на страната. И вие ми разправяте, че е невъзможно да се раздрънкат? Дори за да впечатлят някое момиче?

— Видял съм какво ли не на тоя свят, затова избягвам думата *невъзможно*.

— Аз пък работя в отдел „Убийства“, мистър Пъркинс, и повярвайте, там имаме същия неприятен проблем.

— Дали да не започнем от самото начало — обади се Деласандро. — Ако съдя по това, което знам досега, грабежът изглежда най-вероятен мотив. — Той разпери ръце и погледна въпросително Чандлър. — Какво общо има съдът? Претърсихте ли вече апартамента му?

— Засега не. Утре ще пратя екип.

— Откъде да знаем, че не е нещо, свързано с личния му живот? — попита Деласандро.

Всички се озърнаха към Чандлър, очаквайки отговор. Детективът разсеяно погледна бележника си.

— Просто проверявам всички възможности. Да се разпитат колегите на убития е съвсем нормална процедура, господа.

— Естествено — съгласи се Пъркинс. — Можете да разчитате на безрезервното ни съдействие.

— А сега нека надникнем в кабинета на мистър Фиск — каза Чандлър.

24.

Мъжът се движеше по коридора с безшумна котешка стъпка. Беше висок малко под метър и деветдесет, строен, но с добро телосложение и широки плещи, подпрели здраво масивната шия. Имаше дълго и тясно лице с тъмнокафява, гладка кожа, само около ъгълчетата на очите и устните му се бяха сбрали дълбоки бръчки като бразди по отпечатък от пръст. На главата си носеше омачкано бейзболно каскетче с емблемата на Вирджинския технологичен институт. Къса прошарена брадица обрамчваше челюстта му. Беше облечен с протрити джинси и избеляла, петносана от пот синя памучна риза, от чиито запретнати ръкави се подаваха яки ръце с изпъкнали вени. От джобчето на ризата стърчеше пакет „Пал Мал“. Той наближи края на коридора и зави зад ъгъла. В същия миг от стола край последната врата се изправи войник и вдигна ръка.

— Съжалявам, сър, тук допускаме само упълномощен медицински персонал.

— Брат ми е вътре — заяви Джошуа Хармс. — Идвам да го видя.

— Боя се, че това е невъзможно.

Хармс се вгледа в нагръдната табелка с името на войника.

— Аз пък се боя, че е напълно възможно, редник Браун. Редовно го посещавам в затвора. А сега се мръдни, за да вляза, чу ли?

— В никакъв случай.

— Е, тогава ще трябва да събера шефа на тая болница, местните полицаи и скапания комендант на Форт Джаксън, за да им обясня, че отказваш да пуснеш най-близък роднина при човек на смъртно легло. После сигурно ще се скарат кой по-напред да те изрита по стълбите. Споменах ли, че съм бил три години във Виетнам и имам медали да те зарина? Ще ме пуснеш ли сега, или да обръщам дебелия край? Искам отговор на минутата, мътните да те вземат.

Слисаният Браун се озърна из пустия коридор. Нямаше представа как да постъпи.

— Трябва да повикам някого.

— Не, не трябва. Ако щеш, претърси ме, обаче влизам. Няма да се бавя. Но трябва да вляза още сега.

— Как ви е името?

— Джош Хармс. — Той извади портфейла си. — Ето шофьорската ми книжка. От години ходя най-редовно в затвора, но не помня да съм те виждал.

— Не работя в затвора — каза войникът. — Зачислиха ме временно. Запасняк съм.

— Запасняк? На служба в затвора?

— Специалистите от изправителното заведение, които пристигнаха с брат ви, вчера си тръгнаха. Утре сутрин ще доведат нови.

— Господ да ги поживи. А сега ще вършим ли работа?

Редник Браун го огледа замислено и най-сетне каза:

— Обърни се.

Джош се обърна. Браун започна да го опипва. Преди да бе стигнал до десния джоб на панталона, Джош се обади:

— Не се стягай, но вътре има джобно ножче. Вземи го, докато изляза. И добре да го пазиш, синко, то ми е скъп спомен.

Редник Браун приключи с обиска и се изправи.

— Имаш десет минути, не повече. И ще вляза заедно с теб.

— Ако влезеш с мен, значи напускаш поста. А почнеш ли да си напускаш поста в армията, моментално попадаш при брат ми. — Джош погледна младежкото лице на Браун. Типичен запасняк. Сигурно търкаше стола в някоя канцелария от понеделник до петък, а в събота и неделя навличаше униформата за по-интересно. — А да ти кажа, затворът не е място за човек като теб.

Редник Браун преглътна мъчително.

— Десет минути.

Двамата се спогледаха.

— Сърдечно благодаря — каза Джош Хармс, макар че гласът му не беше нито сърдечен, нито благодарен.

Влезе в стаята и затвори вратата зад себе си.

— Руфъс — тихо изрече той.

— Не вярвах да дойдеш толкова скоро, братко.

Джош пристъпи до леглото и сведе очи към брат си.

— Какво е станало с теб, по дяволите?

— Не ти трябва да знаеш.

Джош придърпа стол до леглото.

— Всичко е заради онова проклето писмо, нали?

— Колко време ти даде пазачът?

— Десет минути, но той не ме плаши.

— За десет минути няма как да ти разправя всичко. Но едно ще ти кажа. Върна ли се във Форт Джаксън, ще ме убият още щом прекрача прага.

— Кой ще те убие?

Руфъс поклати глава.

— Ако ти кажа, ще подгонят и теб.

— Вече съм тук, нали? Онова войниче отвън е тъпо, но не чак толкова. Ще ме впише в книгата за посетители. Знаеш това.

Руфъс преглътна с усилие.

— Знам. Сигурно изобщо не трябваше да се обаждам.

— Така или иначе, тук съм. Хайде, изплюй камъчето.

Руфъс се позамисли.

— Виж какво, Джош, като получих онуй писмо от армията, изведнъж си спомних какво стана тогава. Всичко, съвсем всичко. Все едно, че някой ми го изстреля право в главата.

— За детето ли говориш?

Руфъс бързо кимна.

— Всичко. Знам защо го направих. И фактът е, че нямам вина.

Брат му го изгледа скептично.

— Я стига, Руфъс. Убил си онова момиченце. Няма как да го отречеш.

— Едно е да убиеш, съвсем друго да го желаеш. Както и да е, свързах се с адвоката от онова време…

— Имаш предвид онзи скапан некадърник?

— Прочете ли писмото?

— Естествено. При мен пристигна, нали? Сигурно не са разполагали с друг адрес. И през ум не им е минало на армейските тъпанари, че лежиш в един от гадните им затвори.

— Помолих Райдър да подаде нещо от мое име. Във Върховния съд.

— Какво?

— Писмо, което написах.

— Писмо ли? И как го измъкна?

— Както ти вмъкна писмото от армията.

Двамата се усмихнаха.

— В затвора има печатница — добави Руфъс. — Край машините е горещо и мръсно, затова надзирателите гледат да стоят по-настрана. Така направих магията.

— Значи мислиш, че Върховният съд ще преразгледа делото ти? На твое място не бих разчитал, братче.

— Доколкото знам, няма да стоят със скръстени ръце.

— Бре, виж ти каква изненада.

Руфъс погледна покрай брат си към вратата.

— Кога се връщат надзирателите от затвора?

— Според момчето утре сутрин.

— Значи трябва да се измъкна тази нощ.

— Жената, която ми позвъни, каза, че ти има нещо на сърцето. Я се виж, окован от глава до пети. Как мислиш, далеч ли ще избягаш?

— А далеч ли ще избягам мъртъв?

— Наистина ли мислиш, че ще се опитат да те убият?

— Те не искат истината да се разчуе. Нали каза, че си прочел писмото.

— Аха.

— Никога не съм бил в програмата, дето я споменават.

Джош го изгледа втренчено.

— Какви ги говориш?

— Добре ме чу. Някой ме е вмъкнал в списъците. Искали са да се водя в програмата, за да прикрият онова, което ми сториха. И причината да убия детето. Сигурно се е налагало за в случай, че някой почне да проверява. Очаквали са да ме екзекутират.

Джош бавно осмисли думите му, докато изведнъж истината го порази.

— Боже всемогъщи! И защо са ти сторили тая гадост?

— И още питаш? Мразеха ме. Мислеха, че съм най-големият скапаняк на света. Искаха да умра.

— По дяволите, ако знаех какво става, щях да се върна и да вдигна шум до небесата.

— Не ти е било до това из ония джунгли. Но ако сега се върна в затвора, непременно ще ме очистят.

Джош се озърна към вратата, после погледна веригите на брат си.

— Без твоя помощ няма да се справя, Джош.

— Адски си прав, Руфъс.

— Не си длъжен да ми помагаш. Можеш да ми обърнеш гръб и да си излезеш. Пак ще те обичам. Ти беше до мен толкова години. Знам, че не е честно да искам това от теб. Изгърби се от работа, докато си уреди живота. Бих те разбрал.

— Значи не познаваш брат си.

Руфъс бавно посегна и стисна ръката на Джон. Двамата сплетоха пръсти до болка, сякаш опитваха взаимно да си дадат сила за онова, което им предстоеше.

— Видя ли те някой да влизаш?

— Никой освен пазача. Право да си кажа, не влязох през главния вход.

— Тогава може да те халосам по главата и да се измъкна сам. Те знаят, че съм смахнато копеле. От ония, дето убиват брат си, без да им мигне окото.

— Дрън-дрън. Тая просто няма да мине, Руфъс. Та ти дори не знаеш къде да отидеш, по дяволите. След десет минути ще те спипат. А аз съм работил по инсталациите на тая болница цели две години, познавам я като собствения си джоб. Там, откъдето влязох, трябваше да е заключено, сестрите обаче са залепили ключалката с тиксо. Да си внасят тайно цигари.

— Тогава как да го направим?

— Просто се измъкваме по същия път. По коридора и наляво. Не минаваме нито покрай дежурните сестри, нито покрай когото и да било. Камионетката ми е до вратата. На трийсет минути път оттук имам приятел. Дължи ми услуга. Оставям камионетката в хамбара и взимам неговата. Той няма да разпитва, а ако дойде полицията, ще си трае. Хващаме пътя, и дим да ни няма.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? Помисли за децата.

— Те отдавна си стъпиха на краката. Рядко ги виждам.

— Ами Луиз?

Джош наведе глава за момент.

— Луиз ме заряза преди пет години и оттогава не съм й виждал очите.

— Не си ми казвал!

— И какво щеше да направиш, ако ти бях казал?

— Съжалявам.

— И аз съжалявам за цял куп неща, по дяволите. Не се живее лесно с мен. Тъй че никого не упреквам. — Джош сви рамене. — Значи пак сме двамата както някога. Ако мама беше жива, щеше да се зарадва.

— Сигурен ли си?

— Повече да не съм го чул тоя въпрос, Руфъс.

Руфъс повдигна окованите си ръце.

— Ами това?

Брат му вече измъкваше нещо от ботуша си. Когато се изправи, държеше в ръка тънко парче метал с кукичка накрая.

— Само не казвай, че онзи хлапак не те е претърсил.

— Много му знае на него главата къде да търси. Щом прибра джобното ножче, реши, че е докопал всичките ми *опасни* оръжия.

Джош се ухили и вмъкна кукичката в ключалката на оковите.

— Мислиш ли, че ще можеш да отключиш?

Джош погледна брат си снизходително.

— Щом успях да избягам от проклетите виетконговци, сто на сто ще се справя с чифт скапани армейски белезници.

Навън в коридора редник Браун погледна часовника си. Десетте минути бяха изминали. Той открехна вратата на стаята.

— Добре, Хармс, времето изтече. — Браун побутна още малко. — Мистър Хармс, чухте ли? Времето изтече.

Раздаде се тих стон. Браун измъкна пистолета и отвори вратата докрай.

— Какво става тук?

Стонът стана по-силен. Браун потърси с поглед ключа на лампата и изведнъж се препъна в нещо. Коленичи и докосна лицето на човека, докато очите му привикваха с полумрака.

— Мистър Хармс! Мистър Хармс, добре ли сте?

Джош отвори очи.

— Аз съм добре. Ами ти?

Сетне нечия грамадна ръка сграбчи пистолета на Браун и го изтръгна без усилие. Друга ръка притисна устата му. Той усети как го

повдигат от пода, после тежък юмрук се стовари върху челюстта му и всичко помръкна.

Руфъс сложи Браун върху леглото и го зави с чаршафа. Джош стегна белезниците около китките и глезените на припадналия войник. След това запуши устата му с марля и лейкопласт, които намери в едно от шкафчетата. Последната му работа беше да го претърси и да си прибере джобното ножче.

Когато Джош се завъртя, Руфъс преметна ръце около брат си и стисна с всичка сила. Джош отвърна на прегръдката — първата им прегръдка от двайсет и пет години насам. Когато Джош най-сетне се отдръпна, Руфъс бе просълзен и леко трепереше.

— Само без циврене. Нямаме време за тия глупости.

Руфъс се усмихна.

— Страшно е хубаво да те докосвам, Джош.

Джош потупа брат си по рамото.

— Не вярвах някога да имаме тая възможност. Вече ще знам, че всяка дреболия е скъпа.

— И какво сега?

— От коридора не се вижда столът на онзи хлапак. Но болницата има частна охрана. — Джош погледна часовника си. — Когато работех тук, правеха обиколки на всеки кръгъл час. Плащат им мизерно и затова не си дават много зор, но по някое време сигурно ще забележат, че го няма. Готов ли си?

Руфъс вече бе навлякъл затворническия панталон и обувките. Облече и тениска, но от ризата се отказа. В ръката си стискаше Библията. Още не се чувстваше свободен, но оставаха само броени секунди.

— От двайсет и пет години съм готов.

25.

Чандлър огледа кабинета на Майкъл Фиск. Разположен на втория етаж, кабинетът беше просторен, с висок таван и широки гипсови корнизи. Имаше две бюра от масивно дърво, всяко с отделен компютърен терминал, рафтове с правна литература и количка за пренасяне на книги. Бюрата бяха отрупани с купища папки. Разхвърляно, но добре организирано, реши детективът.

Пъркинс се озърна към Чандлър.

— Докато преглеждате, трябва да присъства представител на съда. Тук има много поверителни документи. Чернови на становища, докладни от съдиите и сътрудниците, нали разбирате, все неща, свързани с предстоящи дела.

— Добре. Няма да взимаме нищо, свързано с текущата работа.

— Как ще разберете дали е свързано, или не?

— Ще ви питам.

— Не знам… Аз дори не съм юрист.

— Е, тогава повикайте някой юрист, защото смятам да претърся този кабинет — заяви Чандлър.

— Днес може да се окаже невъзможно. Няма ли начин да изчакате до утре? Мисля, че всички сътрудници вече си тръгнаха. Председателят Рамзи смята, че след станалото не бива да работят до късно.

— Някои от съдиите още са тук, Ричард — обади се Клаус.

Пъркинс хвърли недружелюбен поглед на Клаус, който се озърна към Деласандро.

— Бих предпочел да се обърнем към съдиите само в краен случай — каза Пъркинс. — Но ще видя какво мога да сторя. Боя се, че докато отсъствам, ще трябва да заключа вратата.

Чандлър пристъпи към Пъркинс.

— Виж какво, Ричард, аз съм от полицията. Но може би не те разбрах правилно и съвсем погрешно си мисля, че току-що изтърси голяма глупост.

Лицето на Пъркинс пламна, но той все пак остави вратата отключена, кимна на Клаус и двамата се отдалечиха. Деласандро остана да разговаря с Маккена.

Чандлър пристъпи към Фиск.

— Имам чувството, че всичко тук е описано много преди да дойдем.

— Маккена знаеше името ти още преди да ви запознаят.

— Явно вече са се поразровили.

— Е, не бих ги упрекнал.

— Ще ида да поговоря с Маккена — каза Чандлър. — Не се знае кога може да ни потрябва услуга от федералните.

Фиск се подпря на стената и погледна часовника. Все още не бе успял да открие баща си. Наблизо една врата се отвори и отвътре излезе млад мъж. Фиск му кимна.

— Оживено местенце.

— От полицията ли сте?

Фиск поклати глава и му протегна ръка.

— Не, само наблюдавам. Аз съм Джон Фиск. Брат на Майкъл.

Младежът пребледня.

— Господи, ужасно е. Ужасно. Толкова съжалявам. — Той стисна ръката на Фиск. — Аз съм Стивън Райт.

— Добре ли познавахте Майк?

— Не много. Постъпих съвсем наскоро. Сътрудник съм на съдия Найт. Знам, че всички го смятаха за страхотен.

Фиск погледна вратата, от която се бе появил Райт.

— Тук ли работите? — Райт кимна. — Днес в кабинета на брат ми сигурно е било оживено.

— И още как. Цял ден влизаха и излизаха разни хора.

— Например Пъркинс и Деласандро?

— И онзи там.

Фиск се озърна да види накъде сочи младежът.

— А, това е агент Маккена от ФБР.

Райт печално поклати глава.

— За пръв път ми се случва да познавам някого, който…

Той се смути и не довърши.

— Няма нищо. Разбирам ви.

Изведнъж цялото внимание на Фиск се насочи към двойката, която идваше по коридора. Или по-точно към едната й половина. Въпреки несъмнената си красота младата жена изглеждаше като момиче от съседния двор, с което можеш да играеш шах или футбол. И да загубиш.

Сара Еванс се вгледа във Фиск. Беше го видяла на влизане в сградата и се досещаше защо е тук. Постара се да бъде наоколо за в случай, че иска да поговори с някого от сътрудниците. Именно затова Пъркинс я „откри“ толкова лесно. Тя спря рязко пред Фиск, принуждавайки Пъркинс да стори същото.

— О — каза Пъркинс. — Джон Фиск, това е Сара Еванс.

— Вие сте братът на Майкъл, нали?

— Чакайте да позная — каза Фиск. — Сигурно никога не е споменавал за мен.

— Грешите.

Двамата енергично си стиснаха ръцете. Очите й бяха зачервени, връхчето на носа също. В гласа й звучеше умора. Фиск забеляза, че в другата си ръка стиска кърпичка. Изпита странното чувство, че са се срещали и друг път.

— Много, много съжалявам за Майкъл — каза тя.

— Благодаря. Беше ужасна изненада.

Фиск примига. Дали само така му се стори, или наистина бе зърнал нещо в очите й? Нещо, подсказващо, че за нея не е било чак такава изненада.

Пъркинс погледна Райт.

— Не знаех, че сте в кабинета си.

— Можехте да почукате — посъветва го Фиск.

Пъркинс го изгледа враждебно и тръгна към Чандлър и Маккена.

— Здрасти, Сара — каза Райт и на устните му трепна усмивка.

По очите му Фиск разбра, че е влюбен до уши в нея.

— Здравей, Стивън. Как я караш?

— Май днес никой не е свършил много работа. Мисля да си тръгвам след малко.

Сара погледна Фиск.

— Всички тук ценяхме много високо брат ви. Целият съд е потресен — от председателя до деловодството. Но това навярно едва ли може да се сравнява с вашата скръб.

Изрече го тъй странно, че за миг Фиск онемя. Преди да каже каквото и да било, Пъркинс пристъпи до тях и се обърна към Сара.

— Добре, детектив Чандлър от отдел „Убийства“ ви чака заедно с господина от ФБР.

— Защо искат да претърсят кабинета на Майкъл?

— Не е моя работа — отвърна Пъркинс с подчертано безразличие.

— Това е част от разследването, мис Еванс — обясни Фиск. — Трябва да проверят дали работата му няма връзка с убийството.

— Мислех, че е било грабеж.

— Така е — кисело се обади Пъркинс. — И колкото по-скоро убедим детектив Чандлър, че съдът няма нищо общо, толкова по-добре.

— *Ако* е така — подметна Фиск.

— Вярно, само че *наистина* е така. — Пъркинс се обърна към Сара. — Както ви обясних на идване, имате грижата да опазите всички поверителни документи от преглед или изземване.

— Какво да разбирам под думата „поверителни“? — попита тя.

— Сама знаете, всичко, свързано с предстоящи дела, становища, докладни и тъй нататък.

— Не трябва ли и аз да имам думата, Ричард? — раздаде се нов глас. — Или въпросът е извън моята компетентност?

Фиск без затруднение разпозна новодошлия. Харолд Рамзи крачеше към тях като стар презокеански кораб, навлизащ величаво в пристанището.

— Не ви видях, шефе — нервно каза Пъркинс.

— Сигурно. — Рамзи погледна Фиск. — Мисля, че не се познаваме.

— Джон Фиск, братът на Майкъл — намеси се Сара.

Рамзи протегна ръка; дългите, костеливи пръсти сякаш се омотаха два пъти около дланта на Фиск.

— Нямам думи да изразя колко съжалявам. Майкъл беше много надарен младеж. Знам, че за вас и семейството ви това е непоносима загуба. Ако можем да помогнем с нещо, не се колебайте да ни кажете.

Докато слушаше Рамзи, Фиск изпита странното чувство, че е като далечен роднина на погребение, приемащ съболезнования за покойник, когото изобщо не познава.

— Да, разбира се — отвърна той.

Рамзи погледна Пъркинс и кимна към Чандлър и Маккена.

— Кои са тези хора и какво искат?

Пъркинс обясни положението стегнато и делово, макар да бе ясно, че още преди да го изслуша докрай, Рамзи вече е обмислил тактиката си пет хода напред.

— Би ли помолил детектив Чандлър и агент Маккена да дойдат насам, Ричард?

След официалното представяне Рамзи се обърна към Чандлър.

— Струва ми се, че най-добрият подход към задачата е да седнем със съдия Мърфи и неговите сътрудници и да прегледаме всички дела, по които работеше Майкъл. Както разбирате, търся компромис между вашето право да разследвате случая и задължението на съда да пази в тайна своето мнение, докато не дойде време то да бъде оповестено.

— Добре — кимна Чандлър и си помисли: само това оставаше, да ми лепнат после изнасяне на поверителни сведения.

Рамзи продължи:

— Не виждам пречка да разгледате личните вещи на Майкъл, ако изобщо ги е държал тук. Моля само да оставите настрани служебните документи, докато не поговорите със съдия Мърфи. Ако случайно се появи връзка между смъртта на Майкъл и някое от делата, по които е работил, можем да се споразумеем за най-подробно проучване.

— Добре, господин председател — каза Чандлър. — Вече имах кратък разговор със съдия Мърфи.

Маккена побърза да се съгласи с предложението.

Рамзи се обърна към Пъркинс.

— Ричард, ако обичаш, съобщи на съдия Мърфи и неговите сътрудници, че детектив Чандлър би искал да се срещне с тях колкото може по-скоро. Предполагам, че ще е най-удобно да уговорим срещата за утре след заседанието.

— Чудесно — отвърна Чандлър.

— Освен това ще се погрижа да прикрепя към вас правен съветник, който да координира работата и да решава евентуалните въпроси, свързани със съдебната тайна. Сара, утре си тук, нали? Ти беше близка с Майкъл.

Фиск я огледа и неволно се запита: доколко близка?

Рамзи отново протегна ръка към Фиск.

— Бих ви помолил да ме уведомите кога ще е погребението. — После той се завъртя към Пъркинс и изрече многозначително: — Ричард, моля те да наминеш в кабинета ми, след като поговориш със съдия Мърфи.

Когато Рамзи и Пъркинс се отдалечиха, Маккена отново надникна в кабинета на Майкъл Фиск.

— Мистър Деласандро — каза Чандлър, — за да сведем суматохата до минимум, утре ще доведа екип. Така няма да се наложи да претърсваме кабинета повторно.

— Благодаря — отвърна Деласандро.

— Искам обаче тази врата да бъде заключена, докато се върна — продължи Чандлър. — Никой не бива да влиза, това се отнася както до вас и мистър Пъркинс — той погледна втренчено агент Маккена, — така и до всеки друг.

Докато Деласандро кимаше, Маккена хвърли мрачен поглед на детектива.

Фиск се озърна и забеляза, че Райт зяпа Чандлър. Младежът бързо затвори вратата на кабинета си и ключалката щракна отвътре. Умно момче, помисли си той.

Докато Фиск и Чандлър вървяха към изхода, изотзад ги догони гласът на Сара.

— Ще имате ли нещо против да ви изпратя?

— Аз не възразявам — каза Чандлър. — Джон?

Фиск сви рамене.

Отново закрачиха. Изведнъж Чандлър се усмихна.

— Защо ли имам чувството, че току-що съм разговарял с Всевишния?

— Мнозина имат такова чувство след среща с председателя — отвърна Сара с усмивка.

— Значи работите при съдия Найт? — попита Фиск.

— Да, започнах втора година.

Завивайки зад ъгъла, тримата едва не се сблъскаха с Елизабет и Джордан Найт.

— О, съдия Найт, тъкмо за вас говорехме — каза Сара и представи спътниците си.

— Сенаторе — каза Чандлър, — високо ценя онова, което вършите за столицата. Ако не бяхте успели да прокарате онези

специални фондове за полицията, сега щях да гоня убийците с велосипед.

— Както знаете, това е само капка в морето. Проблемите са се трупали с десетилетия и ще трябва още толкова време, за да ги разрешим — изрече Найт с ораторски тон. Той погледна Фиск и гласът му омекна. — Съжалявам за брат ви, Джон. Не го познавах лично. Рядко идвам в съда. Почна ли прекалено често да обядвам с жена си, вестникарите тутакси вдигат шум, че се опитвам да диктувам решенията й. Сигурно са забравили, че споделяме дом и легло. Но моля да приемете най-искрени съболезнования към цялото ви семейство.

Фиск благодари и добави:

— Не че е кой знае какво, но гласувах за вас.

— Всеки глас има значение. — Найт погледна жена си и се усмихна сърдечно. — Също като тук, нали, госпожо съдия? Как го каза Бренан? За всяко решение трябват поне пет гласа. Божичко, де да имах само толкова грижи. Щях да съм с петнайсет кила по-лек и без нито един бял косъм.

Елизабет Найт не се усмихна. Очите й бяха зачервени като на Сара и изглеждаше по-бледа от обикновено.

— Сара — каза тя, — бих искала да се видим утре, като приключи следобедното заседание. — Изкашля се. — И ако обичаш, поговори със Стивън за изложението по делото „Ченс“. Трябва ми за утре. Може да работи цяла нощ, но утре го искам на бюрото си.

Гласът й бе изтънял, почти писклив.

Сара явно се стресна.

— Веднага ще му кажа, съдия Найт.

Елизабет хвана ръката й.

— Благодаря. — Тя преглътна мъчително. — Моля те, не забравяй, че утре в седем давам вечеря в чест на съдия Уилкинсън.

— Записала съм си — неохотно каза Сара.

Най-сетне Елизабет Найт погледна Фиск.

— Брат ви беше много талантлив юрист, мистър Фиск. Знам, че може да прозвучи безсърдечно, но въпреки всичко работата в съда ще продължи. — Тя уморено добави: — Отдавна научих този урок. Приемете още веднъж моите съболезнования. — Тя погледна часовника си. — Джордан, ще закъснееш за срещата в Капитолия. А и

аз имам още малко работа. — Озърна се към Фиск. — Моля да ни извините.

Фиск сви рамене.

— Както казахте, машината не спира.

След като съпрузите си тръгнаха, Сара подхвърли:

— Съдия Найт е строга, но справедлива. — Тя хвърли бърз поглед към Фиск. — Сигурна съм, че не е искала да бъде груба.

— Аз пък мисля, че искаше — каза Фиск.

— Е, за да стигне на този пост, вероятно е трябвало да работи колкото трима мъже — намеси се Чандлър. — Такова нещо не се забравя.

— Радвам се да чуя едно разкрепостено мнение — каза Сара.

— Ако познавахте жена ми, нямаше да се учудвате.

Сара се усмихна.

— Рамзи и Найт гледат на живота от различен ъгъл, макар че нерядко работят заедно. Всъщност той е много благосклонен към нея. Може би не обича да спори с жени. Нали е от старото поколение.

— Не мисля, че има значение дали е мъж или жена — грубовато подхвърли Фиск.

— Тя е изключителен юрист — възрази Сара.

В този момент се раздаде писукане. Чандлър посегна към колана си, откачи пейджъра и погледна номера на екрана.

— Мога ли да използвам телефон? — попита той.

Сара го поведе по коридора.

След минута Чандлър се върна и уморено поклати глава.

— Още двама симпатяги ме чакат. Огнестрелни рани в главите. С късмет съм се родил, и това си е.

— Ще ме откараш ли до управлението да си взема колата? — попита Фиск.

— В обратната посока съм.

— Аз мога да ви откарам — бързо каза Сара. Двамата я погледнаха. — За днес приключих. Не че съм свършила кой знае какво. — Тя наведе глава и се усмихна тъжно. — Смешното е, че Майкъл не би одобрил такова отношение към работата. Никога не съм виждала толкова всеотдаен човек.

И тя се вгледа в очите на Фиск, сякаш искаше да подчертае думите си.

— Отскочете някъде на вечеря — предложи Чандлър. — Сигурно ще намерите за какво да си поговорите.

Фиск се озърна, явно смутен от тази идея, но накрая кимна.

— Готова ли сте?

— Само минутка. — Сара уморено тръсна глава. — Трябва да кажа на Стивън, че тая нощ го чака работа.

Докато тя се отдалечаваше, Чандлър подхвърли:

— Джон, постарай се да разбереш какво знае. Тя е била близка с брат ти… за разлика от теб.

— Не ме бива много по интригите — промърмори Фиск.

Чувстваше се виновен, че крои планове зад гърба й. Но трябваше да се стегне; та той дори не я познаваше. Сякаш усетил мислите му, Чандлър каза:

— Джон, знам, че е умна, хубава и колежка на брат ти. Виждам, че е потресена от смъртта му. Но не забравяй едно.

— Какво?

— Всичко това *не е* повод да й се довериш.

И с тия прощални думи Чандлър се отдалечи.

26.

Джордан Найт стоеше на прага на кабинета и гледаше жена си. Елизабет Найт бе навела глава над бюрото. Пред нея имаше няколко разтворени книги, но очевидно тя не четеше нито една от тях.

— Няма ли да приключваш за днес, скъпа?

Тя изненадано надигна глава.

— Джордан, мислех, че си тръгнал за срещата.

Той пристъпи до нея и почна лекичко да масажира тила й.

— Отмених я. А сега е време да се прибираме.

— Но аз имам още много работа. Всички сме изостанали. Толкова е трудно…

Сенаторът я хвана за лакътя и й помогна да стане.

— Бет, и най-важните работи не са чак толкова важни — решително каза той. — Хайде да си вървим.

Няколко минути по-късно правителствена лимузина ги возеше към дома им. След топъл душ, лека вечеря и чаша вино Елизабет Найт си легна и се почувства почти нормално. Съпругът й седна до нея, вдигна краката й в скута си и ги разтърка.

— Понякога почвам да мисля, че сме жестоки със сътрудниците — каза тя по някое време. — Претоварваме ги. Твърде много изискваме от тях.

— Тъй ли? — Джордан Найт обхвана с пръсти брадичката й. — Ти какво, да не се самообвиняваш за смъртта на Майкъл Фиск? Вечерта, когато са го убили, не е работил до късно. Нали каза, че си е взел болнични? Попадането му на онази уличка из съмнителните квартали няма нищо общо с теб или със съда. Някакъв уличен боклук го е убил. Може да е било обир, може просто да е попаднал на неподходящо място в неподходящо време, но, така или иначе, цялата работа няма нищо общо с теб.

— Полицията смята, че е грабеж.

— Разследването едва започва, но не се съмнявам, че ще му обърнат цялото необходимо внимание.

— Днес един от сътрудниците запита дали е възможно смъртта на Майкъл да има някаква връзка със съда.

Джордан Найт се позамисли.

— Виж, предполагам, че е възможно, но просто не си го представям. — Изведнъж лицето му стана тревожно. — Ако обаче има нещо такова, ще се погрижа да ти осигурят допълнителна охрана. Още утре вдигам телефона и край теб денонощно ще дежури агент от ФБР или тайните служби.

— Джордан, няма смисъл да го правиш.

— И да оставя някакъв смахнат да те отнеме от мен? Често си мисля за това, Бет. Някои от решенията на Върховния съд се посрещат крайно враждебно. Всички получавате смъртни заплахи от време на време. Не можеш да си затваряш очите.

— Не си ги затварям. Просто се мъча да не мисля за тия неща.

— Добре, само не искай същото и от мен.

Тя се усмихна и докосна лицето му.

— Знаеш ли, прекалено много се грижиш за мен.

Той също се усмихна.

— Няма друг начин. Щом имаш нещо безценно, трябва да си го пазиш.

Двамата се целунаха нежно, после Джордан придърпа завивката, изгаси лампата и отиде в кабинета си да поработи още малко. Елизабет Найт не заспа веднага. Дълго лежа с отворени очи в тъмното, обзета от противоречиви вълнения. За щастие сънят я погълна точно когато почнаха да стават прекалено настойчиви.

— Не мога да си представя какво изпитваш, Джон. Знам колко зле се чувствам самата аз, а с Майкъл се познавахме сравнително отскоро.

Пътуваха с колата на Сара. Току-що бяха отминали моста на река Потомак и навлизаха във Вирджиния. Фиск се запита дали това не е намек, че няма какво да узнае от нея.

— Колко време работихте заедно?

— Около година. Майкъл ме уговори да остана в съда още един мандат.

— Рамзи спомена, че сте били близки. Колко близки?

Тя го изгледа рязко.

— Какво намекваш?

— Просто се опитвам да събера факти за брат си. Искам да знам кои са били приятелите му. Дали се е срещал с някого.

Озърна се да види реакцията ѝ; тя обаче изобщо не реагира.

— Толкова време си живял само на два часа път оттук, а не знаеш нищо за брат си.

— Това твое мнение ли е или на някой друг?

— Умея сама да си правя изводите.

— Е, това е нож с две остриета.

— Кое? Изводите или двата часа път?

— И двете.

Спряха на паркинга пред един ресторант в Северна Вирджиния. Влязоха, настаниха се и поръчаха. След малко Фиск вече надигаше чаша бира; Сара отпи глътка коктейл „Маргарита“.

Фиск избърса пяната от устните си.

— От адвокатски род ли си? В нашия занаят често се случва.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Израснах в една ферма в Северна Каролина. В селце, дето го няма и на картата. Но баща ми бе свързан със закона.

— И как по-точно? — попита Фиск с умерен интерес.

— Беше областен мирови съдия. Официално разполагаше с малка съдебна зала в задната част на затвора. Но най-често изслушваше случаите, седнал върху трактора насред полето.

— Оттам ли дойде интересът ти към правото?

Тя кимна.

— Дори седнал върху някоя прашна машинария, татко приличаше на съдия много повече, отколкото разни надути пуяци в най-лъскавите съдилища.

— Включително и това, в което работиш сега?

Тя примига и изведнъж извърна лице настрани. Фиск се почувства виновен за забележката.

— Обзалагам се, че е бил чудесен съдия. Здрав разум, справедливи решения. Човек от народа.

Тя се озърна да види дали в думите му няма скрита подигравка, но Фиск изглеждаше съвсем искрен.

— Да, точно такъв беше. Най-често си имаше работа с дребни кражби и глоби за превишена скорост, но не вярвам някой да си е тръгнал от него с чувството, че е онеправдан.

— Често ли го навестяваш?

— Той почина преди шест години.

— Съжалявам. А майка ти?

— Спомина се преди него. Селският живот не е розов.

— Сестри или братя?

Тя поклати глава и сякаш изпита облекчение, когато им донесоха вечерята.

— Едва сега се сещам, че днес не съм слагал залък в уста — каза Фиск, отхапвайки от тортилата.

— Често ми се случва. Тази сутрин май изядох една ябълка.

— Не е добре. — Той плъзна поглед по нея. — Нямаш излишни килограми.

Тя отвърна на погледа. Въпреки широките рамене беше почти мършав, яката на ризата висеше хлабаво около шията му, а и в талията бе твърде слаб за размерите си.

— Ти също.

Двайсет минути по-късно Фиск бутна настрани празната чиния и се облегна назад.

— Знам, че си заета, затова няма да ти губя времето. С брат ми рядко се виждахме. Между двама ни се натрупа информационна пустота и трябва да я запълня, ако искам да разбера кой го е извършил.

— Мислех, че това е работа на детектив Чандлър.

— И моя… неофициално.

— Заради полицейския опит? — попита Сара. Фиск изненадано вдигна вежди. — Майкъл често ми е разказвал за теб.

— Така ли?

— Да, точно така. Той се гордееше с теб. Разправяше как от ченге си станал адвокат по криминални дела. Много интересни разговори сме водили на тази тема.

— Слушай, не е твърде приятно съвсем непознати хора да обсъждат живота ми.

— Няма от какво да се смущаваш. Просто го смятахме за интересна промяна в кариерата.

Фиск сви рамене.

— Докато бях полицай, имах само една грижа — да прибера колкото се може повече престъпници зад решетките. Сега си изкарвам хляба, като ги защитавам. Откровено казано, беше почнало да ми дожалява за тях.

— Не бях чувала такова нещо от полицай.

— Нима? И с колко полицаи си имала работа?

— Скарана съм с пътните правила, та честичко ме глобяват. — Тя се усмихна закачливо. — Слушай, кажи наистина как ти хрумна да си смениш професията.

Той помълча, опипвайки разсеяно ножа.

— Спипах един тип с пакет кокаин. Беше куриер на някакви наркопласьори, всъщност съвсем дребна риба; просто пренасяше товара от точка А до точка Б. Не очаквах такава находка, бях го спрял по съвсем друга причина. Вадя тухлата от багажника и изведнъж онзи почва да мънка като първолаче, че в пакета имало сирене. — Фиск погледна Сара право в очите. — Представяш ли си? По-добре да беше заявил, че няма представа как се е озовал в багажника. Тогава адвокатът му поне би имал някакъв шанс за защита. Опитай да изкараш пред съдебните заседатели тоя тип, дето от сто километра прилича на улична отрепка, а после върви им обяснявай, че според него в пакета нямало смърт и страдания за децата им. — Той поклати глава. — Един вкарваш в затвора, нови десет изникват на негово място. Просто нямат друга възможност. Ако имаха, щяха да я използват. Лошото е, че лишиш ли хората от надежда, вече не дават пет пари какво ще стане с тях или с другите.

Сара се усмихна.

— Нещо смешно ли казах? — попита Фиск.

— Говориш съвсем като брат си.

Фиск помълча и опипа едно влажно кръгче върху покривката.

— Често ли се срещахте с Майкъл?

— Да, много често.

— И не само по служба?

— Излизахме заедно, ходехме по заведения. — Тя отпи от коктейла и се усмихна. — Никога не съм давала показания.

— Понякога не е много приятно.

— Наистина ли?

— Да. Ето например: нещо ми подсказва, че смъртта на Майк не те е изненадала чак толкова много. Прав ли съм?

Маската на безразличие мигновено изчезна.

— Не. Бях ужасена.

— Ужасена, да. А изненадана?

Сервитьорката се приближи и попита дали ще искат десерт или кафе. Фиск помоли за сметката.

Следа малко се върнаха в колата и потеглиха към столицата. Беше започнало да ръми. Във Вашингтон човек никога не можеше да знае какво ще е времето през октомври. Случваше се ту студено, ту умерено или горещо. В момента навън тегнеше задушна влага и Сара включи климатика на пълна мощност.

Фиск я изгледа въпросително. Тя забеляза това, въздъхна и бавно заговори.

— Напоследък Майкъл изглеждаше нервен, разсеян.

— Обичайно ли беше това за него?

— През последните шест седмици подготвяме непрекъснато съдебни становища. Всички сме грохнали, а на Майкъл като че нищо му нямаше.

— Мислиш ли, че е било свързано с нещо в съда?

— Майкъл почти нямаше личен живот.

— А ти?

Тя го изгледа раздразнено, но премълча.

— Предстоят ли някакви важни, противоречиви дела? — попита той.

— При нас всички дела са важни и противоречиви.

— Споменал ли ти е нещо конкретно?

Сара мълчеше и гледаше право напред.

— Каквото и да ми кажеш, ще е от полза, Сара.

Тя намали скоростта.

— Странен човек беше брат ти. Знаеш ли, че още по тъмно слизаше в деловодството, за да не изпусне някой интересен случай?

— Не съм изненадан. Той не обичаше да претупва работата. Какъв е обичайният ред за обработка на документите?

— В деловодството отварят пристигналите документи и ги регистрират. Всяка молба минава през специалист, за да сме сигурни, че е попълнена по установените правила. Ако е написана на ръка,

както става най-често със затворническите молби, проверяват дори дали почеркът е четлив. После информацията се въвежда в компютъра под името на подателя. Накрая документът се размножава и всички съдии получават копия.

— Веднъж Майк ми каза, че получавате купища документи. Едва ли съдиите могат да изчетат всичко.

— Не го четат. Молбите се разпределят по съдийските отдели и сътрудниците правят кратки резюмета. Да речем, че за една седмица сме получили стотина молби. Съдиите са девет, следователно на всеки се пада около дузина. От дванайсетте, попаднали при съдия Найт, аз мога да обработя две или три. Резюметата се изпращат до кабинетите на всички други съдии. После техните сътрудници ги преглеждат и дават препоръка на шефа си дали съдът да поеме случая, или не.

— Голяма власт имате.

— В някои отношения, но не и когато се стигне до становище по делото. Онова, което наричаме разработка на становище, всъщност представлява кратък преглед на фактите и сбор от законови текстове. Съдиите просто ни използват да вършим черната работа, да се ровим из книжата. Най-съществена роля имаме при предварителното обсъждане.

Фиск се замисли.

— Значи съдията може да вземе решение дали делото да се допусне за разглеждане, без изобщо да е видял оригиналните документи? Просто разчита на резюмето и препоръката на сътрудниците.

— Понякога не четат дори резюметата. Обикновено предварителните обсъждания се провеждат два пъти седмично. Тогава преглеждат всички молби, обработени от сътрудниците, после гласуват. За придвижване на едно дело са необходими най-малко четири гласа.

— Значи първият, който вижда молбите до Върховния съд, ще е някой от деловодството?

— Обикновено така става.

— Как тъй „обикновено“?

— Няма гаранция, че винаги всичко се върши по правилата.

Фиск се замисли.

— Да не би да намекваш, че брат ми може да е взел някоя молба, преди да е обработена в деловодството?

Сара глухо изстена, но веднага се овладя.

— Мога да ти отговоря само ако си остане между нас, Джон.

Той поклати глава.

— Не поемам обещания, ако не съм сигурен, че ще ги изпълня.

Сара въздъхна и с кратки, стегнати изречения разказа на Фиск как е открила документите в куфарчето на брат му.

— Повярвай ми, не исках да проявявам неуместно любопитство. Но той се държеше странно и почваше да ме тревожи. Една сутрин го срещнах на излизане от деловодството. Изглеждаше много разстроен. Мисля, че току-що бе взел молбата, която открих в куфарчето му.

— Оригинал ли беше или копие?

— Оригинал. Единият лист беше изписан на ръка, другият на машина.

— Нормално ли е да се разнасят оригиналите?

— Не. Работи се само с копия. А към тях никога не прикрепват оригиналния плик, с който са пристигнали.

— Доколкото помня, веднъж Майк ми каза, че сътрудниците понякога изнасят от съда материали, дори и оригинали.

— Вярно.

— Може случаят да е бил точно такъв.

Сара поклати глава.

— Документите не приличаха на обикновена молба. Върху плика нямаше обратен адрес, а под машинописния текст липсваше подпис. Заради ръкописа си помислих, че сигурно е молба от някой затворник, но не видях да е приложена клетвена декларация за финансова несъстоятелност.

— Видя ли изобщо някакво име, по което да разбереш за кого става дума?

— Да. Затова знам, че Майкъл е изнесъл тайно молбата.

— Как разбра?

— Успях да зърна първото изречение от машинописния текст. Там се споменаваше името на човека, който обжалва присъдата. Щом напуснах кабинета на Майкъл, веднага проверих какви молби са заведени в компютъра. Не открих това име.

— Как се казваше човекът?

— Фамилията му беше Хармс.

— А малкото име?

— Не го видях.

— Спомняш ли си нещо друго?

— Не.

Фиск се облегна назад.

— Тук има нещо неясно. За да вземе документите, Майк би трябвало да е сигурен, че никой няма да ги потърси. Например адвокатът, който ги е изпратил, ако наистина е бил адвокат.

— Е, към плика имаше талон от обратна разписка. Подателят би трябвало да получи известие, че пратката е пристигнала в съда.

— Добре. А защо единият лист е бил изписан на машина, а другият на ръка?

— Писали са ги двама души. Може би вторият е предпочитал да остане неизвестен, но все пак да помогне на Хармс.

— И от всички молби до Върховния съд Майк взима точно тази. Защо?

Сара го погледна тревожно.

— О, Господи, ако излезе, че това има нещо общо със смъртта на Майкъл. Не си и помислих…

Изглеждаше готова да се разплаче всеки момент.

— Никому няма да кажа. Засега. Ти си рискувала заради Майк. Оценявам жеста ти. — След дълго мълчание Фиск добави: — Става късно.

Продължиха напред в пълно мълчание. Най-сетне Фиск каза:

— Успяхме да установим, че през последните един-два дни Майк е изминал с колата си около хиляда и триста километра. Имаш ли представа къде може да е ходил?

— Не. Мисля, че не обичаше да шофира. На работа идваше с велосипед.

— Как се отнасяха към него останалите сътрудници?

— С дълбоко уважение. Той беше невероятно целенасочен. Това не е рядкост при нас, но Майкъл изглеждаше неспособен да отстъпи от избраната цел. Аз самата съм работлива, смятам обаче, че всичко си има мярка.

— Винаги си е бил такъв — уморено изрече Фиск. — Започваше от съвършенството и продължаваше по-нагоре.

— Сигурно е семейна черта. Майкъл ми е казвал, че като ученик си работил на две-три места едновременно.

— Обичам да имам джобни пари.

Всъщност парите не оставаха за дълго в джоба на Фиск. Отиваха у баща му, който цели четирийсет години се скъсваше от работа, но така и не стигна по-горе от петнайсет жалки хилядарки годишно. Сега огромните сметки по лечението на майка му поглъщаха всичко спестено.

— Освен това си завършил университет, без да прекъсваш работата като полицай.

Фиск раздразнено почука с пръсти по страничното стъкло.

— Добрият стар Вирджински държавен университет, прозорец към идния век.

— И си се готвил за юрист — добави Сара. Фиск я изгледа сърдито. — Моля те, не се засягай, Джон. Просто съм любопитна.

Фиск въздъхна.

— Бях на стаж в Ричмънд като защитник по криминални дела. Много неща научих. Получих удостоверение и изкарах държавния изпит. Той помълча и сухо добави: — Няма друг начин да станеш адвокат, щом не ти достига ум да се класираш на челните места.

— Ум си имаш в излишък.

— Благодаря, но откъде знаеш?

— Веднъж те гледах в съда.

Той рязко се завъртя към нея.

— Моля?

— Миналото лято двамата с Майкъл дойдохме в Ричмънд и посетихме едно твое дело в Окръжния съд — каза тя. Не искаше да споменава за второто си пътуване.

— И защо не ми се обадихте?

Сара сви рамене.

— Майкъл мислеше, че може да се разсърдиш.

— Как тъй ще се сърдя, че е дошъл да ме види?

— Защо питаш мен? Той беше твой брат. — Фиск премълча и тя продължи: — Беше наистина впечатляващо. Ако някой ден стана адвокат, да знаеш, че ще е заради теб. Иска ми се поне да опитам, да видя как е в действителност.

— О, значи смяташ, че ще ти хареса?

— Защо не? Правото винаги е благородно призвание. Да защитаваш правата на хората. Особено на бедните. Много бих искала да ми разкажеш за някои от делата.

— Наистина ли?

— Да, непременно.

Той облегна глава назад и демонстративно разтърка чело.

— Чакай да видим… Спомням си Роналд Джеймс. Така се водеше по документи, но предпочиташе да му викат Задната прашка. Намек за любимата му сексуална поза, в която най-брутално изнасилил шест жени. Уредих извънсъдебно споразумение, макар че и шестте жени го бяха разпознали в полицията. Е, разполагах с няколко коза. Четири от жените не искаха да се изправят в съда срещу Прашката. Просто изпитваха ужас. Петата жертва имаше някои черни точки в биографията и можехме да оспорим показанията й. Последната жена беше готова да го разпъне на кръст, но едно е да разполагаш с шестима свидетели, а съвсем друго само с един. Епилог: прокурорът не посмя да влезе в съда и Прашката мина сравнително леко — двайсет години с право на помилване… А, да не забравя и Джени, много мило хлапе. Цепнала със сатър черепа на баба си, защото, както ми разказа през сълзи, тъпата дъртачка не я пускала на разходка с приятелки. Сега майка й, дъщерята на убитата старица, ми плаща хонорара на вноски. По два долара месечно.

— Мисля, че схванах поуката — рязко каза Сара.

— Виж какво, не искам да те разочаровам. Тия дни отървах едно момче от обвинение в кражба. Плати ми всичко, до последния цент. Сигурно от парите за крадените вещи. С времето свикнах да не разпитвам. Плащам си редовно наема и от доста време не съм вадил оръжие срещу клиент. А за утрешния ден мога и да не мисля. — Фиск се облегна назад. — Какво чакаш още, хайде на веселбата!

— Много обичаш да стряскаш хората, нали?

— Сама си го изпроси.

— Щом е толкова зле, за какъв дявол ги защитаваш?

— Все някой трябва да го върши.

— Не очаквах точно такъв отговор, но да не говорим повече — гневно каза Сара. — Все пак благодаря, че разби кристалните ми мечти. Много съм ти задължена.

— И има защо, ако наистина съм ги разбил — разпалено отвърна Фиск. После добави малко по-спокойно: — Виж, Сара, не съм рицар на бял кон. Повечето ми клиенти са виновни. Аз го знам, те го знаят, всички го знаят. Точно по тази причина в деветдесет процента от случаите се боря за предварително споразумение. Ако някой дойде при мен и категорично се обяви за невинен, сигурно ще получа сърдечен удар. Никого не защитавам, просто водя пазарлък за присъдата. Боря се клиентът да лежи в затвора по-малко, отколкото заслужава — това ми е работата. При редките случаи, когато отивам на съд, прилагам един простичък трик. Вдигам толкова пушилка около обвинението, че накрая съдебните заседатели губят сили да разсъждават и вдигат бялото знаме. Много им е притрябвало да седят и да спорят заради някакъв непознат, за когото не дават и пукната пара.

— Я гледай ти! А истината къде отива?

— Понякога истината е най-страшният враг на адвоката. Няма как да я извъртиш. С нея губя в деветдесет процента от случаите. Не ми плащат, за да губя, но все пак се мъча да бъда почтен. Тъй се въртим по цял ден като грешни дяволи, а нощем хвърляме мрежи в морето и на другия ден пак отначало.

— Това ли ти е представата за истинския живот? — попита тя.

— Не бой се, няма да стигнеш дотам. Ще преподаваш в Харвард или пък ще идеш в Ню Йорк да работиш за някоя голяма фирма със златна табелка на входа. Ако намина някой ден, непременно ще ти помахам с ръка от метрото.

— Би ли престанал, ако обичаш? — възкликна Сара.

Отново замълчаха. Изведнъж Фиск се сети за нещо.

— Щом си ме виждала в съда, защо трябваше да се преструваш, когато Пъркинс ни запозна?

Сара тихо въздъхна.

— Не знам. Сигурно защото не виждах деликатен начин да ти го кажа пред Пъркинс.

— Защо трябваше да е деликатен?

— Нали знаеш какво казват за първото впечатление.

При тази мисъл тя поклати глава. *Господи!*

Фиск я погледна и последните му остатъци от неприязън се изпариха.

— Не позволявай на един циничен глупак като мен да попари ентусиазма ти, Сара — каза той. После тихо добави: — Никой няма това право. Извинявай.

Сара се озърна към него.

— Според мен просто криеш, че взимаш работата си присърце. — За момент тя се поколеба дали да му каже. — Познаваш ли едно момченце на име Инис? Видях те да разговаряш с него.

Фиск подскочи от изненада, после нещо в мозъка му прещрака.

— Барът! Знаех, че съм те виждал някъде. Какво, следеше ли ме?

— Да.

Нейната откровеност го завари неподготвен.

— Защо? — тихо попита той.

Тя заговори бавно.

— Малко е трудно да се обясни. Не мисля, че бих могла да го сторя в момента. Във всеки случай не беше от празно любопитство. Видях колко ти беше трудно да разговаряш с Инис и майка му.

— За тях това беше най-доброто решение. Следващия път онзи можеше и да ги убие.

— И все пак да загуби баща си по този начин…

— Той не беше баща на Инис.

— Извинявай, само предполагах.

— О, Инис е негов син. Но това не означава, че онзи му е баща. Истинските бащи не причиняват такива страдания на семействата си.

— Какво ще стане с тях?

Фиск сви рамене.

— До две години Лукас ще го намерят на някоя тъмна уличка с десетина дупки по него. Най-тъжното е, че и той знае това.

— Може пък да ти поднесе изненада.

— Да. Може би.

— А Инис?

— За Инис просто не знам. И не ми се говори.

Мълчаха, докато стигнаха до сградата на отдел „Убийства“.

— Паркирал съм точно отпред — каза Фиск.

Сара го погледна смаяно.

— Ама че късмет! От две години живея в този град и не помня да съм видяла свободно място за паркиране.

Фиск се втренчи към тротоара.

— Готов съм да се закълна, че спрях точно там.

Сара надникна през прозореца.

— Къде, до знака „паркирането забранено“ ли?

Фиск изскочи под дъжда и се вгледа първо в знака, после в празното място до тротоара. Отново седна в колата, облегна се назад и затвори очи. По лицето и косата му бяха полепнали капки.

— Откарали са я. Направо да не повярваш.

— Виж, отдолу са изписали и номера на службата, можем да се обадим.

Сара извади клетъчния си телефон и бързо набра номера. Сигналът прозвуча десетина пъти, но никой не вдигна. Накрая тя се отказа.

— Май тая вечер няма да си получиш колата.

— Не мога да заспя, преди да съм казал на татко.

— О! — Сара се замисли. — Щом е тъй, ще те откарам.

Фиск погледна навън. Дъждът се засилваше.

— Сигурна ли си?

Тя превключи на скорост.

— Да вървим при баща ти.

— Може ли първо да отскочим до едно място?

— Разбира се, само кажи къде.

— До апартамента на брат ми.

— Джон, не мисля, че идеята е добра.

— Аз пък мисля, че е страхотна.

— Няма как да влезем.

— Аз имам ключ — каза Фиск и като видя изненадата й, побърза да обясни: — Помогнах му да си пренесе багажа, когато започна работа във Върховния съд.

— Няма ли да има полицейски печати или нещо такова?

— Чандлър каза, че ще претърси апартамента утре. — Фиск погледна Сара. — Не бой се, ти оставаш в колата. Ако нещо се случи, просто изчезваш.

— Ами ако завариш вътре убиеца на Майкъл?

— Имаш ли щанга в багажника?

— Да.

— Значи днес съм късметлия.

Сара въздъхна тревожно.

— Дано да знаеш какво вършиш.
Дано, помисли си Фиск.

27.

Когато стигнаха до сградата, където беше апартаментът на Майкъл Фиск, Сара спря на паркинга зад ъгъла.

— Отвори багажника — каза Фиск, преди да излезе.

Тя го чу как тършува отзад. После лицето му ненадейно изникна до страничния прозорец. Сара бързо свали стъклото.

— Заключи вратите, остави двигателя да работи и си отваряй очите на четири, разбра ли?

Тя кимна и забеляза, че Фиск стиска в едната си ръка щангата, а в другата фенерче.

— Ако те хване страх, просто си тръгвай. Аз съм голямо момче. Все някак ще се добера до Ричмънд.

Сара упорито поклати глава.

— Не мърдам оттук.

Докато го гледаше как завива зад ъгъла, тя внезапно се сети за нещо. Изчака около минута, за да бъде сигурна, че е влязъл, после изкара колата на улицата и паркира срещу сградата. Извади клетъчния си телефон и здраво го стисна. Ако забележеше нещо подозрително, щеше да позвъни в апартамента, за да предупреди Фиск. Планът изглеждаше добър. Само се надяваше, че няма да влезе в действие.

Фиск затвори вратата зад себе си, включи фенерчето и се огледа. Не видя признаци някой да е претърсвал апартамента.

Той мина в кухненския бокс, отделен от хола с дълъг плот. В едно от чекмеджетата откри две найлонови торбички и ги надяна върху ръцете си, за да не оставя отпечатъци. Отзад имаше вратичка към килера, но Фиск не й обърна внимание. Вътре сигурно нямаше нищо. Брат му не беше от хората, които трупат камари консервиран грах и царевица.

Прекоси хола, после провери гардероба, но джобовете на костюмите се оказаха празни. След това се упъти към спалнята в

дъното на апартамента. Паркетът беше стар и скърцаше на всяка стъпка. Отвори вратата и надникна. Леглото не беше оправено, тук-там лежаха разхвърляни дрехи. Провери джобовете — нищо. В ъгъла имаше малко бюро. Претърси го внимателно, но и тук удари на камък. От стената отзад се подаваше електрически кабел и Фиск замислено се навъси, повдигайки края му. Погледна до бюрото, но не откри каквото очакваше — портативния компютър, който трябваше да се включва към кабела. Липсваше и куфарчето на брат му — подарък от Джон по случай завършването на университета. Трябваше после да пита Сара за куфарчето и компютъра.

След като приключи със спалнята, той се върна обратно към кухнята. Спря за миг и напрегнато се ослуша. Пръстите му здраво стиснаха щангата. Изведнъж той вдигна желязото, хвърли се напред, рязко отвори вратата на килера и насочи лъча навътре.

Човекът изхвръкна като снаряд и го блъсна с рамо в корема. Фиск изпъшка, изтърва фенерчето, но успя да запази равновесие и стовари щангата върху врата на противника. Чу задавен вик; човекът обаче се опомни много по-бързо, отколкото бе очаквал. Две мощни ръце грабнаха Фиск и го метнаха през плота. Той се просна на пода и усети как рамото му изтръпва. Въпреки всичко успя да се завърти и да препъне човека, който бягаше към вратата. Отново удари с щангата, но в тъмното не бе точен и само нащърби паркета. В челюстта му се вряза тежък юмрук. Фиск замахна и също улучи.

Сетне врагът скочи на крака и светкавично излетя през вратата. Фиск мъчително се надигна и хукна подир него, стискайки рамото си. Чу тропот по стълбището. Докато се влачеше надолу, входната врата на сградата изтрещя. Десет секунди по-късно Фиск излезе на улицата. Огледа се. Нейде наблизо прозвуча клаксон.

Сара свали страничното стъкло и посочи надясно. Фиск с всичка сила побегна под дъжда и зави зад ъгъла. Сара включи на скорост, но трябваше да изчака, докато отминат две коли, после бясно подкара след него. Зави, продължи до следващата пресечка и не видя никого. Върна назад, отби по друга улица, после трескаво подкара по трета. Едва не изписка от облекчение, когато зърна Фиск да стои задъхан насред платното. Изскочи от колата и се втурна към него.

— Джон, слава богу, добре си.

Фиск беше бесен, че е изтървал онзи тип. Обикаляше в кръг и яростно тропаше.

— Мамка му! Мътните да го вземат!

— Какво стана, по дяволите?

Фиск започваше да се успокоява.

— Едно на нула за лошите.

Сара го прегърна през кръста и му помогна да стигне до голата. Настани го, после мина от другата страна и потегли.

— Трябва да идеш на доктор.

— Ами, дреболия. Успя ли да го огледаш?

Сара поклати глава.

— Не много. Изскочи толкова бързо, че отначало го взех за теб.

— Значи има фигура като моята? Нещо особено в облеклото? Бял, черен?

Сара се замисли напрегнато, опитвайки да си припомни какво бе видяла.

— За възрастта нищо не мога да кажа. На ръст беше горе-долу колкото теб. Носеше тъмни дрехи, може би и маска. — Тя въздъхна. — Стана толкова бързо… Къде беше?

— В килера. Не го усетих при първото минаване, но на връщане чух как подът изскърца. — Той разтри рамото си. После взе нейния клетъчен телефон и извади от джоба си визитна картичка. — А сега идва най-трудното. Да кажем на Чандлър какво се случи.

Фиск се свърза с пейджъра на Чандлър и след малко детективът позвъни. Когато му каза какво е станало, трябваше да отдръпне ухо от телефона.

— Май е леко раздразнен — подхвърли Сара.

— Да, само колкото изригващ вулкан. — Фиск отново опря ухо до телефона. — Виж какво, Буфърд…

— Какво си мислиш, по дяволите? — ревеше отсреща Чандлър. — Как може да вършиш такива глупости? А уж си бил полицай.

— Точно това си мислех. Че още съм полицай.

— Да, ама не си, дявол да те вземе.

— Искаш ли да чуеш описание на човека, или не?

— Още не съм свършил с теб.

— Знам, но това може и да почака.

— Добре де, давай проклетото описание — изръмжа детективът.

След като Фиск приключи, Чандлър каза:

— Веднага изпращам полицейски патрул да пази апартамента. По-късно ще пратя и специалисти да прегледат всичко под лупа.

— Не намерих куфарчето на брат си. Открихте ли го в колата?

— Не, нали ти казах, че нямаше никакви лични вещи.

Фиск погледна Сара.

— Дали не е оставил куфарчето в кабинета си? Май не го видях там. Нито пък компютъра му.

Тя поклати глава.

— Не си спомням да съм го виждала. А лични компютри никой не носи, имаме си служебни.

— Изглежда, че куфарчето му липсва — каза Фиск по телефона. — Компютърът също; видях само кабела за захранване.

— Дали онзи тип не ги е задигнал?

— Беше с празни ръце. Сигурен съм. Здравата ме халоса с една от тях.

— Добре, значи имаме липсващо куфарче, липсващ портативен компютър и едно тъпо бивше ченге, дето ми се ще да го бутна зад решетките още сега.

— Я стига, твоите хора вече ми прибраха колата.

— Нека се обади мис Еванс.

— Защо?

— Не питай, а изпълнявай.

Фиск подаде телефона на озадачената Сара.

— Да, детектив Чандлър — каза тя, въртейки нервно кичур от косата си.

— Мис Еванс — любезно започна той, — очаквах да откарате мистър Фиск до управлението и евентуално да вечеряте с него, но не и да ми разигравате сценки от филм за Джеймс Бонд.

— Разбирате ли, бяха му прибрали колата и…

Тонът на Чандлър веднага се промени.

— Вие двамата само още повече обърквате работата и това никак не ми е приятно. Къде сте сега?

— На около километър от апартамента на Майкъл.

— И къде смятате да отидете?

— В Ричмънд. Да съобщим на бащата на Джон.

— Добре, откарайте го до Ричмънд, мис Еванс. И не го изпускайте от очи. Ако пак рече да се прави на Шерлок Холмс, само ми позвънете, и лично ще дойда да го застрелям. Ясен ли съм?

— Да, детектив Чандлър. Напълно.

— И утре очаквам пак да ви видя във Вашингтон. Разбрано?

— Да, ще се върнем.

— Добре, Уотсън, сега искам пак да се чуя с Холмс.

Фиск пое телефона.

— Слушай, знам, че беше голяма глупост, но само исках да ти помогна.

— Направи ми една услуга, отсега нататък помагай само ако си с мен. Ясно ли е?

— Ясно.

— Джон, тази нощ можеше да се случи какво ли не. Не само с теб, но и с мис Еванс.

Фиск разтри рамото си и погледна към Сара.

— Знам — тихо каза той.

— Предай на баща си моите съболезнования.

Фиск изключи телефона.

— Можем ли вече да потегляме за Ричмънд? — попита Сара.

— Да, вече можем да потегляме за Ричмънд.

28.

Джош Хармс караше пикапа на своя приятел по безлюден селски път. Гъстата гора от двете страни донякъде го успокояваше. През целия си живот Джош бе имал една главна цел — да се усамоти, да намери укритие от онези, които му желаеха злото. Като умел и опитен дърводелец работеше сам. Когато не работеше, излизаше на лов или за риба, пак сам. Не се интересуваше от хорските приказки и рядко завързваше разговор. А сега изведнъж всичко това се променяше. Все още не бе осъзнал докрай каква отговорност е поел, но знаеше, че е голяма. И че е взел правилното решение.

Зад камионетката бе закачена каравана и сега брат му лежеше отзад да си почива, макар че едва ли би могъл да заспи. Освен това в караваната имаше запаси от храна и минерална вода за цял месец, две ловни пушки и още един полуавтоматичен пистолет освен онзи, който стърчеше изпод колана му. Арсеналът изобщо не можеше да се сравнява с онова, което скоро щеше да тръгне подире им, но Джош Хармс бе успявал да се измъкне и от далеч по-тежки положения.

Той запали цигара и духна дима през открехнатия прозорец. Вече бяха на триста километра от Роаноук и продължаваха да се отдалечават. Знаеше, че вече сигурно са разбрали за бягството. Щяха да преградят пътищата, но не чак дотук. Засега имаха добра преднина, която обаче скоро щеше да се стопи. Униформените момчета разполагаха с огромно предимство в жива сила и въоръжение. Но Джош ловуваше из тия гори от двайсет години насам. Познаваше всички изоставени хижи, всички потайни долини и тесни пътечки из непроходимите дебри. Умението му да оцелява бе усъвършенствано до предел както от борбата за съществуване в Америка, така и от играта на криеница със смъртта във виетнамските джунгли.

Въпреки вроденото си недоверие към всяка власт той не обичаше да погазва закона. Никога не бе вярвал, че по-малкият му брат е някакъв смахнат убиец. Руфъс не биваше да постъпва в армията, просто не беше създаден за нея. По ирония на съдбата герой стана

Джош, и то само защото го мобилизираха. Брат му се записа доброволец и прекара в карцера цялата си военна кариера. Джош нямаше кой знае какво желание да се сражава заради една страна, гледаща отвисоко на него и всички останали цветнокожи. Ала щом влезе в армията, той се оказа изключителен боец. Биеше се единствено заради себе си и момчетата от взвода. Нямаше друга причина да стреля и да убива хора, с които лично никога не се е карал.

Джош намали скоростта и зави по един черен път, навлизащ още по-навътре в гората. Руфъс вече му бе разказал накратко какво са сторили онези хора преди двайсет и пет години. Джош усети как лицето му пламва от един спомен, който държеше заровен в най-дълбокото кътче на паметта си. Именно този спомен разпалваше в него гнева и омразата. Онова, което им стори цялото малко градче в Алабама след вестта за престъплението на Руфъс. Тогава Джош се опита да защити майка си, но не успя. *Нека поне веднъж да срещна хората, дето са сторили това с брат ми! Слушаш ли, Господи? Чуваш ли ме?*

Възнамеряваше да се укрият за малко, докато суматохата поутихне, сетне отново да тръгнат на път. Може би да се доберат до Мексико и да изчезнат. Джош нямаше кой знае какво за губене. Разпадащо се семейство и дърводелска работилница, която въпреки целия му майсторлък вечно излизаше на червено. Всъщност не му оставаше друг близък човек освен Руфъс. А и Руфъс никога нямаше да има другиго освен него. За четвърт век светът бе разкъсал връзката помежду им. Днес, вече зрели мъже, те имаха шанса да се сближат много повече, отколкото е обичайно за братя на средна възраст. Ако успееха да оцелеят. Джош захвърли цигарата и продължи да кара.

Отзад, в ремаркето, Руфъс наистина не спеше. Лежеше по гръб, наметнат с черна мушама — идеята беше на Джош, така тъмният цвят се сливаше с тапицерията на пода. От двете му страни се издигаха купища кашони, пристегнати с гумени въжета — пак работа на Джош, за да не може някой да надникне отвън. Руфъс опитваше да се отпусне, да си почине. Подскачането на карабаната го изнервяше. Не беше влизал в цивилен автомобил от времето на президента Никсън. Просто не му се вярваше. Колко ли президенти се бяха сменили оттогава? Между затворите винаги го прехвърляха с хеликоптер. Очевидно

военните не искаха да го допускат близо до пътищата, до свободата. От хеликоптера няма накъде да бягаш освен право надолу.

Руфъс се опита да надникне между кашоните към отминаващия нощен пейзаж. Не видя нищо — беше съвсем тъмно. Свобода. Често се бе питал какво ли ще е усещането. Все още не знаеше. Страхуваше се. Хора, много хора бързаха по петите му. Искаха да го убият. А сега и брат му. Пръстите му докосваха непознатата грапавина на болничната Библия. Онази от майка му бе останала в килията. През всичките тия години Руфъс не се откъсваше от нея, отново и отново дириеше в светите слова опора за страдалческото си съществуване. Без старата Библия усещаше някаква празнота в ума и сърцето си. Но вече нямаше какво да се прави. Усети как сърцето му заподскача. Вероятно това не беше добре — претоварваше го. Започна да рецитира по памет утешителни думи от съкровищницата на Библията. Колко нощи бе нашепвал всичките трийсет и една притчи, сто и петдесетте псалма, всеки от тях могъщ и поучителен, всеки изпълнен с определен смисъл и просветление за основите на битието.

Когато привърши с „четенето“, той се надигна и отвори прозореца на каравaната. Успя да зърне отражението на брат си в страничното огледало.

— Мислех, че спиш — каза Джош.

— Не мога.

— Как е сърцето?

— То изобщо не ме тревожи. Ако умра, няма да е от сърце.

— Освен ако те улучат право в него.

— Накъде отиваме?

— Към едно местенце насред пущинака. Мисля да поостанем там, докато нещата се уталожат, после пак ще потеглим по тъмно. Вероятно очакват да бягаме на юг, към мексиканската граница, затова ще поемем на север, към Пенсилвания. Поне засега.

— Добре ми звучи.

— Хей, нали каза, че Рейфийлд и другото копеле…

— Тремейн. Вик Тремейн.

— Да, точно така. Казваш, че те наблюдавали през цялото време. Как тъй са останали около теб толкова много години? Не им ли е хрумнало, че ако помниш какво е станало, отдавна да си проговорил? Още в съда, да речем.

— Мислил съм за това. Сигурно са предполагали, че не помня нищо, някой ден обаче може и да си спомня. Не че бих успял да докажа каквото и да било, но една приказка стига, за да им докара големи неприятности или поне да привлече вниманието. Най-лесното беше да ме убият. И повярвай ми, опитаха неведнъж, не стана обаче. Може и да са мислили, че само се правя на тъп, докато престанат да ми обръщат внимание, а после ще проговоря. Бяха ме стегнали здравата. Четяха писмата ми, проверяваха кой идва на свиждане. Усетеха ли нещо нередно, веднага щяха да ме очистят. Сигурно тъй им е било по-леко на съвестта. След толкова години обаче май се поотпуснаха. Позволиха на Самюел и онова момче от Върховния съд да ме посетят.

— Предполагах нещо подобно. И все пак успях да получа онова писмо от армията. Нямах представа каква е цялата тая глупост, но и не ми се щеше да го прочетат.

Двамата помълчаха. Джош не си падаше много по приказките, а Руфъс бе отвикнал да разговаря. Тишината едновременно го потискаше и облекчаваше. Много неща би искал да каже. През кратките месечни свиждания с брат си обикновено говореше той, а Джош само слушаше, сякаш усещаше колко много думи и мисли са се натрупали в главата на Руфъс.

— Май никога не съм те питал дали си ходил някой път у дома.

Джош се размърда на седалката.

— У дома ли? За какъв дом ми говориш?

Руфъс леко се изненада.

— Там, където сме се родили, Джош!

— Че за какъв дявол ми е притрябвало да ходя на онова място?

— Там е гробът на мама, нали? — тихо каза Руфъс.

Джош се замисли, после кимна.

— Да, там е. Парцелът си беше неин, имаше и погребална застраховка. Нямаше как да не я погребат там, макар че никак не им се щеше.

— Хубав гроб ли е? Кой го поддържа?

— Слушай, Руфъс, мама е мъртва, разбра ли? Отдавна. Няма начин да разбере как изглежда гробът, по дяволите. А пък аз нямам намерение да се мъкна чак до проклетата Алабама, за да чистя някакви гнили листа и треволяци. Не и след всичко, което се случи там. След всичко, което сториха на семейството ни. Проклети да са и дано

всички до един да горят в пъклото. Ако искаш да се тревожиш за мъртвите, твоя си работа. Аз се интересувам от по-важното — как да останем живи двамата с теб.

Руфъс продължи да гледа брат си. Искаше да му каже, че има Бог. Същият този Бог, който бе крепил Руфъс в годините, когато желаеше просто да легне и да потъне в забравата. А човек трябва да почита мъртвите и техния вечен дом. Ако оцелееше, Руфъс щеше да посети гроба на майка си. И някой ден щяха пак да се срещнат. Завинаги.

— Всеки ден разговарям с Бога.

— Много хубаво — изръмжа Джош. — Страшно се радвам, че Господ си има компания.

След ново дълго мълчание Джош подхвърли:

— Хей, как се казваше онзи, дето дошъл да те види?

— Самюел Райдър.

— Не, младото момче.

Хармс се замисли.

— Някой си Майкъл.

— От Върховния съд, нали? — попита Джош. Руфъс кимна. — Е, убили са го. Майкъл *Фиск*. Сигурно е тяхна работа. Казаха го по телевизията малко преди да потегля.

Руфъс наведе глава.

— По дяволите. Знаех си.

— Голяма глупост е сторил. Сам да се пъхне в затвора.

— Той просто искаше да ми помогне. По дяволите — повтори Руфъс и замълча.

Камионетката продължаваше напред.

29.

Насочвана от Фиск, Сара наближи дома на баща му в покрайнините на Ричмънд и отби по чакълестата алея. На места тревата бе пожълтяла след поредното горещо и душно ричмъндско лято, но цветните лехи пред къщата си оставаха все тъй свежи благодарение на неуморното поливане.

— Тук ли си израснал?

— Друга къща никога не сме имали. — Фиск се озърна и поклати глава. — Не виждам колата му.

— Може да е в гаража.

— Там няма място. Четирийсет години е работил като автомеханик и насъбра сума ти вехтории. Паркира отпред. — Фиск погледна часовника си. — Къде ли се е запилял?

Той излезе навън. Сара го последва. Фиск я погледна над покрива на колата.

— Ако искаш, можеш да постоиш тук.

— Ще дойда с теб — бързо каза тя.

Фиск отключи предната врата и двамата влязоха. Прекосиха малкия хол и минаха в трапезарията, където Сара се загледа в снимките, подредени върху масата. На една от тях Фиск беше с футболен екип; потен, с малко кръв по лицето и зелени петна по коленете. Много секси. Изведнъж тя се почувства виновна и извърна глава настрани. После огледа другите снимки.

— Вие и двамата сте били запалени спортисти.

— Майк беше големият спортист на семейството. Чупеше всичките ми рекорди. С лекота.

— Значи спортно семейство, а?

— Освен това той завърши гимназия със златен медал, а в колежа и университета беше почти пълен отличник.

— Говориш тъй, сякаш се гордееш с брат си.

— Много хора се гордееха с него — каза Фиск.

— А ти?

Той я изгледа втренчено.

— За едни неща се гордея, за други не. Това е.

Сара взе една снимка.

— Това ли са вашите?

Фиск застана до нея.

— Тук празнуват трийсет години от сватбата. Преди мама да се разболее.

— Изглеждат щастливи.

— Наистина бяха щастливи — бързо каза Фиск. Почваше да се чувства много неловко сред всички тия спомени от миналото. — Изчакай тук.

Той мина в задната стая — някога обща спалня на двамата братя, а сега всекидневна. Провери телефонния секретар. Баща му не бе получил съобщенията. Канеше се да излезе, когато видя бейзболната ръкавица на лавицата. Взе я. Беше на брат му, поизтъркана, но все още добре поддържана — от баща им, естествено. Майкъл беше левак, но тъй като нямаха пари да му купят отделна ръкавица, той се научи да лови, после да сваля ръкавицата и да хвърля. Бе станал толкова добър, че въпреки смяната се справяше по-бързо от всички останали. Такъв го помнеше Фиск — шеметно бързо и пъргаво момче, за което няма препятствия. Той остави ръкавицата и се върна при Сара.

— Не е получил съобщенията ми.

— Имаш ли представа къде може да е отишъл?

Фиск се замисли, после щракна с пръсти.

— Обикновено се обажда на мисис Джърман.

Докато той беше навън, Сара отново огледа стаята. Забеляза писмо в рамка върху поставка. Около него бе увита лентата на медал. Тя пое рамката и прочете писмото. Беше удостоверение, че полицай Джон Фиск е удостоен с медал за храброст. Погледна датата. После пресметна наум и стигна до извода, че е било малко преди Фиск да напусне полицията. Все още не знаеше защо го е сторил, а и Майк не говореше на тази тема. Когато чу задната врата да се отваря, тя бързо остави писмото и медала.

— Във фургона е — съобщи Фиск, влизайки в трапезарията.

— Какъв фургон?

— Край реката. Понякога ходи там на риболов. С лодка.

— Можеш ли да му позвъниш?

Фиск поклати глава.
— Там няма телефон.
— Добре, тогава ще идем с колата. Къде е?
— Ти вече направи много повече, отколкото трябваше.
— Не го правя по задължение, Джон.
— Дотам има към час и половина път.
— Все едно, вече няма за кога да си лягам.
— Може ли аз да карам? Пътят е неудобен.
Тя му подхвърли ключовете.
— Чудех се кога ще предложиш най-сетне.

30.

— Дай да се изясним: значи отгоре на всичко си му позволил да избяга.

— Първо на първо не съм му позволявал каквото и да било — кресна Рейфийлд по телефона. — Мислех, че тоя мръсник е получил сърдечен удар. Беше прикован за скапаното легло. Пред вратата стоеше въоръжен пазач и никой не би трябвало да знае къде се намира. Все още нямам представа как е разбрал брат му.

— А доколкото чух, брат му бил герой от войната. Отлично обучен да се измъква от всякакъв вид преследване. Направо страхотно.

— За нас това е добре дошло.

— Би ли ми обяснил мисълта си, Франк?

— Заповядах на хората си да стрелят без предупреждение. При първа възможност ще ги надупчат и двамата.

— Ами ако преди това успее да каже на някого?

— Какво да каже? Че е получил от армията някакво си писмо без доказателства? А сега ни се лепна и мъртъв служител от Върховния съд. Това още повече усложнява нещата.

— Трябваше да има и един мъртъв адвокат, но чудна работа, още никъде не съм прочел некролога му.

— Райдър е напуснал града.

— А, добре, значи просто изчакваме, докато се върне от почивка, и се надяваме, че междувременно не е имал разговори с ФБР.

— Не знам къде е — гневно отвърна Рейфийлд.

— Армията си има разузнавателен отдел, Франк. Защо не се опиташ да използваш услугите му? Погрижи се за Райдър, после хвърли всички сили за откриване на Хармс и брат му. А щом ги откриеш, искам да легнат на два метра под земята. Мисля, че бях достатъчно ясен.

Връзката се прекъсна.

Рейфийлд тръшна слушалката и изгледа свирепо Вик Тремейн.

— Взе да става адски напечено.

Тремейн сви рамене.

— Първо очистваме Райдър, после двете черни копелета, и край на тревогите — изрече той с дрезгав глас, сякаш специално създаден за бойни команди.

— Тая работа никак не ми харесва. Не сме на война.

— На война сме, Франк.

— Убийствата никога не са били пречка за теб, нали, Вик!

— Интересува ме само успехът на мисията.

— Би ли ми казал дали все пак не изпита нещо, преди да дръпнеш спусъка срещу Фиск?

— Мисията е изпълнена. — Тремейн опря длани в бюрото на Рейфийлд и се приведе напред. — Франк, много нещо сме преживели заедно, и в боевете, и в мирно време. Но нека ти кажа едно. Трийсет години загубих в армията, от тях двайсет и пет по военни затвори като този тук, а можех да си намеря цивилна работа с далеч по-добра заплата. Всички ние сключихме договор, който трябваше да ни пази от последиците на една отдавна извършена глупост. Аз изпълних своята част. Висях над главата на Руфъс Хармс, докато другите си живееха живота. Сега освен военната пенсия имам и над един милион долара в чужбина. Ако случайно си забравил, и твоята сметка набъбна. Това ни е компенсацията за двайсет и пет години черен труд. И след всичките гадости, дето съм изтърпял, никой и нищо не ще ми попречи да поживея с тези пари както си знам. Руфъс Хармс ми направи огромна услуга, като избяга. Защото сега имам железен повод да му надупча скапания задник и никой няма да задава въпроси. А щом онова копеле издъхне, посипвам униформата с нафталин. Завинаги. — Тремейн се изправи. — И още нещо, Франк. Ще унищожа всекиго, ако се опита поне мъничко да ми попречи. — Зениците му се превърнаха в черни точици. — Всекиго.

31.

На път за фургона Фиск спря до един денонощен магазин. Сара остана в колата. Ръждива реклама издрънча от преминаването на един тежък камион и тя неволно подскочи. Когато Фиск се върна, Сара изгледа с недоумение дванайсетте бири, които носеше.

— С това ли ще се утешаваш?

Той не обърна внимание на въпроса.

— Когато пристигнем, няма как да се върнеш сама. Голям пущинак е; понякога дори и аз се объркам.

— Мога да поспя в колата.

След около половин час Фиск намали скоростта, зави по тясна чакълеста алея и наближи малка къщичка с тъмни прозорци.

— Тук се плаща таксата за посещение — обясни той. — Ще платя утре, преди да си тръгнем.

Минаха покрай къщичката и навлязоха в къмпинга. Сара огледа фургоните, подредени като малко градче. Повечето бяха окичени с коледни лампички и имаха пилони за знамена, прикрепени към тях или забити в бетонните плочи отпред. Лунните лъчи и светлините на лампичките огряваха целия къмпинг удивително ярко. Тук-там се мяркаха лехи с късни бегонии и хризантеми. Избуял повет обгръщаше стените на някои фургони. Из всички градинки стърчаха декоративни фигурки от метал, камък и пластмаса. Имаше дворчета с бетонни решетки и огнища за скара; из горещия, влажен въздух се носеше изкусителен смесен мирис на пушек и печено.

— Това място е като вълшебно градче на джуджетата — каза Сара. Огледа многобройните знамена и добави. — Патриотични джуджета.

— Тук мнозина са от Американския легион и Дружеството на ветераните. Татковият пилон е от най-високите. Той е бил във флота през Втората световна война. А коледните лампички са стара традиция.

— Често ли идвахте двамата с Майкъл?

— На татко му даваха само една седмица отпуск, но мама ни водеше през лятото за по две-три седмици. Някои от старците ни научиха да плуваме, да ловим риба и да управляваме платноходка. Все неща, за които татко никога не намираше време. Но откакто излезе в пенсия, бърза да си навакса.

Той спря колата пред един фургон, окичен с коледни лампички и боядисан в приятен син цвят. Наблизо бе паркиран буикът на баща му с голяма лепенка ПОДКРЕПЕТЕ МЕСТНАТА ПОЛИЦИЯ върху задната броня. До буика имаше електрокарче — от тия, които се използват на игрищата за голф. Пилонът отпред се издигаше на десетина метра височина.

Фиск огледа буика.

— Наистина е тук.

И си помисли: край на отсрочките, Джон, вече няма накъде.

— Има ли наблизо игрище за голф? — попита Сара.

Фиск се озърна към нея.

— Не, защо?

— А какво търси тук този електрокар?

— Къмпингът ги купува на старо от игрищата. Проходите между фургоните са доста тесни. Може да се минава с кола, но не е много удобно. А повечето хора тук вече са на години. Затова обикалят с електрокарчета.

Фиск взе бирите и излезе от колата. Сара не помръдна. Той я погледна въпросително.

— Мислех, че би предпочел да поговориш с баща си насаме — каза тя.

— След всичко, което преживяхме тази нощ, смятам, че си заслужила правото да присъстваш до края. Но ако не искаш, ще те разбера. — Той погледна фургона и усети как нервите му се обтягат до скъсване. Пак се обърна към Сара. — С теб ще ми е малко по-леко.

Тя кимна.

— Добре, само изчакай малко.

Сара завъртя огледалото и приближи лице към него. Намръщи се, посегна за чантата си и стори каквото можеше с малко червило и сгъваема четка за коса. От дъжда и жегата беше потна, влажната рокля лепнеше по нея, а косата й изглеждаше направо неспасяемо. Колкото и нелепа да бе грижата за външния вид при подобни обстоятелства, в

момента се чувстваше тъй излишна, че просто не й хрумваше нищо друго.

С въздишка върна огледалото както си беше, отвори вратата и излезе. Докато крачеха към дъсчената веранда, тя приглади роклята си и отново посегна към косата. Фиск забеляза това и подхвърли:

— Изобщо няма да забележи как изглеждаш. Особено след като му кажа.

Тя въздъхна.

— Знам. Просто ми се иска да имам що-годе нормален вид.

Фиск въздъхна и почука на вратата. Изчака малко, после почука още веднъж.

— Татко. — Пак изчака и почука за трети път, по-силно. — Татко.

Най-сетне чуха раздвижване във фургона и лампата светна. Вратата се отвори и Ед Фиск надникна навън. Сара го огледа внимателно. Беше висок колкото сина си, но много слаб, макар че все още личаха остатъци от мощната мускулатура, която бяха наследили децата му. От лактите надолу ръцете му бяха огромни, като масивни късове дърво, изсушени от слънцето. Сара забеляза това, защото старецът беше по риза с къси ръкави. Имаше загоряло, вече поотпуснато лице, прорязано от дълбоки бръчки, но личеше, че на младини е бил красив мъж. Къдравата му коса оредяваше и беше съвсем побеляла, само на слепоочията се мяркаха тъмни кичури. Сара спря поглед върху дългите бакенбарди, навярно останали още от седемдесетте години. Изпод недокрай вдигнатия цип на панталона ясно се виждаха раираните гащета отдолу. Беше бос.

— Джони? Какво те е довеяло чак дотук?

На лицето му изгря широка усмивка. Когато забеляза Сара, той като че се изненада и бързо им обърна гръб. Оправи панталоните си и отново се завъртя.

— Татко, трябва да поговорим.

Ед Фиск пак се озърна към Сара.

— Извинявай… — смути се Джон. — Сара Еванс, Ед Фиск.

— Здравейте, мистър Фиск — каза тя, като се мъчеше да говори любезно и в същото време сдържано. Смутено му протегна ръка.

— Наричай ме Ед, Сара. Много ми е приятно. — Той се озърна с любопитство към сина си. — Какво става? Да не сте се заженили?

Фиск хвърли бърз поглед на Сара.

— Не! Тя работеше с Майк във Върховния съд.

— А, добре. Ама къде ми е възпитанието, по дяволите. Влизайте, влизайте. Пуснал съм климатика, навън е адски задушно.

Влязоха. Ед посочи старото канапе и двамата се настаниха на него. Старецът изнесе от малката столова метален стол и седна насреща.

— Извинявайте, че не отворих веднага. Тъкмо бях задрямал.

Сара огледа фургона. Беше облицован с потъмнели листове тънък шперплат. На едната стена висяха няколко поставки с препарирани риби. Срещу тях бе закачена ловна пушка. Върху масата в столовата лежеше сгънат вестник. Отстрани имаше кухненски бокс с мивка и малък хладилник. Срещу старото кресло в ъгъла бе нагласен малък телевизор. Имаше само един прозорец. От тавана висеше климатик, който пръскаше из стаята приятна прохлада. Сара дори потръпна, докато привикваше към температурата. Подът беше покрит с евтин, грапав линолеум и тънко килимче.

Сара лекичко изсумтя, после се закашля. Из въздуха се носеше тежък мирис на тютюнев дим. Сякаш в отговор на мислите й Ед придърпа от масичката пакет „Марлборо“, сръчно пъхна цигара в устата си, поизчака малко, после запали и духна пушека към пожълтелия от никотина таван. Взе малък пепелник и изтръска пепелта. Положи ръце върху коленете си и се приведе напред. Сара забеляза, че пръстите му са несъразмерно дебели, ноктите напукани и зацапани с нещо черно, вероятно смазка. Е, да, нали беше механик.

— И какво ви води насам толкова късно?

Фиск подаде бирите на баща си.

— Не е добра новина.

Старецът се напрегна и ги изгледа с присвити очи през пушека.

— Не е майка ти. Видях я днес, нищо й няма.

Щом изрече последните думи, той изведнъж стрелна очи към Сара. Изражението му ясно показваше, че е разбрал: тя „бе работила“ с Майк.

Ед отново се завъртя към Джон.

— По дяволите, синко, защо не вземеш да ми кажеш каквото имаш за казване?

— Майк е мъртъв, татко.

Изричайки тези думи, Джон имаше чувството, че чува новината за пръв път. Лицето му пламна сякаш от близостта на буен огън. Може би досега бе изчаквал, за да види първо баща си, да посрещнат заедно общата скръб. Да, искаше му се да вярва, че е така.

Усети, че Сара го наблюдава, но не откъсна очи от баща си. Видя как отчаянието залива стареца като вълна. Изведнъж му стана трудно да диша.

Ед измъкна цигарата от устата си и изтръска пепелта с трепереща пръсти.

— Как?

— Обир. Поне така предполагат. — Фиск помълча, сетне добави очевидното, защото знаеше, че баща му ще попита. — Някой го е застрелял.

Ед отвори една бира и я изпи почти на един дъх. Адамовата му ябълка подскачаше мъчително. После смачка кутията и я запокити към стената. Изправи се, пристъпи към малкия прозорец и погледна навън. Цигарата висеше в ъгълчето на устните му, дебелите пръсти се свиваха и отпускаха, вените по ръцете му бяха набъбнали.

— Видя ли го? — попита той, без да се обръща.

— Днес следобед отидох да разпозная тялото.

Баща му се завъртя яростно.

— Днес следобед? По дяволите, защо чак сега ми казваш, момче?

Фиск се изправи.

— Цял ден се мъча да те открия. Оставих съобщения на телефонния ти секретар. Изобщо нямаше да знам къде си, ако не бях питал мисис Джърман.

— Точно оттам трябваше да започнеш — прекъсна го старецът. — Айда винаги знае къде съм.

Той прекрачи напред със свити юмруци.

Сара, която бе станала заедно с Фиск, отстъпи изплашено. Погледна към пушката и се запита дали е заредена.

Фиск се приближи до баща си.

— Татко, потърсих те веднага щом научих. После минах край къщата ти. След това трябваше да отида в моргата. Никак не беше приятно да гледам трупа на Майк, но все пак го сторих. А оттам нататък целият ден се обърка. — Той преглътна с усилие. Изведнъж го обзе чувство за вина, че гневът на стареца го мъчи повече, отколкото

смъртта на брат му. — Дай да не спорим за времето, бива ли? Това няма да върне Майк.

Целият гняв на Ед сякаш се изпари, докато слушаше тия думи. Спокойни, разумни думи, които не обясняваха нищо и не облекчаваха болката. Никакви думи не можеха да помогнат в такъв момент. Ед седна, поклащайки безсилно глава. Когато отново погледна сина си, в очите му бяха избили сълзи.

— Винаги съм казвал, че няма смисъл да гониш лошите новини, те идват много по-бързо от добрите. Ужасно бързо.

Той се задави и разсеяно тръсна пепел върху килима.

— Знам, татко. Знам.

— Хванаха ли онзи, дето го е извършил?

— Още не. Работят по случая. Видях се с детектива, той е отличен полицай. Ще му помагам.

— Във Вашингтон ли?

— Да.

— Никога не ми е харесвало, че Майк работеше там — каза Ед и яростно се обърна към Сара, която застина под обвинителния му поглед. Бавно вдигна дебелия си пръст срещу нея. — Там убиват, без да им мигне окото. Смахнати копелета.

— Татко, в днешно време навсякъде е така.

Сара намери сили да проговори.

— Искрено се възхищавах от вашия син. Всички в съда го смятаха за изключителна личност. Нямам думи да опиша колко ми е мъчно за него.

— Беше чудесен — каза Ед. — Просто чудесен, по дяволите. Така и не проумях как успяхме да създадем момче като Майк.

Фиск наведе глава. Сара зърна за миг измъченото му изражение.

Ед огледа фургона, изпълнен със спомени за добрите времена, когато наоколо се събираше цялото му семейство.

— По ум се беше метнал на майка си. — Долната му устна потрепна. — Е, преди болестта де.

От гърдите му се изтръгна глухо ридание и той се свлече на пода. Фиск коленичи до баща си и го прегърна. Раменете му трепереха.

Сара гледаше и не знаеше какво да прави. Смущаваше се, че нарушава толкова личен момент, и се питаше дали просто да не избяга

в колата. Но накрая само наведе глава и затвори очи. Сълзите й закапаха върху евтиния килим.

Трийсет минути по-късно Сара седеше на верандата и пиеше топла бира. Беше боса, обувките й лежаха до нея. Разсеяно разтриваше пръстите на краката си и се взираше в мрака, из който примигваха светулки. Смачка един комар, после избърса струйка пот, плъзнала по крака й. Притисна бирата до челото си и се зачуди дали да не пусне климатика в колата и да се опита да поспи.

Вратата се отвори и на прага застана Фиск. Беше се преоблякъл с избелели джинси и риза с къси ръкави. В ръцете си носеше две бири. Седна до нея.

— Как е той?

Фиск сви рамене.

— Спи, или поне се опитва.

— Не иска ли да се върне с нас?

Фиск поклати глава.

— Утре вечер ще дойде при мен. — Той погледна часовника си и разбра, че утрото наближава. — Всъщност довечера. На връщане трябва да си взема чисти дрехи от апартамента.

Сара сведе очи към роклята си.

— И аз не съм за пред хората. Откъде взе тия?

— Бях ги оставил последния път, когато идвах на риболов.

Тя избърса челото си.

— Господи, каква задуха.

Фиск погледна към гората.

— Край реката подухва и е малко по-хладно. — Той я поведе към електрокара. Докато караха по стихналите пътища, Фиск й подаде едната бира. — Тази е студена.

Сара отвори бирата. Беше приятна и малко я ободри. Притисна кутията към бузата си.

Тесният път минаваше през гъсталаци от ниски борчета, зеленика, дъбове и речна бреза с олющена кора. После излязоха на открито и Сара видя дъсчен кей с няколко лодки, вързани за него. Забеляза, че цялата структура се полюшва нагоре-надолу.

— Плаващ кей, закрепен е върху варели — обясни Фиск.

— Досетих се. А оттам сигурно спускате лодките — посочи тя към мястото, където пътят рязко завиваше към водата.

Фиск кимна.

— Колите идват по друг, по-широк път. Татко има малка моторница. Онази там. — Той посочи бяла лодка с червени ивици, която се поклащаше във водата. — Обикновено вечер ги изтеглят на сухо. Сигурно е забравил. Евтино я купи; цяла година работихме по нея. Не е яхта, но върши работа.

— Как се нарича реката?

— Спомняш ли си, като идвахме по шосе 95, минахме покрай пътни знаци с имената на реките Мата, По и Ни. Е, на югоизток от Фредериксбърг те се сливат и носят името Матапони. — Фиск се загледа към водата. Нищо не го успокояваше по-добре от бавното плаване по течението, а и сред реката можеше да поразмисли. — Имаме пълнолуние, светлините на лодката са в изправност и познавам отлично тази част от реката. Освен това навътре ще ни бъде много по-хладно.

Той я погледна въпросително.

— Струва ми се добра идея — отвърна Сара без колебание.

Отидоха до лодката и Фиск помогна на Сара да се качи.

— Ще можеш ли да я отвържеш? — попита той.

— Като студентка в Станфорд бях състезателка по ветроходство — отвърна тя и сръчно развърза възлите на въжето.

— Тогава нашата Матапони сигурно ти се струва скучна.

— Важното е с кого си.

Сара седна до Фиск, който порови из шкафчето пред капитанското място и извади връзка ключове. Запали двигателя, после бавно отдели моторницата от кея. Когато достигнаха средата на реката, той натисна лоста напред и постепенно увеличи скоростта. Тук температурата наистина беше със седем-осем градуса по-ниска. Фиск управляваше с една ръка, в другата държеше кутия бира. Сара подви крака и се надигна над предпазното стъкло. Разпери ръце и остави вятъра да я подхване.

— Господи, чудесно е.

Фиск се загледа напред над водата.

— Двамата с Майк обичахме да се състезаваме кой по-бързо ще преплува реката. На места е доста широка. Понякога ме хващаше

страх, че някой от нас непременно ще се удави. Но въпреки това продължавахме.

— И защо?

— Никой от нас не можеше да понесе мисълта, че другият ще победи.

Сара се отпусна надолу, приглади косата си и завъртя седалката към Фиск.

— Имаш ли нещо против да ти задам един много личен въпрос?

Фиск леко трепна.

— Вероятно.

— Няма ли да се засегнеш?

— Може и да се засегна.

— Защо двамата с Майкъл не бяхте по-близки?

— Не е задължително братята да са близки.

— Но вие двамата толкова си приличате. Той често те хвалеше, а очевидно и ти се гордееш с него. Усещам, че има нещо. Просто не съм наясно какво се е объркало.

Фиск изключи двигателя и остави лодката да се носи по течението. Изгаси сигналната лампа и сега само лунните лъчи разсейваха мрака. Тук реката се разливаше широко и беше съвсем спокойна. Той нави крачолите на панталона си, седна отстрани и отпусна крака във водата.

Сара се настани до него, придърпа полата си и също натопи крака.

Фиск се взираше в мрака и отпиваше по малко от бирата.

— Джон, това не е празно любопитство, повярвай ми.

— Не ми се говори за това, разбра ли?

— Но…

Фиск разцепи въздуха с длан.

— Сара, тук не е място за такъв разговор, а и не му е времето, по дяволите.

— Добре, извинявай. Просто съм загрижена. За всички вас.

Продължиха да седят. Лодката бавно се носеше по течението и от брега едва чуто долиташе песента на цикадите. По някое време Фиск се размърда.

— Знаеш ли, Вирджиния е чудесен край. Има вода, планини, плажове, история, култура, технологични центрове и стари бойни

полета. Тук хората не бързат толкова, предпочитат да се радват на живота. Не си представям как бих живял другаде. Дявол да го вземе, та аз почти не съм напускал щата.

— А имате и много хубави вилни зони — каза Сара.

— Да, и това също — усмихна се Фиск.

— Това отклонение към пътеписния стил означава ли, че темата за брат ти е напълно приключена?

Едва изрекла тия думи, Сара си прехапа езика. Глупаво дрънкало, изруга се тя.

— Така изглежда — отвърна Фиск.

Той рязко стана. Лодката се разклати и Сара едва не падна в реката. Фиск стрелна ръка и я сграбчи за лакътя. Стискайки здраво, той се вгледа в лицето й. Тя също го погледна; очите й бяха големи и кръгли като пълната луна над тях, водата тихо се плискаше около краката й.

— Искаш ли да поплуваме? — предложи тя. — Да се поразхладим.

— Нямам бански — отвърна той.

— Аз също, но дрехите ми и без това са мокри.

Той я дръпна в лодката, после мина отпред и след миг ревът на двигателя наруши нощната тишина.

— Добре.

— Защо да не плуваме тук?

— Течението е силничко.

Фиск зави и подкара обратно към кея. Малко преди да стигнат, той отби встрани. Тук брегът се спускаше полегато и когато наближиха, Сара различи няколко плаващи варела, раздалечени по на пет-шест метра един от друг. След малко видя, че между тях е изпънато въже, оформящо нещо като правоъгълен плувен басейн.

Фиск изключи двигателя и остави лодката да продължи по инерция към един от варелите. Пресегна се, върза въжето за него и пусна котва — всъщност обикновена кофа, напълнена с бетон.

— Тук най-дълбокото място е около два метра и половина — обясни той. — Наоколо са изпънали телена мрежа чак до дъното, та ако течението те повлече, да не се озовеш в Атлантика.

Когато Сара започна да сваля роклята, Фиск бързо обърна гръб. Тя се усмихна.

— Не се занасяй, Джон. По бански съм далеч по-разголена.

Останала по сутиен и бикини, тя се гмурна зад борда. След малко изплува над водата и подвикна:

— Хей, ако се стесняваш, няма да те гледам.

— Мисля да поседя в лодката.

— Хайде де, няма да те ухапя.

— Старичък съм за нудистки изпълнения, Сара.

— Водата е страхотна.

— Така изглежда — кимна той, но не прояви намерение да скочи при нея.

Леко разочарована, тя се завъртя и заплува към брега, разцепвайки гладката повърхност с мощни удари на ръцете.

Докато гледаше подир нея, Фиск разсеяно плъзна пръст по дължината на белега. Докосна двете кръгли издатини от изгорена плът там, където го бяха пронизали куршумите. Изведнъж рязко отдръпна ръка и се надигна.

Името Хармс непрекъснато звучеше в главата му. Ако се съдеше по ръкописния текст, молбата навярно бе изпратена от затворник. Той се завъртя на седалката и отново погледна към Сара. Беше се отпуснала лениво на плиткото, едва различима в бледите лунни лъчи. Нямаше как да разбере дали го гледа.

Той зарея взор над реката и мислено се пренесе в миналото. Водата се пенеше с плясък, две момчета плуваха през нея, напрегнали всички сили. Ту едното успяваше да се откъсне напред, ту другото. Понякога печелеше Майк, друг път Джон. И отново се впускаха в надпревара. Ден след ден, все по-мургави, по-стегнати и по-силни. Толкова весело беше. Никакви сериозни тревоги, никакви грижи. Плуваха, обикаляха из горите, обядваха сандвичи със салам и майонеза; вечер нанизваха наденички на тел и ги държаха над жаравата, докато зацвърчат. Толкова бе весело, дявол да го вземе. Фиск откъсна очи от реката и опита да се съсредоточи.

Ако Хармс наистина беше затворник, лесно щяха да го открият. Като бивш полицейски служител Фиск знаеше, че в Америка няма по-добре документирано население от двата милиона граждани зад решетките. Страната можеше и да не знае къде са всичките й деца или бездомници, но педантично държеше сметка на затворниците. А днес почти цялата информация бе събрана в компютрите. Той се озърна и

видя как Сара плува към лодката. Изобщо не забеляза огънчето на цигара, издаващо, че някой седи на брега и ги гледа.

След минута Фиск помагаше на Сара да се качи в лодката. Тя седна долу задъхана.

— Отдавна не бях плувала толкова дълго.

Без да гледа, Фиск й подаде кърпа, която бе извадил от малката кабина. Сара се избърса набързо, после надяна роклята. Докато му връщаше кърпата, ръцете им се докоснаха. Това го накара да я погледне. Тя още се задъхваше от плуването и гърдите й се надигаха и отпускаха в почти хипнотичен ритъм.

Фиск мълчаливо се вгледа в лицето й, после вдигна очи към небето. Тя също изви глава. Зората наближаваше, по мрачния ръб на небосвода плъзваха розови облачета. Накъдето и да погледнеха, срещаха мекото сияние на идващия ден. Лодката се полюшваше леко, а дърветата, листата и водата наоколо се сливаха в искрящ декор.

— Прекрасно е — тихо прошепна Сара.

— Да, прекрасно — каза Фиск.

Тя отново се обърна към него и вдигна ръце, отначало бавно, търсейки с поглед реакцията му. Пръстите й обгърнаха брадичката му, усетиха наболата грапавина. Плъзна длан по-нагоре, покрай бузите, очите, погали косата нежно, без да бърза. Когато спусна ръка зад врата и придърпа главата му към себе си, усети го как се разтърсва. Устните й затрепераха, като видя просълзените му очи. Сара отпусна ръка и се отдръпна.

Фиск рязко се завъртя към реката, сякаш още виждаше двете момчета да плуват с всички сили. После пак я погледна.

— Брат ми е мъртъв, Сара — изрече той с леко трепереш глас. — В момента просто не съм на себе си.

Опита се да каже още нещо, но не намери думи.

Сара бавно отстъпи назад и седна. Избърса очи, после решително хвана ръба на полата си и се помъчи да я приглади, да изцеди поне малко от влагата. Долетя свеж вятър и лодката се разлюля. Сара погледна Фиск.

— Наистина много харесвах брат ти. И ми е адски мъчно, че вече го няма. — Тя наведе глава, сякаш търсеше долу подходящите думи. — Съжалявам за онова, което сторих преди малко.

Той извърна лице.

— Можех и по-рано да ти кажа нещо. — Погледна я и по лицето му се изписа объркване. — Не знам защо не го сторих.

Тя се изправи и обгърна раменете си с длани.

— Хладно ми е. Трябва да се прибираме, нали?

Докато Сара отвързваше въжето, Фиск вдигна котвата, после включи двигателя и подкара към кея. Не смееха да се погледнат от страх, че въпреки казаното преди малко телата им могат да решат нещо свое.

На брега човекът с цигарата бе изчезнал точно когато Сара докосна лицето на Фиск.

32.

Фиск и Сара завързаха лодката, мълчаливо отидоха до електрокара и се качиха. Шум от стъпки накара Фиск да се обърне.

— Татко? Какво правиш тук?

Баща му не отговори. Вървеше насреща им мълчаливо. Фиск протегна ръце и тръгна към него.

— Татко, добре ли си?

Сара гледаше смаяно от електрокара. Двамата бяха само на крачка един от друг, когато старецът се хвърли напред и стовари юмрук върху челюстта на сина си.

— Негодник! — изкрещя Ед.

От удара Фиск падна по гръб. Ед се метна отгоре и заблъска с две ръце.

Фиск отблъсна баща си и се надигна залитайки. От носа и устата му течеше кръв.

— Какво ти става, по дяволите? — кресна той.

Сара вече слизаше от електрокара, но застина на място, когато Ед посочи към нея.

— Взимай тая повлекана и се пръждосвай оттук! Да се махаш, чу ли?

— Татко, какво говориш?

Побеснял, Ед отново връхлетя срещу сина си. Този път Фиск отскочи настрани и здраво го сграбчи, докато старецът се мяташе с всички сили, опитвайки се да го удари още веднъж.

— Видях ви, проклети да сте. Да се целувате полуголи, докато брат ти лежи мъртъв в моргата. Брат ти!

Старецът изкрещя последните думи толкова силно, че гласът му секна. Фиск осъзна какво бе видял. Или по-скоро какво си мислеше, че е видял.

— Татко, не е станало нищо такова.

— Негодник! — Ед опитваше да се вкопчи в косата на своя син, в дрехите, в каквото и да било, само и само отново да го удари.

Продължаваше да крещи, макар че лицето му бе станало мораво и дишаше все по-трудно. — Безсърдечен мръсник.

— Престани, татко. Престани. Ще си докараш сърдечен удар.

Двамата се бореха яростно, залитаха и се подхлъзваха по влажната чакълеста почва.

— Собственият ми син да извърши такова нещо. Вече нямам син — избълва Ед, обезумял от гняв. — И двамата ми синове са мъртви.

Фиск пусна баща си. Старецът се завъртя и грохна изнемощял на земята. Помъчи се да стане, но падна отново. Тениската му бе подгизнала от пот, обгръщаше го смесен мирис на алкохол и тютюн. Фиск стоеше задъхан над него и кръвта по лицето му се смесваше със солени сълзи.

Ужасената Сара слезе от електрокара, коленичи до Ед и нежно положи ръка върху рамото му. Не знаеше какво да каже.

Ед замахна слепешком и я удари по бедрото.

Тя ахна от болка.

— Махайте се оттук — изкрещя Ед. — И двамата. *Веднага!*

Фиск хвана Сара за ръката и я дръпна.

— Да си вървим, Сара. — Той погледна баща си. — Върни електрокара, татко.

Докато навлизаха в гората, иззад тях продължаваха да долитат крясъците на стареца. Заслепена от болезнени сълзи, Сара каза:

— Господи, Джон, аз съм виновна за всичко.

Фиск не отговори. Вътре в гърдите му всичко гореше. Болката бе по-ужасна от всеки друг път и това го плашеше. Спомни си безстрастните предупреждения на лекарите. Крачеше все по-бързо и по-бързо, докато накрая Сара взе да подтичва след него.

— Джон, моля те, кажи нещо.

Тя посегна да избърше кръвта от брадата му, но той рязко отблъсна ръката й. Сетне изведнъж побегна.

— Джон! — Сара се втурна след него, но никога не бе виждала такъв спринт. — Джон, моля те, върни се. Спри! Моля те!

След миг той стигна завоя на горската пътека и изчезна от поглед.

Сара вече нямаше сили да тича. Дробовете й изгаряха. После настъпи буца пръст и тежко падна сред боровите иглички. Остана да

седи там разплакана. Бедрото я болеше от удара на Ед и сигурно вече почваше да посинява.

Изведнъж нечия ръка я докосна по рамото. Тя стреснато погледна нагоре, уверена, че Ед идва да пребие и нея, задето е осквернила паметта на мъртвия му син.

Фиск се задъхваше, тениската му беше мокра от пот, а кръвта по лицето му вече се превръщаше в тъмна коричка.

— Добре ли си?

Тя кимна и стана, стискайки зъби от болката в крака. Щом само един неточен удар на Ед й причиняваше такова страдание, просто не смееше да си представи какво ли изпитва Джон с това разбито лице. Докато тя се подпираше на него, той се приведе, повдигна полата и огледа бедрото й. После поклати глава.

— Здравата е насинено. Извинявай, той не съзнаваше какво върши.

— Заслужавах си го.

С помощта на Фиск можеше да върви почти нормално.

— Извинявай, Джон — каза тя. — Това… това е същински кошмар.

Когато наближиха фургона, тя чу Фиск да изрича нещо. Отначало помисли, че говори на нея, но грешеше. Той повтори думата тихичко, като клатеше смаяно глава и гледаше право напред.

— Съжалявам.

Сара инстинктивно усети, че извинението не е отправено към нея. Може би се отнасяше за разярения старец край кея. Или за мъртвия брат.

Стигнаха до фургона и Сара седна на стъпалата отпред, а Фиск влезе вътре. След минута се върна с лед и ролка книжни кърпи. Докато притискаше леда към удареното си бедро, тя използва една от кърпите, за да избърше кръвта от лицето му и да почисти разцепената устна. След като свършиха, той се изправи, слезе по стъпалата и се отправи към черния път.

— Къде отиваш? — попита Сара.

— Да прибера баща си — отвърна Фиск, без да поглежда назад.

Тя го изпрати с поглед, докато изчезна в гората. После изкуцука през фургона и се почисти в малката баня. Забеляза костюма и обувките на Фиск и ги пренесе в колата. Плъзна длан по гладкия

метален пилон и се зачуди дали днес Ед ще успее да вдигне знамето. Може би само наполовина, в знак на скръб за своя син. Или за синовете си?

При тази мисъл тя затрепера, отстъпи от пилона и се подпря на колата. Огледа тревожно гората, сякаш очакваше от гъсталака изведнъж да изхвръкнат какви ли не ужаси.

Една стара жена излезе от съседния фургон и спря, като я видя. Сара се усмихна смутено.

— Аз… аз съм приятелка на Джон Фиск.

Жената кимна.

— Е, добро утро.

— Добро утро и на вас.

Жената се отдалечи по пътя към къщичката. Сара сплете ръце и отново хвърли плах поглед към гората.

— Идвай си, Джон. Моля те, идвай си.

Петнайсет минути по-късно електрокарът се зададе към фургона. Караше Джон. Баща му лежеше на задната седалка, очевидно заспал.

Фиск спря отпред, слезе, внимателно вдигна баща си и го преметна на рамо. Изкачи се по стъпалата и изчезна вътре. След няколко минути излезе с пушката.

— Спи — каза той.

Сара посочи оръжието.

— А това за какво ти е?

— Няма да го оставя с пушка подръка.

— Да не мислиш, че ще застреля някого?

— Не, но не искам да налапа дулото и да дръпне спусъка. Оръжие, алкохол и лоши новини никак не си подхождат. — Той хвърли пушката на задната седалка. — По-добре аз да карам.

— Дрехите ти са в багажника.

Седнаха в колата и след минута бяха край къщичката на собственика. Фиск влезе и плати четири долара входна такса. Освен това купи сладкиши и две кутии портокалов сок.

Жената, която преди малко поздрави Сара, също беше вътре.

— Видях приятелката ти, Джон. Много мило момиче.

— Аха.

— Тръгвате ли си вече?

— Да.

— Обзалагам се, че татко ти би желал да останете по-дълго.

Фиск плати покупките, но не изчака за торбичка.

— Приемам облога — каза той на озадачената жена, преди да тръгне обратно към колата.

33.

След няколко дни отсъствие Самюел Райдър пристигна в кантората си рано сутринта. Шийла още не бе дошла. И по-добре, защото сега му се искаше да е сам. Той вдигна телефона, набра номера на Форт Джаксън, представи се като адвокат на Хармс и поиска да разговаря с него.

— Вече не е тук.

— Моля? Той излежава доживотна присъда. Къде може да е отишъл?

— Съжалявам, но ми е забранено да давам подобни сведения по телефона. Ако дойдете лично или подадете официално писмено запитване…

Райдър затръшна слушалката и рухна в креслото. Мъртъв ли беше Руфъс? Дали не бяха надушили какво е замислил? След като Райдър подаде молбата до Върховния съд, Руфъс би трябвало да е в безопасност.

Той вкопчи пръсти в ръба на бюрото. *Ако* молбата бе стигнала до Върховния съд. Дръпна чекмеджето и извади бялата разписка с номера на пратката. Зеленият отрязък би трябвало да се върне в кантората му. Шийла! Райдър скочи и изтича към бюрото й. Обикновено обратните разписки се прилагаха към папката за съответния случай. Но по случая Хармс нямаше папка. Какво ли бе направила с проклетата разписка?

Сякаш в отговор на мислите му самата Шийла цъфна на прага. Изненада се, че го заварва в кантората.

— Я гледай, днес доста сте подранили, мистър Райдър.

— Мъча се да наваксам с работата — небрежно отвърна Райдър.

Отдръпна се от бюрото; тя обаче бе усетила намеренията му.

— Търсите ли нещо?

— Е, като стана дума, наистина търся. Бях изпратил едно писмо, нали разбираш, с обратна разписка, а после се сетих, че не съм ти казал.

Следващите й думи го накараха да въздъхне от облекчение.

— А, значи това било. Отначало си помислих, че съм забравила да заведа папка. Канех се да ви питам, когато си дойдете.

Шийла отвори едно чекмедже на бюрото си и извади зеления отрязък.

— До Върховния съд на Съединените щати — благоговейно изрече тя, докато му я подаваше. — Чудех се дали ще имаме някаква работа там.

Райдър надяна маската на адвокатско спокойствие.

— Не, Шийла, просто една дреболия, свързана с адвокатското дружество. Още не сме опрели до Вашингтон за насъщния залък.

— А, докато ви нямаше, приех няколко телефонни обаждания. Опитах се да ги подредя по важност.

Той сърдечно я стисна за лакътя.

— Ти си връх на професионализма.

Шийла се усмихна и взе да подрежда документи върху бюрото си.

Райдър се върна в кабинета, затвори вратата и огледа разписката. Документите бяха доставени. Подписът върху талона го доказваше. Но тогава къде беше Руфъс?

Райдър възнамеряваше да посвети по-голямата част от сутринта на срещи и разговори по възможностите за създаване на търговски комплекс върху полуизоставен терен, използван вече половин век като автомобилно гробище. Един от хората, с които трябваше да се срещне, бе долетял с частния си самолет от Вашингтон до Вирджиния и сега пътуваше към кантората му. Когато човекът пристигна малко по-късно, угриженият Райдър едва намери сили да се държи нормално. Гостът носеше ранния брой на „Уошингтън Поуст“. Докато Шийла му наливаше чаша кафе, Райдър плъзна разсеян поглед по заглавията. Едно от тях привлече вниманието му. Посетителят забеляза това.

— Срамота е, дявол да го вземе — каза той, и кимна към вестника. — Толкова умно и кадърно момче.

Райдър беззвучно размърда устни, препрочитайки заглавието:

УБИТ СЛУЖИТЕЛ ОТ ВЪРХОВНИЯ СЪД.

— Познавахте ли го? — попита Райдър.

Не можеше да е свързано с неговия случай. Нямаше начин, по дяволите.

— Не — отвърна човекът. — Но то си е ясно, за да работи там, трябва да е бил от каймака на професията. И да го убият! Опасни станаха времената. Вече никой не знае какво ще го сполети.

Райдър го погледа още една-две секунди, после сведе очи към снимката във вестника. Майкъл Фиск, трийсетгодишен. Завършил Колумбийския университет, после специализирал право във Вирджиния, където редактирал списание „Правен журнал“. Работел като старши сътрудник на съдия Томас Мърфи. Нямало заподозрени, нямало и никакви улики, освен липсващия портфейл. *Вече никой не знае какво ще го сполети.* Райдър впи пръсти във вестника и се втренчи в неясната снимка на убития. Невъзможно. Но имаше начин да разбере.

Той се извини, мина в кабинета си и позвъни в деловодството на Върховния съд.

— Нямаме документи на името Хармс, сър. Нито по редовната, нито по безплатната процедура.

— Но при мен има обратна разписка, според която пощата ви е доставила документите.

Гласът отсреща повтори стандартния отговор.

— Няма ли начин да следите какво сте получили? — попита Райдър. Любезният отговор отсреща само го раздразни още повече и той изкрещя: — Руфъс Хармс гние във военен затвор, а вие не можете да си опазите пощата!

После затръшна слушалката.

Очевидно молбата на Руфъс Хармс бе изчезнала някъде между момента на пристигането и официалната регистрация във Върховния съд. Както и самият Хармс. Райдър усети, че го побиват студени тръпки.

Той отново погледна вестника. А сега и убит служител от Върховния съд. Всичко това приличаше на нелепа измислица, но нали точно такава бе и историята, която му разказа Руфъс. Сетне една мисъл го разтърси още повече. Ако бяха убили Руфъс и онзи младеж, едва ли щяха да спрат дотук. От документите във Върховния съд щяха да

разберат, че е замесен и Райдър. А това означаваше, че идва и неговият ред.

Я стига, каза си той, хванала те е параноята. И точно тогава най-сетне си спомни. Списъкът с телефонни обаждания по време на неговото отсъствие. Беше го прегледал небрежно и дори отговори на най-важните. Името, проклетото име.

Трескаво разрови книжата по бюрото си, докато откри розовите листчета. Пръстите му светкавично ги прехвърляха, още, още, накрая просто мяташе хартийките настрани с растяща тревога и ето че го видя. Той се втренчи в името и лицето му бавно пребледня. Майкъл Фиск го бе търсил. На два пъти.

О, боже! Заля го лавина от мисли, образът на жена му, апартаментът във Флорида, порасналите деца, толкова години трупане на хонорари, всичко това прелетя през ума му. Не, дявол да го вземе, нямаше намерение да чака кога ще го спипат. Той включи секретарската уредба и каза на Шийла, че не се чувства добре, нека предаде това на посетителя и на другия джентълмен, който ще дойде след малко.

— Днес няма да се върна — подхвърли Райдър, докато минаваше с бърза крачка през приемната.

Дано изобщо се върна някой ден, добави мислено той. И не в ковчег.

— Добре, мистър Райдър, пазете се.

Той едва не се изсмя на тези думи. Преди да напусне кантората, бе позвънил у дома, но жена му не отговаряше. Докато караше, обмисли какво да направят и взе решение. Двамата се канеха да си вземат почивка през есента, може би да отскочат до южните острови за още малко слънце и плаж преди зимните снегове. Само че сега щяха да останат по-дълго. По-добре да пожертва спестяванията си, за да остане жив, отколкото да ги вложи в залезите на Флорида, които едва ли някога щеше да види.

Можеха да отидат с колата до Роаноук и да хванат местен полет до Вашингтон или Ричмънд, а оттам да продължат накъдето си искат. Щеше да обясни на жена си, че се е поддал на внезапно желание — нали все му натякваше, че никога не постъпва спонтанно. Добрият стар, надежден Сам Райдър. През целия си живот не бе кривнал от утъпкания път — работеше упорито, плащаше сметките, отглеждаше

децата, обичаше жена си и от време на време се мъчеше да откъсне залък щастие. Господи, вече си пиша некролога, осъзна той.

Нямаше начин да помогне на Руфъс, но той навярно така и така вече бе мъртъв. Съжалявам, Руфъс, помисли Райдър. Сега поне си на много по-добро място, далеч по-добро от онова, което ти предложиха приживе тия негодници.

Внезапна мисъл едва не го накара да обърне колата. Беше забравил в кантората копията от документите на Руфъс. Дали да не се върне? Накрая реши, че животът му струва повече от няколко листа хартия. Пък и какво щеше да прави с тях?

Той насочи мислите си изцяло към пътя. Между кантората и дома му рядко се срещаше нещо друго освен ветровити горски пущинаци, птици и от време на време някой елен или мечка. Досега уединението никога не го бе смущавало. Но днес то го изпълваше с ужас. У дома имаше пушка за лов на яребици. Ех, веднъж да стигне до нея.

Навлезе в остър завой, където само един ръждив парапет го делеше от сто и петдесет метра пустота. Докато натискаше спирачки, за да намали скоростта, дъхът му внезапно секна. Спирачките. О, боже, нямам спирачки! Той отвори уста да изкрещи. Но спирачките се оказаха наред. Не губи самообладание, Сам, каза си той. Няколко минути по-късно отмина последния завой и зърна в далечината пощенската си кутия. След малко отби към гаража. Колата на жена му беше отпред.

Слезе и докато минаваше край колата, хвърли поглед към предната седалка. Краката му сякаш залепнаха за бетона. Жена му лежеше по очи върху седалката. Ясно видя как кръвта още блика от раната в черепа. Това щеше да бъде последният спомен на Райдър. Една ръка се пресегна изотзад и притисна към лицето му влажна кърпа с отвратителен болничен мирис. Друга ръка пъхна нещо между пръстите му. Когато сведе надолу замъглени очи, адвокатът зърна пистолета и усети горещия метал, притискан към дланта му от нечии ръце в гумени ръкавици. Пистолетът бе негов, използваше го за стрелба по мишени. И знаеше, че с него са убили жена му. Ако се съдеше по топлината на цевта, бяха стреляли в момента, когато е завивал по алеята. Той изви глава и погледна в студените, ясни очи на Виктор Тремейн, докато кърпата върху лицето го тласкаше все по-

дълбоко в прегръдките на небитието. Този човек бе убил жена му, но вината щеше да падне върху Райдър. Не че имаше кой знае какво значение. Той също бе мъртъв. И с тази мисъл очите на Самюел Райдър се затвориха за последен път.

34.

Докато караше по булевард Джордж Вашингтон, Фиск зърна един колоездач да се носи като призрак по асфалтираната велосипедна алея между дърветата край реката. Събуди Сара и тя му каза къде да завие. На връщане не бяха споменали нито дума за срещата с баща му. Сякаш помежду им съществуваше мълчаливо споразумение да не засягат темата.

Упътван от Сара, Фиск зави по друг асфалтиран път, после отби по чакълеста алея, която слизаше стръмно към водата. Спря колата пред малка дървена къщичка — спретната и строга сред хаотичния гъсталак от дървета, къпинаци и диви цветя като пасторска съпруга между подпийнали веселяци на пикник. Дъските бяха покрити с половинвековен слой бяла боя; имаше черни капаци на прозорците и голям комин от потъмнели тухли. Фиск видя как една катеричка изтича по телефонния кабел, скочи на покрива и пъргаво се изкатери по комина.

В единия край на двора се издигаше жив плет от разцъфтяла мирта с мека кафява кора, напомняща еленова кожа. От другата страна на къщичката растеше висока зеленика, чиито ситни червени плодове надничаха като изящни украшения измежду тъмнозелените листа. Отпред имаше лехи с коледничета, обсипали земята под себе си с пурпурни листа. Зад къщата Фиск забеляза стълба, слизаща към водата. Стори му се, че вижда и върха на мачта. Грабна от задната седалка чистите дрехи, за които бе отскочил до апартамента си. После двамата излязоха от колата.

— Хубаво местенце — подхвърли той.

Сара разкърши рамене и се прозина.

— Когато ме назначиха във Върховния съд, долетях да си потърся квартира. Отначало мислех да взема нещо под наем, но открих тая къща и се влюбих в нея. Тогава отидох в Северна Каролина, продадох фермата и купих това тук.

— Сигурно не ти е било леко да продадеш имението.

Сара поклати глава.

— Имаше две причини да държа на него. И двете бяха мъртви. Оставаше само земя, с която не исках да имам нищо общо. — Продължавайки да се протяга, тя тръгна към къщата. — Ще сваря кафе. — Погледна часовника си и изпъшка. — Ще закъснея за обсъждането. Би трябвало да се обадя по телефона, но ме е страх.

— При тия обстоятелства смятам, че ще те разберат.

— Мислиш ли? — попита тя със съмнение.

Фиск се поколеба.

— Да ти се намира карта?

— Каква?

— На западната част от Съединените щати.

Тя се замисли.

— Виж в жабката.

Той надникна в колата и откри картата. Докато влизаха в къщата, Сара попита:

— Какво търсиш?

— Мислех си за тия хиляда и триста километра, които е изминала колата на Майк.

— Искаш да видиш какво има на хиляда и триста километра оттук?

— Не, на шестстотин и петдесет. — Тъй като тя го погледна озадачено, Фиск обясни: — Шестстотин и петдесет километра на отиване, после той или някой друг е трябвало да върне колата във Вашингтон.

— Може да е пътувал на няколко пъти, по сто-двеста километра наведнъж.

Фиск поклати глава.

— Човешки труп в багажника през горещ ден не е особено приятен товар. — Той помълча и зловещо добави: — Видял съм го на практика.

Докато Сара вареше кафе в кухнята, Фиск застана до прозореца откъм реката. Оттук се виждаше дървеният кей и вързаната за него платноходка.

— Често ли плаваш по реката?

— Черно или със сметана?

— Черно.

Тя донесе две чашки.

— Не толкова често както някога. В Северна Каролина местата са сушави. Понякога ходех на риболов с татко, плувах в едно езерце на пет-шест километра от фермата. Но в Станфорд здравата се запалих по ветроходството. Който не е виждал Тихия океан, просто не може да си представи що е простор. Пред него всичко друго изглежда нищожно.

— Никога не съм го виждал.

— Ако някой ден решиш да ходиш натам, обади се. Мога да ти покажа много неща.

Тя отметна косата от очите си и му подаде чашката.

— Ще го имам предвид — сухо каза Фиск.

— Банята е само една, тъй че ще трябва да се редуваме.

— Ти върви първа. Аз искам да поразгледам картата.

— Ако не изляза до двайсет минути, блъскай по вратата; сигурно ще съм заспала под душа.

Фиск не отговори. Пиеше кафе и гледаше втренчено картата.

— Джон — подвикна Сара от стълбището. Той надигна глава. — Надявам се да ми простиш за снощи. — Тя помълча, сякаш обмисляше собствените си думи. — Лошото е, че не заслужавам прошка.

Фиск остави чашата и се вгледа в нея. Слънчевите лъчи падаха косо през прозореца и огряваха лицето й, подчертавайки блясъка в очите, чувствената извивка на устните. Косите й бяха влажни от пот и речна вода. Малкото грим, който носеше, отдавна се бе размазал по клепачите и бузите. Цялото й тяло излъчваше изтощение. Тази жена бе предизвикала тежък, може би катастрофален разрив между него и баща му, когото боготвореше. И все пак Фиск едва устояваше на желанието да смъкне дрехите й и да я просне на пода.

— Всеки заслужава прошка — каза накрая той, после пак се наведе над картата.

Докато Сара се къпеше, Фиск мина в стаята до кухнята. Явно беше пригодена за кабинет, защото имаше бюро, компютър, библиотечка с правни издания и принтер. Той разпъна картата на бюрото. Погледна мащаба, пресметна сантиметрите в километри и изрови линийка от чекмеджето. Тръгвайки от Вашингтон, начерта отсечки в северна, западна и южна посока, после свърза краищата им. Пренебрегна изтока, защото шестстотин километра натам водеха далеч навътре в Атлантика. После записа щатите в очертаната зона и набра

номера на телефонните справки. След малко разговаряше с човек от Федералното управление на затворите. Продиктува му името Хармс и района, където би могъл да се намира. Беше му хрумнало, че Майк може да е ходил на свиждане. В такъв случай обаждането за съвет ставаше съвсем логично. Джон Фиск знаеше за затворите много повече от брат си.

Когато човекът отсреща отново се обади и съобщи резултата, Фиск посърна.

— Сигурен ли сте, че в нито един федерален затвор от района, за който ви казах, няма затворник с такава фамилия?

— За всеки случай дори разширих областта с още двеста километра.

— А щатските затвори?

— Мога да ви дам номерата за всеки щат. Ще трябва да им звъните поотделно. Знаете ли кои щати ви интересуват?

Фиск погледна картата и ги изреди. Бяха повече от дузина. Записа телефонните номера и остави слушалката.

Замисли се, после реши да провери телефонните обаждания до домашния и служебния си телефон. Едното беше от някаква столична застрахователна агенция. Фиск се свърза с представителката.

— Много съжалявам за смъртта на брат ви, мистър Фиск — каза жената.

— Не знаех, че брат ми има застраховка.

— Случва се понякога. Всъщност компанията не е длъжна да уведомява близките, дори и да знае за смъртта на застрахования. Грубо казано, застрахователите не изгарят от желание да плащат премии.

— Тогава защо ме потърсихте?

— Защото бях ужасена от смъртта на Майкъл.

— Кога е сключил договора?

— Преди около шест месеца.

— Той нямаше жена и деца. За какво му е трябвала застраховка?

— Точно затова ви се обаждам. Той каза, че иска вие да получите парите, ако нещо се случи с него.

Фиск усети как гърлото му се стяга и впи пръсти в слушалката. Най-сетне намери сили да проговори:

— Родителите ни се нуждаят от тези пари много повече, отколкото аз.

— Той каза, че навярно ще им ги дадете, но искаше да използвате една част за себе си. И смяташе, че ще ги употребите много по-разумно, отколкото родителите ви.

— Разбирам. Е, за каква сума говорим?

— Половин милион долара. — Тя прочете адреса му, за да провери дали не е променен. — Знаете ли, подписвам договори с много хора по най-различни причини, и то невинаги за добро, но ако случайно не знаете, ще ви кажа, че Майкъл много ви обичаше. Бих искала и с моя брат да сме толкова близки.

Когато остави слушалката, Фиск откри, че не му се плаче. Просто искаше да разбие стената с юмрук.

Стана, прибра списъка в джоба си, излезе навън и слезе по стълбището, оградено с папрат от едната страна и декоративни храсти от другата. Краката сами го поведоха към малкия кей. Небето бе тъмносиньо, осеяно с редки облачета, лек ветрец прогонваше задухата. Той погледна на север, към стъпаловидно подредените богаташки къщи в стария град, после към източените очертания на моста Удроу Уилсън. Отсреща едва се различаваше брегът на Мериленд, обрасъл с дървета. Реактивен самолет със спуснат колесник мина над него и продължи към летище Нешънъл. Носеше се толкова ниско, че Фиск би могъл да го улучи с камък.

Когато ревът на мотори заглъхна и отново настана тишина, той прескочи върху носа на платноходката. Палубата лекичко се люлееше; слънцето галеше лицето му. Седна, подпря глава на мачтата, вдъхна мириса на сгънатото платно и затвори очи. Чувстваше се адски уморен.

— Май ти е много удобно.

Фиск се озърна стреснато и видя отсреща Сара, облечена с черно костюмче и бяла копринена блуза. На врата й висеше малка перлена огърлица, косата й бе вдигната зад тила. Беше си сложила малко грим и бледо червило.

— Извинявай, че те събудих — усмихна се тя. — Спеше толкова спокойно.

— Отдавна ли ме гледаш? — попита Фиск и сам се зачуди защо задава този въпрос.

— Не много. Можеш да се изкъпеш.

Той стана и скочи на кея.

— Хубава лодка.

— Имам късмет, че тук е дълбоко. Не се налага да я държа на някое пристанище. Ако искаш, тия дни мога да те повозя. Има още време, преди да я зазимя.

— Ще видим.

Той мина край нея и тръгна към къщата.

— Джон.

Фиск се обърна. Сара се държеше с една ръка за парапета на стълбището и гледаше лодката, сякаш искаше да откъсне от нея мъничко спокойствие.

— Каквото и да ми струва, ще оправя нещата с баща ти.

— Не си длъжна. Това е моя работа.

— Длъжна съм, Джон — твърдо каза тя.

Трийсет минути по-късно Фиск подкара колата към булеварда. Ненадейно два черни автомобила преградиха алеята и той рязко натисна спирачките. Сара изпищя. Фиск изскочи навън. И веднага застина — насреща му бяха насочени пистолети.

— Горе ръцете — кресна единият от непознатите.

Фиск незабавно вдигна ръце.

Сара изскочи на свой ред — тъкмо навреме, за да види как от едната кола излиза Пъркинс, а от другата агент Маккена. Пъркинс я забеляза.

— Приберете оръжието — каза той на двамата цивилни мъже.

— Тия хора са под мое командване — повиши глас Маккена. — Ще приберат оръжието само когато аз заповядам.

Той пристъпи пред Фиск.

— Добре ли си, Сара? — попита Пъркинс.

— Разбира се, че съм добре. Какво става, по дяволите?

— Оставих ти важно съобщение.

— Не съм прослушвала телефонния секретар. Какво има?

Маккена зърна пушката на задната седалка. Бързо извади пистолета си и го насочи към Фиск. После се вгледа в сините по лицето му.

— Насила ли ви задържа този човек? — обърна се той към Сара.

— Няма ли да прекратите тая евтина комедия? — попита Фиск.

Той свали ръце и Маккена незабавно заби юмрук в корема му. Фиск рухна задъхан на колене. Сара се хвърли към него и му помогна да се облегне на колата.

— Дръж си ръцете високо, докато дамата отговори на въпроса. — Маккена хвана ръцете на Фиск и ги дръпна нагоре. — Чу ли, дявол да те вземе?

— Не, за бога, не ме е задържал — изкрещя Сара и блъсна настрани ръката на Маккена. — Престанете. Оставете го на мира!

Пъркинс прекрачи напред.

— Агент Маккена… — започна той, но не довърши, като видя яростния му поглед.

— Този човек има пушка в колата — заяви Маккена. — Ако искате да рискувате, ваша си работа. Аз не действам така.

Появи се още една кола и отвътре изскочи Чандлър заедно с двама униформени полицаи.

— Никой да не мърда! — изрева детективът.

Маккена се озърна.

— Кажете на хората си да приберат оръжието, Чандлър. Положението е под контрол.

Чандлър тръгна срещу него.

— Първо кажете на своите хора да приберат оръжието, Маккена. Незабавно, иначе ще заповядам да ви арестуват за нападение и побой.

Маккена не помръдна. Чандлър приведе лице към него.

— Незабавно, специален агент Маккена, иначе ще ви се наложи да звъните за правен съвет от местния арест. Наистина ли искате такова нещо в досието си?

Най-сетне Маккена се навъси и подвикна на хората си:

— Приберете оръжието.

— А сега се дръпнете от този човек, дявол да го вземе — нареди Чандлър.

Маккена съвсем бавно се отдръпна от падналия Фиск, изпепелявайки детектива с поглед на всяка крачка. Чандлър коленичи и протегна ръка.

— Джон, добре ли си?

Фиск бавно кимна, без да откъсва очи от Маккена.

— Ще ни обясни ли някой най-сетне какво става? — възкликна Сара.

— Намерили са Стивън Райт убит — каза Чандлър.

35.

Бараката беше скрита сред горските дебри в най-затънтеното югозападно кътче на Пенсилвания, близо до границата със Западна Вирджиния. До нея се стигаше само по кален, осеян с ями път. Когато Джош влезе, пистолетът стърчеше изпод колана му, а по ботушите му бяха полепнали борови иглички и буци червеникава глина. Беше оставил камионетката под гъстите клони на близкия лещак, но за всеки случай метна отгоре и камуфлажна мрежа. Най-много се тревожеше да не ги забележат от въздуха. За щастие нощите още бяха топли. Не би рискувал да запали огън; нямаше как да скрие дима.

Руфъс седеше на пода с Библия в скута, подпрял широките си плещи на стената. Пиеше сода, до него лежаха остатъците от обяда. Беше се преоблякъл с дрехите, които му даде Джош.

— Наред ли е всичко?

— Няма жива душа освен катериците. Как се чувстваш?

— Адски щастлив и уплашен до смърт. — Руфъс поклати глава и се усмихна. — Хубаво е да си пиеш свободно содата и да не се тревожиш, че някой може да ти види сметката всеки момент.

— Надзирателите ли имаш предвид или затворниците?

— А ти как мислиш?

— Сигурно и едните, и другите. Нали знаеш, и аз съм лежал на топло. Ако речем, може и книга да напишем.

— Колко време ще стоим тук?

— Ден-два. Докато се поуталожат нещата. После тръгваме към Мексико. Там се живее десет пъти по-евтино. Имам стари приятели от армията по ония места. Те ще ни помогнат да се уредим. Може да си намерим рибарска лодка и да живеем на плажа. Харесва ли ти?

— На мен и в канализацията би ми харесало. — Руфъс се изправи. — Имам един въпрос.

Брат му се подпря на стената и започна да бели ябълка с джобното си ножче.

— Слушам те.

— В камионетката имаше цял товар провизии, две пушки и тоя пистолет, дето го носиш. Плюс дрехи за мен.

— И какво?

— Случайно ли носеше всички тия неща, когато дойде да ме видиш?

Джош сдъвка парченце ябълка.

— Като всеки човек, и аз трябва да ям. Значи от време на време ходя да пазарувам, нали така?

— Да, но не си купил нищо нетрайно — мляко, яйца и тъй нататък. Само консерви и полуфабрикати.

— В армията ни хранеха само с консерви. Сигурно ми е допаднала готовата храна.

— И винаги ли си мъкнеш артилерията?

— Може да съм хванал някакъв комплекс от Виетнам и още да не ми е минало.

Руфъс опипа ризата си с размерите на чаршаф.

— Моят размер не се намира по щандовете. Пристигнал си, за да ме измъкнеш, нали, Джош?

Джош привърши с ябълката и метна огризката през отворения прозорец. Избърса ръце от сока и погледна брат си.

— Виж какво, Руфъс, така и не разбрах защо уби онова момиченце. Но знаех, че за да го сториш, не си бил на себе си. Когато получих писмото от армията, рекох си: тука има нещо. Не знаех, че е прикритие за онова, което са ти сторили. Но фактът е, че в днешно време, ако човек се побърка и вземе да прави гадости, вкарват го в лудницата, а като оздравее, просто го пускат. Ти лежа в затвора двайсет и пет години заради нещо, което знам, че не си искал да сториш. Нека просто речем, че ми е дошло време да кажа: стига толкоз. Ти излежа колкото трябваше, нали разбираш, плати си с лихвите за всичко. Трябваше да излезеш и аз донесох ключа. Ако не беше пожелал да тръгнеш, щях да те посъветвам както си знам. Наречи го добро или зло, не ми пука. Бях решил да го направя.

Цяла минута двамата братя се гледаха, без да говорят.

— Ти си добър брат, Джош.

— Адски си прав.

Руфъс отново седна на пода, взе Библията и внимателно запрелиства страниците, докато откри търсения пасаж. Джош го

погледна.

— Още ли четеш тия работи след толкова много години?

Руфъс вдигна очи към него.

— Ще ги чета, додето съм жив.

Джош изсумтя.

— Прави каквото си искаш, но ако питаш мен, не е чак толкова умно да си губиш времето с празни работи.

Руфъс му хвърли леден поглед.

— Не са празни работи. Словото Божие ме опази през всичките тези години.

Джош поклати глава, озърна се през прозореца и отново погледна Руфъс. Докосна дръжката на пистолета.

— Това тук е Бог. Или нож, или шашка динамит, или наперено поведение. А не някаква си книга, пълна с истории как хората се убиват един друг, отнемат чужди жени и вършат какви ли не грехове…

— Човешки грехове, не Божии.

— Господ не те измъкна оттам. Аз го сторих.

— Бог те изпрати при мен, Джош. Всичко е негова воля.

— Значи казваш, че Господ ме е накарал да дойда при теб?

— Защо дойде?

— Казах ти вече. Да те измъкна.

— Защото ме обичаш, нали?

Джош леко се изненада.

— Да — каза той.

— Това е волята Божия, Джош. Обичаш ме и ми помагаш. Такива са пътищата Господни.

Джош поклати глава и се загледа настрани. Руфъс отново зачете Библията.

От портативната полицейска радиостанция на Джош долетя писукане. Той бе успял да я настрои на местни вълни, за да следят новините за бягството на Руфъс.

— Чу ли се нещо ново за теб от полицията? — попита Джош.

В новините снощи бяха споменали за Руфъс Хармс. Военните се ограничиха с коментара, че Хармс е жесток убиец, известен в затвора с буйния си нрав. Избягал с помощта на своя брат, също изпечен престъпник. Двамата били въоръжени и много опасни. В превод от

полицейския жаргон: не се учудвайте и не разпитвайте много-много, когато властите домъкнат труповете им.

— Не много — отговори Руфъс. — Търсят на юг, точно както очакваше.

В този момент от транзистора, сложен на пода до радиостанцията, долетя сигналът за следобедните новини. Първите две съобщения не представляваха интерес за братята. Третата обаче ги накара да се вторачат в радиото. Джош се пресегна и засили звука. Съобщението продължи по-малко от минута и когато то свърши, Джош изключи транзистора.

— Райдър и жена му — каза той.

— Нагласили са го, уж че я е застрелял, а после се самоубил — добави Руфъс, клатейки смаяно глава. — Двама души ми идват на свиждане, а сега и двамата са мъртви.

Джон се вгледа в брат си. Знаеше точно какво мисли.

— Руфъс, вече не можеш да ги върнеш.

— Аз съм виновен. Умряха, защото се опитаха да ми помогнат. А жената на Райдър изобщо не знаеше за това.

— Не си молил онзи Фиск да идва в затвора.

— Но помолих Самюел. Ако не бях го сторил, щеше да е жив.

— Той имаше дълг към теб, Руфъс. Как мислиш, защо изобщо дойде? Защото беше виновен. Знаеше, че не се е борил докрай за теб. И искаше да изкупи вината си.

— Но все пак е мъртъв, нали? Заради мен.

— И така да е, вече нищо не можеш да сториш.

Руфъс погледна брат си.

— Мога да се погрижа поне смъртта им да не е напразна. И бездруго ония вече ми съсипаха живота. А сега посягат на други хора. Казваш, че в Мексико ще сме на сигурно място, но те няма да спрат да ни търсят. Вик Тремейн е луд за връзване. Погледнеш ли го в очите, веднага ще разбереш. През всички тия години се мъчеше да ме очисти. Вероятно смята, че сега му е паднал случай. Да надупчи и двама ни.

— Ако военните ни докопат преди полицията, сто на сто ще гърмят, докато им свършат пълнителите — кимна Джош. Извади пакет цигари, запали и духна дим към отсрещната стена. — Е, и аз знам да стрелям. Ако не друго, поне ще ме помнят, додето са живи.

Руфъс упорито поклати глава.

— Не бива да им се размине след всичко, което извършиха.

Джош тръсна пепел на пода и го погледна сърдито.

— И какво точно смяташ да направиш? Да отидеш в полицията и да речеш: „Слушайте, момчета, имам да ви разкажа нещо. Елате сега да приберем на топло тия бели началници.“ — Джош извади цигарата от устата си и плю на пода. — Майната му, Руфъс.

— Трябва да взема онова писмо от армията.

— Къде го остави?

— Скрих го в килията.

— А, не, в затвора няма да ходим. Опиташ ли се, по-добре аз да те гръмна.

— Няма да се връщам във Форт Джаксън.

— Какво тогава?

— Самюел беше адвокат. Адвокатите вадят копия от документите.

Джош вдигна вежди.

— Искаш да идем в кантората на Райдър?

— Трябва, Джош.

Джош допуши цигарата до филтъра, преди да отговори:

— Нищо няма да правя, Руфъс. Цялата гадна американска армия е хукнала подир задника ти. И подир моя. Няма как да се скриеш в тълпата. По дяволите, пред теб Джордж Форман е като недоносче.

— И все пак трябва да го направим, Джош. Ако не искаш, ще ида сам. Успея ли да намеря писмото, може би някой ще се съгласи да помогне. Например да напише нова молба до съда.

— Да бе, видя какво стана предния път. Целият Върховен съд се е залетял да ти помага, нали?

— Можеш и да не идваш, Джош. Но аз трябва да го направя.

— Ами Мексико? Дявол да го вземе, Руфъс, ти си свободен. Засега. Опитаме ли се да разбутаме тая история, моментално попадаш обратно в затвора, ако не те застрелят преди това. Трябва да бягаме, додето не е станало късно, мой човек.

— Искам да бъда свободен. Но не мога да си тръгна така. Отида ли сега в Мексико, ще умра от угризения, ако Господ не ме прибере преди това.

— Угризения ли? Двайсет и пет години си лежал невинен в затвора. Когато умреш, отиваш право в рая и ще седиш в лоното

Божие.

— Не си хаби приказките, Джош. Няма да ме разубедиш.

Джош плю отново и надникна през мръсния, пукнат прозорец.

— Ах ти, копеле смахнато. Съвсем си се побъркал в затвора. По дяволите!

— Може и да съм луд.

Джош го изгледа свирепо.

— Къде е кантората на Райдър?

— На около трийсет минути път от Блексбърг. Само това знам. Но сигурно ще е лесно да научим адреса.

— И наоколо ще гъмжи от ченгета.

— Може би не, ако вярват, че Самюел го е направил.

— Мамка му! — Джош яростно ритна стената, после се обърна към брат си. — Добре, ще изчакаме да се стъмни и потегляме.

— Благодаря, Джош.

— За какво? Че ще погубя и двама ни? Не ми трябва такава благодарност.

36.

Знамето пред Върховния съд бе спуснато наполовина. В цялата страна вестници, радио и телевизия съобщаваха за двамата убити сътрудници. Телефоните в справочния отдел на съда звъняха непрекъснато. Залата за пресконференции беше претъпкана до пръсване. Репортери на най-големите радио– и телевизионни станции предаваха на живо от партера. Охраната на съда, усилена с още петдесет души от столичната полиция, Националната гвардия и ФБР, бе обкръжила цялата сграда.

Из коридорите пред кабинетите на съдиите нервно разговаряха групички хора. Повечето съдии се бяха заключили, след като едва дочакаха края на заседанието. Днес не им беше до дела и становища. По младежките лица на сътрудниците също бе изписан ужас от двете убийства.

Малката зала на първия етаж, обикновено използвана за съвещания на съдиите, беше пълна. Покрай стените с тъмна ламперия се издигаха рафтове, съдържащи томове с решенията на Върховния съд от двеста години насам. От тавана висеше огромен полилей. Рамзи седеше на председателското място. Найт и Мърфи — отстрани както винаги.

Докато Найт оглеждаше хората около масата, Мърфи бе навел очи и разсеяно опипваше стария си джобен часовник. Освен тях присъстваха Чандлър, Фиск, Пъркинс, Рон Клаус и Маккена. Фиск и Маккена се споглеждаха от време на време, но Фиск удържаше гнева си.

Райт бе открит в един парк недалеч от неговия апартамент на Капитолийския хълм. Също като Майкъл Фиск беше прострелян в главата и портфейлът му липсваше. Приличаше на грабеж и убийство, но никой в залата не вярваше, че отговорът е толкова прост. Според предварителните заключения Райт бе убит между полунощ и два часа сутринта.

На идване към съда Чандлър осведоми Фиск за новите събития. Аутопсията на Майкъл Фиск бе приключила, макар че все още се чакаше официален доклад и точното време на убийството. Причината за смъртта обаче беше напълно ясна — огнестрелна рана в главата. Освен това Чандлър бе открил в кой сервиз е обслужена колата му, но никой от тамошните техници не успя да си спомни нещо съществено.

Тогава на Фиск му хрумна идея, заради която се отклониха от прекия път към съда. Отскочиха до полицейския паркинг, за да огледат още веднъж хондата на Майкъл. Фиск надникна в джобовете зад предната седалка.

— Тук имаше карта, Майк никога не се разделяше с нея. Все го беше страх да не се заблуди. Преди да потегли, непременно планираше целия маршрут. Сега няма карта, но виж това.

Той размаха две омачкани жълти листчета, които бе открил на дъното на джоба. Върху тях бяха изписани номера на шосета и магистрали — указания за някакво отдавнашно пътуване, ако се съдеше по избелялото мастило.

Чандлър огледа листчетата.

— Защо му е на убиеца да взима картата?

— Защото върху нея може да е била отбелязана целта на пътуването.

— Значи километражът наистина има нещо общо с убийството.

Фиск се поколеба за момент дали да разкаже за документите на Хармс. Но тази информация само щеше още повече да усложни положението.

— Може би — каза накрая той.

След това двамата с Чандлър потеглиха към Върховния съд.

Сега всички седяха в заседателната зала и се гледаха. Без да разкрива източника на информация, Чандлър бе съобщил, че предната вечер някой е проникнал в апартамента на Майкъл Фиск.

— Всичко е във вашите ръце, детектив Чандлър — каза Рамзи. — Макар че според мен е по-вероятно да си имаме работа с някакъв луд, озлобен срещу съда, отколкото убийствата да са свързани с работата на Майкъл.

— Искам да знаете, че Бюрото е натоварило сто агенти да се заемат със случая — обади се Маккена. — Освен това организирахме денонощна охрана на съдиите.

— А сътрудниците? — попита Фиск. — Засега те са на прицел.

— Вече събрах адресите на всички сътрудници — намеси се Чандлър. — Засилихме полицейските патрули около жилищата им. Повечето живеят на Капитолийския хълм, близо до съда. Можем да настаним всички желаещи в местен хотел с денонощна охрана. Освен това възложих на един от нашите специалисти да обясни на сътрудниците как да се пазят, да бъдат нащрек за подозрителни личности, да не излизат сами късно вечер и тъй нататък. — Той се огледа. — Между другото, къде е Деласандро?

— Опитва се да координира новите мерки за сигурност — отвърна Клаус. — Никога не съм го виждал толкова разтревожен. Мисля, че се чувства лично засегнат.

— Вече почти трийсет и три години съм във Върховния съд, но не вярвах да доживея такова нещо — печално каза съдия Мърфи.

— Всички сме поразени, Томи — каза Найт и погледна втренчено Чандлър. — Не сте ли открили поне някаква следа?

— Е, не е чак толкова зле. Работим по няколко версии. За смъртта на Майкъл Фиск, искам да кажа. С убийството на Райт едва започваме.

— Но смятате, че са свързани? — попита Рамзи.

— Откровено казано, засега не бих отхвърлил това, но и не бих го потвърдил.

— Какво предлагате да направим?

— Да си вършите работата както обикновено. Ако някой смахнат иска да обърка дейността на съда, отмяната на заседанията само ще го насърчи.

— А ако продължим, можем да го ядосаме толкова, че пак да нападне — подметна Найт.

— Не е изключено, съдия Найт — призна Чандлър. — Но не вярвам дейността на съда да окаже влияние върху събитията. *Ако* убийствата са свързани. — Той погледна Рамзи. — Мисля, че си струва за всеки случай да прегледаме делата, по които са работили двамата сътрудници. Знам, че е само догадка, но по-добре да загубя малко време сега, отколкото после да си скубя косите.

— Разбирам.

Чандлър се обърна към съдия Мърфи.

— Ще мога ли днес да разчитам на вашите сътрудници, за да прегледам делата, по които е работил Майкъл Фиск?

— Да — побърза да отговори Мърфи.

— И ще бъда благодарен на всички, ако поговорите помежду си и обсъдите дали някое дело от последните години може да предизвика подобна реакция — добави Чандлър.

Найт го погледна и поклати глава.

— Детектив Чандлър, много от делата в този съд предизвикват невероятно вълнение. Би било невъзможно да се ориентираме.

— Разбирам ви. Май имате късмет, че досега не се е стигало до нападения.

— Е, щом искате да продължим дейността си както винаги, няма да отменяме вечерята в чест на съдия Уилкинсън — каза Найт.

Мърфи подскочи възмутено.

— Бет, ако не друго, то самият факт, че са убити двама сътрудници на съда, налага да отложим вечерята.

— Лесно ти е на теб, Томи, нали не си планирал нещата. Кенет Уилкинсън е на осемдесет и пет години и има рак на панкреаса. Каквото и да става, не бих рискувала да отлагам. Това е много важно за него.

— Както и за теб, нали, Бет? — подхвърли Рамзи. — И за съпруга ти.

— Точно така. Пак ли искаш да спорим по правната етика, Харолд? Пред всички тия хора?

— Не — каза Рамзи. — Знаеш какво мисля по въпроса.

— Да, знам, но вечерята ще се състои.

Фиск проследи краткия спор с жив интерес. Стори му се, че зърна Рамзи лекичко да се усмихва, докато изричаше:

— Добре, Бет. Не бих се опитвал да променя мнението ти дори по някой важен въпрос, тъй че нека оставим дреболиите настрана.

37.

Тремейн спусна военния хеликоптер сред пасището. Докато въртенето на витлата отслабваше, двамата с Рейфийлд се загледаха към колата, спряла в сянката на дърветата. Разкопчаха коланите, слязоха от кабината и изтичаха приведени под витлата. Когато стигнаха до автомобила, Рейфийлд седна отпред, а Тремейн се вмъкна на задната седалка.

— Радвам се, че успяхте да дойдете — каза човекът зад волана и погледна Рейфийлд.

Полковникът зяпна от изумление.

— Какво е станало с теб?

Петната бяха виолетови в средата и жълтеникави по краищата — едно край дясното око, две над яката на ризата.

— Фиск — отговори човекът.

— Фиск ли? Той е мъртъв.

— Брат му Джон — раздразнено поясни онзи. — Спипа ме в апартамента на брат си.

— Позна ли те?

— Бях с маска.

— Какво е търсил в апартамента на брат си?

— Каквото търсех и аз — нещо, което би могло да насочи ченгетата по вярна следа.

— И дали е успял?

— Там нямаше нищо. Вече бяхме прибрали компютъра. — Човекът погледна Тремейн. — А ти прибра куфарчето му от колата, преди да го убиеш, нали? Къде е?

— Стана на пепел.

— Добре.

— Братът опасен ли е? — заинтересува се Рейфийлд.

— Може би. Бивше ченге. Той и другите сътрудници ровят насам-натам. Помага на детектива да разследва убийствата.

— Убийства ли? — сепна се Рейфийлд. — Искаш да кажеш повече от едно?

— Стивън Райт.

— Какво става, по дяволите? — попита Рейфийлд.

— Райт видя един човек да излиза от кабинета на Майкъл Фиск. Освен това чу каквото не трябваше. Щеше да се раздрънка, затова се наложи да го подмамя извън сградата и да го убия. Но там нещата минаха гладко.

— Полудял ли си? — гневно възкликна Рейфийлд. — Вече всичко е извън контрол.

Човекът погледна Тремейн.

— Хей, Вик, кажи на шефа си да кротува. Май Виетнам ти съсипа нервите, Франк. От войната насам вече не си същият.

— Четири убийства, а ти искаш да си кротувам! Хармс и брат му още са на свобода.

— Значи остават още двама. Най-важните. Разбираш това, нали, Вик?

— Разбирам — отговори Тремейн.

Човекът втренчи леден поглед в Рейфийлд. Полковникът преглътна мъчително.

— Ами… май вече няма обратен път.

— Много си прав.

— Какво ще правиш с Джон Фиск и онази сътрудничка? Ако Фиск е тръгнал да търси убиеца на брат си, може да ни създаде проблеми.

— Вече ни създава. Но тях сме ги вързали здраво. И така ще останат, докато решим какво да ги правим.

— Тоест?

— Тоест може да ни остават не двама, а четирима.

Сара седеше в новия си кабинет. Чандлър бе запечатал другия, където работеха заедно с Райт, но преди това й разреши да си пренесе компютъра и документацията. В момента Сара звънеше на щатските затворнически управления по списъка, който бе взела от Фиск. След половин час тя остави слушалката и въздъхна печално. В нито един от изброените щати нямаше затворник на име Хармс. Опита се да си

припомни още нещо полезно от документа, който бе зърнала, но накрая се отказа.

Изведнъж в ума й се мярна буквата Р. Името на Хармс започваше с Р; беше го прочела в молбата. Вбесяваше се, че не може да си припомни нищо друго.

Тя се изправи рязко и едва сега забеляза папката пред себе си. Беше становището по делото „Ченс“. Същото, по което бе наредила на Райт да работи снощи. Към папката имаше прикрепено листче с молба към нея да прегледа текста.

Тя седна и отпусна глава на бюрото. Ами ако наистина някакъв психопат избиваше сътрудници? Дали случайно Райт не бе загинал вместо нея? За миг застина от страх. Хайде, Сара, ще се справиш, подкани се тя. Трябва да се справиш! Напрегна воля, стана и тръгна към вратата.

След малко влезе в деловодството и отиде при служителя, който се занимаваше с компютърната база данни. Вече го бе посещавала, но искаше да е абсолютно уверена.

— Можеш ли да провериш дали имаме някакво дело с участник на име Хармс?

Служителят кимна и затрака по клавиатурата. След около минута поклати глава.

— Не откривам такова име. Кога е заведено?

— Наскоро. Някъде през последните две седмици.

— Върнах се шест месеца назад — нищо. Не ме ли пита наскоро за същия човек?

Преди Сара да отговори, иззад нея долетя глас:

— Хармс ли каза?

Сара стреснато се обърна към другия служител.

— Да, фамилията е Хармс.

— Чудна работа.

Сара усети, че я побиват тръпки.

— Какво има?

— Тази сутрин един човек се обади да пита за някаква молба и спомена това име. Казах му, че няма такъв документ.

— Хармс? Сигурен ли си? — попита Сара, опитвайки се да овладее вълнението си. — А малкото име?

Служителят се замисли.

— Може би с буквата Р? — подсказа му Сара.

Той щракна с пръсти.

— Точно така. Руфъс, Руфъс Хармс. Звучи ми като име от затънтената провинция.

— Човекът представи ли се?

— Не, но изглеждаше много разстроен.

— Спомняш ли си нещо друго?

Служителят пак се замисли.

— Не знам какво имаше предвид, но спомена, че човекът гниел във военен затвор.

Очите на Сара се разшириха и тя понечи да изтича навън.

— Каква е тази история, Сара? — попита служителят. — Да не е нещо, свързано с убийствата?

Тя изскочи от деловодството, без да отговаря. Служителят се поколеба, после хвърли поглед наоколо, за да види дали някой не го наблюдава. След това посегна към телефона и набра номер. Когато отсреща вдигнаха, той заговори тихичко.

Сара се изкачи по стълбището почти тичешком. Току-що бе открила, че в списъка на Фиск има един огромен пропуск. Стигна до кабинета, прелисти бележника си и набра един номер. Обаждаше се в Главното управление на военната полиция. Фиск бе проверил федералните и щатските затвори, но изобщо не бе помислил за военните. Любимият чичо на Сара се бе пенсионирал с чин бригаден генерал. Тя отлично знаеше що е военен затвор: Руфъс Хармс бе изцяло във властта на американската армия.

Свърза се с дежурния по управление, старши сержант Дилард.

— Не разполагам с номера му — каза тя, — но смятам, че е във военен затвор на около шестстотин километра от Вашингтон.

— Не мога да ви дам подобни сведения. Според официалната процедура трябва да подадете писмено запитване до отдел „Операции и планиране“. После ще я прехвърлят в отдел „Публична информация“. А там вече в зависимост от обстоятелствата ще решат дали да ви отговорят, или не.

— Работата е там, че се налага да разбера незабавно.

— От пресата ли сте?

— Не, обаждам се от Върховния съд.

— Виж ти. И как да разбера дали е вярно?

Сара се замисли.

— Потърсете номера на Върховния съд. После позвънете и питайте за мен. Името ми е Сара Еванс.

— Не е много в реда на нещата… — скептично промърмори Дилард.

— Моля ви, сержант Дилард, случаят е извънредно важен.

За няколко секунди отсреща настана мълчание.

— Добре, изчакайте малко.

След пет безкрайни минути телефонът на Сара иззвъня.

— Знаете ли, сержант Дилард, и друг път съм получавала сведения от вашата служба, без да ме препращат по инстанциите.

— Е, понякога нашите хора са малко небрежни с информацията.

— Просто искам да знам къде е Руфъс Хармс, нищо повече.

— Всъщност нямаше да има проблем, ако ставаше дума за друг затворник.

— Не разбирам. Какво му е толкова особено на Руфъс Хармс?

— Не четете ли вестници?

— Днес не. Защо?

— Може и да не е сензация, но хората трябва да знаят. Ако не заради друго, то поне за да се пазят.

— Какво да знаят?

— Че Руфъс Хармс е избягал.

И Дилард накратко изложи подробностите.

— Къде е бил затворен?

— Във Форт Джаксън.

— Къде се намира това?

Дилард обясни и Сара си записа мястото.

— А сега и аз имам въпрос, мис Еванс. Защо Върховният съд се интересува от Руфъс Хармс?

— Подал е молба до нас.

— Каква молба?

— Съжалявам, сержант Дилард, но само толкова мога да ви кажа. И аз трябва да се съобразявам с правилниците.

— Добре, но чуйте какво ще ви кажа. На ваше място не бих се захващал с молбата. Съдилищата не работят с покойници, нали?

— Понякога може и да работят. Какво е сторил този човек?

— Трябва да проверите във военното му досие.

— Как?

— Нали сте юристка?

— Да, но не ми се случва често да работя с военните.

Сара чу как отсреща Дилард тихичко разговаря с някого.

— След като е затворник, Руфъс Хармс на практика вече не се числи към американската армия. Едновременно с присъдата трябва да е разжалван и уволнен. Досието му вероятно е изпратено във военния архив на Сейнт Луис. Там се пазят оригиналните документи. Не е компютърна база данни или нещо такова. Хармс лежи в затвора вече двайсет и пет години, тъй че документите му вероятно са прехвърлени на микрофилм, макар че архиварите са поизостанали с работата. Ако някой иска да използва данните, ще му трябва съдебно нареждане.

Сара записа всичко.

— Благодаря още веднъж, сержант Дилард. Нямате представа колко ми помогнахте.

Някъде в компютъра имаше карта. Сара я изведе на екрана и с помощта на мишката измери разстоянието от Вашингтон до Форт Джаксън.

— Почти точно шестстотин километра — промърмори тя.

Изтича в библиотеката на третия етаж и взе външна линия чрез един от компютърните терминали. По съображения за безопасност компютрите на съдиите и сътрудниците не бяха свързани с телефонната мрежа, но това не се отнасяше до библиотеката. Сара се свърза с Интернет и подаде команда за търсене на името Руфъс Хармс. Докато изчакваше компютърната магия, тя се загледа в дърворезбата на дъбовата ламперия по стените.

Няколко минути по-късно Сара четеше последните новини за Руфъс Хармс, придружени от кратки биографични сведения за него и брат му. Тя отпечата всички статии на принтера. В един от текстовете се споменаваше името на журналист от родното място на Хармс. Чрез телефонния указател на Интернет Сара откри номера му. Човекът живееше в същото малко градче близо до Мобайл, щата Алабама, където бяха израсли двамата братя.

На третия сигнал отсреща вдигнаха слушалката. Сара се представи и помоли да разговаря с Джордж Баркър, главен редактор на местния вестник.

— Аз съм, но вече казах на вестниците каквото знаех — малко рязко отвърна човекът.

Провлаченият му южняшки акцент навяваше мисли за лаещи кучета, лов на еноти и кани със студен плодов сок.

— Ще ви бъда много благодарна, ако все пак отговорите на няколко въпроса.

— За кого работите?

— За никого. Аз съм журналистка на свободна практика.

— Добре, какво точно ви интересува?

— Четох, че Руфъс Хармс е осъден за убийството на малко момиченце край военната база, където служел. — Тя погледна копията от вестникарските материали. — Форт Плеси.

— За убийство на *бяло* момиченце. Той е негър.

— Да, четох това — прекъсна го Сара. — Знаете ли кой адвокат го е защитавал на процеса?

— Всъщност нямаше никакъв процес. Уредиха предварително споразумение. Доста писах по случая, защото Руфъс е тукашен. Нали разбирате, нещо като „нашата гордост“, само че наопаки.

— Значи знаете името на адвоката?

— Е, ще трябва да се поразровя. Дайте ми номера си и ще ви позвъня.

Сара му продиктува домашния си номер.

— Ако ме няма, просто оставете съобщение на телефонния секретар. Какво друго можете да ми кажете за Руфъс и брат му?

— Ами най-забележителното нещо в Руфъс бе ръстът му. На четиринайсет години вече отиваше към метър и деветдесет. При това не беше кокалест или мършав. Вече имаше мъжко тяло.

— Как се учеше — добре, зле? Имал ли е неприятности с полицията?

— Доколкото си спомням, не беше добър ученик. Така и не завърши гимназия, но пък в ръцете много го биваше. Още от малък ходеше да работи с баща си в тукашната печатница. Брат му също. Спомням си как веднъж моята печатарска машина се развали. Пратиха Руфъс да я поправи. По онова време да е бил най-много на шестнайсет години. Дадох му техническия наръчник на машината, но той не го взе. „Думите само ме объркват, мистър Баркър“ — тъй рече или нещо от

сорта. Влезе и след един час цялата проклета машинария работеше като новичка.

— Впечатляващо.

— А с полицията никога не е имал неприятности. Майка му не би допуснала. Трябва да разберете, че това е малко градче, с не повече от хиляда жители. Аз наближавам осемдесетте и още издавам вестника. Никой не е живял тук по-дълго от мен. Е, семейство Хармс бяха от негърския квартал, но все пак ги познавахме. Нямам навика да общувам с цветнокожи, но ми се струваха свестни хора. Майката работеше в месопреработвателния завод, както почти всички по нашия край. Не беше кой знае какво, обикновена чистачка. Но се грижеше за децата.

— А какво стана с баща им?

— За разлика от мнозина в онзи квартал той беше добър, кротък човек и не пиеше. Работеше много, твърде много. Една сутрин просто не се събуди. Сърдечен удар.

— Добра памет имате.

— Аз му написах некролога.

— А братът?

— Е, Джош е съвсем друга история. На такива като него тук им викаме „калпави негри“. Избухлив, наперен, самонадеян. Вижте какво, нямам расови предразсъдъци и никому не позволявам да употребява пред мен думата „чернилка“, но ако я имаше в речника ми, точно с нея бих описал Джош Хармс. С доста народ се е спречквал здравата.

— Четох, че воювал във Виетнам и се проявил като герой.

— Вярно, така си беше — бързо потвърди Баркър. — По тия места никога не е имало човек с толкова ордени. И да ви кажа, всички се смаяха. Но не мога да отрека, Джош умееше да се бие.

— Нещо друго?

— Ами… Джош успя да завърши гимназия. — Гласът на Баркър се промени. — Но най-много успехи имаше в спорта. Аз, знаете, сам вървя вестника и следя всички новини. Джош Хармс беше най-невероятният атлет, когото съм имал честта да видя. Бял, черен, зелен, който и да му се изправеше насреща в бягането или високия скок, правеше го на пух и прах. Знам, че в спорта цветнокожите си ги бива, но Джош наистина беше изключителен. Просто нямаше спорт, в който да не се е отличил. Знаете ли, че още държи пет-шест щатски рекорда?

— Той помълча и гордо добави: — А ние от Алабама сме дали на страната мнозина велики спортисти.

Сара въздъхна.

— Играл ли е и в колежа?

— Е, получи предложения за стипендия от няколко отбора по футбол и баскетбол. Дори искаха да го вземат в щатския тим, толкова беше добър. Вероятно щеше да стане звезда. Но не му провървя.

— Как така?

— Знаете как. Правителството го викна да защитава страната в битката срещу комунизма.

— С други думи, бил е мобилизиран и изпратен във Виетнам.

— Точно така.

— Върна ли се след войната?

— О, да. Майка му още беше жива, но не за дълго. Разбирате ли, точно по това време стана онази беля с Руфъс. Ако не греша, той сам влезе в армията заради Джош. Може би е искал да стане герой като брат си. А според мен просто си търсеше място в живота. След смъртта на баща му вече нямаше какво да очаква от нашето градче. Естествено, накрая всичко тръгна от зле по-зле. Както и да е, Джош дойде да ме пита дали не мога да помогна с нещо. Нали разбирате, силата на печата и тъй нататък. Но нищо не можех да сторя.

— Изненада ли ви убийството? Нали сам казахте, че Руфъс не е бил буен.

— Доколкото знам, никого не е закачил дотогава. Беше грамаден, но иначе кротка душа. Когато чух за момиченцето, просто не повярвах. Да беше някой друг, как да е, но не и Руфъс. И все пак доказателствата не оставяха място за съмнение.

— Джош остана ли да живее в градчето?

— Е, сега стигаме до един особено неприятен момент от местната история.

— Какъв?

— По-добре да не говорим за това.

Сара бързо размисли. Как се изразяваха журналистите?

— Няма да е за публикация.

— Сигурна ли сте? — подозрително попита Баркър.

— Абсолютно. Няма да го публикувам.

— Искам да знаете, че записвам разговора — строго изрече Баркър. — Ако прочета някъде онова, което ви казвам, ще съдя и вас, и вестника до последен грош. Журналист съм, знам как стават тия работи.

— Мистър Баркър, обещавам, че каквото и да ми кажете, няма да бъде използвано за журналистически материал.

— Добре. Всъщност мина толкова време, че вече няма значение… поне пред закона. Но в тоя наш свят малко предпазливост никога не е излишна. — Баркър се изкашля. — Е, из града бързо плъзна слух какво е сторил Руфъс. Няколко местни момчета пийнаха здравата, събраха се и решиха, че трябва да предприемат нещо. До Руфъс нямаше как да се доберат, той беше под опеката на американската армия. Но можеха да се заемат с другите от семейството.

— И какво направиха?

— Изгориха къщата на мисис Хармс, това направиха.

— Мили боже! Тя вътре ли беше?

— Да, докато Джош я измъкна. И знаете ли какво? Джош подгони онези момчета. Биха се насред улицата. Гледах ги през прозорците на редакцията. Знаете ли, трябва да бяха десет срещу един, но Джош вкара половината в болница, преди останалите да го пребият едва ли не до смърт. Не бях виждал такова нещо и дано повече никога да не видя.

— Било е същински ад. Не се ли намеси полицията?

Баркър се изкашля смутено.

— Ами… хората говорят какво ли не. Разнесе се слух, че две-три от ония момчета, дето подпалиха къщата…

— … са били полицаи — довърши Сара. Баркър не каза нищо. — Надявам се Джош да е осъдил градската управа.

— Всъщност те осъдиха *него*. Имам предвид онези момчета, дето ги вкара в болница. Джош не можеше да докаже нищо за пожара. Нали разбирате, останалото е само моя догадка. А в полицията скърпиха някаква история, че оказал съпротива при арест и тъй нататък. Десет свидетели срещу един, и то цветнокож. Е, накратко казано, той лежа в затвора и онези прибраха цялото им имущество, макар че не беше кой знае какво. Скоро след това мисис Хармс почина. От мъка по синовете си, ако питате мен.

Сара едва се удържаше да не закрещи.

— Мистър Баркър — каза тя, — това е най-отвратителната история, която съм чувала. Не познавам вашия град, но съм сигурна, че не бих желала мой близък да живее там.

— Хората не са чак толкова лоши.

— Да, например обичат ветераните от войната, нали?

— Знам, знам. Неведнъж съм мислил за това. Сражаваш се за страната си, проливаш кръв, а когато се прибереш, ето какво те посреща. И започваш да се чудиш за какъв дявол е била цялата работа.

— Говорите като човек, който е знаел истината. Не се ли опитахте да използвате силата на печата?

Баркър въздъхна дълбоко.

— Това градче е моят дом, мис Еванс, а с властите можеш да се караш само до определена граница, дори и да заслужават повече. Няма да ви разправям, че съм голям приятел на черните, защото не е така. И няма да ви лъжа, че съм подкрепил Джош Хармс, защото, откровено казано, си кротувах.

— Е, вероятно затова са съдилищата — да пречат на типове като тия от вашия град да прецакват хора като Джош Хармс. Моля ви, обадете ми се, като откриете името на адвоката.

Тя остави слушалката. Цялата се тресеше от ярост от онова, което бе чула. Но пък колко ли негри бе познавала като дете в Каролина? Бедняците от края на пътя? Или наемните работници, които баща й довеждаше за прибиране на реколтата? Гледаше от верандата как тънкият плат на ризите им подгизва от пот, а кожата им става още по-черна под жаркото слънце. Понякога ходеше с майка си да им носят лимонада, храна. Те благодаряха смутено, без да повдигат очи, после хапваха и отиваха пак да работят до тъмно. В гимназията се учеха само бели деца въпреки редицата от постановления на Върховния съд за равно право на образование. Тия постановления бяха бойните полета на двайсети век, заменили някогашните битки при Антиетам, Гетисбърг и Чикамога. И понякога се оказваха също тъй безнадеждни. Тук, в самия Върховен съд, имаше само един цветнокож съдия и само един чернокож сътрудник от общо трийсет и шест. Мнозина съдии никога не бяха взимали сътрудник от малцинствата. Какво подсказваше този факт? И то във върховното съдилище на страната!

Докато подтичваше по коридора да търси Фиск, Сара се запита дали изобщо някога ще открият истината. Ако военните първи стигнеха до братята Хармс, истината можеше да загине заедно с тях.

38.

Фиск стоеше в коридора пред кабинета на брат си, докато Чандлър ръководеше екипа за търсене на улики под строгото наблюдение на един съдебен представител. Но след смъртта на двама сътрудници грижата за опазване на служебната тайна бе отстъпила на заден план. Сега най-важното беше да се открие убиецът. След като привършеха с кабинета на Майкъл Фиск, щяха да се прехвърлят в този на Стивън Райт.

Фиск погледна вратата на брат си, после се озърна към кабинета на Райт. В главата му бавно съзряваше идея. Той пристъпи към Чандлър.

— Къде точно е открит трупът на Райт?

Чандлър отвори бележника и започна да прелиства записките си.

— Между другото, намерих колата ти — каза той. — Сега е близо до управлението, на съвсем обикновен паркинг.

— Благодаря за услугата.

— Не ми благодари. С глобата и разноските ще ти струва около двеста долара.

— Двеста долара? Не давам толкова пари за едно скапано паркиране.

— Тъй ли? Е, може да ти направя услуга, нали разбираш, да понатисна тук-там. Но ще трябва да си отработиш. Тъкмо апартаментът ми се нуждае от боядисване. — Чандлър се ухили и спря да прелиства. — Добре, ето го. Райт е живеел на няколко пресечки от спирката на метрото в Истърн Маркет. Трупът му е открит в Гарфийлд Парк. Това е на ъгъла на Еф Стрийт и Втора улица. Не много далеч от съда.

— Как е идвал на работа Райт?

— Според неколцина негови колеги пристигал пеш, с такси или понякога с метрото.

— По път ли му е Гарфийлд Парк?

Чандлър наклони глава настрани и се вгледа в записките.

— Общо взето, не. За да се прибере, би трябвало от Втора улица да завие наляво по И Стрийт. Няма смисъл да продължава към парка.

— Имал ли е куче? Може би се е прибрал, а след това го е извел в парка.

— Да, имал е куче, но не се е прибирал. Поне така смятаме. И ако е искал да изведе кучето, Мариън Парк е много по-близо до апартамента му.

— Странно.

Чандлър присви очи, като че му бе хрумнало нещо.

— Но в Мариън Парк има нещо, което липсва в Гарфийлд.

— Какво?

— Полицейски пост на отсрещния тротоар.

— Убиецът вероятно е знаел това.

— Постът не е кой знае каква тайна. Държим да се знае, така предотвратяваме престъпленията.

— Дали наистина е убит в парка, или само са го изхвърлили там?

— По тревата имаше кръв. Засега не сме открили гилзи. Ако нападението не е случайно, убиецът би използвал заглушител. На револвер трудно се слага заглушител, тъй че по всяка вероятност е стреляно с пистолет. В такъв случай може и да намерим гилзата, стига да не е прибрана.

— Куршумът беше ли в тялото?

Чандлър кимна.

— Дано да открием и оръжието за сравнение.

— След онова, което се случи у Майк, вероятно си оставил някого да пази в апартамента на Райт.

— Я гледай, аз пък да не се сетя!

— Извинявай. Имаш ли представа по кое време снощи е излязъл Райт от съда?

— Все още уточняваме. След края на работното време остава само една отворена врата. Тя е под непрекъснато наблюдение и се заключва в два след полунощ. Може да се излезе и през гаража, но там също има охрана. Райт обаче не е бил с кола, тъй че гаражът отпада.

— В такъв случай някой трябва да го е видял на излизане.

— Моите хора разговарят с пазачите от снощната смяна.

— А има ли охранителни камери?

— За съда ли питаш? — усмихна се Чандлър. — Отговорът е „да“, но не навсякъде и за жалост не в тази част от коридора. За всеки случай проверяваме видеозаписа, може и да излезе нещо. — Той отново прелисти бележника. — Всъщност толкова късно вечер на етажа едва ли се мярка жива душа освен някой сътрудник, останал да поработи.

— Нещо интересно в биографията на Райт?

Чандлър поклати глава.

— Засега никакви зловещи тайни. Трудно ще е да намерим мотив.

— Но портфейлът му е изчезнал.

— Да, мислих по този въпрос. Прекалено удобно се получава.

— Сякаш някой е искал да сметнем, че двете убийства са свързани?

— Знаеш ли, в крайна сметка може наистина да се окаже, че някакъв смахнат има зъб на съда.

— Лично аз вярвам, че убийствата са свързани, но не така, както мислят всички.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако Майк е бил убит с определена цел и някой не иска да я открием, най-добрият начин да ни заблуди е, като убие още един сътрудник и нагласи нещата така, че двете престъпления да изглеждат свързани.

Чандлър се заинтересува.

— И каква ще е *истинската* причина някой да убие брат ти и да прикрива целта си?

Фиск отново се поколеба. Тайната на откраднатата молба започваше сериозно да го смущава.

— Не знам, но може би имам идея защо е убит Райт.

— Нали преди малко каза, че искат да ни пратят за зелен хайвер?

— Да речем, че със смъртта му убиецът е постигнал две цели.

В този момент Сара се приближи към тях, опитвайки се да прикрие вълнението си.

— Джон, може ли да поговорим за малко?

— Мис Еванс — каза Чандлър с широка усмивка, — надявам се пътуването ви до Ричмънд да е било приятно и без произшествия.

— Във всеки случай беше необичайно — бързо отвърна тя. — Джон, наистина трябва да поговорим.

— Може ли да продължим малко по-късно, Буфърд?

— Да, ще чакам да ми изложиш теорията си.

Докато двамата се отдалечаваха, усмивката на Чандлър изчезна. Питаше се дали Сара Еванс не му е отнела „неофициалния“ партньор.

Малко след като Сара напусна кабинета си, съдия Найт намина да я види. Тъкмо се канеше да й остави бележка, когато забеляза становището по делото „Ченс“ с прикрепено към него листче. Седна зад бюрото на Сара и прочете какво е написал Райт. Когато свърши, тя изведнъж осъзна какво е направила. Бе наредила на Райт да работи до късно, дори цяла нощ, ако трябва. Той бе сторил точно това и някой го бе убил. Заради нейното безценно становище. Досега изобщо не й бе хрумвало как са се подредили събитията. Тя въздъхна тъй дълбоко, че едва не се задави. Остави папката и изскочи навън.

След минута изтича покрай смаяните сътрудници и се заключи в кабинета си. Огледа красивото, просторно помещение, в което имаше дори камина. Тук бе седяла, за да обмисля своите стратегии и житейски възгледи. И един младеж бе платил за това с живота си. Тя безсилно рухна в ъгъла, закри лицето си с длани и зарида.

39.

След като влязоха в кабинета й, Сара подробно разказа на Фиск за всичко, което бе открила.

— Когато Баркър ми съобщи името на адвоката, ще поговорим с него и може най-сетне нещата да се раздвижат.

— Не би било зле.

— Смяташ ли, че Майкъл е ходил да посети Хармс в затвора?

— Не знам, но бягството му усложнява всичко.

Изведнъж Сара трепна от една страшна мисъл.

— Нали не вярваш, че Майкъл е замесен в това?

— Брат ми не би нарушил закона в никакъв случай.

— Може да се е замесил неволно.

— Според писаното във вестниците Хармс е избягал от болницата в Роаноук, *след* като откриха трупа на Майк. Но не бих казал, че двете събития съвпадат случайно.

— Имаш ли някакви гениални догадки?

— Мисля, че знам защо са убили Райт.

— Защо? Знаел е нещо за Хармс? И за онова, което е извършил Майкъл?

— Не, убили са го, защото е видял нещо. Нещо нередно.

Сара придърпа стола си по-близо до него.

— Какво искаш да кажеш?

— Кабинетът на Райт… *твоят* бивш кабинет… е точно срещу стаята на Майк. Райт е трябвало да работи цяла нощ.

Сара наведе глава.

— Да. Защото аз му наредих.

— Не, защото така ти е заръчала Найт. Е, открили са трупа му в един парк, през който не е трябвало да минава. Чандлър ми каза, че е убит снощи между полунощ и два сутринта. Какво ще търси в парка, ако е работил до късно?

— Смяташ, че някой го е отвел там, за да го убие.

— Нека се изразим по-точно. Някой го е отвел от Върховния съд до парка.

Сара зяпна.

— Тоест убиецът е бил тук?

Фиск кимна.

— Не знам дали работи тук, но вярвам, че снощи е бил в тази сграда.

— Какво толкова е видял Стивън, че да плати с живота си?

— Мисля, че е видял някой да влиза в кабинета на Майк. Вчера Райт чу как Чандлър обяви на всеослушание, че достъпът е забранен за *всички*. Убиецът може и да не е знаел за Райт. Едва ли разгласявате предварително кога ще работите до късно.

— Често става като снощи — научаваме едва в последния момент.

— Точно така. Значи някой влиза в кабинета да търси нещо…

— Какво например?

— Кой знае? Копия от онази молба. Телефонни съобщения, нещо в компютъра.

— Но това е ужасен риск. Тук има денонощна охрана.

— Ако е знаел, че на другата сутрин полицията ще претърси най-щателно кабинета, оставали са му само броени часове за действие.

— Звучи логично.

— Значи Райт чува нещо или пък е приключил със становището, излиза в коридора и се сблъсква с някого.

— Ако приемем теорията ти, смяташ ли, че Стивън е познавал убиеца?

Фиск въздъхна и се облегна назад.

— Смятам, че това е единствената възможност. Иначе той незабавно би вдигнал тревога. Освен това видях как Деласандро заключи кабинета на Майк. Нямаше следи от взлом. Човекът е имал ключ.

— Но все някой би го забелязал, нали?

— Не е задължително. Ако убиецът е познавал сградата, тогава е знаел и как да не го видят заедно с Райт, преди да излязат.

— Значи е бил някой, в когото Стивън не би се усъмнил.

Фиск я погледна.

— Например някой от съдиите?

Сара трепна от ужас.

— Много неща бих приела, но не и това. — Внезапно й хрумна нещо. — Дали не е бил Маккена? Стивън би му се доверил, нали е от ФБР.

— Каква връзка може да има Маккена с тази история?

— Не знам. Просто за него се сетих най-напред.

— Защото не е от съда и защото ме удари, нали?

Сара въздъхна.

— Вероятно. — После си спомни нещо и разрови документите върху бюрото. — Мога да ти кажа по кое време е излязъл Стивън.

Сара взе становището, което й бе оставил Райт. Над заглавието имаше дата и час. Тя извъртя листа към Фиск.

— Компютърът автоматично слага дата и час на всеки документ, защото много често преработваме документите. Така знаем кой от тях е последният вариант.

Фиск погледна текста.

— Отпечатано е в един и петнайсет след полунощ.

— Точно така. Значи Стивън привършва становището, отпечатва го, слага го на бюрото ми и след това вероятно си тръгва.

— И вижда каквото не трябва.

Сара изведнъж се замисли.

— Чакай малко. Нещо не се връзва. Когато някой сътрудник остане да работи до късно, обикновено охраната го откарва с кола, ако живее наблизо. Много са любезни.

— А в един и петнайсет метрото не работи, нали?

— Да. Пък и Стивън живее на пет минути с кола оттук. И друг път са го откарвали.

— Значи има голяма вероятност някой от съда да е отвел Райт с колата си.

— Най-вероятно да, щом е било в един и петнайсет след полунощ.

— Чакай, ами такси? Може по това време да не е имало свободни пазачи.

Сара се поколеба.

— Да, и това е възможно.

— Ако някой полицай от охраната е отвел Райт, лесно можем да го установим. Ще кажа на Чандлър.

— И докъде стигнахме?

Фиск сви рамене.

— Трябва да видим военното досие на Хармс. Имам един стар приятел във военната прокуратура. Ще позвъня да го питам дали не може някак да ускори процеса. Докато не разберем кой е замесен в тази история, искам да пазим всичко в тайна, доколкото е възможно.

Сара потръпна и обгърна раменете си с длани.

— Знаеш ли какво? Започвам да се плаша от мисълта каква ли е истината.

40.

Сара се зае с работа, а Фиск позвъни на своя приятел от военната прокуратура Фил Дженсън. Между другото го помоли да издири списък на военнослужащите от Форт Плеси по времето, когато Руфъс Хармс е бил там.

Когато се върна при Чандлър, Фиск му изложи теорията си за убийството на Райт. Детективът бе впечатлен.

— Ще проверим и таксиметровите компании. Можем само да се надяваме, че някой е чул или видял нещо. — Той се втренчи в младежа. — Е, откри ли снощи нещо интересно за мис Еванс?

— Мисля, че тя е добро момиче. Малко прибързано, но добро. И умно.

— Нещо друго? При първоначалната среща Рамзи каза, че била близка с брат ти. Дали няма причина да желае смъртта му?

— Питай нея.

— Теб питам, Джон. Мислех, че сме партньори. — Чандлър пристъпи по-близо до Фиск. — В това разследване се натъквам на толкова неизвестни, че не бих искал нещо да ми изскочи и откъм гърба. Ти си бил полицай; знаеш какво е да пазиш колегата.

— Никога не съм зарязвал партньора в беда — гневно отвърна Фиск.

— Радвам се да го чуя. Разкажи ми за снощи.

Фиск се озърна настрани, мислейки какво да прави. Не беше твърде разумно да укрива сведения. Тогава как да бъде откровен с Чандлър, без при това да съсипе живота на Сара и репутацията на брат си?

— Тук някъде намира ли се кафе?

— В кафенето. Аз черпя.

Няколко минути по-късно двамата седяха в кафенето на партера. Беше започнало следобедното заседание и наоколо почти нямаше клиенти.

Фиск отпи глътка кафе под втренчения поглед на Чандлър.

— Джон, не може да е чак толкова страшно. Освен ако речеш, че ти си онзи, дето гърми по хората.

— Буфърд, ако ти кажа нещо, съществуват строги правила как да постъпиш с информацията и с кого да я споделиш.

— Вярно. Значи заради тези правила не искаш да проговориш?

— А ти как мислиш?

— Мисля да поговорим съвсем условно, бива ли? Виж сега, моята работа е да събирам факти и чрез тях в крайна сметка да арестувам някого за престъпление. Ако не боравим с факти, а само с предположения — например твоята теория за убийството на Райт, — мога да работя по версията, но не съм длъжен да докладвам на когото и да било, докато фактите не я потвърдят.

— Значи можем да разговаряме теоретично и всичко ще си остане между нас?

Чандлър поклати глава.

— Не мога да обещая, че ще си *остане* между нас. Не и ако теорията стане факт.

Фиск наведе очи към чашката. Усещайки, че го изпуска, Чандлър потропа с лъжичката.

— Джон, в момента най-важното е да открием кой уби брат ти и Райт. Мислех, че искаш това.

— Вярно. Искам го.

Наистина ли, внезапно се запита Чандлър.

— Добре тогава, какво те тормози?

— Това, че опитвайки се да помогнеш на някого, можеш да му причиниш зло.

— Само за брат ти ли става дума? Или и за още някого?

Фиск усети, че вече е казал твърде много. Реши да премине в настъпление.

— Добре, Буфърд, дай засега да обсъдим теориите. Нека предположим, че някой е взел от деловодството молба, преди да бъде заведена в регистрите на Върховния съд.

— Как и защо?

— Колкото до *как*, няма проблеми. Въпросът е *защо*.

— Добре, продължавай.

— Да допуснем сега, че някой друг служител е видял молбата, разбрал е, че я няма в регистъра, но не е казал никому.

— Вероятно и тук става доста объркано около въпроса *защо?*

— Може би не. Нека допуснем още, че въпросният човек е имал причини да вземе молбата. И че е отишъл някъде да посети нейния подател.

— Онези хиляда и триста километра с колата на брат ти?

Фиск погледна втренчено детектива.

— Това вече е факт, Буфърд. Сега не говорим за факти.

Чандлър отпи глътка кафе.

— Продължавай.

— Да предположим, че авторът на молбата е затворник.

— Това факт ли е, или само предположение?

— Не ми се иска да отговоря.

— А на мен пък ми се иска да питам. Къде е този затворник?

— Не знам.

— Как тъй не знаеш? Щом е затворник, трябва да лежи нейде на топло, нали?

— Не е задължително.

— Какво, по дяволите… — Изведнъж Чандлър затвори уста и се изблещи. — Да не би да намекваш, че е избягал от затвора? — Фиск мълчеше. — Моля те, само не казвай, че брат ти се е прехласнал по тая молба, отишъл е да го измъкне, а после онзи му е видял сметката. — Чандлър тревожно повиши глас. — Не го казвай, по дяволите.

— Не казвам такова нещо. Било е съвсем другояче.

— Добре. Тази молба… знаеш ли какво пише в нея?

Фиск разбираше, че вече са извън територията на догадките. Поклати глава.

— Изобщо не съм я виждал.

— Тогава откъде знаеш, че съществува?

— Буфърд, на този въпрос няма да отговоря.

— Джон, мога да те принудя.

— Прави каквото искаш.

— Знаеш, че поемаш голям риск.

— Знам. — Фиск допи кафето и се изправи. — Ще хвана такси и отивам да си прибера колата.

— Мога да те откарам. Работя и по други случаи, макар че в момента светът се интересува само от този.

— Мисля, че и за двама ни ще е по-добре да не пътуваме заедно.

Чандлър прехапа устни.

— Както решиш. Колата ти е на паркинга зад управлението. Ключовете са на предната седалка.

— Благодаря.

Докато Фиск излизаше от кафенето, Чандлър се загледа след него.

— Дано момичето да си струва, Джон — тихо изрече детективът.

Чандлър също бе задвижил някои проучвания и когато се върна в управлението, завари върху бюрото си снопче листове. Една от стандартните линии при разследването бе да получат списък на всички разговори от домашния и служебния телефон на Майкъл Фиск през последния месец. Именно това представляваше купчината хартия. Тук бе обаждането до брат му. Имаше и няколко разговора с Фиск старши. Десетина пъти се срещаше домашният номер на Сара Еванс. Интересно, помисли Чандлър. Да не би и двамата братя да харесваха една и съща жена? Когато наближи края на списъка, Чандлър усети как сърцето му заподскача. А след толкова години полицейска служба това не се случваше често. Майкъл Фиск бе провел няколко разговора с Форт Джаксън в Югозападна Вирджиния, за последен път само три дни, преди трупът му да бъде открит. Чандлър знаеше, че във Форт Джаксън има военен затвор. И това не бе всичко. Той разрови купищата документи върху бюрото си, докато откри онова, което търсеше. Телексът бе разпратен из цялата страна — молба за помощ при залавяне на опасен престъпник. Досега Чандлър изобщо не му бе обърнал внимание.

Сега той се вгледа напрегнато в снимката на Руфъс Хармс. Вдигна слушалката и бързо набра номер. Трябваше му едно сведение и след минута вече го имаше. Форт Джаксън се намираше приблизително на шестстотин километра от Вашингтон. Дали Хармс бе авторът на молбата, за която спомена Джон Фиск? И ако да, то защо според неговата „теория“ брат му я бе изнесъл от деловодството?

Чандлър отново се вгледа в списъка с телефонни обаждания. Очите му небрежно прескочиха един номер може би защото беше на адвокатска кантора, а много от разговорите бяха по юридически въпроси. Но дори и да се бе спрял върху номера, името Сам Райдър

нямаше да му подскаже нищо. Чандлър остави списъка и се замисли дали не е най-добре да доведе Фиск и Сара Еванс, за да изкопчи истината от тях. Но в този момент инстинктът от трийсет години полицейска служба изведнъж се намеси с едно ясно послание: не вярвай никому.

— Хайде, Джон — умолително изрече Сара.

Наближаваше краят на работния ден, а двамата още бяха в нейния кабинет.

— Сара, та аз дори не познавам съдия Уилкинсън.

— Не разбираш ли? Ако *наистина* е замесен вътрешен човек, имаме идеална възможност да съберем информация, защото ще присъства практически целият Върховен съд.

Фиск отвори уста да възрази отново, но премълча. Разтърка брадата си.

— По кое време започва?

— В седем и половина. Между другото, чу ли се с онзи приятел от военната прокуратура?

— Да. Всъщност имаме работа с две отделни досиета. Едното е кадрова справка, съдържаща не само сведения за военната служба на Хармс, но и характеристики, лична информация, договор за постъпване в армията, данни от счетоводството и медицински картон. Второто досие с преписката от военния съд вероятно е във Форт Джаксън. Документите, подадени от адвоката му, би трябвало да се съхраняват във военната прокуратура. Ако изобщо ги пазят след толкова години. Дженсън проверява в момента. Ще изпрати каквото може.

Сара се зае да разчиства бюрото си.

— Какво можеш да ми кажеш за съпрузите Найт? — попита Фиск. — Миналото им и тъй нататък.

— Защо?

— Нали отиваме на празненство, организирано от тях. Тя е видна фигура от Върховния съд, а и сенаторът не е за пренебрегване. Не смяташ ли, че си струва да ги включим в разследването?

— Ти вероятно знаеш за Джордан Найт повече от мен. С него сте земляци.

Фиск сви рамене.

— Вярно. Преди да влезе в политиката, Джордан Найт беше един от най-големите бизнесмени в Ричмънд. Доста пари натрупа.

— Сигурно и доста врагове?

— Не, не мисля така. Той направи много за Вирджиния. Освен това е кротък, любезен човек.

— Значи двамата с Елизабет Найт са странна двойка.

— Тя навярно е засегнала доста народ по пътя си към върховете.

— И още как. Това е част от играта. Още като прокурор беше свирепа, а като съдия двойно повече. Всички знаеха, че й готвят място във Върховния съд. Почти във всички важни дела нейният глас е решаващ и това подлудява Рамзи. Сигурно затова се държи така с нея. Обикновено й прави мили очи, но от време на време не устоява на изкушението да подхвърли някоя злостна приказка.

Фиск си спомни сблъсъка между двамата на съвещанието. Значи това беше.

— Добре ли познаваш останалите съдии? Би трябвало, щом вярваш, че не могат да извършат убийство.

— Както във всички големи организации, тук се познаваме само повърхностно.

— Разкажи нещо за миналото на Рамзи.

— Какво, нима не си чел нищо за председателя на Върховния съд?

— Искам да чуя от теб.

— От десет години е председател. Преди това беше заместник.

— Нещо по-особено в биографията му?

— Бил е военен. В армията, или може би във флота. — Сара зърна погледа на Фиск. — Не си го и помисляй, Джон. Рамзи не е хукнал да трепе хора. Можеш да прочетеш всичко за него в официалната му биография.

Фиск изглеждаше озадачен.

— Мислех, че от разговори с другите сътрудници знаеш всичко за съдиите.

— Сътрудниците на всеки съдия странят от останалите, макар че всеки четвъртък следобед имаме обща сбирка. От време на време се случва да поканим някой съдия на вечеря. Нали разбираш, за взаимно

опознаване. Но иначе всеки кабинет е сам за себе си, ако не броим — тя помълча — …така наречената сътрудническа осведомителна мрежа.

— Майк веднъж ми спомена нещо подобно, след като беше постъпил в съда.

Сара се усмихна.

— Няма как да не е споменал. Служителите са вестоносци на своите съдии. През цялото време пускаме пробни балони, проверяваме кой на каква позиция е застанал. Например Майк често ме питаше какво трябва да е становището на мнозинството, за да се присъедини Найт към Мърфи.

— Щом има мнозинство, за какво им е още един глас?

— Ти май изобщо не си наясно как работим.

— Какво искаш от един провинциален адвокат?

— Добре, мистър провинциален адвокат, нека ти кажа, че сигурно щях да съм богата, ако ми даваха по десет долара за всяко мнозинство, което се е разпаднало, защото не е имало стабилна подкрепа. Важното е да изработиш становище, което ще ти осигури пет гласа. А междувременно противникът не стои със скръстени ръце. Случва се да циркулират по няколко противоположни становища. Това е голямо изкуство — да използваш обратно становище или дори само да заплашваш другите с него.

Фиск я изгледа любопитно.

— Мислех, че протестиращите обикновено губят. Как биха могли да окажат натиск?

— Да речем, че някой съдия не харесва позицията на мнозинството. Тогава пуска по кабинетите свое становище, което сипе огън и жупел върху противника, а ако излезе навън, може да съсипе репутацията на целия съд. Или което е още по-лесно, само намеква, че смята да напише подобно становище, ако мнозинството не промени позицията си. Всички го правят — Рамзи, Найт, Мърфи. Това е любимата им игра.

Фиск поклати глава.

— Прилича ми на безкрайна предизборна борба за гласове. Юридически вариант на политическите пазарлъци. Дай ми еди какво си и ще гласувам за теб.

— Много е важно да знаеш кога да атакуваш. Да речем, че някой съдия не харесва решение по дело отпреди пет години. Естествено,

Върховният съд няма да отмени с лека ръка собственото си становище, затова трябва да мислиш стратегически. Съдията може да използва сегашно дело, за да изгради основа, върху която ще обори прецедент от далечното минало. Това се отнася и до подбора на самите дела. Съдиите винаги дебнат за подходящ случай, чрез който могат да променят едно или друго старо решение. Съвсем като в шахматна игра.

— Само дано не загубят нещо в тази игра.

— Какво?

— Правосъдието. Може би точно това иска Руфъс Хармс. И затова е подал молбата. Мислиш ли, че тук ще получи правосъдие?

Сара наведе глава.

— Не знам. На толкова високо ниво отделната личност вече няма значение. Важни са прецедентите, създадени чрез съдебните решения. Всичко зависи от това какво иска Хармс. И как ще се отрази то върху останалите.

— Звучи доста гадничко. — Фиск поклати глава и я погледна втренчено. — Адски интересно място бил този ваш Върховен съд.

— И тъй, идваш ли на вечерята?

— За нищо на света не бих я пропуснал.

41.

Джош Хармс предполагаше, че сега полицията държи под око черните пътища, затова прибягна към необичайната тактика да излезе на магистралата. Свечеряваше се и прозорците бяха затворени, тъй че нямаше страшно; от полицейска кола трудно биха различили кой седи вътре. Но въпреки всичко знаеше, че отиват към катастрофа.

Помисли си колко е странно, че след целия ад, през който е минал, брат му все още иска да постъпи правилно, дори и с риск да умре или да загуби свободата, която изобщо не е трябвало да му бъде отнемана. Искаше му се едновременно да ругае и да благославя Руфъс. Джош имаше простичък мироглед: от едната страна той, от другата — всички останали. Не си търсеше белята, но и не си поплюваше, ако някой се опиташе да го прецака. Знаеше, че още е жив само по чудо.

И все пак нямаше как да не се възхищава на човек като Руфъс, готов да застане срещу хора, които не желаят светът да се измени и на йота, защото са стигнали до върха. Може пък истината да те освободи, Руфъс, помисли си той. Изведнъж с крайчеца на окото си зърна в огледалото нещо, което го накара да плъзне ръка към пистолета.

— Руфъс — подвикна той през прозореца към караваната, — имаме проблем.

Руфъс подаде глава.

— Какво става?

— Прикрий се! Долу! — предупреди го Джош и отново хвърли поглед към полицейската кола в огледалото. — Вече на два пъти ни задминава и пак изчаква.

— Да не си превишил скоростта?

— Карам с пет километра по-бавно.

— Може би стоповете или нещо такова?

— Не съм чак толкова тъп. Колата е в пълна изправност.

— Тогава какво?

— Слушай, Руфъс, светът не се е променил кой знае колко, докато беше в затвора. Негър кара хубава кола по магистралата посред

нощ. Ченгетата веднага решават, че или съм я откраднал, или превозвам наркотици. Мама му стара, понякога дори да отскочиш до магазина е цяло приключение. — Той пак се озърна към огледалото. — Май се кани да пусне сирената.

— Какво ще правим? Няма къде да се скрия.

Без да откъсва очи от огледалото, Джош пъхна пистолета под седалката.

— Да, всеки момент ще надуе сирената и с нас е свършено. Лягай на пода и се завий с брезента, Руфъс. Веднага.

Джош нахлупи бейзболното каскетче до ушите си, тъй че се виждаше само побелялата коса по слепоочията. Изпъна брадичка и подви долната си устна като беззъб старец. Пресегна се, извади от жабката кутия тютюн за дъвчене и отхапа солидно парче. Отпусна всички мускули на здравото си тяло, после отвори страничния прозорец и като размаха бавно ръка, даде знак на преследвачите. Отби камионетката настрани и спря. След миг полицейската кола закова зад него, хвърляйки зловещи синкави отблясъци в околния мрак.

Джош изчака в кабината. Знаеше, че така трябва — не бързаш, оставяш униформените сами да дойдат при теб. Присви очи, когато в огледалото блесна лъчът на полицейски прожектор. И това знаеше — тактика на ченгетата, за да те объркат. Чу хрущенето на чакъл под тежките им обувки. Представи си ги как приближават с ръце върху пистолетите, приковали очи във вратата.

Три пъти му се бе случвало полицаите да го спрат и да чуе как дрънчи стопът под удара на палка. След това му съставяха акт за шофиране с неизправен автомобил. Вършеха го просто така, от злоба. Да видят дали няма да стори нещо, та да го вкарат зад решетките. Но нито веднъж не успяха.

Да, сър, не, сър, точно така, сър, само това повтаряше, а му се искаше да ги пребие до смърт.

Какво пък, поне не бяха опитвали да му подхвърлят в колата наркотици. Познаваше няколко души, прибрани в затвора точно по тоя начин.

— Трябва да се бориш — вечно повтаряше бившата му съпруга Луиз.

— Срещу какво да се боря? — неизменно отвръщаше той. — Все едно да се боря с Господ.

Когато стъпките спряха, Джош надникна през прозореца. Полицаят го гледаше напрегнато. Джош забеляза, че е латиноамериканец.

— Какво има, сър? — попита полицаят.

Издувайки буза с тютюна на всяка сричка, Джош изрече:

— Накъм Лузана съм тръгнал. — Той посочи напред. — Там е, нали тъй?

Озадаченият полицай скръсти ръце.

— Я повторете, накъде отивате?

— В Лузана. Бат Руж.

— Батън Руж, Луизиана? — Полицаят се разсмя. — Няма скоро да стигнете там.

Джош се почеса по врата и хвърли поглед наоколо.

— Имам там дечурлига, отдавна не са виждали татко си.

Лицето на полицая стана сериозно.

— Ясно.

— Един човек рече, че по този път съм право там.

— Е, човекът малко е сбъркал.

— А вий знаете ли как да стигна?

— Да, може да карате след мен, но няма да е чак до Батън Руж.

Джош продължи да гледа тъпо.

— Добри са си ми дечурлигата. Искат да видят татко. Помогнете ми, а?

— Добре, чуйте какво ще направим. Наблизо има едно отклонение, по което трябва да завиете. Следвайте ме дотам, а по-нататък ще трябва сам да се справите. Спрете и питайте някого. Какво ще речете?

Джош вдигна ръка към козирката на каскетчето.

— Бива.

Полицаят се канеше да тръгне обратно, когато хвърли поглед към карабаната. Светна с фенерчето през страничния прозорец и видя натрупаните кашони.

— Сър, може ли да надникна в ремаркето?

Джош дори и не трепна, макар че ръката му плъзна към ръба на седалката, където бе скрил пистолета.

— Може, как да не може.

Полицаят мина отзад и отвори вратата. Посрещна го стена от кашони. Зад тях Руфъс се свиваше в тъмното под брезента.

— Какво има тук, сър? — подвикна полицаят.

— Храна — отвърна Джош, като се подаде през прозореца.

Полицаят отвори един кашон и извади кутия консервирана супа, измъкна от друг пакет бисквити, прибра го на място и затвори вратата. Върна се към кабината.

— Много храна. Пътуването не е чак толкова дълго.

— Ами то… питам аз дечурлигата какво искат. Те викат: храна.

Полицаят примига.

— А… Добър човек сте вие. Много добър.

— Вий деца имате ли си?

— Две.

— Хубаво.

— Приятно пътуване — каза полицаят.

Върна се към колата и потегли. Джош поизчака и подкара след него. Руфъс подаде глава от караваната.

— Здравата се изпотих под тоя брезент.

Джош се усмихна.

— Хладнокръвие, това е най-важното. Вземеш ли да се правиш на тарикат, теглят ти един бой. Станеш ли много любезен, решават, че ги будалкаш и те прибират. Но ако си стар и глупав, пет пари не дават за теб.

— Разминахме се на косъм, Джош.

— Късмет извадихме с тоя мексиканец. Страшно си падат по семейството и децата. Раздрънкаш ли се на тая тема и с пръст няма да те пипнат. Ако беше бял, можеше да загазим и с двата крака. С някой от нашите сигурно щеше да е по-лесно, ама и там не се знае. Като навлекат униформата, понякога стават по-лоши и от белите.

Руфъс недоволно се вгледа в брат си.

— А пък най-калпав народ са азиатците — продължаваше Джош. — И да мълчиш, и да приказваш — все тая. Гледат те, слушат и после правят каквото са си наумили. Тях е най-добре да ги гръмнеш, преди да ти съдерат задника. Да, страхотен късмет извадихме с тоя полицай Педро.

Той изплю сдъвкания тютюн през прозореца.

— Значи всички си оценил и претеглил? — гневно подхвърли Руфъс.

Джош го изгледа предизвикателно.

— Да имаш нещо против?

— Може би.

— Е, ти си живей живота както щеш, а моя остави на мен. Да видим кой ще стигне по-надалеч. Знам, че много си патил вътре, но и навън не беше градинско увеселение. Ако знаеш колко съм изтърпял, хем без присъда, по дяволите.

— Господ е създал всички ни, Джош. Всички сме негови чеда. Никой не бива да ни дели. В затвора съм виждал да пребиват и бели, и черни. Злото идва под всякакъв облик и цвят. Тъй пише в Библията. Съдя за хората само по делата им. Няма друг начин.

Джош изсумтя презрително.

— Я се чуй само. След всичко, дето ти сториха Тремейн и останалите. Какво, не ги ли мразиш, не ти ли се ще да ги избиеш?

— Не. Ако го исках, то щеше да значи, че Вик е изтръгнал обичта от сърцето ми. Че ми е отнел Господа. Успее ли да го стори, вече съм в негова власт. Но на тоя свят няма сила, дето да ми отнеме Бога. Нито Вик, нито който и да било. Не съм глупак, Джош. Знам, че в живота няма почтеност. Знам, че черните вечно са най-отдолу. Но ако почна да мразя хората, само ще подкрепя злото.

— Мамка му. Та на теб сам Господ би ти подписал разрешително да мразиш всеки бял на света.

— Грешиш. Намразя ли ги, все едно мразя себе си. Когато влязох в затвора, най-напред тръгнах по тоя път. Мразех всички. Бях се отдал на дявола, но Господ ме върна към правия път. Повече няма да стъпя накриво.

— Е, това си е твой проблем. Колкото по-бързо се справиш, толкова по-добре.

— Голям пропуск от твоя страна, Франк. Значи очистихте Райдър и жена му, а не се сетихте да претърсите кантората?

Рейфийлд стисна здраво слушалката.

— А според теб кога точно трябваше да го извършим? Ако го бяхме направили предварително, той сигурно щеше да заподозре нещо

и да избяга. А ако сега ни спипат в кантората, ще почнат да задават цял куп неприятни въпроси.

— Но нали току-що ми каза, че случаят е обявен за убийство и самоубийство. Ченгетата ще прекратят разследването.

— Вероятно да.

— Значи можеш да се вмъкнеш в кантората му. Тази вечер например.

— Ако всичко е чисто, ще го направим.

— Открихте ли писмото от армията до Хармс?

— Засега не… — Рейфийлд не довърши, защото Тремейн нахълта в кабинета му, размахвайки лист хартия. — Чакай малко.

Тремейн остави листа пред Рейфийлд, който зачете и пребледня. Вдигна очи към навъсения Тремейн.

— Къде го намери?

— Онзи мръсник беше издълбал единия крак на леглото. Много е хитър — неохотно призна Тремейн.

С кратки, отсечени изречения Рейфийлд изложи по телефона съдържанието на писмото.

— Това твоя работа ли е, Франк? — попита човекът отсреща.

— Виж какво, ако онзи беше умрял в карцера, както очаквахме, щеше да има аутопсия, нали така? Е, нямаше друг начин да замажем нещата. Всички бяхме съгласни.

— Но боже мой, Хармс не умря. Защо след това не изчисти следите?

— Изчистих ги! Иначе мислиш ли, че щях да изляза сух от водата? Райдър не е глупак, щеше да изкове желязна защита.

— Добре де, щом си го сторил още тогава, откъде-накъде армията ще праща това писмо след толкова много години.

— Знам ли? Някой тъп чиновник сигурно се е натъкнал на документ или пък чак сега са вкарали данните в компютъра. Влезе ли нещо в армейските архиви, не се знае дали някой ден няма пак да изплува, както и да го криеш. Няма по-гадна бюрокрация на тоя свят. Човек не може да гарантира всичко.

— Но ти трябваше да държиш всичко под око.

— Не ми казвай какво е трябвало да върша и какво не. Опитах, но не мога само с това да се занимавам всеки скапан ден от четвърт век насам.

Човекът отсреща въздъхна.

— Значи сега сме наясно какво е събудило спомените на Хармс.

— Всяка стратегия си има и рискове.

— Е, при Райдър може да има копие от писмото.

— Не виждам как Руфъс Хармс би се добрал до копирна машина, а и писмото не е било включено в молбата до Върховния съд, това поне знаем твърдо.

— Но не сме сто процента уверени. Затова довечера трябва на всяка цена да претърсите кантората на Райдър.

Рейфийлд вдигна очи към Тремейн и изрече в слушалката:

— Добре, ще го направим довечера. Бързо и ефикасно.

42.

Сенатор Найт посрещна сърдечно Фиск и Сара във фоайето. Зад него залата бе изпълнена с деловия и политическия елит на столицата.

— Радвам се, че успя да дойдеш, Джон — каза Джордан Найт, докато се ръкуваха. — Сара, прекрасна си както винаги.

Двамата се прегърнаха и си размениха целувки по бузата.

Фиск погледна Сара. Тя бе сменила строгото костюмче с лека лятна рокля в пастелни цветове, които чудесно подчертаваха слънчевия загар. Разпуснатата коса слизаше на свободни вълни покрай лицето й.

Тя забеляза погледа на Фиск и той смутено побърза да извърне очи, преди да вземе чаша от един минаващ сервитьор. Сара и Джордан Найт последваха примера му.

Джордан се озърна, сякаш също изпитваше леко смущение.

— Знам, че избрахме ужасно време — каза той, гледайки Сара право в очите. — И Бет е на същото мнение, макар че не си признава.

Няма и да признае, помисли си Фиск.

Джордан посочи с чашата си един старец в инвалидна количка и тихо изрече:

— За жалост Кенет Уилкинсън вече е с единия крак в гроба. Всъщност кой знае, той е яка душа и, току-виж, погребал всички ни. Мой приятел и наставник. Ако в мен има нещо добро, дължа го на него.

— Чрез него ли се запознахте с жена си? — попита Сара.

— Да, още една причина да съм му задължен.

Фиск гледаше как Елизабет Найт методично обикаля сред гостите, любезна и самоуверена като опитен политик. Озърна се из залата, но никъде не видя Рамзи и Мърфи. Зачуди се дали не бойкотират празненството. Забеляза, че останалите съдии изглеждат притеснени и нервни. Сигурно се страхуваха, че някой безумец възнамерява да прибави и техните глави към трофеите си.

В дъното на залата забеляза и Ричард Пъркинс. Навсякъде имаше въоръжени пазачи и Фиск знаеше, че най-разискваната тема на вечерта ще е убийството на двамата сътрудници. Той присви очи, когато видя Уорън Маккена да си проправя път през тълпата като акула, дебнеща плячка.

— Двамата сте страхотен екип — каза Сара.

Джордан Найт поднесе чашата си към нейната.

— И аз тъй смятам.

— Мислила ли е някога съпругата ви да се кандидатира за политически пост? — попита Фиск.

— Джон, та тя е във Върховния съд — възкликна Сара. — Това е пожизнено назначение.

Фиск не изпусна сенатора от очи.

— И друг път се е случвало да напускат съда заради по-висок пост, нали?

Джордан го изгледа проницателно.

— Да, случвало се е, Джон. Откровено казано, понякога обсъждаме този въпрос. Няма вечно да бъда сенатор. Имам ранчо от трийсет хиляди декара в Ню Мексико. С удоволствие бих отишъл да го управлявам до края на дните си.

— А съпругата ви може да стане на свой ред сенатор от Вирджиния.

— Никога не си въобразявам, че знам какво може да стори Бет. Така бракът ни става още по-вълнуващ и интересен.

Джордан се усмихна на собствените си думи и Фиск усети, че устните му също се разтеглят в неволна усмивка.

Сара тъкмо надигаше чашата, когато й хрумна нещо.

— Сенаторе, мога ли да използвам телефона?

— Иди в кабинета ми, Сара. Там е по-спокойно.

Сара се озърна към Фиск, но не каза нищо. Когато тя се отдалечи, Джордан подхвърли:

— Изключителна млада жена.

— Напълно споделям мнението ви — каза Фиск.

— Тъй като работи при Бет, постепенно я опознах доста добре. Чувствам се едва ли не като неин баща. Чака я блестящо бъдеще.

— Е, намерила е чудесен пример в лицето на съпругата ви — каза Фиск и едва не се задави с питието.

— Най-добрият. Бет нищо не върши наполовина.

Фиск се замисли над тия думи.

— Знам, че съдия Найт е неуморна, но може би трябва да поразреди работния график, докато приключи разследването. Защо сама да предлага възможности на убиеца?

Джордан го погледна над ръба на чашата.

— Вярно ли смяташ, че може да има опасност за съдиите?

Всъщност Фиск не вярваше да е така, но и нямаше намерение да го признае пред Джордан. Дори двамата със Сара да бъркаха в изводите си, нямаше да е лошо целият Върховен съд да бъде нащрек.

— Нека просто си кажем, сенаторе, че ако нещо сполети съпругата ви, никой няма да се интересува какво съм смятал.

Лицето на Джордан бавно пребледня.

— Да, разбирам те.

Фиск забеляза, че наоколо се събират желаещи да поговорят със сенатора.

— Няма повече да ви губя времето. Продължавайте с добрите дела.

— Благодаря, Джон. Ще продължавам.

Сенатор Найт се зае да разговаря с другите гости. Фиск си помисли, че едва ли е необходимо сенаторът да обикаля залата. Жена му сигурно вече бе минала покрай всички по-важни фигури.

След като влезе в кабинета на Джордан Найт, Сара набра номера на телефонния си секретар. Беше забравила да го провери по-рано и сега отчаяно се надяваше да чуе съобщение от Джордж Баркър, вестникаря от родното градче на Руфъс Хармс. Надеждите й бяха възнаградени — отсреща долетя плътен старчески глас. Стори й се малко по-сдържан, отколкото предния път.

Тя грабна листче от бележника върху бюрото и записа името: Самюел Райдър. Джордж Баркър съобщаваше само това; очевидно след двайсет и пет години не разполагаше с повече информация. Трябваше незабавно сама да открие адреса и телефона на Райдър. Тя се озърна и изведнъж разбра как. Върху библиотечните лавици край стената бе забелязала пълен комплект „Мартиндейл-Хъбълс“ — официален юридически справочник, съдържащ имената, адресите и

телефонните номера на всички адвокати и съдии в Съединените щати. Тъй като информацията беше подредена по щати и области, Сара реши най-напред да провери местните юристи. Прегледа списъка за Вирджиния и не след дълго срещна името Самюел Райдър. На посочената страница откри кратка биографична справка. В началото на седемдесетте години човекът бе работил като военен защитник. Трябваше да е той.

Сара опита да позвъни на служебния телефон, но никой не отговори. Когато потърси домашния му номер от централата, оказа се, че не е включен в указателя. Силно разочарована, тя остави слушалката. Непременно трябваше да говори с Райдър. Замисли се. Времето бе изключително важно, значи имаше само един начин. На масата имаше телефонен указател и тя потърси в него необходимия номер. След няколко минути всичко бе уредено. След около два часа трябваше да потеглят. Ако имаха късмет, щяха да се върнат утре сутрин.

Когато отвори вратата на кабинета, Сара едва не се сблъска с Елизабет Найт.

— Джордан ми каза, че сигурно си тук.

— Трябваше да се обадя по телефона.

— Разбирам.

— Май трябва да се връщам на празненството.

— Сара, искам да поговорим насаме.

Елизабет Найт й кимна да влезе пак в кабинета и грижливо затвори вратата. Беше с простичка бяла рокля, съвсем малко грим и изящно сапфирено колие. От бялата дреха кожата й изглеждаше още по-бледа. Но черните кичури на разпуснатата коса изглеждаха великолепно на светлия фон. Сара си помисли, че когато желае, Елизабет Найт може да бъде извънредно привлекателна. Очевидно подбираше много грижливо тези моменти. Сега обаче Елизабет Найт изглеждаше преди всичко дълбоко смутена.

— Станало ли е нещо? — попита Сара.

— Не обичам да се меся в личния живот на моите сътрудници, Сара, наистина не обичам, но когато става дума за репутацията на съда, смятам за свой дълг да кажа какво мисля.

— Не ви разбирам.

Найт опита да се съсредоточи. Откакто разбра, че неволно е причинила смъртта на Стивън Райт, нервите й бяха обтегнати до скъсване. Искаше й се да излее гнева върху някого, та макар и незаслужено. Рядко си позволяваше подобни изблици, но сега *наистина* бе разтревожена за Сара Еванс. А тя държеше на това момиче. Именно затова Сара щеше да изпита гнева на съдийката.

— Ти си много умно момиче. Много привлекателна и умна млада жена.

— Боя се, че все още не…

Изведнъж тонът на Найт се промени.

— Говоря за теб и Джон Фиск. Ричард Пъркинс докладва, че тази сутрин ви е видял да излизате заедно от твоето жилище.

— Съдия Найт, при цялото ми уважение това засяга единствено мен.

— Определено не засяга само теб, Сара, щом се отразява върху репутацията на съда.

— Не виждам как би могло да се отрази.

— Нека тогава да ти поясня. Как смяташ, ще пострада ли репутацията на съда, ако се разчуе, че една от сътрудничките е спала с брата на убит колега само ден след убийството?

— Не съм спала с него — решително възрази Сара.

— Това изобщо няма значение. Общественото мнение се влияе по-скоро от чувствата, отколкото от фактите, особено в този град. Ако някой журналист те беше видял тази сутрин да излизаш от къщи с Фиск, представяш ли си какви заглавия щяхме да прочетем? И какво щяха да си помислят читателите, дори да нямаше авторски догадки, а само описание на видяното? — Сара мълчеше и Найт продължи: — В момента не ни трябват никакви усложнения, Сара. И без това си имаме предостатъчно грижи.

— Не бях помислила за това.

— А трябва да мислиш, ако искаш да постигнеш нещо повече от мизерна кариера в системата.

— Съжалявам. Няма да се повтори.

Найт я изгледа строго и отвори вратата.

— Имай го предвид, ако обичаш.

Докато Сара минаваше край нея, тя добави:

— А, Сара, на твое място не бих се доверявала никому, докато не заловят убиеца. Не знам дали ти е известно, но голям процент от убийствата са дело на роднини.

Поразена, Сара се завъртя към нея.

— Да не би да намеквате…

— Нищо не намеквам — отсече Найт. — Просто ти съобщавам един факт. Сама си прави изводите.

Отегчен от приема, Фиск бродеше из просторния апартамент, когато усети нечие присъствие зад гърба си.

— Исках да ви задам един въпрос.

Обърна се. Агент Маккена го гледаше втренчено.

— Маккена, сериозно се чудя дали да не заведа дело срещу вас, тъй че махайте ми се от главата.

— Просто си върша работата. А в момента искам да знам къде бяхте по времето, когато убиха брат ви.

Фиск допи виното от чашата си и се загледа навън през широкия прозорец.

— Не забравяте ли нещо?

— Какво?

— Още няма официално становище за часа на смъртта.

— Малко изоставате от разследването.

— Така ли? — изненада се Фиск.

— Между три и четири часа в събота сутринта. Къде бяхте по това време?

— Заподозрян ли съм?

— Ако бъдете заподозрян, незабавно ще ви съобщя.

— В петък срещу събота работих в кантората си до четири сутринта. Сега ще ме питате дали някой може да потвърди, нали?

— И какъв е отговорът?

— Не. Но в десет сутринта отскочих до обществената пералня.

— Ричмънд е само на два часа път с кола от Вашингтон. Разполагали сте с предостатъчно време.

— Значи според вашата теория потеглям за Вашингтон, хладнокръвно убивам брат си, захвърлям трупа му сред негърския

квартал и то така ловко, че никой не ме забелязва, после се връщам в Ричмънд и отивам да си пера бельото. Ами мотив?

Още преди да довърши, Фиск усети как последните думи засядат на гърлото му. Имаше идеален мотив — застраховка за петстотин хиляди долара. *По дяволите!*

— Мотивите често изплуват след време. Нямате алиби, което означава, че сте имали възможност да извършите убийството.

— Значи смятате, че съм убил и Райт? Сам казахте пред съдиите, че според вас двете убийства са свързани. Но за второто имам алиби.

— Не всичко, което казвам, е вярно.

— Интересно. Със същата философия ли заставате и на свидетелското място в съда?

— От опит знам, че невинаги е добре да си разкриваш картите в хода на разследването. Между убийствата може да няма никаква връзка и тогава алибито ви не струва пукната пара.

Докато гледаше агента да се отдалечава, Фиск усети как по гръбнака му плъзват тръпки. Дори и Маккена не можеше да е толкова глупав, че да го подозира за убийството на брат му. Но тогава защо не бе научил за резултатите от аутопсията и установения час на смъртта? Веднага си отговори сам: защото информационният поток откъм Чандлър бе секнал.

— Джон.

Фиск се обърна и видя Ричард Пъркинс.

— Ще ми отделиш ли минутка? — нервно попита Пъркинс.

Двамата се отдръпнаха в ъгъла. Пъркинс хвърли поглед през прозореца, сякаш подбираше думите си.

— Работя като разпоредител на Върховния съд едва от две години. Мястото е чудесно, престижно, с добра заплата и без особено натоварване. Ръководя около двеста служители, от бръснаря до полицейската охрана. Преди това бях в Сената и мислех, че там ще се пенсионирам, но после изскочи тая възможност.

— Провървяло ти е — каза Фиск и се запита защо Пъркинс му разправя всичко това.

— Макар че брат ти не е убит в съда, чувствам се отговорен за сигурността на всички служители. А смъртта на Райт направо ме довърши. Нямам опит с подобни ситуации. Много ме бива да

наглеждам ведомостите за заплати и да следя как функционира бюрокрацията, но в полицейските следствия съм пълна нула.

— Е, Чандлър си знае работата. А и ФБР се зае със случая.

Фиск си прехапа езика, но беше късно. Пъркинс само чакаше повод.

— Агент Маккена като че има нещо против теб. Познавате ли се отпреди?

— Не.

Пъркинс огледа ръцете си.

— Наистина ли мислиш, че някакъв смахнат е тръгнал да си отмъщава?

— Не е напълно изключено.

— Но защо точно сега? И защо да напада сътрудници, а не съдии?

— Или други служители.

— Какво намекваш?

— Може и ти да си сред набелязаните.

— Аз ли? — смая се Пъркинс.

— Ти ръководиш охраната. Ако онзи човек иска да покаже, че може да нападне когото желае, значи е хвърлил око на теб.

Пъркинс се позамисли.

— Смяташ ли, че двете убийства са свързани?

— Ако не са, значи имаме работа с невероятно съвпадение. Откровено казано, не вярвам в такива съвпадения.

— А Чандлър?

— Не знам. Той сигурно ще ти каже какво мисли.

Докато Пъркинс се отдалечаваше, наблизо мина Елизабет Найт. Тълпата неволно се отдръпваше от пътя й.

Нечия ръка хвана Фиск за рамото.

— Чакай ме пред сградата след десет минути.

Гласът беше на Сара, но докато се обърне, Фиск видя само гърба й в навалицата. Леко раздразнен, той се огледа и отново забеляза Елизабет Найт. Май изобщо е забравила за Кенет Уилкинсън, помисли си той. И то на прием в негова чест. Затова много се изненада, когато Елизабет пристъпи към Уилкинсън и размени с него няколко думи. Проследи я как изкара количката на осветената пуста тераса, коленичи, хвана ръката на стареца и продължи разговора.

Погледа още малко, накрая не се удържа и тръгна към терасата. Елизабет Найт надигна глава и побърза да се изправи.

— Извинявайте, че ви прекъсвам, но мисля да си тръгвам и дойдох да се сбогувам със съдия Уилкинсън.

Найт се отдръпна настрани, а Фиск пристъпи към съдията и се представи. Стисна ръката на Уилкинсън и го поздрави за дългогодишната служба в полза на обществото. Когато понечи да се върне в залата, Найт го задържа.

— Сара има прекрасно бъдеще. Но понякога дреболии могат да разрушат и най-обещаващата кариера.

— Знаете ли, съдия Найт, имам чувството, че ви създавам сериозен проблем, но не разбирам какъв.

— Не ви познавам, мистър Фиск. Ако поне малко приличате на брат си, може и да нямам проблем.

— На никого не приличам. Опитвам се да не сравнявам хората и избягвам догадките. Твърде често се оказват измамни.

Найт явно се изненада от този отговор, но продължи:

— Напълно сте прав.

— Радвам се, че сме на едно мнение.

— Не ви познавам, казах, но за сметка на това познавам Сара и много държа на нея. Ако някои ваши действия се отразят отрицателно върху нея, а следователно и върху съда, тогава сте прав — имам сериозен проблем.

— Вижте, не искам нищо друго, освен да открия убиеца на брат си.

Тя присви очи.

— Сигурен ли сте, че няма друго?

— И да не съм сигурен… Знаете ли какво, живеем в свободна страна.

Стори му се, че за миг в очите й просветнаха весели искрици. Тя скръсти ръце.

— Май изобщо не ви смущава, че разговаряте със съдия от Върховния съд, мистър Фиск.

— Ако ме познавахте, щяхте да разберете защо.

— Може би трябва да проверя какво представлявате. А може и да съм проверила.

— Не само вие умеете тази игра.

Найт се навъси.

— Откровеност и нахалство са две съвсем различни неща, мистър Фиск. Надявам се, че разбирате моята загриженост за Сара. Тя е напълно искрена.

— Не се и съмнявам.

Найт понечи да се обърне, после го погледна отново.

— Брат ви беше изключителна личност. Извънредно умен, просто роден за юрист.

— Няма друг като него.

— При все това не съм сигурна дали е бил най-добрият юрист в семейството.

И Найт се отдалечи от смаяния Фиск. Той постоя, опитвайки се да проумее последните й думи. После напусна терасата и слезе с асансьора до фоайето. Огледа се, но не видя Сара. Едва когато чу звука на клаксон, забеляза колата й пред входа. Изтича натам, седна до нея и я погледна.

— Къде отиваме?

— На летището.

— Какво говориш?

— Ще се срещнем със Самюел Райдър.

— И кой е въпросният Самюел Райдър?

— Адвокатът на Руфъс Хармс. Джордж Баркър беше открил името. Аз пък се разрових из справочника. Кантората му е близо до Блексбърг, само на два часа път от затвора. Опитах да се свържа, но служебният телефон не отговаря. Домашният не е включен в указателя.

— Тогава защо ще летим дотам?

— Имаме адреса на кантората. Не вярвам да го заварим там толкова късно. Но градът не е много голям. Все ще намерим кой да ни даде домашния му адрес или поне телефона. А ако сме прави за неговата роля, може да го заплашва сериозна опасност. Случи ли се нещо с него, едва ли някога ще узнаем истината.

— Значи смяташ, че той се е обаждал в съда? И че е подал молбата?

— Готова съм да се обзаложа.

43.

Двайсет и пет минути по-късно пристигнаха на летището и Сара спря в един от подземните гаражи. След това се упътиха към главния терминал.

— Сигурна ли си, че ще хванем полет? — попита Фиск.

— Наех частен самолет.

— Какво? Знаеш ли колко струва?

— А *ти* знаеш ли колко струва?

Фиск се смути.

— Не ми се е случвало да наемам самолет, по дяволите. Но сигурно е доста скъпо.

— Около две хиляди и двеста долара за полет до Питсбърг и обратно. Кажи-речи, нищо не ми остана в кредитната карта.

— Ще ти възстановя парите.

— Не си длъжен.

— Не обичам друг да ми плаща сметките.

— Чудесно — усмихна се тя. — Сигурна съм, че ще измисля как да ми се отплатиш.

След няколко минути двамата стояха на една от страничните писти пред малък реактивен самолет. Фиск се загледа в един грамаден боинг, който тромаво бучеше по централната писта, после изведнъж се издигна с удивителна лекота. От всички страни долиташе противният мирис на реактивно гориво и пронизителният вой на турбини.

Сара и Фиск се приближиха към малкия самолет, където ги посрещна пилотът Чък Хърман — костелив мъж на около петдесет години с късо подстригана побеляла коса.

Хърман погледна към небето.

— С плана на полета всичко е наред, но излитането малко ще се забави. В контролната кула имаха проблеми с компютрите и сега всички си плащаме.

— Не разполагаме с много време, Чък — каза Сара.

Колкото по-късно пристигнеха в кантората на Райдър, толкова по-малка ставаше вероятността някой да ги упъти. Освен това утре можеше пак да закъснее за работа.

Хърман гордо огледа самолета си.

— Няма страшно. Дотам са най-много седемдесет минути, а ако трябва, мога и да понатисна педала.

Изкачиха се в салона и Хърман им посочи къде да седнат.

— Съжалявам, но нямах време да намеря стюард. Искате ли нещо?

— Чаша бяло вино — каза Сара.

— А ти, Джон? Какво да ти предложа? Хладилникът е пълен с храна. Изберете каквото ви се хареса.

Десет минути след излитането полетът стана съвсем спокоен, сякаш се плъзгаха с кану по водите на огледално езеро. Сара разкопча колана и се озърна към Фиск. Той гледаше залеза през прозорчето.

— Да ти приготвя ли нещо за хапване? Освен това имам интересни новини.

— Аз също.

Фиск разкопча колана, последва я и седна до масичката, докато тя правеше сандвичи.

— Кафе?

Фиск кимна.

— Имам предчувствието, че ни чака трудна нощ.

Сара привърши със сандвичите и наля две чашки кафе. Седна срещу Фиск и погледна часовника си.

— Полетът е толкова кратък, че не разполагаме с много време. На летището в Блексбърг няма служба за коли под наем. Можем обаче да хванем такси до града и там да намерим кола.

Фиск захапа сандвича и отпи глътка кафе.

— Преди малко спомена, че на приема е станало нещо.

— Имах сблъсък със съдия Найт.

Сара описа разговора в кабинета. След това Фиск разказа за своята среща с Найт.

— Труден характер — каза накрая той.

— Нещо друго?

— Маккена се интересува дали имам алиби за убийството на брат си.

— Сериозно ли говориш?

— Нямам алиби, Сара.

— Джон, едва ли някой вярва, че можеш да убиеш собствения си брат. Пък и как се връзва това със смъртта на Стивън?

— Ако изобщо има връзка.

— И какъв мотив имаш според Маккена?

Фиск остави чашката. Може би си струваше да изслуша чуждо мнение по въпроса.

— Маккена не знае, но наистина имам идеален мотив.

Сара трепна от изненада.

— Какъв?

— Днес узнах, че Майк се е застраховал за половин милион долара в моя полза. И това ако не е мотив…

— Но нали казваш, че си узнал едва днес.

— Сериозно ли мислиш, че Маккена ще ми повярва?

— Странно…

Фиск завъртя глава.

— Кое?

— Съдия Найт подхвърли, уж между другото, че много убийства се извършват от роднини и че не бива да вярвам на никого — с други думи на теб.

— Случайно да знаеш дали не е била някога в армията?

Сара едва не се разсмя.

— Не, защо?

— Просто се чудех дали няма нещо общо с Руфъс Хармс.

Сара се усмихна.

— Щом подхванахме тая тема, какво ще речеш за сенатор Найт? Той може да е бил в армията.

— Не е бил. Спомням си, по време на сенаторската му кампания вестниците в Ричмънд писаха, че поради заболяване не е служил във въоръжените сили. Неговият противник беше герой от войната и се опита да го изкара едва ли не дезертьор. Само че Найт беше служил в разузнаването, имаше награди и цялата работа се провали. — Фиск сърдито поклати глава. — Глупости. Мъчим се да направим от нищо нещо. — Той въздъхна. — Дано Райдър да ни помогне.

Човекът в работен комбинезон избута количката с кофи и четки по коридора и спря пред вратата от матово стъкло, на която беше изписано:

САМЮЕЛ РАЙДЪР, АДВОКАТ.

Приведе глава настрани, озърна се и напрегна слух. Сградата беше малка и освен адвокатската кантора на втория етаж имаше само още пет-шест канцеларии. По това време и тук, и по улиците не се мяркаше жива душа.

Джош Хармс почука на вратата и изчака отговор. После почука още веднъж, малко по-силно. Преди малко беше оставил Руфъс в камионетката на една странична уличка, докато разузнае терена. Откри килерчето на чистача и набързо подготви план за в случай, че някой го забележи. Пак почука, изчака още една-две минути, после сви устни и тихо подсвирна. След двайсет секунди Руфъс изникна от сенките на коридора. Той не беше в работни дрехи — в килера нямаше нито една, която да му стане.

Джош измъкна шперцовете и след броени секунди двамата се озоваха в приемната отвъд вратата.

— Трябва да действаме бързо — каза Джош. — Някой може да ни завари.

Зареденият пистолет стърчеше изпод колана му.

— Аз ще претърся тук, а ти върви да огледаш в кабинета на Самюел.

Руфъс вече ровеше из един шкаф, светейки с фенерчето, което бе донесъл от камионетката. Джош мина в кабинета на Райдър. Най-напред хвърли поглед към улицата и дръпна завесите. После на свой ред извади фенерче и започна претърсването. Откри заключено чекмедже и изкърти ключалката. После подсвирна тихичко, когато напипа пакета, залепен от долната страна. Върна се към вратата.

— Руфъс, намерих го.

Брат му дотича, взе документите и ги прегледа в лъча на фенерчето.

— Не си ми казал как смяташ да си отървеш задника с тия хартийки.

— Още не съм го обмислил, но по-добре да са ми подръка.

— Е, сега хайде да се измитаме, преди някой да ни докопа.

Едва бяха прекрачили в приемната, когато от коридора долетяха стъпки. Идваха двама души. Спогледаха се. Джош извади пистолета и свали предпазителя.

— Ченгетата. Знаят, че сме тук.

Руфъс го погледна и поклати глава.

— Не са ченгетата. Нито пък военните. Сградата е пуста. Ако бяха те, щяха да надуят сирените, а след това щяхме да чуем как се трошат стъклата, като вземат да ни замерват със сълзотворни гранати. Идвай.

Руфъс дръпна Джош в кабинета и тихо затвори вратата. Сега можеха само да чакат.

44.

Чандлър обикаляше из апартамента на Майкъл Фиск. Коленичи и огледа мястото, нащърбено от удара на Джон Фиск. Ако щангата бе улучила целта, следствието отдавна щеше да е приключило. Чандлър стана и поклати глава. Нямаше да е толкова лесно. Хората му вече приключваха с огледа. Всичко беше посипано с черен прашец, сякаш след сборище на магьосници, и в известен смисъл наистина бе така. Вече разполагаха с отпечатъците на Майкъл Фиск, за да ги изключат от сметката. Трябваше да вземат отпечатъци и от брат му. Тъй като адвокатското разрешително на Джон беше издадено от Вирджиния, сигурно щяха да ги намерят в щатското полицейско управление. А и отпечатъците на Сара Еванс, помисли си Чандлър. Тя навярно също бе идвала тук. Той погледна към края на коридора. Може би в спалнята? Но от всички разговори досега излизаше, че двамата са били само приятели.

Беше разговарял с Мърфи и неговите сътрудници. Прегледаха всички дела, по които бе работил Майкъл. Не откриха нещо особено. Тази линия на разследване просто щеше да глътне твърде много време. А междувременно загиваха хора.

Мълчанието на Джон Фиск си оставаше за негова сметка. Както правилно се бе досетил, след последния им разговор Чандлър спря информационния поток. Но с ФБР детективът играеше честно и предаваше на Маккена всички сведения, включително новооткритата информация за бягството на Руфъс Хармс и телефонните обаждания на Майкъл Фиск. Освен това му каза и какво е чул от Джон Фиск за изчезналата молба.

Сякаш в отговор на мислите му откъм входа долетяха стъпки и в стаята влезе самият агент — след като показа удостоверението си на полицая пред входа и бе записан като посетител на местопрестъплението. Е, не чак местопрестъпление, но нещо от сорта, помисли си Чандлър.

— До късно работите днес, агент Маккена.

— Вие също.

Агентът от ФБР плъзна поглед из стаята — първо в центъра, после настрани квадрат по квадрат.

— Как е голямото началство от ФБР? Натискат ли ви по-бързо да разрешите случая?

— Също като при вас. Потупват те по рамото, ако разкриеш убиеца преди вечерните новини.

Маккена опита да се усмихне, но явно нямаше навик, защото усмивката излезе малко крива.

Чандлър се запита дали нарочно обърква хората, или просто такъв си му е характерът. Изпитваше странно чувство към Уорън Маккена и затова дискретно бе проверил сведенията за него. Кариерата му в Бюрото заслужаваше отлична оценка по всички показатели. След прехвърлянето си от централата в Ричмънд вече осем години работеше в столицата. Преди ФБР беше служил за кратко време в армията, а след това бе завършил колеж. През всичките тези години началниците му можеха да се похвалят с най-добри впечатления от Маккена. И все пак Чандлър откри нещо странно: на няколко пъти Маккена бе отказал повишение, което би го отстранило от оперативната работа.

— Имате късмет, че Джон Фиск не е завел дело срещу вас. Все още може да го стори.

— Би трябвало — изненадващо отвърна Маккена. — На негово място сигурно щях да го сторя.

— Непременно ще му предам съвета — бавно изрече Чандлър.

Още една-две минути Маккена продължи да обхожда с поглед целия апартамент, сякаш запечатваше всяка подробност като на снимка. Накрая пак се обърна към Чандлър.

— Вие какво, да не сте му наставник?

— Допреди два дни не го познавах.

— Значи се сприятелявате много по-бързо от мен. — Маккена приведе глава към Чандлър. — Може ли да поогледам?

— Моля. Само не пипайте нищо, ако не е наръсено здравата с прах.

Маккена кимна и предпазливо закрачи из хола. Забеляза нащърбения паркет.

— Това ли е ударът на Фиск срещу въображаемия нападател?

— Да. Но не знаех, че е въображаем.

— Такъв е, докато не получим допълнително потвърждение. Поне аз така работя.

Чандлър извади парче дъвка, лапна я и започна бавно да предъвква както нея, така и думите на агента.

— Сара Еванс ми съобщи, че е видяла един човек да напуска тичешком сградата, преследван от Фиск. Това стига ли ви?

— Да, задоволително потвърждение. Фиск има голям късмет. Би трябвало да си купи билет от лотарията, докато му върви.

— Едва ли е много голям късмет да убият брат ти.

Маккена спря и огледа отворената врата на килера, посипана с дактилоскопичен прах.

— Май всичко зависи от гледната точка, нали?

— С какво толкова ви е влязъл в очите? Та вие дори не го познавате.

Маккена го стрелна с поглед.

— Вярно, детектив Чандлър, но искате ли да ви кажа нещо? И вие не го познавате.

Чандлър понечи да възрази, но не му хрумна нищо подходящо. В известен смисъл човекът имаше право. В този момент един от сътрудниците прекъсна размислите му.

— Детектив Чандлър, може би си струва да видите какво намерихме.

Чандлър пое листовете и се наведе над тях. Маккена застана до него.

— Прилича ми на застрахователна полица — каза агентът.

— Намерихме я върху една от лавиците в килера. Там изобщо няма храна. Използвал го е за склад. Вехтории, данъчни декларации, сметки и тъй нататък.

— Застраховка за половин милион долара — промърмори Чандлър.

Набързо прелисти договора, като прескачаше правните подробности, докато стигна до по-конкретната информация в края. Изведнъж Маккена забоде пръст най-отдолу.

— Застрахованият е Майкъл Фиск.

Чандлър прочете посочения ред и пребледня.

— А при смъртта му сумата е предназначена за Джон Фиск.

Двамата се спогледаха.

— Искате ли да се разходим и да ви изложа една моя теория? — попита Маккена.

Чандлър се колебаеше дали да приеме.

— Няма да ви отнема много време — добави Маккена. — Всъщност предполагам, че до голяма степен вече и вие мислите като мен.

Най-сетне Чандлър сви рамене.

— Давам ви пет минути.

Излязоха на тротоара пред сградата. Маккена спря да запали цигара, после предложи и на Чандлър. Детективът показа пакетчето дъвка.

— Мога да пуша или да дебелея. Обичам да ям, тъй че избрах второто.

Тръгнаха по мрачната улица и Маккена започна:

— Открих, че Фиск няма алиби за времето, когато е убит брат му.

— Това може и да е в негова полза. Ако беше убил брат си, непременно щеше да се погрижи и за алиби.

— Не съм съгласен по две причини. Първо, вероятно изобщо не е очаквал да го заподозрат.

— Със застраховка за половин милион долара?

— Може би си е мислил, че няма да разберем. Тръгваме в погрешна посока, и край. Междувременно той изчаква малко и после прибира парите.

— Не съм сигурен. А втората точка?

— Ако имаше идеално алиби — каквото не съществува, когато човек е виновен, — все някъде щеше да има слабо място. Тъй че защо да си прави труда? Бил е ченге, а сега адвокат. Много добре знае що е алиби. Казва, че няма, и край — отпадат всички тревоги, че нещо може да се обърка. Освен това разчита всички да стигнат до вашия извод отпреди малко: ако е виновен, непременно ще си скалъпи алиби. — Маккена смукна дълбоко от цигарата и погледна към редките звезди в небето. — Значи има мотив, а сам признава, че е имал и възможност. Проверих го. Има някаква скапана кантора в Ричмънд и защитава най-гнусни отрепки. Не е завършил университет. Меко казано, адвокат трето качество. Неженен, без деца, живее в ергенска бърлога. Типичен самотник. А, и още нещо. Напуснал е ричмъндската полиция при доста съмнителни обстоятелства.

— Какво намеквате? — рязко запита Чандлър.

— Нека кажем, че е имало инцидент със стрелба, който така и остава неизяснен, но в резултат са загинали един цивилен и един полицейски служител.

Новината явно потресе Чандлър, но той се опомни бързо.

— Тогава защо дойде да предложи помощта си в разследването?

— За прикритие. Позицията на Фиск е ясна: „Как може да съм натиснал спусъка? Не виждате ли, че си скъсвам задника от работа, за да хвана убиеца на брат си?“

— А как е свързано всичко това със смъртта на Райт?

— Кой казва, че трябва да има връзка? Сам споменахте, че между двете убийства може да няма нищо общо. И ако е така, на мястото на Фиск непременно бих отстоявал противното. Нали разбирате, той има алиби за убийството на Райт.

Пак Сара Еванс, помисли Чандлър.

— И тъй, ако повярваме, че убийствата са свързани, Фиск излиза сух от водата — продължи Маккена.

— А Сара Еванс? Забравихте ли за нея? Тя твърди, че е видяла някого да изскача от жилището на Майкъл Фиск. И нея ли ще обвините в лъжа?

Маккена спря. Чандлър също. Агентът смукна за последен път от цигарата и я смачка с подметка върху тротоара.

— И нея — повтори Маккена думите на Чандлър, като го гледаше втренчено.

Детективът поклати глава.

— Я стига, Маккена.

— Не казвам, че е замесена в цялата работа. Според мен може би си пада по Фиск и върши каквото й нареди той.

— Та те се познават съвсем отскоро.

— Нима? Сигурен ли сте?

— Не съвсем.

— Добре, ето какво е положението: той я убеждава, че не върши нищо лошо, но някои хора може да го накиснат.

— Защо се заяждате с Фиск?

Този път Маккена избухна.

— Много му знае устата. На светец ми се прави, уж пазел паметта на брат си, само че май напоследък не са се виждали много-

много. Вечерта, след като откриха трупа на брат му, двамата с Еванс бяха в нейната къща и кой знае какво са вършили. По неизвестни причини носи в колата си пушка. Напъха си носа в следствието и сега знае почти колкото нас. Няма алиби за нощта на убийството, а преди пет минути открихме, че от смъртта на брат си печели половин милион. Какво друго да мисля, по дяволите? Ченге сте, не ви ли засърбя носът досега?

— Добре, разбрах ви. Може и да съм се поотпуснал. Правило номер едно: не се доверявай никому.

— Полезно правило. Струва си да се водиш от него в живота. — Маккена помълча, после добави: — Или в смъртта.

И той се отдалечи, оставяйки потресения Чандлър да гледа след него.

45.

Фиск почука на вратата на кантората. Присви очи и надникна навътре.

— Тъмно е.

— Сигурно си е у дома. Трябва да разберем къде живее.

— Може и да вечеря някъде или да е в командировка извън града. Може дори да е на почивка. Или…

— Или да го е сполетяло нещо — довърши Сара.

— Не ставай мелодраматична.

Фиск хвана дръжката и тя се завъртя при първия допир. Двамата се спогледаха многозначително. Фиск огледа коридора. Точно тогава забеляза количката с кофите и се отпусна.

— Чистачът, а?

— И чисти на тъмно, защото… — Сара не довърши.

— Точно това си помислих.

Фиск дръпна Сара настрани към количката. Порови, намери кутия с инструменти и извади отвътре масивен гаечен ключ. После прошепна:

— Слез долу и чакай до изхода. Чуеш ли нещо, бягай в колата и викни ченгетата.

Тя го стисна за ръката и възрази шепнешком:

— Имам по-добра идея. Дай да отидем в полицията заедно и да съобщим за кражба с взлом.

— Не знаем дали е взлом.

— Но и не знаем, че не е.

— Ако си тръгнем, онези могат да се измъкнат.

— А ако влезеш и те убият, какво ще постигнеш? Дори пистолет нямаш… само тази джунджурия, не знам как се нарича.

— Гаечен ключ.

— Страхотно, с инструмент срещу пистолети.

— Може и да си права.

— Дамата определено е права. Жалко, че не я послуша.

Фиск и Сара се завъртяха стреснато. Джош Хармс стоеше насреща им с насочен пистолет.

— Тук стените са съвсем тънки. Като чух да отваряте и да си шушукате, разбрах, че ще викнете ченгетата. Не мога да ви го позволя.

Фиск огледа противника. Беше едър, но не масивен. Ако случайно не бяха налетели на обикновен крадец, можеше да е Джош Хармс. Плъзна поглед по пистолета, после вдигна очи към лицето на Джош, опитвайки се светкавично да прецени дали е способен да дръпне спусъка. От вестниците знаеше, че е убивал във Виетнам. Но сега ставаше дума за хладнокръвно убийство, а Фиск просто не забелязваше подобно нещо в очите на Джош Хармс. И все пак понякога хората се променят. Език, спасявай положението, помисли си той.

— Здравей, Джош, името ми е Джон Фиск. Запознай се със Сара Еванс от Върховния съд на Съединените щати. Къде е брат ти?

Зад него през отворената врата на кантората прекрачи черен мъж с тъй могъщо телосложение, че Сара и Фиск разбраха едновременно: това можеше да е само Руфъс Хармс. Явно бе чул последните думи.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Руфъс, докато брат му държеше двамата на прицел.

— С удоволствие ще ти разкажа. Но защо да не поговорим в кантората? Тук не е безопасно, обявили са те за общонационално издирване. — Фиск кимна на спътничката си. — След теб, Сара.

Когато за миг останаха извън полезрението на братята, той й намигна успокоително, макар че съвсем не се чувстваше уверен. Имаха работа с осъден убиец, преживял двайсет и пет години в ада, което едва ли бе повлияло добре на характера му, и с лукав ветеран от Виетнам, готов всеки момент да натисне спусъка.

Сара влезе в кантората, последвана от Фиск.

Джош и Руфъс се спогледаха озадачено. Сетне влязоха подир тях и затвориха вратата.

Джипът се носеше по страничните улички към кантората на Самюел Райдър. Тремейн караше; Рейфийлд седеше до него. Пътуваха с личния двуместен джип на Тремейн. Сега не бяха на служба, затова решиха да не взимат армейска кола от гаража. Ако някой ги засечеше,

докато претърсваха кантората, бяха си подготвили правдоподобна история: Сам Райдър, бивш адвокат на Руфъс Хармс, наскоро е идвал в затвора по неизвестни причини. Райдър и жена му са убити. Не е изключено Хармс и брат му да са извършили убийството; може би Райдър е споменал пред Хармс, че държи пари и други ценности в дома или кантората си.

Тремейн се озърна към Рейфийлд и попита:

— Има ли нещо?

Рейфийлд гледаше право напред.

— Правим голяма грешка. Поемаме целия риск.

— Мислиш ли, че не знам?

— Ако открием писмото на Хармс и онова на Райдър, може би всичко ще се оправи веднъж завинаги.

Тремейн го стрелна с очи.

— За какво говориш, по дяволите?

— Хармс написа онова писмо, защото искаше да се измъкне от затвора. Той уби онова дете, но не беше *убиец*, нали така? В момента двамата с брат му вече сигурно са в Мексико и чакат самолета за Южна Америка. Точно така бих постъпил на негово място.

Тремейн поклати глава.

— Не сме сигурни.

— Какво друго може да стори, Вик? Да пусне ново писмо до съда? И какво ще рече? „Ваша светлост, вече ви писах за онази смахната история, която не мога да докажа, но нещо се случи с молбата ми, а сега моят адвокат и един ваш служител са мъртви. Затова избягах от затвора и искам да се явя в съда.“ Глупости, Вик. Няма да го направи. Ще бяга като попарен. *Вече* бяга.

Тремейн се замисли.

— Може би. Но макар и нищожна, все пак остава вероятност да не е толкова умен, колкото мислиш. Затова ще положа всички усилия да му видя сметката. И на брат му също. Мразя Руфъс Хармс. Винаги съм го мразил. На мен ми дупчат задника във Виетнам, а той си седи кротко в Щатите и плюска по три пъти дневно. Жалко, че не го оставихме да си изгние в карцера — огорчено добави Тремейн.

— Късно е да съжаляваме.

— Е, смятам да му направя голяма услуга. Когато го намеря, новата му килия ще е метър на два, от чамови дъски. И няма да сгъват

националния флаг върху нея.

Тремейн натисна газта. Рейфийлд поклати глава и се облегна назад. Погледна часовника си и пак отправи очи към пътя. Вече наближаваха кантората на Райдър.

Сара и Фиск седяха на кожения диван, а братята стояха прави пред тях.

— Защо просто не вземем да ги вържем и да се пръждосаме? — подхвърли Джош.

— Според мен след малко ще разберете, че сме на ваша страна — бързо каза Фиск.

Джош се навъси.

— Виж какво, не ме разбирай погрешно, ама си голям скапаняк.

— Той казва истината — обади се Сара. — Дойдохме да ви помогнем.

Джош изсумтя, но не си направи труда да отговори.

— Джон Фиск? — промърмори Руфъс. Огледа лицето на Фиск и си припомни кога е виждал подобни черти. — Онзи, дето го убиха, е твой роднина, нали? Брат?

Фиск кимна.

— Да. Кой го уби?

— Не им казвай нищо, Руфъс — намеси се Джош. — Не знаем кои са и какво искат.

— Дойдохме да поговорим със Сам Райдър — каза Сара.

Джош се завъртя към нея.

— Доста ще ви е трудно без спиритически сеанс или нещо от сорта.

Фиск и Сара се спогледаха, после пак вдигнаха глави към братята.

— Мъртъв ли е? — попита Сара.

Руфъс кимна.

— Той и жена му. Уж било самоубийство.

Фиск забеляза папката в ръката му.

— Това ли изпрати до Върховния съд?

— Може ли аз да задавам въпросите? — отвърна Руфъс.

— Казвам ти, Руфъс, ние сме твои приятели.

— Съжалявам, но не се сприятелявам толкова лесно. За какво искахте да разговаряте със Сам?

— Той е пратил документите до съда, нали?

— Не отговарям на въпроси.

— Добре, тогава ще кажа какво знаем, а после може да продължиш. Как ти се струва?

— Слушам.

— Райдър подава документите до Върховния съд. Брат ми попада на тях и ги изнася. Идва да те види в затвора. Сетне намират трупа му на една затънтена уличка във Вашингтон. Прилича на обир. Сега ти ни казваш, че Райдър е мъртъв. А убиха и още един съдебен служител. Мисля, че е свързано със смъртта на брат ми, но не знам как. — Фиск помълча и огледа двамата срещу себе си. — Това знаем. Мисля обаче, че ти знаеш много повече. Например защо са всички тези убийства.

— Много знаеш. От ченгетата ли си? — попита Джош.

— Помагам на детектива по случая.

— Видя ли, Руфъс, казах ти аз. Трябва да се измъкваме. Ченгетата сигурно вече пристигат.

— Не, не пристигат — намеси се Сара. — Видях името ви в документите, които взе Майкъл, мистър Хармс, но това беше всичко. Не знам защо сте подали молбата и какво пише в нея.

— За какво се обръща към съда един затворник? — попита Руфъс.

— Защото искаш да излезеш — каза Фиск. Руфъс кимна. — Но трябва да имаш основания за това.

— Имам си най-доброто основание на света: простата истина — натърти Руфъс.

— Кажи ми каква е.

Джош взе да отстъпва към вратата.

— Руфъс, имам лошо предчувствие. Стоим тук и бъбрим с тия двамата, а ченгетата наближават. Вече каза прекалено много.

— Те убиха брат му, Джош.

— Не знаеш дали наистина му е брат.

Фиск извади от портфейла шофьорската си книжка.

— Това поне ще докаже, че имаме еднаква фамилия.

Руфъс махна с ръка.

— Не ми трябва. Приличате си.

— Дори и да не са ченгета, с какво ще ни помогнат, дявол да го вземе? — попита Джош.

Руфъс погледна Фиск и Сара.

— Много ви бива по приказките. А сега как ще отговорите?

— Аз работя във Върховния съд, мистър Хармс — каза Сара. — Познавам всички съдии. Ако имате доказателство за невинността си, гарантирам ви, че ще бъде изслушано. Ако не от Върховния, то от някой друг съд, повярвайте ми.

— Детективът по случая усеща, че има нещо мътно — добави Фиск. — Ако ни кажете какво става, ще отидем при него и ще го насочим по новата следа.

— Аз знам истината — повтори Руфъс.

— Чудесно, Руфъс, но в съда истина е единствено онова, което може да се докаже.

— Какво имаше в молбата ви? — запита Сара.

— За бога, Руфъс, не отговаряй! — изкрещя Джош.

Руфъс не му обърна внимание.

— Нещо, което получих от армията.

— Ти ли уби детето, Руфъс? — попита Фиск.

— Да, аз — каза Руфъс и наведе глава. — Или по-точно ръцете ми. Останалото изобщо не осъзнаваше какво върши. Нямаше как да разбирам след онова, което ми сториха.

— Какво говориш? Кой ти го е сторил и какво точно?

— Руфъс, той иска да те преметне — обади се Джош.

— Объркаха ми главата, това сториха — каза Руфъс.

Фиск го изгледа недоверчиво.

— Да не би да претендираш за невменяемост? Ако е така, нямаш ни най-малък шанс. — Той присви очи. — Но има и още нещо, нали?

— Защо мислиш така? — попита Руфъс.

— Защото брат ми е приел молбата ти много сериозно. Толкова сериозно, че да наруши закона, като я изнесе, и да загине, опитвайки се да ти помогне. Не би го сторил само заради някаква си претенция за невменяемост отпреди двайсет и пет години. Кажи за какво е загубил живота си.

Джош положи едрата си десница върху гърдите на Фиск и го блъсна назад към облегалката.

— Слушай, умнико, Руфъс не го е молил за каквото и да било. Точно обратното, брат ти раздуха цялата работа до небесата. Непременно трябваше да провери Руфъс, щото си има работа с някакъв дърт негър, прибран на топло заради някакво старо престъпление. Тъй че стига си ми опявал колко праведно било братчето ти.

Фиск блъсна ръката му настрани.

— Защо не вървиш по дяволите, копеле гадно!

Джош заплашително приближи пистолета към лицето му.

— А защо по-напред да не пратя теб при тях? После може и аз да дойда. Как ти се струва, бяло момче?

— Моля ви, недейте — умолително възкликна Сара. — Моля ви, той само се опитва да помогне.

— Не ми трябва проклетата ви помощ.

— Просто искаме брат ви да докаже правдата пред съда.

Джош поклати глава.

— И сам мога да ти кажа каква е правдата пред съда. Много станахме за вас, белите задници. Тъпчете ни по затворите и ви излиза по-евтино да строите нови. Със съда е най-лесно. Лошото е, че извън него няма правда, а да пукна, ако са я чували там, дето бях почти целия си живот.

— Така няма да промениш нищо — възрази Руфъс.

— А, значи изведнъж се научи как да промениш всичко, така ли?

Фиск ставаше все по-нервен. Джош Хармс наближаваше точката, отвъд която може би дори брат му нямаше да го овладее. Дали да не се хвърли към пистолета? Джош навярно бе с петнайсетина години по-стар от него, но изглеждаше як като дъб. Ако се опиташе да предприеме нещо и не успееше, цялата работа щеше да свърши с няколко деветмилиметрови куршума.

Скърцането на гуми по асфалта ги накара да се озърнат към прозореца. Руфъс лекичко пристъпи натам и предпазливо надникна. Когато се обърна, и тримата видяха страха в очите му.

— Вик Тремейн и Рейфийлд.

— Мамка му! — възкликна Джош. — Какво носят?

Руфъс въздъхна дълбоко.

— Вик има автомат.

— Мамка му! — повтори Джош.

Всички чуха как към входа затрополиха тежки стъпки. След минута, най-много две щяха да бъдат тук. Изведнъж Джош се озърна злобно към Фиск и Сара.

— Казах ти, Руфъс. Те ни преметнаха. Седяхме тук да си дрънкаме глупости, докато военните обкръжат сградата.

— Ако случайно не си забелязал, не сме с униформи — каза Фиск. — Може пък да са проследили вас.

— Не идваме откъм затвора. Видят ли ни, ще стрелят на месо и край.

— Не, няма да стрелят, ако се предадете.

— И дума да не става — повиши глас Джош.

— И дума да не става — повтори след него Руфъс. — Няма да ме оставят жив, знам прекалено много.

Фиск го погледна. Руфъс трескаво въртеше очи насам-натам. Сам бе признал, че е убил детето. Дали да не приключат дотук? Дали да не оставят военните да го върнат в клетката? Но Майк бе поискал да помогне на този човек.

Фиск скочи на крака. Джош веднага насочи пистолета към него.

— Не си търси белята, и без това е напечено.

Фиск дори не го забеляза; гледаше само брат му.

— Руфъс! Руфъс!

Най-сетне Руфъс като че се изтръгна от вцепенението и обърна очи към него.

— Може би ще успея да ви измъкна, но трябва да вършите точно каквото ви наредя.

— И сами можем да се измъкнем, по дяволите — отсече Джош.

— След около трийсет секунди ония двамата ще нахълтат, и край. Няма как да се мерите с тяхната огнева мощ.

— Що ли не взема да те гръмна още сега? — подхвърли Джош.

— Руфъс, ще ми повярваш ли? Моят брат дойде да ти помогне. Позволи ми да довърша започнатото. Хайде, Руфъс. Дай ми тая възможност.

По челото на Фиск се стичаше капка пот. Сара нямаше сили да проговори. Можеше само да слуша тропота на тежки обувки, а пред очите й бе автоматът — все по-близо и по-близо.

Най-сетне Руфъс кимна едва забележимо. Фиск реагира светкавично.

— Бързо влизайте в тоалетната. И двамата.

Джош понечи да възрази, но Руфъс го сграбчи и тръгна към вратата на тоалетната в дъното.

— Сара, ти върви с тях.

Тя го изгледа смаяно.

— Какво?

— Прави каквото ти казвам. Ако чуеш да те викам, пусни водата и идвай. — Той кимна на братята. — Вие двамата стойте зад вратата. Ти също, Сара, ако не те повикам.

— А не мислиш ли, че на ония момчета ще им хрумне да надникнат в тоалетната? — попита подигравателно Джош. — Особено ако вратата е затворена.

— Остави тая грижа на мен.

— Добре — бавно изрече Джош. — Но нека ти кажа още нещо, умнико. Предадеш ли ни, първият ми куршум ще те улучи точно тук. — Той притисна цевта към тила на Фиск. — Няма дори да чуеш гърмежа. Ще умреш, преди звукът да е стигнал от ушите до скапания ти мозък.

Фиск кимна, сякаш приемаше предизвикателството и в известен смисъл бе точно така. Погледна Сара; беше пребледняла. Разтреперана, тя се подпря на него, опитвайки се безуспешно да си поеме дъх. Тропотът наближаваше.

— Джон, не мога да го направя.

Той впи пръсти в рамото й.

— Сара, *можеш* да го направиш. И ще го направиш. А сега върви. Бягай.

Той стисна ръката й, после тримата изчезнаха в тоалетната и Сара затвори вратата. Фиск с отчаяно усилие се овладя и хвърли поглед из кабинета. Зърна до стената някакво куфарче, грабна го и щракна закопчалката. Беше празно. Той сграбчи от бюрото на Райдър няколко папки и ги натъпка вътре. Стъпките вече кънтяха по коридора. Фиск се хвърли към малката заседателна маса в ъгъла. Докато сядаше, чу вратата на приемната да се отваря. Измъкна една папка от куфарчето, разтвори я и в този момент се завъртя бравата на вътрешната врата. Той се облегна назад и съсредоточено сведе очи към документите. Вратата се отвори. Насреща му изникнаха лицата на двама мъже.

— Какво, по дяволите… — започна той, сетне видя насочения автомат и млъкна.

— Кой си ти? — попита Рейфийлд.

— Тъкмо се канех да ви задам същия въпрос. Дошъл съм за среща със Сам Райдър. Чакам вече от десет минути, а той не благоволява да се появи.

Рейфийлд пристъпи напред.

— Да не сте негов клиент?

Фиск кимна.

— Преди малко долетях от Вашингтон с частен самолет. Срещата ни е планирана от няколко седмици.

Тремейн се втренчи насреща му.

— Не е ли малко късно за среща?

— Работният ми график е изключително натоварен. Друг час не можех да отделя. — Фиск строго огледа двамата. — И изобщо откъде-накъде военните нахълтват тук с автомати?

Лицето на Тремейн пламна от гняв, но Рейфийлд зае по-дипломатична позиция.

— Не е ваша работа, мистър…

Фиск отвори уста да каже истинското си име, но в последния момент размисли. Руфъс познаваше тия хора. Значи те бяха замесени някак в историята около него. А може би и в убийството на Майк.

— Майкълс. Джон Майкълс. Ръководя компания за архитектура и благоустройство, а Райдър е мой консултант по сделките с недвижими имоти.

— Е, ще трябва да си намерите друг адвокат — каза Рейфийлд.

— Напълно съм доволен от услугите на Сам.

— Не е там работата. Райдър е мъртъв. Застреля жена си и се самоуби.

Фиск скочи, сякаш обзет от ужас. Не бе много трудно да изрази подобно чувство, след като се мъчеше да заблуди двама въоръжени мъже, а още двама стояха отзад. Не успееше ли, той щеше да бъде първата жертва.

— Какви ги дрънкате, дявол да го вземе? Наскоро се чух с него. Стори ми се съвсем нормален.

— Мислете каквото си щете, но той е мъртъв, и толкоз — отсече Рейфийлд.

Фиск рухна на стола и тъпо се вгледа в папките пред себе си.

— Не мога да повярвам — избъбри той и бавно поклати глава. — Чувствам се като идиот. Да седя в кантората и да го чакам за среща. Но не знаех. Никой не ми е казал. Вратата беше отключена. Господи! — Той бутна папките настрани, после рязко вдигна очи към двамата. — А вие какво търсите тук? Защо е замесена армията?

Тремейн и Рейфийлд се спогледаха.

— От близкия военен затвор избяга опасен престъпник.

— Мили боже, и смятате, че беглецът е някъде тук?

— Не знаем. Райдър обаче бе негов адвокат. Рекохме си, че може да дойде насам за пари или нещо такова. Кой знае, може именно той да е убил Райдър.

— Нали казахте, че било самоубийство.

— Така смята полицията. Затова дойдохме. Да огледаме и да го хванем, ако е тук.

Фиск видя как Тремейн тръгва към вратата на тоалетната. Сърцето му се сви.

— Сюзан, би ли дошла? — високо подвикна той.

Когато казанчето в тоалетната избуча, Тремейн злобно се втренчи във Фиск. После вратата се откръхна и Сара излезе, полагайки усилия да изглежда смаяна. Справи се добре навярно защото и тя умираше от страх.

— Джон, какво става?

— Казах на тия господа за срещата ни със Сам Райдър. Няма да повярваш, но той е мъртъв.

— О, боже.

— Сюзан е моята асистентка.

Сара кимна на двамата.

— Мисля, че не чух имената ви — каза Фиск.

— Точно така — грубо отвърна Тремейн.

— Тези хора са от армията — побърза да продължи Фиск. — Търсят избягал затворник. Мислят, че може да има нещо общо със смъртта на Сам.

— Боже мой, Джон, дай да хващаме самолета и да се махаме оттук.

— Добра идея — каза Тремейн. — Ще претърсим много по-бързо, ако не ни се пречкате из краката.

Той отново погледна открехнатата врата на банята. Без да изпуска автомата, посегна с другата ръка да я отвори докрай.

— Уверявам ви, че там няма никой — каза Сара, като се мъчеше да говори спокойно.

— Ако не възразявате, госпожо, предпочитам да проверя сам — безцеремонно отвърна Тремейн.

Фиск гледаше Сара. Беше сигурен, че ще изпищи. Хайде, Сара, още малко кураж. Не се предавай.

Зад вратата на мрачната тоалетна Джош Хармс насочи пистолета право в главата на Вик Тремейн през тесния процеп. Вече бе преценил, че има тактическо превъзходство, макар и съвсем нищожно. Първо Тремейн, после Рейфийлд, ако онзи не го простреляше пръв, което беше напълно възможно при тази ограничена позиция. Е, нямаше как да не улучи мишена като Вик Тремейн с размерите на малък танк. Той пристегна пръст около спусъка, а отзад брат му се притисна с все сила към стената. Въпреки всичко от вратата го деляха само няколко сантиметра. Щом Тремейн докоснеше дръжката, всичко щеше да свърши.

В момента Фиск се зае да прибира папките в куфарчето.

— Направо да не повярва човек. Първо двама негри едва не ни прегазиха, а сега и това.

Тремейн и Рейфийлд се ококориха срещу него.

— Какви негри? — изрекоха двамата в един глас.

Фиск остави папките и ги погледна.

— Тъкмо влизахме в сградата, когато пробягаха покрай нас, едва не събориха Сюзан.

— Как изглеждаха? — попита Рейфийлд с изтънял глас. Зад него Тремейн бързо се отдръпна от вратата на тоалетната.

— Негри като негри. Е, единият приличаше на бивш тежкоатлет или нещо такова. Спомняш ли си колко едър беше, Сюзан? — Тя кимна и най-сетне си пое дъх. — Направо грамаден, казвам ви. А и другият с него не беше дребен, малко под метър и деветдесет, само че доста по-слаб. Бягаха като луди, а пък не бяха в първа младост. Някъде към четирийсет и пет, може би петдесет.

— Видяхте ли накъде тръгнаха? — запита Тремейн.

— Скочиха в някаква стара кола и отпратиха на север по магистралата. Не разбирам много от коли и не познавам марките, но

беше стара. Зелена, струва ми се. — Изведнъж той се престори на изплашен. — Мислите ли, че е бил избягалият затворник?

Тремейн и Рейфийлд не отговориха, защото вече изскачаха от кабинета. Щом чуха вратата на приемната да се отваря и тропотът да заглъхва по коридора, Фиск и Сара се спогледаха, после рухнаха едновременно на дивана, сякаш вързани с невидима връв. Посегнаха един към друг и се прегърнаха.

— Добре, че не се наложи да те застрелям. Сече ти пипето.

Двамата вдигнаха очи към ухилената физиономия на Джош Хармс, който прибираше пистолета под колана си.

— И двамата сме юристи — отвърна дрезгаво Фиск, без да изпуска Сара.

— Е, никой не е съвършен — каза Джош.

Руфъс изникна зад брат си и тихо изрече:

— Благодаря.

— Надявам се, че вече ни вярваш — каза Фиск.

— Да, но няма да приема помощта ви.

— Руфъс…

— Досега колкото души опитаха да ми помогнат, все са мъртви. Освен Джош, а и той преди малко висеше на косъм. Не искам такъв товар на съвестта си. Качвайте се в онзи ваш самолет и стойте по-настрани от тая гадост.

— Не мога. Майкъл ми беше брат.

— Прави тогава каквото си щеш, само че без мен. — Руфъс пристъпи до прозореца и погледна как джипът се отдалечава с бясна скорост на север. Махна на Джош. — Да вървим. Не се знае кога ще им скимне да се върнат.

Докато двамата се обръщаха, Фиск бръкна в джоба си, извади нещо и го подаде на Руфъс.

— Това е визитна картичка с домашния и служебния ми телефон. Помисли какво вършиш, Руфъс. Сам няма да стигнеш доникъде. Когато най-сетне осъзнаеш това, обади ми се.

Ненадейно Сара дръпна картичката от ръката му и надраска нещо на гърба. После я подаде на Руфъс.

— Отзад са моите телефони. Обади се по което и да било време.

Огромната ръка бавно се пресегна и пое картичката. Руфъс я пъхна в джобчето на ризата си. След минута Сара и Фиск бяха сами.

Отново се спогледаха, смазани от напрежение. Мина цяла минута, преди Фиск да наруши мълчанието.

— Е, трябва да призная, че се отървахме по чудо.

— Джон, за нищо на света не бих преживяла това отново.

И Сара тръгна към тоалетната, залитайки.

— Къде отиваш?

Тя не си направи труда да се обърне.

— В тоалетната. Освен ако не държиш да повърна тук.

46.

Един час след разговора с Уорън Маккена Чандлър слезе от колата и бавно тръгна към къщата си — красива тухлена постройка на два етажа, разположена сред цял квартал от подобни сгради. Приятно, спокойно място за отглеждане на деца… или поне такова беше преди двайсет години. Днес някогашното спокойствие вече го нямаше. А дали изобщо го е имало, запита се Чандлър.

Преди много години, когато искаше да се разтовари след работа, излизаше да поиграе с децата баскетбол на алеята, където бе заковал обръч над вратата на гаража. Но мрежата бе прогнила отдавна, после махнаха обръча и таблото. Сега просто влезе в дворчето и седна на старата скамейка от кедрово дърво в сянката на клонестата магнолия пред малкото фонтанче. Навремето жена му го изтормози за тоя проклет фонтан и той непрекъснато се оплакваше, че му вади душата. Едва след като свърши, разбра защо е настоявала. Работата някак го пречисти — измерването, планирането, подборът на материали. Много приличаше на детективския труд: главоблъсканица, в която, ако имаш повечко ум и късмет, отделните части изграждат едно цяло.

След десет минути почивка той стана с усилие, метна шлифера на рамо и повлече нозе към входа. Огледа тихата, сенчеста кухня. Беше красива и чудесно поддържана, също като къщата — изцяло благодарение на съпругата му Хуанита. Да наглежда децата, да викне лекар, да плаща сметки, да полива цветята, да коси моравата, да оправя леглата, да пере и глади, да готви, да мие чинии — тя вършеше всичко това, докато той работеше денонощно, за да се издигне. Такава бе тяхната връзка. След като децата ги напуснаха, тя започна да учи, стана медицинска сестра и се хвана на работа в детското отделение на местната болница. Вече трийсет и три години бяха женени и все още се обичаха.

Чандлър нямаше представа още колко ще продължи с детективската работа. Всичко му бе дошло до гуша. Вонята, лепкавите гумени ръкавици, вечните бавни, отмерени стъпки, за да не смачка

някоя улика, която би могла да струва нечий живот или да освободи от затвора жесток убиец. Канцеларщината, гадните адвокати с техните неизменни въпроси и стандартни словесни капани, отегчените съдии, четящи присъдата като някакъв изследователски протокол. Безжизнените физиономии на обвиняемите, които не казват нищо, не проявяват вълнение, отиват в затвора, където са всичките им приятели, където е тяхното висше учебно заведение, за да излязат още по-изпечени престъпници.

Телефонният звън прекъсна тия потискащи мисли.

— Ало?

Той послуша една-две минути, даде кратки нареждания и затвори. Съобщаваха му, че са открили куршум на уличката, където бе намерен трупът на Майкъл Фиск. Изглежда, бил отскочил от стената и паднал в калта зад една кофа за боклук. Твърдяха, че е в добро състояние, почти без деформации. Лабораторията тепърва трябваше да установи дали наистина този куршум е убил младия юрист. Но това щеше да стане бързо по една колкото проста, толкова и противна причина: по куршума трябваше да има останки от кръв, кост и мозъчна тъкан, които много лесно можеха да се свържат с главата на Майкъл Фиск. А щом разполагаха с куршума, можеха да започнат издирване на оръжието. Техниците от балистичната лаборатория можеха да определят връзката също тъй точно, както техните колеги откриваха на чия ръка принадлежат отпечатъците от пръсти.

Чандлър стана, остави револвера си и мина в хола. Седна в креслото, подбрано специално за масивната му фигура. Беше тъмно, но не му се искаше да светне лампата. Прекалено много светлина го обкръжаваше през деня. Ярки лампи в кабинета му по цял ден. Още по-ярки в залите за аутопсия — от тях всяко късче плът изглеждаше огромно и дотолкова отвратително, че от време на време Чандлър бързаше да се оттегли в тоалетната, където стомахът му проявяваше възмущението си пред касапското изкуство на патолозите. Фотографски светкавици на местопрестъплението и пред съдебните зали. Прекалено много светлина, по дяволите. Сенките означаваха покой и отдих. Така искаше да живее след пенсията. Сред прохладни сенки. Като фонтанчето в двора.

Думите на Маккена бяха го разтревожили, макар че тогава се постара да не му проличи. Не можеше да повярва, че Джон Фиск е

способен да убие собствения си брат. Но, откровено казано, нали точно това би искал да му внуши и самият Фиск. Сетне Чандлър изведнъж се сети за още нещо. Телефонните обаждания на Майкъл Фиск до Форт Джаксън. А сега и бягството на Руфъс Хармс. Дали имаше връзка? Очевидно Фиск прикриваше Сара Еванс. Чандлър поклати глава. Трябваше да си отспи, в момента мозъкът му работеше на празен ход.

Той понечи да стане, но внезапно застина. Нечии пръсти изненадващо се плъзнаха около врата му. Разтворил широко очи, той посегна да сграбчи ръцете. Револверът… по дяволите, къде беше револверът?

— Седиш и мислиш или само седиш?

Той се отпусна веднага и вдигна очи към лицето на Хуанита. В крайчеца на устните й трептеше едва доловима усмивка. Винаги изглеждаше така — сякаш се готвеше да подхвърли шега или да се разсмее. Лицето й неизменно го ободряваше, независимо колко калпав ден е имал и колко трупа е трябвало да опипва и преобръща.

Той притисна длан върху гърдите си.

— Проклятие, жено, ако пак ми изскочиш тъй изотзад, ще има да седя горе при херувимите.

Тя се настани в скута му. Беше облечена с дълъг бял пеньоар, изпод който надничаха голите й крака.

— Я стига, какво толкова ще му стане на такъв юначага? Пък и не е ли малко самонадеяно да се слагаш при херувимите?

Чандлър плъзна ръка около талията й. След три деца не беше чак толкова тънка като в първата брачна нощ, но и той самият отдавна не приличаше на фиданка. Както често подхвърляше на шега, бяха израсли заедно. В живота трябва да има равновесие. Събереш ли кльощаво и дебело, дириш си белята.

На този свят никой не го познаваше по-добре от Хуанита. Може би тъкмо това бе най-важното за един успешен брак: да знаеш, че има и друга душа по твоята мярка, чак до последния десетичен знак, като безкрайното число „пи“, та дори и още повече, ако изобщо е възможно. Между тях двамата беше точно така.

— Не ще и дума, скъпа — усмихна се той, — юначага съм, но чувствителен. А нас, чувствителните, не се знае какво може да ни катурне. И след като цял живот съм търчал подир престъпниците, вярвам, че сам Господ е седнал сега горе да ми шие чифт хубави

ангелски крилца. От най-големите, разбира се. Нали е вездесъщ, сигурно знае, че с годините съм се позакръглил.

Целуна я по бузата и сплете пръсти с нейните. Тя зарови другата си ръка в оредялата му коса. Усещаше го, че се шегува насила.

— Буфърд, защо не ми кажеш какво те тормози, та да поговорим и после да си легнеш? Късно става. Утрото е по-мъдро от вечерта.

Чандлър се усмихна на тия думи.

— Хей, какво стана с непроницаемата ми физиономия? Навремето щом погледнех някой арестуван, моментално пропяваше като славейче, без изобщо да разбере какво си мисля.

— Хич не те бива да се преструваш. Хайде, скъпи, кажи ми.

Тя размачка схванатия му врат, а той в замяна плъзна длани по дългите й крака.

— Помниш ли онзи младеж, за когото ти споменах? Джон Фиск. Брат му беше сътрудник във Върховния съд.

— Помня го. А сега са убили още един сътрудник.

— Точно така. Е, тази вечер бях в апартамента на брат му да търся улики. Появи се онзи агент от ФБР, Маккена.

— Дето казваш, че бил напрегнат като граната с дръпнат предпазител? И че не можеш да разбереш що за човек е.

— Същият.

— Ахааа…

— Намерихме застрахователна полица, според която Джон Фиск ще получи половин милион долара след смъртта на брат си.

— Роднини са, нали така? И ти имаш застраховка. Ако умреш, забогатявам. — Тя го млясна лекичко по темето. — Хайде де, време ти е. Цял живот само ми обещаваш разни хубави неща. Дано да забогатея, като се гътнеш.

Двамата избухнаха в смях и се прегърнаха.

— Фиск не обели и дума за застраховката. Нали разбираш, това е класически мотив за убийство.

— Може пък да не е знаел.

— Може би — съгласи се Чандлър. — Маккена обаче ми разви цяла теория. Фиск бил застрелял брат си заради парите, накарал една служителка от съда да му помага, защото си падала по него, а после решил да ни объркa, като се намеси в разследването и тъй нататък. Дори бил излъгал за човека, дето се вмъкнал в апартамента на брат му.

Трябва да призная, че поне на пръв поглед ми се стори много убедително.

— Значи Джон Фиск е бил в апартамента на брат си?

— Аха. Твърди, че някакъв тип го цапардосал там и избягал. А всъщност може да е откраднал от апартамента нещо, което доказва връзката му с убийството.

— Добре де, щом Джон Фиск е бил в апартамента на брат си, щом е измислил онзи човек и е знаел за застраховката, защо не е претърсил, та да намери полицата? Защо е оставил да я намерите вие и да го заподозрете?

Чандлър се изблещи насреща й.

— Буфърд, добре ли си?

— Дявол да го вземе, сладурче, мислех си, че в тая къща аз съм детективът. Как можах да не се сетя?

— Защото си претоварен и никой не ти оценява труда, това е. — Хуанита стана и му протегна ръка. — Но ако побързаш да дойдеш горе, аз ще те оценя както заслужаваш. Остави тук чувствителните си части и докарай само останалото.

И тя го изгледа с натежали клепачи — Чандлър отдавна знаеше, че това не е знак за сънливост.

Той бързо скочи, хвана я за ръка и двамата тръгнаха по стъпалата.

47.

Докато джипът летеше по пътя, Тремейн оглеждаше пътниците във всяка задмината кола.

— И това ако е късмет — изпъшка Рейфийлд. — Изтървали сме ги за броени минути.

Без да му обръща внимание, Тремейн се взираше в колата отпред. Тъкмо когато я задминаваха, лампичката в купето се включи и освети двамата вътре. Човекът на задната седалка разгъваше карта.

Както ги гледаше, Тремейн изведнъж натисна спирачките, рязко зави наляво и навлезе в отсрещното платно. Колата заподскача в тревясалата канавка, сетне гумите отново захапаха асфалта и джипът се понесе обратно към кантората на Райдър.

Рейфийлд сграбчи Тремейн за рамото.

— Какво правиш?

— Преметнаха ни. Онези двамата. Историята им беше чиста лъжа.

— Откъде знаеш?

— Лампата в тоалетната.

— Лампата ли? Какво общо има тя?

— Не светеше. Кучката е стояла вътре на тъмно. Сетих се, когато видях как светнаха лампата в оная кола. Изпод вратата на тоалетната не прозираше светлина. А като излезе, тя не щракна ключа, защото вътре и без това си е било тъмно. Не е ходила да пикае. Стояла е вътре на тъмно. Сещаш ли се защо?

Рейфийлд пребледня.

— Защото с нея са били Хармс и брат му. — Докато се обръщаше напред, му хрумна още нещо. — Онзи тип рече, че името му било Джон Майкълс. Дали не е Джон Фиск?

— А онази е Сара Еванс. Това си мисля. Най-добре да се свържеш с другите и да им кажеш какво е станало.

Рейфийлд посегна към клетъчния телефон.

— Вече изтървахме Хармс.

— Не, не сме.

— Как ще го хванем, по дяволите?

Разчитайки на трийсетте си години военен опит, Тремейн обмисли какво би сторил противникът при тези обстоятелства.

— Фиск каза, че ги видял да се качват в кола. Обратното е камион или камионетка. Каза, че колата била стара. Обратното е нова камионетка. Казва, че потеглили на север, значи тръгваме на юг. Имат само пет минути преднина. Ще ги настигнем.

— От все сърце се надявам да си прав. Ако са били в кантората на Райдър…

Рейфийлд не довърши и тревожно се загледа напред през стъклото. Тремейн се озърна към него.

— Това би означавало, че братята Хармс не бягат. Търсили са нещо от Райдър. И сто на сто няма да е нещо приятно за нас. — Той кимна към телефона. — Хайде, обади се. Ние поемаме Хармс и брат му. Те трябва да се справят с Фиск и жената.

Поради особената важност на случая ФБР предложи своята лаборатория за анализ на намерения куршум. След сравняване с образци от тъканите на мъртвия Майкъл Фиск бе доказано, че куршумът е минал през мозъка му. Беше деветмилиметров, от типа, който обикновено използват полицейските служители.

Снабден с тази информация, агент Маккена седна пред един компютърен терминал в Хувър Билдинг и подаде спешно запитване до щатската полиция на Вирджиния. След няколко минути получи отговора. Джон Фиск притежаваше деветмилиметров пистолет „Зиг Зауер“, регистриран на негово име още преди да напусне полицията. Маккена незабавно изтича към колата си. Два часа по-късно той отби от магистрала 95 и подкара по мрачните улици в центъра на Ричмънд. Колата му изтрополи по стария и неравен паваж на Шокоу Слип. За паркиране избра уединено местенце близо до старата железопътна гара.

Още десет минути по-късно той стоеше в кабинета на Джон Фиск, след като с удивителна лекота бе отключил вратите на сградата и кантората. Огледа наоколо с помощта на малко фенерче. Беше решил да провери най-напред тук, а после в апартамента на Фиск. Трябваха

му само няколко минути, за да открие каквото търсеше. Деветмилиметровият пистолет беше сравнително лек и компактен. Маккена протегна ръка, покрита с гумена ръкавица, опипа оръжието и го прибра в джоба си.

Отново завъртя фенерчето наоколо. Нещо проблесна и той пристъпи към библиотечката. Взе снимката, но отблясъците по стъклото на рамката бяха твърде ярки, затова Маккена пристъпи към прозореца да я огледа на лунна светлина.

Братята Фиск изглеждаха съвсем обикновени. Стояха един до друг. Майкъл Фиск беше по-висок и по-красив от брат си, но очите на Джон пламтяха по-ярко. Полицейската униформа подсказваше, че снимката е правена преди доста време. С нея по-големият брат вече бе опознал живота до дъно, също като Маккена по време на кариерата си във ФБР. Понякога това разпалваше огъня в сърцето, друг път жестоко го изгасяваше.

Маккена остави снимката и напусна кантората. След пет минути колата отново го носеше на север. Два часа по-късно той достигна дома си в един заможен крайградски квартал на Северна Вирджиния. Седна в малкия кабинет, отвори кутия бира и запали цигара. Държеше пистолета, взет от кантората на Фиск. Оръжието беше добре изработено и отлично поддържано. Фиск бе направил добър избор. Навярно като ченге оръжието неведнъж му бе спасявало живота. Преди години полицаите рядко посягаха към пистолета. Но вече отдавна не беше така.

Маккена знаеше, че Фиск е убил човек с този пистолет. Че е стрелял, за да отнеме живот. Разбираше колко сложно е това премеждие — премеждие, стегнато в рамките на броени секунди. Нагорещен метал, отвратителен мирис на изгорял барут. За разлика от филмите куршумът не отхвърля жертвата няколко крачки назад. Човек просто пада, където са го простреляли; често напълва гащите и просто рухва безмълвно в калта. Маккена също бе убил човек. Стори го светкавично, по рефлекс; видя как онзи се сгърчи и изцъкли очи. После Маккена се върна към мястото, откъдето бе стрелял, и забеляза две дупки от куршуми върху стената отляво и отдясно. По някакво чудо бяха минали встрани от агента. По-късно щеше да научи, че убитият е страдал от деформация на окото, нарушаваща пространствената координация. Маккена се върна при семейството си

и продължи да живее само защото онзи човек бе имал изместена зеница. На връщане се подмокри в колата.

Маккена остави пистолета и насочи мислите си към бъдещето. Промъкването в кантората бе донесло своите плодове. Утре на Фиск и Еванс им предстоеше много сериозен разпит. Преди това трябваше само да потърси Чандлър и да му изложи фактите. Упоритият детектив щеше да свърши останалото.

Стана и закрачи из стаята. По стените висяха рамки с негови фотографии в компанията на видни личности. Върху една масичка в ъгъла бяха подредени грижливо грамотите и поздравителните писма, които агент Маккена бе спечелил благодарение на своя ум и кураж. Зад гърба му лежеше дълга и плодотворна кариера в защита на закона, ала тя не изкупваше единствената постъпка, за която се срамуваше и до днес. Бе я извършил преди много години, но си я спомняше по-ясно от всичко друго. И тъкмо тя го принуждаваше днес да припише престъплението на Джон Фиск.

Той изгаси цигарата и безшумно тръгна из къщата. Съпругата му отдавна си беше легнала. Двете им деца живееха отделно. Нямаше финансови затруднения, макар че агентите от ФБР не печелеха кой знае колко. Жена му обаче взимаше добри пари като съдружник в една столична адвокатска фирма. Затова къщата беше голяма, изискано обзаведена и почти винаги празна. Маккена се озърна към хола. Там бе цялата негова доблестна кариера — подредена на масичката, запечатана върху снимките по стените. Той въздъхна дълбоко и прекрачи в мрака. Изкуплението щеше да го преследва цял живот.

Самолетът кацна, продължи още малко по пистата и спря. За да се ограничи шумът, беше забранено след десет вечерта на летище Нешънъл да кацат редовни полети и някои модели частни самолети, но забраната не важеше за малката машина, с която пътуваха. Няколко минути по-късно Фиск и Сара вървяха към паркинга.

— Да бием толкова път, едва да не ни застрелят и накрая се връщаме с празни ръце — промърмори Сара. — Няма що, гениална идея измислих.

— Дълбоко грешиш — каза Фиск.

Стигнаха до колата и седнаха в нея.

— И какво точно узнахме? — запита Сара.

— Доста неща. Първо, видяхме се лично с Руфъс Хармс. Мисля, че той казва истината, каквато и да е тя.

— Не можеш да бъдеш сигурен.

— В момента Хармс би трябвало да се стреми на всяка цена да избяга зад граница, а вместо това той дойде в кантората на Райдър, Сара. Дойде, за да вземе молбата си до Върховния съд. Защо да го прави, ако не вярва, че е написал истината?

— Не знам — призна Сара. — Но нали молбата е негова? — Защо тогава просто не я напише отново?

— Райдър е изпратил заедно с нея и някакъв свой документ. Ти си го видяла в куфарчето на брат ми. Сега, след като Райдър е мъртъв, Хармс няма откъде другаде да вземе този документ. Освен това той спомена и за писмо от армията. Може би е допускал, че то ще му помогне. Затова е дошъл да прибере всичко.

— Да, така е по-смислено.

— Онези от армията бяха тръгнали по прясна диря. Не идваха да търсят Руфъс Хармс. Искаха да претърсят кабинета на Райдър.

— Откъде знаеш?

— Те дори не ни попитаха дали не сме виждали подозрителен човек с описанието на Руфъс. Наложи се сам да им го кажа. И не действаха официално. Нахълтаха посред нощ, с автомати. Не бяха от военната полиция или нещо такова. Имаха високи чинове, ако се съди по възрастта и поведението. Армията просто не нахлува нощем с автомати в цивилни сгради.

— Може и да си прав.

— Затова смятам, че съдържанието на молбата засяга лично онези двама.

— Но ние дори не знаем кои са.

— Напротив, знаем. Руфъс каза имената им в кабинета на Райдър. Тремейн, Вик Тремейн… а другият е Рейфийлд. Военни са, значи трябва да имат някаква връзка с Форт Джаксън. Руфъс спомена, че са му сторили нещо. Сигурен съм, че става дума за времето преди престъплението.

— Джон, дори някак да са го насърчили да убие онова дете, дори да са му заповядали по някаква адска причина, най-много може да им

се лепне съучастие. А и то не е сигурно след толкова много години! Ако Хармс разполага само с това, работата е безнадеждна, знаеш го.

— Лошото е, че не знаем почти нищо за ония събития. Ако някакви хора са посещавали Хармс в карцера преди убийството, това би трябвало да е отразено писмено.

Сара го изгледа скептично.

— И мислиш, че ще е останало нещо след двайсет и пет години?

— Не забравяй писмото, за което спомена Хармс. Какво има да пише армията на един отдавна осъден убиец?

— Мислиш ли, че писмото някак е задействало сегашните събития?

— Може би е съдържало неизвестна за Хармс информация. Макар че нямам представа каква и защо не е знаел за нея.

— Чакай малко. Ако Тремейн и Рейфийлд са от Форт Джаксън, как тъй са позволили на подобно писмо да стигне до Хармс? Не проверяват ли затворническата поща?

Фиск се замисли.

— Може би просто не са го забелязали.

— Или изобщо не е пристигнало в затвора. Изглежда, че Джош Хармс знае за него; може би той го е получил, съобразил е какво става и е разказал на Руфъс.

— А после Руфъс симулира сърдечен удар, попада в най-близката болница и Джош го измъква, така ли?

— Изглежда логично.

— Ех, ако знаехме какво е станало през онзи ден във Форт Джаксън! Според думите на Джош и Руфъс брат ми е посетил затвора.

— Защо да не се обадим до Форт Джаксън или направо да идем там? Тогава ще разберем всичко.

Фиск поклати глава.

— Ако онези двамата наистина служат във Форт Джаксън, вече са уредили всичко. Може да са преместили всички, които са виждали Майк. А няма как да се обърнем към Чандлър. Какво ще му кажем? Двама души от армията търсят някакъв си избягал затворник. И какво от това?

— Ако Рейфийлд и Тремейн работят в затвора, значи Майкъл се е пъхнал направо в устата на лъва. Макар и да не сте били много

близки, чудя се как не е опитал да потърси съвет от теб. Можеше да е още жив.

При тия думи Фиск застина и затвори очи. Не каза нищо повече.

Когато стигнаха до къщичката на Сара, Фиск тръгна право към хладилника и извади бутилка бира.

— Да ти се намират цигари?

Тя вдигна вежди.

— Мислех, че не пушиш.

— Зарязах цигарите преди години. Но сега наистина трябва да запаля.

— Е, имаш късмет. — Сара придърпа стол до кухненския плот. Свали обувките и се изкатери. — Открих, че ако е много трудно да си задоволя каприза, желанието отслабва. Май съм мързелива по природа.

Пред смаяния поглед на Фиск тя се изправи на пръсти и зашари с ръце по ръба на най-високия шкаф.

— Недей, Сара, остави на мен. Ще се пребиеш.

— Напипах го, Джон. Само още мъничко.

Тя изпъна тялото си до предел и роклята се повдигна, разкривайки целите й бедра. Почваше да залита, затова Фиск я прихвана през кръста. Отзад на дясното й бедро имаше малка бенка с почти правилна триъгълна форма и тъмночервен цвят. Тя сякаш пулсираше при всяко напрягане на мускулите. Продължавайки да я придържа, Фиск плъзна поглед надолу. Пръстите на краката й бяха дълги и прави, като че редовно ходеше боса. Той извърна глава.

— Хванах ги. — Тя размаха пакета. — „Кемъл“ бива ли?

— Все ми е едно, само да стават за пушене. — Той й помогна да слезе, извади цигара и я погледна. — Ами ти? Заслужаваш, сама свърши цялата работа.

Тя кимна и Фиск изтръска още една за нея. Запалиха, без да бързат, после Сара също си взе бира. Заедно излязоха на малката задна веранда откъм реката и седнаха на потъмнялата дървена люлка.

— Хубава къщичка си избрала — подхвърли Фиск.

— Още щом я видях за пръв път, си представих как ще остана тук завинаги.

Тя подви крака под себе си, тръсна цигарата и загледа как лекият ветрец отнася пепелта. Изви дългата си шия и отпи глътка бира.

— Импулсивно решение — каза Фиск.

Сара остави бирата и се вгледа в лицето му.

— Никога ли не ти се е случвало?

Той се замисли.

— Общо взето, не. А сега какво? Съпруг, деца? Или държиш само на кариерата?

Той пусна облаче дим и зачака отговора. Сара отпи още една глътка бира и се загледа към далечните светлини на колите по моста Удроу Уилсън. После стана.

— Искаш ли да поплаваме с лодката?

Той изненадано надигна глава.

— Не е ли малко късничко?

— И миналия път беше късно. Имам разрешително и сигнални светлини. Просто ще направим една спокойна разходка и се връщаме.

Преди Фиск да отговори, Сара изчезна в къщичката. След две-три минути се върна, преоблечена с рязани джинси, къса блузка и платнени обувки. Косата й бе събрана на кок.

Фиск сведе очи към ризата, панталона и мокасините си.

— Не си нося моряшки костюм.

— Няма значение. Аз съм морякът, ти само ще се возиш.

Беше донесла още две бири. Слязоха към кея. Беше ужасно задушно и Фиск бързо се изпоти, докато помагаше на Сара да подготви платноходката. Когато пристъпи на носа да вдигне предното платно, той се подхлъзна и едва не падна зад борда.

— Ако беше цопнал в реката, нямаше да ни трябва лунна светлина — подхвърли Сара със смях. — Щеше да светиш като фенер.

Водата бе гладка като стъкло, не се усещаше дори и най-слаб полъх, затова Сара включи двигателя и насочи лодката към средата на течението, където най-сетне платната се издуха от топъл ветрец.

Около час бавно плаваха ту край единия, ту край другия бряг. Лодката имаше сигнални светлини, луната грееше ярко и реката бе пуста. Фиск смени Сара на кормилото и с нейна помощ постепенно свикна да управлява. При всяко отклонение платното трепваше и увисваше, Фиск привеждаше глава, а Сара извърташе утлегара, за да хване отново вятъра.

Тя го погледна и се усмихна.

— Не е ли вълшебство да уловиш нещо невидимо, но в същото време толкова мощно и да го подчиниш на своята воля?

Изрече думите тъй детински, с толкова откровено вълнение, че Фиск неволно се усмихна. Изпиха бирите и изпушиха по още една цигара след няколко неуспешни опита да запалят под засилващия се вятър. Побъбриха за разни неща, без да споменават последните събития, и изпитаха облекчение, че могат поне за малко да се откъснат от тревогите.

— Имаш красива усмивка — подхвърли Сара. — Би трябвало да я използваш по-често.

Докато потеглят обратно, Фиск вече имаше мазол от въжето на утлегара.

Спряха край кея и свиха платната. Сара изтича до къщичката да донесе още бира, пържени картофи и кетчуп.

— Да не каже някой, че държа гостите гладни.

Седнали в лодката, те изпиха бирата и ометоха набързо картофите. Вятърът продължаваше да се засилва и изведнъж стана студено, наближаваше нощна буря. По небето плъзнаха черни облаци, нейде зад хоризонта трептеше блясъкът на светкавици. Сара потръпна под тънката блузка и Фиск я прегърна през раменете. Тя се притисна към него. Сетне взеха да падат дъждовни капки и Сара скочи. С помощта на Фиск извади найлоновите покривала и ги изпъна върху откритите части на лодката.

— Да се прибираме — каза тя.

Докато вървяха към къщичката, дъждът се посипа като из ведро и трябваше да пробягат последните няколко метра.

— Тежък ден ни чака утре — подхвърли Сара и погледна часовника в кухнята, бършейки мократа си коса с хартиена кърпа.

— Особено след като снощи не сме мигнали — добави с прозявка Фиск.

Изгасиха лампите и тръгнаха към горния етаж. Сара му пожела „лека нощ“ и влезе в стаята си. Спрял пред отворената врата, Фиск я гледаше как отваря прозореца, за да нахлуе нощният вятър, примесен с капки дъжд. Мълния проряза небето и се заби нейде наблизо. Грохотът бе оглушителен. Каква мощ, помисли си Фиск. Продължи по коридора, влезе в другата спалня и се съблече. Останал по тениска и слипове, той

седна на леглото и се заслуша в дъжда. В стаята беше задушно, но не му се ставаше да отвори прозореца. Старата къща нямаше нито централен климатик, нито отделни инсталации на прозорците. Очевидно Сара предпочиташе да се разхлажда от речния бриз. Стенният часовник тиктакаше равномерно. Фиск неволно свери пулса си с него. Сърцето му биеше забързано, тласкаше литри кръв по цялото тяло.

Той нахлузи панталоните, стана и излезе в коридора. Сега стаята на Сара бе тъмна, но вратата оставаше отворена. Завесите подскачаха от поривите на вятъра. Фиск спря на прага и се вгледа в нея — беше завита само с чаршаф.

Тя също го гледаше. Чакаше ли го? Беше ли решила този път да го допусне до себе си? Той пристъпи напред колебливо, сякаш за пръв път влизаше в женска стая. Тя не помръдна, не проговори, не се опита да го прогони или привлече. Легна до нея и тя веднага се притисна към него, като че искаше да му отнеме възможността да размисли, да избяга от нея. Под чаршафа не носеше нищо. Тялото й бе топло, кожата гладка, гърдите горещи и еластични; обгръщаше ги тежкият аромат на дъждовна нощ. Кичури коса падаха пред лицето на Сара. Тя стисна устни, после пак ги разтвори; пръстите й го галеха нежно, навсякъде. С общи усилия смъкнаха панталона и го захвърлиха на пода.

Целунаха се, отначало лекичко, после по-страстно. Притиснала корем към неговия, тя посегна да вдигне тениската, да го погали по гърдите. Той отблъсна ръката й и придърпа тениската надолу. Навън пороят блъскаше покрива, трополеше по прозорците. Фиск свали слипа, надигна тяло и леко се отпусна върху Сара.

Сара се събуди рано, още с първите утринни лъчи, падащи през прозореца. Отминалата буря бе оставила подир себе си приятна прохлада и сиво-розово небе, в което след час щеше да се разлее безоблачна синева. Тя протегна ръка да докосне Фиск, но откри само празно място. Бързо се надигна и хвърли поглед наоколо. Загърна се с чаршафа и изтича по коридора да провери в гостната. Беше празна. Банята също. Обзета от паника, тя се втурна към стълбището и изведнъж спря с широка усмивка.

Долу Фиск си наля чаша кафе, върна се към паницата с разбити яйца и добави настъргано сирене чедар. Сара стоеше, гледаше го и вдишваше аромата на запържен лук. Фиск беше напълно облечен, с още мокра от душа коса. Обърна се да отвори хладилника и я видя.

Сара се загърна малко по-плътно с чаршафа.

— Помислих, че си заминал.

— Реших да те оставя да подремнеш. Снощи заспахме късно.

Беше чудесно, понечи да каже тя, но премълча.

— Добре ли си?

Зададе въпроса небрежно, тъй като все още не умееше да разчита напълно посланията, скрити зад неговите думи, жестове и изражения. Особено за нещо тъй скорошно като отминалата любовна нощ. Лош знак ли беше, че е предпочел да изпържи яйца, вместо да остане до нея, докато се събуди?

— Добре съм, Сара.

И той се усмихна, сякаш за да потвърди, че е така. Тя също се усмихна.

— Не знам какво готвиш, но мирише великолепно.

— Нищо особено. Омлет по западняшки.

— Обикновено карам само на препечена филийка и чаша кафе. Приятно ме изненадваш. Имам ли време за душ?

— Само ако побързаш.

— Не като снощи, нали?

Тя се усмихна, премрежи клепачи и му обърна гръб. Отзад чаршафът висеше свободно.

Фиск се загледа след нея, отново възбуден от нейното голо тяло, от изящните, чувствени движения на гърба и бедрата. Седна до масата и плъзна очи из уютната кухничка. Преди малко бе излязъл на задната веранда да погледа как слънцето бавно изгрява. Над вода зората винаги изглеждаше много по-чиста, сякаш тия две първични жизнени сили, огънят и водата, се сливаха в мистично единство.

Чу шума на вода от банята и се озърна към стълбището. Снощи, след като Сара заспа, той дълго остана буден до нея. В нощния мрак смесеният аромат на телата им ги обгръщаше като втора кожа и Фиск имаше чувството, че си принадлежат открай време. Ала сетне бе дошла безпощадната утринна яснота. Фиск вдигна чашата кафе към устните си и почти в същия миг я остави обратно. Ако се беше обадил

на брат си, сега Майк щеше да бъде жив. Нямаше как да избяга от тази истина. Тя щеше да го преследва до сетния му ден.

48.

Елизабет Найт също стана призори, изкъпа се и набързо се облече. Джордан Найт спеше дълбоко и тя не го събуди. Свари кафе, наля си, взе бележника и седна отвън на терасата да погледа изгрева. Препрочете всичките си материали за днешното обсъждане, включително и последното становище, написано от Стивън Райт. Кръвта му сякаш бе заменила мастилото върху страниците. При тази мисъл тя едва удържа напиращите сълзи. Даде си клетва, че смъртта му няма да отиде напразно. Днес Рамзи нямаше да спечели това дело. Найт и бездруго бе решила твърдо да осигури на Барбара Ченс и другите жени като нея правото да съдят армията за това, че негласно поощрява жестокото, садистично и незаконно поведение на мъжкарите под пагон. Никоя организация не биваше да остава безнаказана за подобни деяния. Но сега волята й да надделее, да победи Рамзи бе нараснала хилядократно. Тя допи кафето, събра книжата в куфарчето си и хвана такси до Върховния съд.

Фиск разтърка зачервените си очи и се помъчи да прогони спомена за предната нощ и сложния възел, в който го бе заплела. Седеше в специалния сектор за членовете на адвокатската организация към Върховния съд. Погледна към Сара и другите сътрудници, насядали под прав ъгъл към съдийската маса. Тя също го погледна и се усмихна.

Когато съдиите излязоха иззад завесата и заеха местата си, Пъркинс изрече традиционното слово и всички се изпънаха мирно. Фиск се озърна към Найт. Всяко нейно движение — небрежно отпуснатият лакът, прелистването на документите — издаваше прилив на неудържима енергия. Приличаше на ракета, готова всеки миг да избухне. Сетне той измести очи към Рамзи. Старецът се усмихваше, изглеждаше спокоен и уверен. Но ако Фиск си падаше по хазарта, би

струпал целия си залог в десния край на масата, точно пред съдия Елизабет Найт.

Обявено бе делото „Ченс срещу Съединените щати“.

Адвокатът на Ченс, ветеран от Харвардския правен факултет, който неведнъж бе постигал успехи пред Върховния съд, се впусна енергично в своята пледоария. Накрая Рамзи го прекъсна.

— Познавате ли доктрината „Ферес“, мистър Бар? — попита председателят, намеквайки за първото становище на Върховния съд от 1950 година, осигуряващо на военните съдебен имунитет.

Бар се усмихна.

— Да, за съжаление.

— Нима искате да отхвърлим прецедентите от изминалите петдесет години? — При тези думи Рамзи огледа съдиите от двете си страни. — Как да решим делото в полза на клиентката ви, без да преобърнем с главата надолу както цялата армия, така и този съд?

Найт не изчака отговора на Бар.

— Върховният съд не се спря пред подобен аргумент, когато отхвърли сегрегацията в училищата. Щом става дума за благородна кауза, всички средства са оправдани и прецедентите не бива да ни възпират.

— Моля, отговорете на въпроса ми, мистър Бар — настоя Рамзи.

— Мисля, че случаят е по-особен.

— Тъй ли? Нима ще оспорите, че по време на сексуалните произшествия Барбара Ченс и нейните началници са носили държавна униформа и са изпълнявали служебните си задължения?

— Не бих нарекъл секса „служебно задължение“. Самият факт, че нейният началник е използвал положението си, за да извърши деяние, равностойно на изнасилване, както и…

Найт явно вече нямаше сили да мълчи.

— Както и това — намеси се тя, — че висшестоящите офицери в базата и местното командване са знаели за тия събития… дори са били писмено уведомени… и не са предприели нищо друго, освен чисто формална проверка. Наложило се е Барбара Ченс лично да подаде молба в полицията. Предприетото разследване в крайна сметка изважда истината на бял свят. Тази истина недвусмислено ни насочва към една линия на поведение, която може да навреди на всяка организация в тази страна.

Фиск гледаше ту Рамзи, ту Найт. Сякаш изведнъж от деветте съдии бяха останали само двама. Пред мисления му поглед съдът се преобрази в боксов ринг, изправил един срещу друг шампиона Рамзи и талантливия, но никому неизвестен претендент Найт.

— Става дума за военните, мистър Бар — изрече Рамзи, гледайки втренчено Найт. — Този съд вече е постановил, че военните са sui generic[1]. Ето пред какъв прецедент се изправяте. Делото ви засяга веригата заповед-подчинение. Отношенията между висши и нисши чинове. Именно с тях неведнъж се е занимавал този съд и недвусмислено е решил, че няма да се намесва във военните взаимоотношения. Такъв бе законът вчера, такъв е и днес. Което ме връща там, откъдето започнах. За да подкрепи клиентката ви, съдът трябва да отмени позицията си по една дълга и последователна верига от прецеденти. Ето какво искате да направим.

— А както споменах по друг повод, stare decisis[2] очевидно не означава непогрешимост — обади се Найт, намеквайки за утвърдената практика Върховният съд да се придържа към предишните си решения.

Престрелката между Рамзи и Найт се разгаряше. Всеки залп на единия тутакси биваше посрещнат с ответен изстрел. Фиск си помисли, че мистър Бар и останалите съдии са се превърнали в обикновени зрители.

Когато адвокатът от името на Съединените щати Джеймс Андерсън пристъпи напред, за да започне речта си, Найт дори не го остави да отвори уста.

— С какво ще нарушим веригата заповед-подчинение, ако разрешим да се заведе дело срещу армията за създаване на нетърпима атмосфера около служещите жени? — попита тя.

— Това несъмнено ще се отрази отрицателно върху отношенията между висши и нисши чинове — незабавно отвърна Андерсън.

— Дайте да видим дали правилно съм ви разбрала. Значи ако разрешим на военните години наред безнаказано да тровят, осакатяват, убиват и изнасилват своите подчинени, при което лишаваме жертвите от каквато и да било правна защита, ние допринасяме за по-добри отношения между висши и нисши чинове? Извинявайте, но не виждам къде е връзката.

Фиск едва удържа смеха си. Уважението му към Найт като юрист и съдия нарасна десетократно. Само с две изречения бе свела цялата

защита на армията до пълен абсурд. Той се озърна към Сара. Тя бе впила поглед в Найт и личеше, че се гордее с нея.

Андерсън леко се изчерви.

— Военните, както изтъкна председателят, са уникална, особена общност. Разрешим ли да се водят дела за щяло и нещяло, можем само да накърним и унищожим сложната връзка между персонала, задължителната дисциплина, която е стожер на военната подготовка, и националната отбрана.

— Значи военните са нещо особено?

— Точно така.

— Защото са длъжни да ни пазят и отбраняват?

— Именно.

— В такъв случай до днес имаме четири рода войски, защитени от този имунитет. Защо да не го разпростремем и върху други специални организации? Например противопожарната охрана. Или полицията. Те също ни пазят. Ами тайните служби? Те охраняват президента, смятан с право или не за най-важната личност в страната. А болниците? Там спасяват живота ни. Защо да не им дадем имунитет в случай, че някой лекар изнасили медицинска сестра?

— Излизаме далеч извън границите на случая — строго изрече Рамзи.

— Мисля, че тъкмо тези граници се опитваме да очертаем — възрази тутакси Найт.

— Според мен делото „САЩ срещу Стенли“… — започна Андерсън.

— Радвам се, че го споменахте — каза Найт. — Позволете да напомня фактите по това дело.

Държеше да изкаже своето мнение. Както пред обществото, така и пред колегите си, някои от които бяха присъствали в този съд по онова време. За Найт делото „Стенли“ бе една от най-отвратителните съдебни грешки, събрала всички недостатъци на Върховния съд. И тя възнамеряваше да подчертае това — и днес, и когато дойдеше време за гласуване на становище.

Когато заговори, гласът й бе мощен и звучен.

— Старши сержант Джеймс Стенли служи в армията през петдесетте години и доброволно се включва в програма, за която му казват, че разработва защитно облекло срещу отровни газове.

Изпитанията се провеждат в Мериленд, на полигона Абърдийн. Стенли участва, но нито веднъж не му нареждат да облече защитен костюм или да си сложи противогаз. Само провежда дълги разговори на лични теми с група психолози, при което му дават да пие вода. Нищо повече. През 1975 година Стенли, чийто живот е тръгнал надолу — необяснимо поведение, изгонване от армията, развод, — получава от военните писмо с молба да се яви на преглед заедно с група военнослужещи, върху които през 1959 година е изпробвано дългосрочното действие на ЛСД. Под претекста, че се водят изпитания на защитни костюми, армията е давала на войниците ЛСД без тяхно съгласие.

При тези думи цялата публика ахна, надигна се глъчка. Наложи се Пъркинс да удари с чукчето — нещо, което не бе ставало почти никога.

Фиск седеше, слушаше и изведнъж осъзна колко важно е това дело. Руфъс Хармс бе подал молба до Върховния съд. И той ли искаше да съди армията? По време на службата го бе сполетяло нещо ужасно. Някакви хора му бяха сторили нещо, съсипало целия му живот и довело до убийството на невръстно момиченце. Руфъс искаше свободата си, искаше справедливост. Твърдеше, че истината е на негова страна. Но дори и с истината нямаше да постигне нищо при сегашното законодателство. Редник Руфъс Хармс щеше да загуби също като сержант Стенли.

Прикривайки задоволството си от реакцията на публиката, Найт продължи:

— Психологът е бил служител на ЦРУ ЦРУ и армията предприели съвместно изследване на наркотика, защото имало разузнавателни сведения, че в Съветския съюз са натрупани значителни запаси от него и военните искали да знаят как може да се използва по време на война. Това е. Стенли съвсем основателно сметнал, че армията е виновна за сполетелите го беди и завел дело. Накрая се обърнал към Върховния съд. — Тя помълча. — И загубил.

Публиката ахна отново.

Фиск пак се озърна към Сара. Тя не откъсваше поглед от Найт. Рамзи бе пребледнял.

— На практика вие искате Върховният съд да отнеме на Барбара Ченс и другите като нея едно от най-ценните човешки и

конституционни права: правото да търси закрила от съда. Това ли искате? Да оставите виновните безнаказани?

— Поне един от тях бе изправен пред военен съд и изпратен в затвора — бързо отговори Андерсън.

Рамзи се усмихна победоносно.

— Това не ми прилича на безнаказаност.

— Мистър Андерсън, документите потвърждават недвусмислено, че деянията, за които е наложена тази присъда, са траяли твърде дълго и не са представлявали тайна за командването, което не предприело никакви мерки. Всъщност разследването е започнало едва след като Барбара Ченс се обърнала към местната полиция. Тъй че кажете ми, наистина ли виновните са наказани?

— Бих казал, че това зависи от представата ви за вина.

— Кой контролира военните, мистър Андерсън? Кой ще ни гарантира, че станалото със сержант Стенли няма да се повтори?

— Военните се контролират сами. И то твърде добре.

— Решението по делото „Стенли“ е взето през 1986 година. Оттогава насам имаме множество неприятни произшествия, включително все още необяснените инциденти по време на войната в Залива, а сега и изнасилване на жени военнослужащи. Това ли е „твърде добре“ според вас?

— Е, във всяка голяма организация може да има дребни неприятности.

Найт настръхна.

— Не вярвам жертвите на тези престъпления да ги нарекат дребни неприятности.

— Естествено, не исках да кажа, че…

— Когато предложих да разширим съдебния имунитет върху пожарникарите, полицаите и лекарите, вие не се съгласихте, нали?

— Правилно. Многото изключения унищожават принципа.

— Вероятно си спомняте експлозията на „Чалънджър“, нали? — попита Найт. Андерсън кимна. — Родините на загиналите цивилни астронавти от совалката заведоха дела срещу правителството и производителя. Но семействата на военните бяха лишени от това право заради имунитета, даден на армията от Върховния съд. Смятате ли това за справедливо?

Андерсън подири опора в стария припев.

— Разрешим ли да се водят съдебни дела срещу военните, това ще доведе до излишни усложнения за националната сигурност.

— Ето че стигнахме до същината на въпроса — каза Рамзи, доволен, че Андерсън засегна темата. — Всичко е въпрос на равновесие и Върховният съд отдавна има ясна представа как да бъде постигнато.

— Именно, господин председател — потвърди Андерсън. — Това е основен камък в нашето правосъдие.

Найт едва не се усмихна.

— Тъй ли? Аз пък мислех, че основен камък е конституционното право на всеки гражданин в тази страна да търси закрила от съда. Нито един закон не осигурява на военните имунитет. Конгресът не е сметнал за необходимо да им го осигури. Едва през 1950 година Върховният съд налага изневиделица подобно привилегировано отношение. И очевидно то е дошло от страха, че процесите срещу армията могат да разорят държавната хазна. Не бих го нарекла основен камък на правосъдието.

— И все пак това решение е прецедент — изтъкна Рамзи.

— Прецедентите се променят — отвърна Найт, — особено ако са погрешни.

Забележката на Рамзи я бе раздразнила, защото, когато му отърваше, председателят без колебание отхвърляше всякакви прецеденти.

— При цялото ми уважение — каза Андерсън, — смятам, че военните ще се справят по-добре с този случай в рамките на системата, съдия Найт.

— Мистър Андерсън, оспорвате ли правото на Върховния съд да вземе решение по делото?

— Не, разбира се.

— Съдът трябва да реши дали въоръжената защита на родината води до парадокса военнослужещите да бъдат лишени от всякаква защита на гражданските си права.

— Не бих го формулирал точно така.

— Аз обаче го формулирам така, мистър Андерсън. Всичко опира до елементарната справедливост. — Найт погледна Рамзи в очите. — И ако ние тук не сме способни да я наложим, просто нямам представа кой би могъл.

Докато слушаше пламенните й думи, Фиск отново погледна към Сара. Сякаш усетила това, тя вдигна очи.

Стори му се, че в този миг двамата мислят едно и също: дори ако някак успееха да разгадаят тайната и да извадят истината на бял свят, щеше ли да има справедливост за Руфъс Хармс?

---

[1] sui generis (лат.) — единствен по рода си, уникален. ↑

[2] stare decisis (лат.) — основен принцип в общото право, гласящ че бъдещите случаи трябва да бъдат уреждани така, както миналите — съгласно установения прецеден. ↑

49.

Джош Хармс дояде сандвича, после лениво запали цигара и се загледа в брат си, който дремеше на предната седалка. Намираха се на стара просека сред непроходима гора. След като караха цяла нощ, накрая се наложи да спрат, защото Джош вече клюмаше зад волана, а не смееше да повери колата на брат си — Руфъс не бе управлявал автомобил почти трийсет години. Освен това, докато бяха на шосето, Руфъс трябваше да се крие отзад в карабаната. Спряха и Джош подремна, пазен от брат си. Сега беше негов ред да стои на пост.

По пътя поговориха какво да правят занапред. За своя собствена изненада Джош беше категорично против бягството в Мексико.

— Какво ти става? — смаяно попита Руфъс. — Мислех, че не искаш да имаш нищо общо с тази история. Нали сам го каза?

— Не исках. Но щом веднъж сме решили… добре де, щом *аз* се реших… в такъв случай казвам да не отстъпваме. Няма да позволим да ни газят. Ако ще правиш нещо, дай да го свършим заедно.

— Слушай, Джош, ако не беше Фиск, сега и двамата щяхме да сме мъртви. Не искам да ми тежиш на съвестта.

— Виж какво, точно тук ти е грешката. По-лошо от това просто не може да стане. Тогава защо да не се поразмърдаме, пък дано оправим нещата. Ти беше прав: каквото и да ги сполети, заслужават си го. Като видях онези двамата в кабинета на Райдър, едва не ги застрелях хладнокръвно, а пък такова нещо не бях вършил през целия си живот. Фиск и онази жена ни защитиха. Може и да са свестни хора.

Руфъс го изгледа втренчено.

— И нямаш нищо против тях, така ли?

Джош извади цигарата от устата си и се ухили.

— Ама ти какво, за расист ли ме мислиш, по дяволите?

— Не знам за какъв да те мисля, Джош.

— И не ти трябва. Аз самият не знам за какъв да се мисля, макар че се опитвам доста отдавна. Трябва да решиш само едно: дали искаш да бягаме в Мексико, или да останем. За мен не се тревожи. Ако на тоя

свят има човек, дето знае как да се грижи за себе си, в момента седиш до него.

С това спорът приключи. Щом се събудеше брат му, щяха да потеглят обратно към Вирджиния, да се свържат с Фиск и да видят какво може да се направи. Ако им трябваха доказателства, Джош вярваше, че все някак ще ги намерят. Истината бе на тяхна страна — ако и тя не помогнеше, би било по-добре да се застрелят сами.

Джош хвърли поглед из гъсталака наоколо. Листата вече почваха да пожълтяват и прозиращите през тях лъчи създаваха приятна комбинация от форми и шарки. Когато излизаше на лов, той често сядаше сред гората; избираше за отмора някой стар дънер и съзерцаваше простичката природна прелест — истинско чудо, при това напълно безплатно. След завръщането си от Югоизточна Азия няколко години бе избягвал горите. Във Виетнам дърветата, пръстта, всичко наоколо предвещаваше смърт чрез някой от хитроумните виетнамски капани. Той погледна часовника. Още десет минути, и трябваше да потеглят.

Надзърна през задното стъкло и веднага присви очи, защото го заслепи отражението на слънцето от някакъв лъскав предмет. Вместо да издиша, той тихо ахна, изплю цигарата през прозореца, включи двигателя и посегна към скоростния лост.

— Какво става, по дяволите? — стреснато подскочи Руфъс.

— Грабвай пищова и не си надигай проклетата глава — изръмжа Джош. — Дошъл е Тремейн.

Руфъс стисна пистолета и се приведе.

Тремейн изскочи от гората и откри огън. Първите откоси улучиха задната броня, строшиха стоповете и надупчиха каросерията. Изпод колелата изхвръкна гейзер от пръст и за момент заслепи Тремейн, който спря да стреля и хукна напред в отчаян опит да си осигури по-добър прицел.

Усещайки намеренията му, Джош завъртя волана наляво, камионетката изскочи от просеката и пое по пресъхналото корито на някакъв плитък поток. Ходът се оказа добър и по друга причина — Рейфийлд вече връхлиташе с джипа, за да им прегради пътя.

Рейфийлд спря да качи Тремейн и подкара след камионетката.

— Как са ни намерили, мътните да ги вземат? — зачуди се Руфъс.

— Недей да си губиш времето с тъпи въпроси — кресна Джош. — Тук са, и толкоз.

Той вдигна глава към огледалото и очите му се присвиха. Джипът бе по-маневрен и по-издръжлив от тежката камионетка.

— Ще ни надупчат гумите и след това сме им в кърпа вързани — каза Руфъс.

— Да, ама Вик трябваше най-напред да гърми в тях. Туй му беше втората грешка.

— А първата?

— Че остави слънцето да се отразява в бинокъла. Зърнах блясъка много преди да забележа онзи гадняр.

— Дано да продължат с грешките.

— Да разчитаме първо на себе си, пък другото — добре дошло.

Отзад Тремейн се подаде от джипа и отново откри огън. От такова разстояние автоматът не вършеше работа, макар че отблизо можеше да повали цял взвод за броени секунди. Тремейн смъкна ремъка от рамо и извади пистолета си.

— Приближи се колкото може по-плътно — кресна той на изнервения Рейфийлд. — Успея ли да улуча някоя гума, изхвръкват в дърветата и повече нямаме грижи.

Руфъс се озърна през задното стъкло и видя какво е намислил Тремейн. Прицели се и стреля по джипа. Не бе докосвал огнестрелно оръжие почти трийсет години — откакто в казармата го учеха на стрелба с карабина. Когато натисна спусъка, трясъкът го оглуши и от кабината мигновено се разнесе противният мирис на горещ метал и барутен дим. Разбивайки стъклото, куршумът полетя към преследвачите като разлютен метален стършел. Тремейн хлътна надолу и джипът леко кривна.

— Улучи ли нещо? — попита Джош.

— Спечелих малко време. — Руфъс разтърка ушите си с треперещи длани. — Бях забравил какъв шум вдигат тези чудесии.

— Опитай се да стреляш три години наред с М–16. Тогава ще разбереш какво е шум, особено ако ти се пръсне в ръцете.

Джош завъртя волана надясно, после наляво, за да избегне няколко дървета, растящи покрай сухото русло. Отпред започваше гъсталак от ниски борове, букове и къпини. В наближаващия джип Тремейн отново бе заел позиция за стрелба. Джош свърна надясно през

тясна пролука между дърветата и по каросерията заблъскаха клонки и тръни. Маневрата обаче даде ефект — Тремейн трябваше пак да прибере глава в джипа, за да не му я откъсне някой клон.

Джипът намали скорост. Тясната пътека отпред леко се разшири и Джош реши да използва момента с надеждата, че Рейфийлд започва да изпада в паника.

— Поеми управлението — извика той.

Руфъс сграбчи волана, гледайки ту напред, ту към брат си. Джош извади пистолета и се втренчи в отсрещните дървета. Бяха излезли на равно и камионетката не подскачаше както преди. Той стисна пистолета с две ръце, полагайки отчаяни усилия да прецени разстоянието и скоростта, после избра каквото му трябваше — масивния клон на стар дъб. Клонът бе дълъг поне пет-шест метра и дебел десетина сантиметра, обрасъл с вейки и увиснал право над тясната пътека. И най-важното — под собствената си тежест вече бе започнал да се отчупва от дънера.

Джош протегна ръка през прозореца, изпъна я успоредно на камионетката и започна да стреля. Първият куршум улучи дървото точно над клона. След този пробен изстрел Джош продължи да натиска спусъка и всеки следващ куршум се забиваше право в основата на клона, докато камионетката летеше напред. За него това не бе кой знае каква проява на точност. Бе стрелял по клони още откакто порасна дотолкова, че да може да носи пушка. Забавляваше се да плаши енотите и катериците. Но още не му се бе случвало да го прави от движеща се кола под дъжд от куршуми.

Руфъс бе приковал очи в пътя, но примижаваше при всеки изстрел. Ушите му бяха заглъхнали дотолкова, че едва ли щеше да чуе, ако някой се разкрещеше насреща му. Загубил част от опората си, тежкият клон провисна с няколко сантиметра. Джош продължаваше да стреля, от дънера се надигаше облак трески като дим над локомотивен комин.

Тремейн разбра какво става.

— Дай газ, дай газ!

Рейфийлд настъпи педала.

Без да откъсва поглед от целта, Джош продължаваше да стреля. Клонът провисна още малко, сетне не издържа тежестта и с пукот рухна надолу. За миг увисна на ивица кора, после се блъсна в дънера,

откъсна се и полетя към земята. Джош натисна газта, сграбчи волана и зави плътно покрай дървото.

— Давай, давай! — изкрещя Тремейн на Рейфийлд.

Рейфийлд обаче натисна спирачките и в същия миг върху тясната пътека право пред тях се стовари половин тон дървесина. Тремейн едва не изхвръкна от джипа.

— Да те вземат дяволите, защо спря?

Изглеждаше готов да обърне пистолета срещу съучастника си. Рейфийлд едва дишаше.

— Ако не бях спрял, оная проклета гадост щеше да ни смаже. Това не ти е бронирана кола, Вик.

Джош гледаше напред и надясно, където пътеката ставаше малко по-широка. Той рязко натисна спирачките, отклони наляво, после рязко извъртя камионетката надясно и даде газ. Колата се изтръгна от храстите, прелетя над някаква плитка бразда и се приземи на поляна. Руфъс подскочи и главата му се блъсна в покрива на кабината.

— Какво правиш, по дяволите?

— Дръж се здраво.

Джош отново даде газ и Руфъс погледна напред тъкмо навреме, за да види колибата, която брат му бе забелязал преди секунди.

Джош се озърна през рамо и видя точно каквото очакваше. Нищо. Но Тремейн и Рейфийлд бързо щяха да заобиколят препятствието с джипа.

Погледна покрай ъгъла на бараката и видя пътя отвъд нея. Предположенията му се оказваха верни. Където има горска колиба, обикновено се намира и път. Той зави зад старата сграда и сърцето му се сви. Да, наистина имаше път. Но го преграждаше здрава стоманена бариера. А от двете страни се издигаше непроходим гъсталак. Джош погледна назад. Бяха в капан. Лично той навярно би успял да се измъкне през гората, но Руфъс не беше добър бегач, а Джош нямаше да изостави брат си.

Погледна колибата и очите му се присвиха отново. След минута-две джипът щеше да ги догони. Чуваше как разбиват клона с автоматична стрелба, за да го избутат настрани.

Една минута по-късно джипът прескочи браздата и се насочи към поляната. Рейфийлд намали скоростта, вгледа се напред и веднага видя бараката.

— Накъде биха тръгнали? — попита той.

Тремейн завъртя бинокъла и зърна криволичещия път към покрайнините на гората.

— Натам! — изрева той и посочи напред.

Рейфийлд даде газ и джипът се стрелна покрай ъгъла на бараката. В същия миг видяха, че пътят е преграден и Рейфийлд закова на място. Внезапно камионетката, скрита зад другия ъгъл, връхлетя с оглушителен рев, блъсна ги отстрани и изхвърли Рейфийлд и Тремейн от джипа.

Рейфийлд падна с извита глава върху куп прогнили трупи. Остана да лежи неподвижно.

Тремейн се прикри зад катурнатия джип и откри огън, принуждавайки Джош да приведе глава под таблото и да даде заден ход. След малко двигателят заглъхна, изпод капака бликна облак пара. Предните гуми бяха надупчени от куршуми.

Докато Руфъс го прикриваше, Джош изскочи през лявата врата. Падна на колене, изтъркаля се зад камионетката и надникна. Тремейн не бе мръднал от мястото си. Цевта на автомата се подаваше над джипа. Вероятно презареждаше, също като Джош, и обмисляше тактическото положение.

Сърцето на Джош подскачаше бясно. Той избърса с юмрук пръстта и потта от очите си. Бе участвал в много битки на чужда и родна земя, но оттогава имаше почти трийсет години. Впрочем все едно — всяко сражение носеше ужас от смъртта. Когато стрелят по теб, не ти е до размисли. Осланяш се на инстинкта.

И все пак имаха предимство — те бяха двама, а Тремейн сам. Джош надникна още веднъж, после скочи и изтича до ъгъла на бараката.

— Руфъс — изрева той. — Ще броя до три.

— Почвай да броиш — отвърна Руфъс с потрепващ глас.

Три секунди по-късно Джош откри огън срещу Тремейн и куршумите задрънчаха по шасито на джипа. Руфъс пропълзя назад. Там обаче спря, защото Тремейн обстрелваше пространството между бараката и камионетката. Из въздуха се носеше мирис на барут и страх.

Двамата братя се спогледаха и Джош се усмихна широко, защото усещаше, че Руфъс е готов да изпадне в паника.

— Хей, Вик — изкрещя той, — що не вземеш да хвърлиш тая железария и да излезеш с вдигнати ръце?

Вместо отговор куршумите на Тремейн изкъртиха няколко трески от бараката малко над главата на Джош.

— Добре, Вик, разбрах те. А сега успокой топката, чу ли, приятел? Не бой се, ще погребем и двама ви. Няма да ви оставим на мечките и разните други гадини. Мръсна работа е това — животни да глозгат трупове. Виждал си го във Виетнам, нали, Вик? А може и да си бягал, без да поглеждаш назад.

Говорейки, Джош направи на Руфъс знак да бъде готов, после посочи покрай бараката. Руфъс кимна. Джош щеше да се опита да подмами противника под обстрела на брат си. Руфъс стисна пистолета и зареди нов пълнител — Джош му бе показал как става. Боеше се, че няма да има смелост, жестокост и точност, за да застреля човек, дори ако Тремейн изскочеше насреща му с автомата. За да оцелее в затвора, неведнъж трябваше да се бие, но неизменно го правеше с голи ръце, макар че противниците му обикновено бяха въоръжени с нож или парче тръба. Пистолетът обаче бе нещо различно. Убиваше от разстояние. Но ако не стреляше, брат му щеше да умре. А нямаше как да помоли Господ за помощ. Не можеше да отправи към Всевишния молитва за успешно убийство.

Ниско приведен, Джош заобиколи колибата, като спираше да се ослуша. Веднъж се осмели да надигне глава към един от прозорците с надеждата да види през отсрещен прозорец къде е джипът, но ъгълът се оказа неподходящ. Вече се чувстваше във форма. Страхът не го бе напуснал, но Джош бе успял да го превърне в адреналин, да изостри до предел всичките си сетива. Той насочи пистолета право напред. Отлично разбираше, че ако врагът е разгадал плана му, най-добрата тактика за Тремейн ще е да изостави прикритието и да пропълзи насреща покрай бараката — така щеше да изненада Джош някъде по средата. Автомат срещу пистолет, сто куршума срещу един. Джош щеше да загине, а след него и Руфъс.

Той направи още крачка напред. После отново чу автоматична стрелба и трясъка на куршуми по камионетката. Втурна се напред, готов да изскочи иззад ъгъла. Докато Тремейн обстрелваше Руфъс, Джош можеше да заобиколи откъм фланга и да запуши веднъж завинаги устата на гадното копеле.

Този план рухна веднага щом зави зад ъгъла, защото насреща стоеше Тремейн и се целеше с пистолет в главата му. Смаяният Джош спря тъй рязко, че се подхлъзна по камъчетата и падна назад. Това го спаси. Вместо в мозъка, куршумът се заби в рамото му. Ударът отхвърли Джош, краката му излетяха напред, подкосиха Тремейн и двамата тежко рухнаха на земята, изпускайки пистолетите.

Тремейн скочи пръв; Джош, притиснал с ръка окървавеното си рамо, стана по-бавно. Тремейн измъкна нож. Някъде настрани автоматът замлъкна. Джош изкрещя, когато Тремейн връхлетя срещу него и двамата се блъснаха в стената на бараката, разтърсвайки до основи паянтовата постройка. Успя да блокира с лакът ръката на Тремейн. Прониза го адска болка. Сякаш проклетият куршум бе плъзнал от рамото да проучи цялото тяло. Успя да ритне Тремейн в корема, но само след миг онзи отново скочи. Джош усети как ножът разкъса ризата и се впи в ребрата му. Започна да губи съзнание. Болката от първата рана бе тъй ужасна, че почти не усети втората. Едва различи как Тремейн издърпа ножа от тялото му и вдигна ръка за последния удар. Сигурно в гърлото, каза си Джош, докато мозъкът му бавно спираше да работи. В гърлото е бързо и смъртоносно. Точно така бих постъпил на негово място, помисли той, потъвайки в мрака.

Ножът така и не полетя надолу. Застина на най-високата точка и повече не се приближи до Джош Хармс. Тремейн риташе и се гърчеше в две могъщи ръце, които го откъснаха от ранения. Руфъс стоеше точно зад него. С едната ръка стискаше китката му. Заблъска я в стената, докато пръстите на Тремейн се отпуснаха и изтърваха ножа. Тремейн беше грамада от мускули и отлично владееше изкуството на ръкопашния бой. Но пред Руфъс изглеждаше като джудже. Малцина биха могли да устоят срещу Руфъс. Сграбчеше ли противника, гигантът стискаше като разярена мечка. А сега държеше човека, който бе превърнал живота му в безкраен кошмар.

Когато Тремейн опита да смачка с лакът гръкляна му, Руфъс смени тактиката. Вдигна врага от земята и започна да блъска лицето му в дъските, докато окървавеният Тремейн престана да се съпротивлява. Накрая тласна главата му през прозореца и парчета стъкло разрязаха дълбоко лицето на жертвата. В този момент Джош изкрещя от болка, Руфъс се озърна към него и леко разхлаби хватката. Усещайки това, Тремейн ритна Руфъс по коляното, заби лакът в

бъбрека му и го повали на земята. Светкавично се претърколи, сграбчи ножа и замахна срещу беззащитния си противник. Куршумът го улучи право в тила и той рухна мъртъв.

Руфъс скочи и погледна брат си. Над дулото на пистолета в ръката му се виеше дим. После Джош изтърва оръжието и отново падна по гръб. Руфъс се хвърли напред и коленичи до него.

— Джош! Джош!

Джош отвори очи и погледна сгърченото тяло на Тремейн, изпитвайки едновременно облекчение и погнуса от онова, което бе сторил. Дори и най-злият враг на света не изглежда толкова страшен, когато е мъртъв. Той завъртя очи към Руфъс.

— Добре се справи, братче. Мамка му, доста по-добре от мен.

— Ако не го беше убил, щях да съм мъртъв.

— Няма вече да те тормози. Няма вече да те…

Руфъс разкъса ризата на брат си и огледа раните. Ножът само бе разрязал плътта между ребрата. Руфъс реши, че едва ли е засегнал вътрешните органи, но кървеше ужасно. С куршума обаче нещата стояха много по-зле. Видя изцъкления поглед на брат си и кръвта по устните му. Можеше да спре отвън кръвоизлива, но не можеше да стори нищо за вътрешните увреждания. И това щеше да убие Джош. Руфъс смъкна ризата и наметна брат си, който трепереше въпреки горещината.

— Дръж се, Джош.

Руфъс изтича до джипа, откри аптечката и се върна при брат си. Джош бе затворил очи и сякаш не дишаше. Руфъс лекичко го разтърси.

— Джош, Джош, недей, отвори си очите, дявол да те вземе. Недей да ми заспиваш. Джош!

Най-сетне Джош отвори очи и като че го позна.

— Трябва да изчезваш оттук, Руфъс. След толкова стрелба може да дойдат хора. Трябва да се махаш. Незабавно.

— Прав си… *заедно* ще се махнем.

Руфъс леко надигна Джош и огледа гърба му. Нямаше изходна рана, куршумът все още бе някъде вътре. Руфъс започна да бърше кръвта.

По някое време Джош го стисна за ръката.

— Изчезвай, Руфъс — повтори той.

— Останеш ли ти, оставам и аз. Това е положението.

— Ти си луд.

— Да, луд съм и дай да не го обсъждаме.

Той почисти раните, после ги превърза стегнато. Внимателно вдигна брат си, но от движението Джош се закашля и от устата му бликна кръв. Руфъс го пренесе близо до камионетката.

— Мамка му, Руфъс, тая бракма вече не става за нищо — отчаяно каза Джош, гледайки надупчената машина.

— Знам. — Руфъс извади от караваната бутилка вода и я поднесе към устните на Джош. — Можеш ли да я хванеш? Сега ти трябват течности.

Вместо отговор Джош пое шишето със здравата си ръка и отпи малко вода.

Руфъс стана и отиде до преобърнатия джип. Измъкна автомата от мястото, където Тремейн го бе заклещил между седалката и каросерията. С простичко приспособление от тел, парче метал и връвчица беше нагласил оръжието да стреля, докато той чака в засада. Руфъс огледа положението и се опита да натисне отстрани, за да изправи джипа, но така нямаше опора и краката му се хлъзгаха по ситните камъчета. Дръпна се настрани и огледа отново. Имаше само един начин.

Той се опря с гръб на шофьорската седалка и приклекна. Заби пръсти в каменистата почва, провря ги под ръба и здраво се вкопчи в метала. Опъна, за да прецени какво го чака. Джипът беше тежък, адски тежък. Преди трийсет години това изобщо нямаше да го затрудни. По онова време веднъж бе вдигнал на цял метър от земята предницата на грамаден буик. Но вече не беше двайсетгодишен. При втория напън усети как джипът се понадигна, но нищо повече. Той задърпа отново с ръмжене и пъшкане, мускулите под кожата му се обтегнаха като стоманени въжета.

Джош остави бутилката и дори успя да се надигне край надупчената предна гума на камионетката, за да види какво прави брат му.

Руфъс усети умора. Ръцете и краката му вече не ставаха за подобно усилие. Открай време бе силен, по-силен от всички други. Нима нямаше да намери енергия точно сега, когато наистина трябваше, когато брат му щеше да умре, ако не преобърнеше проклетия джип?

Той се прегърби отново, затвори очи и пак ги отвори. Погледна към небето, където лениво кръжеше голям черен гарван. Сякаш си нямаше друга грижа на тоя свят, освен да описва бавни, широки кръгове из синевата.

По лицето на Руфъс се стичаше пот. Той отново затвори очи и направи онова, което вършеше винаги щом го обземеше тревога и му се стореше, че всичко е свършено. Започна да се моли. Молеше се за Джош. Молеше Бог да му дари сила, с която да спаси живота на брат си.

Пак сграбчи ръба на джипа, после напъна масивните си нозе и рамене. Дългите му ръце задърпаха, прегънатите крака почнаха да се изправят. За миг колата и човекът увиснаха в несигурно равновесие, без да помръдват нагоре или надолу — джипът не се даваше, Руфъс бе също тъй упорит. Сетне Руфъс бавно започна да се прегъва напред, сякаш не можеше да удържи собствената си тежест. Разбра, че друг шанс няма да има. В мига, когато джипът взе да печели битката, той отвори уста и нададе тъй страховит рев, че от очите му бликнаха сълзи. По изтощеното лице на Джош също се стичаха сълзи, докато гледаше как брат му се бори с невъзможното заради него.

Руфъс отвори очи. Усещаше как джипът се надига мъчително бавно, сантиметър по сантиметър. Ставите и сухожилията му изгаряха от напрежение. Руфъс ръмжеше, дърпаше и напъваше, без да обръща внимание на болката, изстрелваща своите тревожни сигнали из треперещото му тяло. Джипът се бореше жестоко за всеки сантиметър. Пукаше и скърцаше, сякаш проклинаше човека. Но изведнъж Руфъс се озова прав и с последно усилие блъсна металната грамада. Като вълна, надвиснала над брега, джипът отмина точката на равновесие, сгромоляса се на земята, подскочи и спря върху четирите си колела.

Руфъс седна вътре, разтреперан от изтощение.

Джош го гледаше със зяпнала уста. Искаше да каже нещо, но не намери думи и само промърмори:

— По дяволите.

Сърцето на Руфъс подскачаше толкова бясно, че го обзе страх да не би цялата борба да отиде напразно. Той притисна ръка към гърдите си, въздъхна дълбоко и прошепна:

— Моля те. Недей, моля те.

След минута Руфъс бавно стана, пристъпи към брат си и внимателно го пренесе в джипа. Намести брезентовия гюрук, който се бе откачил при изхвръкването на Тремейн и Рейфийлд. После пренесе от каравaната оръжията и част от провизиите, като не забрави и Библията. Седна зад волана, но изведнъж се озърна към Тремейн и Рейфийлд. После пак погледна гарвана, към който се бяха присъединили още няколко едри птици, може би лешояди. Ако останеха на открито, най-много след ден двамата мъртъвци щяха да се превърнат в оглозгани скелети.

Руфъс слезе от джипа и отиде до Рейфийлд. Излишно бе да проверява пулса му. Очите не лъжеха. Както и мирисът на изпражнения. Отмъкна го в бараката, след това се върна за Тремейн. Изрече над телата простичка молитва, после стана, излезе и затвори вратата. Някой ден щеше да им прости за стореното, но не днес. Върна се в джипа, намигна окуражаващо на Джош и завъртя ключа. Двигателят се закашля, но от втория опит запали. Предавките изръмжаха, Руфъс набързо се ориентира със скоростите, подкара джипа напред и двамата братя напуснаха мястото на своята неочаквана битка.

50.

По традиция след всяко предварително заседание съдиите обядваха уединени в столовата на втория етаж. Фиск бе оставил Сара да работи в кабинета си. Реши да използва времето за разследване. Трябваше някак да навакса, след като вече не получаваше сведения от Чандлър. Може би щеше да научи нещо от шефа на охраната Лио Деласандро.

Крачейки по коридора, той продължаваше да мисли за днешното заседание. Макар и адвокат, досега не бе осъзнавал каква огромна мощ се таи в тази сграда. През своята история Върховният съд неведнъж бе предизвиквал гнева на обществото с позицията си по редица важни дела. Според Фиск понякога тези решения бяха драстични и несправедливи. Ала колкото и да не му се искаше, трябваше да признае, че ако един или два гласа бяха наклонили везните в обратна посока, днес страната би била съвсем различна. Това положение му се струваше рисковано, дори застрашително.

Мислеше и за брат си, за добрините, които несъмнено бе успял да стори тук, макар и в скромната роля на сътрудник. Майк Фиск винаги бе отстоявал правдата с думи и дела. Вземеше ли веднъж решение, нямаше по-верен приятел от него. Да, това място се нуждаеше от човек като Майк Фиск. Смъртта му бе голяма загуба за Върховния съд. Но не тъй голяма, както за неговите близки.

Фиск се упъти към партера, където бе кабинетът на Деласандро. Почука, изчака малко и почука повторно. Накрая отвори вратата и надникна. Зад вратата беше приемната, където работеше секретарката на Деласандро. Сега тук нямаше никого. Вероятно бе отишла да обядва. Фиск прекрачи навътре.

— Мистър Деласандро — подвикна той.

Искаше да разбере дали са открили нещо от видеозаписите на охраната. Както и да разбере дали някой служител е придружил Райт.

Той пристъпи към вътрешната врата.

— Мистър Деласандро, аз съм Джон Фиск. Ще имате ли време да поговорим?

Отново никакъв отговор. Фиск реши да му напише бележка. Но не искаше да я остави върху бюрото на секретарката.

Вмъкна се в кабинета на Деласандро и отиде до бюрото. Намери листче, взе писалка и набързо надраска няколко реда. След като свърши и остави бележката на видно място, той хвърли бегъл поглед наоколо. По стените и лавиците имаше множество грамоти и отличия, говорещи за изключителна кариера. На една от снимките се виждаше младият Деласандро в униформа.

Фиск се обърна към вратата. На закачалката от вътрешната страна висеше сако. Вероятно беше на Деласандро. Минавайки покрай него, Фиск забеляза няколко петънца на яката. Разтърка ги с пръсти и огледа следите — грим. Мина в приемната погледна снимките върху бюрото. Веднъж бе видял секретарката на Деласандро — млада, висока брюнетка със запомнящо се лице. На една от снимките бяха двамата с Деласандро. Той я прегръщаше през рамото; двамата се усмихваха срещу обектива. Навярно много секретарки се снимаха с шефовете си. Но интимната близост и погледите им сякаш подсказваха, че може да има нещо повече от платонически служебни отношения. Фиск се запита дали във вътрешния правилник на Върховния съд има точка за личните връзки. Имаше и още една причина Деласандро да държи ръце настрани от секретарката си — Фиск се озърна към кабинета, където върху страничната масичка бе поставена снимка на съпругата и децата му. Семейството изглеждаше много щастливо. Поне за страничния наблюдател. Излизайки в коридора, той стигна до извода, че това се отнася със същата сила за Върховния съд, пък и за целия свят. Външността често лъже; човек трябва да задълбае, за да стигне до истината.

Руфъс спря джипа.

— Ще помахам на първото минаващо ченге. Нуждаеш се от помощ.

Джош се надигна с усилие.

— В никакъв случай. Спипат ли те ченгетата, ще открият онези двамата и с теб е свършено.

— Трябва ти лекар, Джош.

— Нищо не ми трябва. — Джош се пресегна и сграбчи пистолета. — Заедно започнахме тая работа, заедно ще я довършим. — Той притисна дулото в корема си. — Спреш ли някого, ще се гръмна.

— Ти си луд. Какво искаш, по дяволите?

Джош се закашля и от устните му протече кръв.

— Да намериш Фиск и онова момиче. Аз вече съм вън от играта, но те сигурно ще ти помогнат. — Той забеляза, че Руфъс гледа пистолета, и изръмжа: — Не си го и помисляй… куршумът е страшно бърз.

Руфъс превключи скоростите и изкара джипа на пътя. Джош го гледаше със замътени очи.

— Прекрати тия глупости.

— Какво?

— Виждам те как мърмориш. Недей да се молиш за мен.

— Никой няма да ми нарежда кога да говоря с Господа.

— Твоя си работа, само не ме замесвай.

— Моля Му се да бди над теб. Да те опази.

— Няма що, добре ме опазва. Само си губиш времето.

— Господ ми даде сила да вдигна джипа.

— *Ти* вдигна тая проклета машинария. Не видях да слизат ангели от небето.

— Джош…

— Мълчи и карай. — Остра болка проряза Джош и той залитна напред. — Не ми е до приказки.

Докато Сара седеше в кабинета си, Елизабет Найт й се обади да дойде веднага. Това я изненада, защото в сряда следобед съдиите обикновено се събираха да обсъдят делата от понеделник. Всеки съдия имаше двама секретари и личен сътрудник. Когато влезе в кабинета, Сара поздрави секретарката Хариет, която бе съпровождала Найт почти през цялата й кариера. Обикновено Хариет я посрещаше с дружелюбна усмивка, но сега само подхвърли враждебно:

— Влизайте, мис Еванс.

Сара мина покрай бюрото и посегна към вратата на кабинета. Озърна се и видя, че Хариет я гледа. Секретарката бързо наведе глава.

Сара въздъхна и отвори вратата.

Вътре се бяха събрали Рамзи, Чандлър, Пъркинс и агент Маккена. Зад старинното бюро Елизабет Найт нервно опипваше ножа за писма.

— Заповядай, седни — каза тя.

Сара усети в гласа й само хладна учтивост. Седна на мекото кресло, явно нагласено така, че всички в кабинета да бъдат срещу нея. Като на съдебен процес.

Тя погледна Найт.

— Искали сте да ме видите…

Рамзи пристъпи напред.

— Всички искаме да ви видим, или по-точно да ви изслушаме, мис Еванс. Но ще отстъпя тази чест на детектив Чандлър.

Сара никога не бе виждала Рамзи тъй строг. Той се облегна на камината и продължи да я гледа, потривайки нервно ръце.

Чандлър седеше точно пред нея, коленете им почти се докосваха.

— Трябва да ви задам няколко въпроса и искам да чуя истината — тихо изрече той.

Сара се огледа и запита не съвсем на шега:

— Трябва ли да си потърся адвокат?

— Само ако си сторила нещо нередно, Сара — бързо отвърна Найт. — Смятам обаче, че сама ще решиш дали се нуждаеш от присъствието на правен съветник.

Сара преглътна мъчително, после отново погледна Чандлър.

— Какво ви интересува?

— Познато ли ви е името Руфъс Хармс?

Сара затвори очи. *О, по дяволите.*

— Нека да обясня.

— Да или не, мис Еванс — настоя Чандлър. — Обясненията могат да изчакат.

Тя кимна.

— Да.

— Какво точно знаете за този човек?

Тя нервно опипа седалката.

— Знам, че е избягал от военен затвор. Четох го във вестниците.

— Не знаехте ли за него и преди това? — Сара не отговори и Чандлър продължи: — Разпитвали сте в деловодството за някаква

молба, вероятно подадена от Руфъс Хармс. Всъщност това е било още преди бягството, нали? Какво търсехте?

— Мислех, че… искам да кажа…

— Джон Фиск ли те насочи към този човек? — рязко попита Найт.

Гледаше я изпитателно и като видя разочарованието по лицето й, Сара се почувства още по-виновна.

— Не, сама реших.

— Защо? — попита Чандлър.

След разговора с Фиск в кафенето вече имаше известна представа каква е истината. Но трябваше да я чуе от Сара.

Тя въздъхна дълбоко и още веднъж огледа вражеските редици. Искаше й се Фиск ненадейно да долети на помощ, но това нямаше да се случи.

— Един ден случайно забелязах някакъв документ, вероятно молба, с името на Руфъс Хармс. Проверих в деловодството, защото не си спомнях да съм виждала това име в регистъра. И наистина нямаше сведения.

— Къде видяхте молбата? — намеси се Рамзи, преди Чандлър да зададе нов въпрос.

— На едно място — смутено измънка Сара.

— Сара — строго изрече Найт, — няма смисъл да прикриваш когото и да било. Просто кажи истината. Недей да си съсипваш кариерата.

— Не помня къде я видях — упорито отвърна Сара. — Беше само за малко. Две-три секунди. Прочетох името на Хармс, но не знам нищо за съдържанието.

— Ако сте подозирали, че е молба, подадена извън установения ред — намеси се Пъркинс, — тогава защо не я отнесохте в деловодството?

Какво можеше да отговори?

— Моментът не беше подходящ, а после вече нямах възможност.

— Моментът не бил подходящ? — Рамзи изглеждаше готов да избухне. — Доколкото разбрах, вие съвсем неотдавна сте разпитвали в деловодството за тази „изчезнала“ молба. И тогава ли не беше подходящ момент да я регистрирате?

— Тогава вече не знаех къде се намира.

— Чуйте, мис Еванс — отсече Маккена, — или ще ни кажете всичко, или ще го разберем по друг начин.

Сара се изправи.

— Не приемам нито тона, нито отношението ви.

— Мисля, че е във ваш интерес да ни помогнете — каза Маккена. — И да не прикривате повече братята Фиск.

— Какво говорите?

— Имаме основания да подозираме, че Майкъл Фиск е взел тази молба с користни цели и по някакъв начин ви е замесил — съобщи Чандлър.

— Ако наистина е така, а вие сте го прикривали, извършвате много сериозно нарушение, мис Еванс — каза Рамзи.

— Обикаляхте и разпитвахте, защото така искаше Джон Фиск, нали?

— Може да ви се стори чудно, но понякога мисля и действам сама, агент Маккена — гневно отвърна тя.

— Знаете ли, че Майкъл Фиск е застрахован за половин милион долара в полза на брат си?

— Да, Джон ми каза.

— А знаете ли, че Фиск няма алиби за времето, когато е убит брат му?

Сара поклати глава и се усмихна измъчено.

— Губите ценно време, като се мъчите да му припишете убийството на Майк. Той няма нищо общо и полага огромни усилия да открие убиеца.

Маккена пъхна ръце в джобовете си, огледа я и смени тактиката.

— Според вас близки ли са били двамата братя?

— Какво разбирате под думата „близки“?

Маккена извъртя очи към тавана.

— В най-обикновения смисъл, това е.

— Не, не смятам, че са били особено близки. И какво?

— Открихме застрахователната полица в апартамента на Майкъл Фиск. Кажете ми защо се е застраховал за огромна сума, и то в полза на брат си, с когото не са били особено близки? Защо не е избрал своите родители? Доколкото знам, тия пари няма да им бъдат излишни.

— Не знам какво е мислил Майк. Едва ли някога ще разберем.

— А може и да не е негово дело.

За момент Сара се смая.

— Какво говорите?

— Знаете ли колко е лесно да се издаде застрахователна полица на чуждо име? Компаниите не изискват снимка. Медицинска сестра идва на посещение, прави бегъл преглед и взима кръвна проба. Трябват само няколко фалшиви подписа и заплащане чрез временна банкова сметка.

Очите на Сара се разшириха.

— Да не би да намеквате, че Джон се е представил за брат си, за да сключи застраховката?

— Защо не? Така става много по-ясно как между двама разделени братя изведнъж изникват толкова сериозни финансови отношения.

— Явно не познавате Джон Фиск.

Маккена я гледаше с противно високомерие.

— Между нас казано, мис Еванс, вие също. — Следващите му думи едва не я повалиха на пода. — Знаете ли, че Майкъл Фиск е убит с деветмилиметров куршум? — Той направи ефектна пауза. — И че Джон Фиск притежава официално регистриран деветмилиметров пистолет? Колкото до молбата, несъмнено пак той ви е казал, че има връзка с убийството на брат му, нали?

Сара се озърна към Чандлър.

— Не мога да повярвам.

— Е, засега нищо не е доказано — отвърна детективът.

Пъркинс кимна замислено и скръсти ръце.

— Обадиха ни се от службата за специални военни операции, мис Еванс. Според старши сержант Дилард вие сте разпитвали за Руфъс Хармс под предлог, че в съда има заведена негова молба.

— Законът не забранява да проверявам факти по телефона, нали?

— Значи признавате за разговора си с Дилард — победоносно заяви Пъркинс, поглеждайки първо Рамзи, после Найт. — По този начин признавате, че сте използвали служебно време и оборудване за лични разследвания около някакъв избягал затворник. При което сте излъгали военните, защото в съда няма подобна молба.

— Нарушенията се трупат едно след друго — добави Маккена.

— Нищо не съм признала. За мен въпросът беше служебен и имах пълното право да го изясня.

— Мис Еванс, ще ни кажете ли у кого точно беше молбата? — Рамзи я гледаше със същата ярост, с която бе гледал адвокатите на сутрешното заседание. — Ако някой в съда е откраднал молба, преди да бъде заведена — не смея дори да си го помисля, — и вие знаете името му, длъжна сте да ни го кажете.

Изведнъж Сара разбра, че всички знаят отговора или поне си въобразяват. Тя обаче нямаше да потвърди. Бавно стана, черпейки сили от някакъв неподозиран резерв.

— Мисля, че отговорих достатъчно, господин председател.

Рамзи се озърна към Пъркинс, после към Елизабет Найт. Сара имаше чувството, че тримата си кимнаха едва забележимо.

— В такъв случай, Сара, ще трябва да те помоля незабавно да подадеш оставка — каза Найт с потрепервящ глас.

Сара я погледна почти спокойно.

— Разбирам, съдия Найт. Съжалявам, че се стигна дотук.

— Аз съжалявам още повече. Мистър Пъркинс ще те придружи. — Найт рязко извърна глава. — Можеш да вземеш личните си вещи от кабинета.

Докато Сара се обръщаше към вратата, гласът на Рамзи прокънтя отново.

— Мис Еванс, бъдете наясно, че ако чрез своите действия накърните по какъвто и да било начин интересите на Върховния съд, ще вземем всички необходими мерки спрямо вас и всички други отговорни лица. Но ако правилно съм разбрал положението, злото вече е сторено и с нищо не може да се поправи. — Той драматично повиши глас. — И ако е тъй, то дано съвестта не ви даде покой, докато сте жива!

Беше се изчервил от възмущение; мършавото му тяло сякаш напираше да изскочи навън през костюма. „Скандал на кораба“ разчете Сара в пламтящите му очи. Позор за единствената институция, стояща открай време над подозренията в един град на политическите скандали. Сега някаква нищожна сътрудничка опетняваше мястото му в историята, дългогодишната му кариера на заслужил юрист; всички негови постижения щяха да бъдат сведени до няколко пояснителни реда под линия. Дори да бе избила цялото семейство на Рамзи, Сара Еванс едва ли можеше да му нанесе по-страшен удар. Тя побегна навън, за да не се разплаче пред всички.

51.

Фиск чакаше Сара в кабинета. Когато тя влезе, той стана и понечи да заговори, но в този момент зад нея изникна Пъркинс. Сара пристъпи към бюрото и започна да го разчиства под зоркия поглед на Пъркинс.

— Сара, какво е станало?

— Това не ви засяга, мистър Фиск — каза Пъркинс. — Но ще съобщя на детектив Чандлър и агент Маккена, че сте тук. Те имат въпроси към вас.

— Щом е тъй, бягайте да им докладвате. Искам да поговоря със Сара насаме.

— Трябва да придружа мис Еванс до изхода.

Сара събра вещите в голям найлонов плик, после взе чантата си и я сложи отгоре. На минаване покрай Фиск прошепна:

— Ще те чакам в гаража.

Докато излизаше от кабинета, Пъркинс й каза:

— Ще ми трябват и служебните ви ключове.

Сара остави плика, порови из чантата си, намери ключовете и му ги хвърли.

— Не мислете, че ми е много приятно — заяви възмутено Пъркинс. — В съда цари хаос, репортерите ни обсаждат, загиват хора, навсякъде гъмжи от полиция. Не съм искал да останете без работа.

Сара безмълвно го заобиколи.

Тръгнаха по коридора, но след малко забавиха крачка, защото отсреща се зададоха Чандлър и Маккена.

— Трябва да поговорим, Джон — каза Чандлър.

Фиск погледна Сара.

— Ще се видим по-късно.

Тя кимна и продължи заедно с Пъркинс.

— Въпроси ли имаш? — попита Фиск.

— Точно така.

— Да не е свързано със застраховката на брат ми?

— Да, свързано е — мрачно потвърди Чандлър. — Маккена смята, че може сам да си сключил договора вместо Майкъл, а след това да си го убил.

— Нали намери полицата в апартамента на брат ми? Очевидно е знаел за нея.

Чандлър се озърна въпросително към Маккена. Агентът мълчеше.

— Виж какво, не знаех, че брат ми се е застраховал. Обадиха ми се от агенцията. Ще ти кажа името на служителката. Ако наистина подозираш някаква инсценировка, трябва да знаеш, че тя се е срещала с Майкъл. — Фиск погледна Маккена и забеляза как помръква лицето му. — Извинявай, ако съм ти провалил играта, Маккена. Парите всъщност са за родителите ни — Майк е знаел как ще постъпя. Поговори с жената от агенцията, тя ще потвърди. Освен ако смяташ, че съм замесил и нея. Продължавай в същия дух. Може да съм прибрал в джоба си и целия Върховен съд. Нали така?

— В такъв случай си уговорил Майкъл да сключи застраховката в името на родителите ви. Но е записано само твоето име. Парите винаги са били основен мотив за убийство. — Маккена се обърна към Чандлър. — Ти ли ще го попиташ, или оставяш на мен?

Чандлър погледна Фиск.

— Брат ти е убит с деветмилиметров куршум.

— Тъй ли?

— А ти притежаваш деветмилиметров пистолет.

Фиск се втренчи в двамата.

— Обърнали сте се към щатската полиция на Вирджиния?

— Чакам отговор — каза Маккена.

— Защо, след като вече го знаеш?

— Джон… — започна Чандлър.

— Добре, така е. Притежавам деветмилиметров пистолет. Модел „Зиг Зауер 256“ с петнайсет патрона в пълнителя.

— Къде е сега?

— В кабинета ми в Ричмънд.

— Бихме желали да го получим.

— За балистична експертиза ли?

— Да, между другото.

— Буфърд, само си губиш времето…

— Имаме ли разрешение да влезем в кантората и да вземем пистолета?

— Не.

— Е, след час ще имаме разрешително за обиск — каза Маккена.

— Няма нужда. Ще ви дам проклетия пистолет.

Маккена се изненада.

— Нали току-що каза…

— Не искам да нахълтват в кантората ми. Знам какви ги вършат ченгетата. Не са от най-кротките, а после цяла вечност ще ме разтакават, докато получа обезщетение за разбитата врата. — Фиск погледна Чандлър. — Предполагам, че вече не съм в екипа, но нека ти кажа едно-две неща. Поговори ли с пазачите, които са дежурили през нощта, когато беше убит Райт? Провери ли видеокамерите?

— Съветвам те да не му отговаряш, Чандлър — каза Маккена.

— Съветът се отбелязва за сведение — отвърна Чандлър и погледна Фиск. — Ще ти отговоря заради старата дружба. Разпитахме пазачите. Никой не е придружил Райт. Един му предложил, но той отказал.

— По кое време?

— Някъде към един и половина след полунощ. Проверихме видеозаписите, но не открихме нищо особено.

— Райт споменал ли е защо не иска да го откарат?

— Според пазача той просто излязъл навън и повече не го видели.

— Добре, да се върнем на пистолета — каза Маккена. — Ще те придружа до кантората.

— Никъде не отивам с теб.

— Ще те последвам с колата си.

— Прави каквото щеш, но искам униформен ричмъндски полицай лично да вземе оръжието и да го изпрати във вашингтонския отдел „Убийства“. Ако зависи от мен, няма и да припариш до вещественото доказателство.

— Не разбирам какво намекваш.

— Нищо не намеквам. Или приемаш каквото ти казах, или върви да извадиш разрешително. Избирай сам.

— Добре, имаш ли някого предвид? — намеси се Чандлър.

— Полицай Уилям Хоукинс. Аз му вярвам, препоръчвам го и на вас.

— Дадено. Искам да тръгнеш още сега, Джон. Ще уредя въпроса с Ричмънд.

Фиск погледна към края на коридора.

— Дай ми половин час. Трябва да поговоря с един човек.

Чандлър го потупа по рамото.

— Добре, Джон, но ако след три часа пистолетът не е в ричмъндската полиция, ще си имаш големи неприятности с мен, разбра ли?

Фиск се отправи към гаража да търси Сара.

След две-три минути към Чандлър и Маккена се приближи Деласандро.

— Бих искал да знам какво става, по дяволите — сърдито каза той. — Вече убиха двама сътрудници, а сега уволняват момичето заради някаква липсваща молба.

Маккена сви рамене.

— Много е сложно.

— Насърчихте ме, няма що — каза Деласандро.

— Не ми плащат да ви насърчавам — отвърна Маккена.

— Да, но ви плащат, за да откриете кой върши всичко това. На вас също, детектив Чандлър.

— Това и правим — отсече Чандлър.

— Добре, добре — уморено въздъхна Деласандро. — Пъркинс вече ми обясни. Наистина ли смятате, че Джон Фиск е убил брат си? Нали ме разбирате, може да има мотив, но в днешно време петстотин хиляди не са чак толкова много пари.

— Когато изчерпиш банковата си сметка, нещата изглеждат другояче — отвърна Маккена. — Той има мотив, няма алиби, а след няколко часа ще разберем дали притежава оръжието.

Деласандро не изглеждаше убеден.

— Ами смъртта на Райт? Какво общо има с нея?

Маккена разпери ръце.

— Нека погледнем под друг ъгъл. Може би Фиск е подлъгал Сара Еванс да му помогне. Еванс и Райт работят в един кабинет. Не е изключено Райт да чуе или види нещо, което поражда подозрения.

— Но нали Фиск има алиби за времето, когато е убит Райт — възрази Деласандро.

— Да, осигурено от Сара Еванс.

— Ами всички тия истории около избягалия затворник Хармс и проучването на Еванс?

Чандлър сви рамене.

— Не твърдя, че сме изяснили всичко, но цялата работа може да се окаже поредната лъжлива следа.

— Засега не е ясно — каза Маккена. — Ако беше нещо важно, щяха да кажат. Еванс дори не знаеше какво пише в молбата. Може Майкъл Фиск да е прибрал някакви документи. И какво от това? Джон Фиск го гръмва за пари и използва липсващата молба, за да залъже Еванс и всички останали.

— Е, аз пък ще бъда нащрек, докато всичко се изясни — каза Деласандро. — Отговарям за хората в тази сграда, а вече загубихме двама. — Той погледна Маккена. — Дано да сте наясно какво вършите с Фиск.

— Много добре знам какво върша с него.

Фиск откри Сара в гаража. Не й трябваше много време, за да обясни какво е станало.

— Сара, не исках да ти го казвам, но онзи ден Чандлър здравата ме притисна. Сигурен съм, че току-що остана без работа заради мен.

Сара пъхна найлоновата торба в багажника на колата си.

— Вече съм голямо момиче. Сама си нося последствията.

Фиск се подпря на колата.

— Дали да не поговоря с Рамзи и Найт? Може би ще разберат.

— Как ще им обясниш? Наистина извърших онова, в което ме обвиняват. — Сара затвори багажника и пристъпи до него. — Казаха ли ти за пистолета?

Фиск кимна.

— Маккена ще ме охранява до кантората, за да предам оръжието. — Той я погледна отблизо. — А ти какво ще правиш?

— Не знам. Изведнъж ми се отвори свободно време. Ще се опитам да открия Тремейн и Рейфийлд.

— Сигурна ли си, че още искаш да ми помагаш?

— Така поне няма напразно да съм си съсипала кариерата. А ти?

— Аз нямам избор. — Той погледна часовника си. — Да намина ли у вас довечера около седем?

— Мисля, че ще успея да спретна вечеря. Купи нещо за ядене и бутилка хубаво вино. Ако ме прихване, може и да почистя. Ще отпразнуваме последния ми ден във Върховния съд. Може пак да излезем с лодката. — Тя помълча и докосна ръката му. — И да приключим деня по същия начин.

— Мога да зарежа Ричмънд и да остана с теб. Знам как се чувстваш.

— А Чандлър и Маккена?

— Не съм длъжен да им се подчинявам.

— Ако не отидеш, Маккена сигурно ще реши да те прати на електрическия стол. Освен това, откровено казано, никак не ми е зле.

— Сигурна ли си?

— Да, Джон, но все пак ти благодаря. — Тя погали лицето му. — Довечера ще сме заедно.

След като Фиск си тръгна, Сара понечи да влезе в колата, но се сети, че е оставила чантичката с ключовете в багажника. Отвори го и посегна към найлоновата торба. Погледът й падна върху снимката най-отгоре. Беше я взела от кабинета на Майкъл Фиск преди полицейското претърсване. Изведнъж осъзна, че трябва да се погрижи за нещо много важно. Седна в колата и потегли.

Току-що бе загубила работата си на сътрудник във Върховния съд. Странно, но не изпитваше желание да се разплаче или да скочи от някой мост. Искаше й се да потегли на дълга разходка. До Ричмънд. Трябваше да се срещне с един човек. Тъкмо имаше време.

Когато мина покрай колоните на бившето си работно място, тя усети огромно облекчение. Чувството бе тъй внезапно, че дъхът й спря. После малко по малко отмина. Сара ускори и подкара по Индепендънс Авеню, без да поглежда назад.

52.

Фиск побърза към кабинета на Найт и за негова изненада бе приет незабавно. Найт седеше зад бюрото си. Рамзи все още не си бе тръгнал и щом го видя, скочи от креслото. Фиск веднага премина в атака.

— Искам да знаете, че Сара е извършила всичко, за да защити брат ми. Сега просто се мъчи да ми помогне в издирването на убиеца.

— Сигурен ли сте, че няма да го откриете в огледалото? — рязко попита Рамзи.

Фиск пребледня.

— Дълбоко грешите, сър.

— Така ли? Властите не споделят вашето мнение. Ако сте убиец, надявам се да останете зад решетките до края на живота си. Колкото до деянията на брат ви, поне за мен те не са твърде далеч от отнемането на човешки живот.

— Брат ми е постъпил според убежденията си.

— Намирам това твърдение за смехотворно.

— Харолд… — започна Найт, но председателят властно махна с ръка.

— Настоявам — той насочи пръст срещу Фиск — да напуснете този кабинет и сградата, преди да съм ви арестувал за незаконно нахлуване.

Фиск огледа двамата срещу себе си. Изпълни го неудържим гняв, породен от ада на последните три дни. Сякаш всичко лошо в живота му се дължеше единствено на Харолд Рамзи.

— Видях онзи красив надпис над входа на вашата сграда: „Еднакво правосъдие пред закона“. За мен звучи смехотворно.

Рамзи стисна юмруци, готов да се нахвърли срещу него.

— Как смеете!

— В момента един мой клиент лежи в отделението за смъртници. Ако някога имам „честта“ да застана пред вас, можете ли да ми кажете доколко ви интересува дали ще живее, или ще умре? Или просто ще

използвате и него, и мен, за да премахнете някой прецедент, който ви е раздразнил преди десетина години?

— Отвратителен, непоносим…

— Можете ли да ми кажете? — изкрещя Фиск. — Защото, ако не можете, нямам представа какво сте, но в едно съм сигурен — не сте съдия.

Рамзи позеленя.

— Какво разбирате вие? Системата…

Фиск се удари с юмрук по гърдите.

— Аз съм системата. Аз и хората, които защитавам. Не вие. Нито пък тази сграда.

— Осъзнавате ли мащаба на решенията, които взимаме тук?

— Кога за последен път сте сядали да „съдите“ някого за побой на жена? Или на дете? Виждали ли сте човек да умира на електрическия стол? А? Седите си тук, без да срещате живи хора. Не чувате живи свидетели, глух сте за гласовете на хората, чиито съдби премазвате или спасявате със своите действия. Не виждате личното, човешкото, страданията и болките зад всяко дело. За вас това е някаква интелектуална игра. Игра! Нищо повече. — Фиск го изгледа свирепо. После добави с треперещ глас: — Мислите си, че големите решения са най-трудни. Я опитайте да се справите с малките.

— Мисля, че трябва да си вървиш — изрече Найт почти умолително. — Веднага.

Още няколко секунди Фиск продължи да гледа яростно Рамзи, после гневът му взе да затихва и той се обърна към Найт.

— Знаеш ли, това е добър съвет от юрист и мисля да го приема.

С тия думи се завъртя към вратата.

— Мистър Фиск — прокънтя гласът на Рамзи. Фиск се обърна. — Имам неколцина добри приятели в адвокатското дружество на Вирджиния. Мисля, че трябва да бъдат уведомени за случая. И да вземат спрямо вас съответните мерки, може би дори да ви отнемат правата.

— Значи виновен до доказване на противното? Това ли е вашата представа за принципите на наказателното право?

— Твърдо съм убеден, че доказването на вината ви е само въпрос на време.

Фиск отвори уста, но Найт го прекъсна с ръка върху телефона.

— Джон, бих предпочела да си тръгнеш без помощта на охраната.

След като Фиск си излезе, Рамзи поклати глава.

— Няма съмнение, този човек е психопат. — Обърна се към Найт. Тя седеше неподвижно и гледаше право напред. — Бет, искам само да ти кажа, че можеш да разполагаш с един от моите сътрудници, докато назначиш някого вместо Сара.

Тя се озърна към него. Предложението звучеше много мило. Поне привидно. А какво ли се криеше зад него? Шпионин в нейния лагер?

— Ще се оправя някак. Просто ще поработим малко повече.

— Днес беше страхотна на заседанието, макар че не бих искал да приемаш нещата толкова лично. Някак не върви да се препираме пред публика.

— Как да не го приемам лично, Харолд? Кажи ми, как?

Очите й бяха подпухнали, гласът й изведнъж стана дрезгав.

— Трябва да се научиш. Аз никога не се вълнувам заради някакво дело. Дори ако става дума за смъртна присъда. Не ние решаваме кой е виновен и кой не. Само тълкуваме думите. Така трябва да мислиш. Иначе ще изгориш.

— Може би да изгоря млада е по-добре, отколкото да си осигуря дълга и почетна кариера единствено чрез интелекта — отвърна тя и срещна втренчения поглед на Рамзи. — Искам да страдам, искам да чувствам болката. Всички я чувстват. Защо ние да сме изключение? Дявол да го вземе, би трябвало сън да не ни хваща заради тия дела.

Рамзи печално поклати глава.

— Тогава се боя, че няма да издържиш дълго. А трябва, ако искаш да оставиш трайна следа.

— Ще видим. Може и да те изненадам. Още от днес.

— Нямаш никакъв шанс да преобърнеш делото „Стенли“. Но упорството ти ме възхищава, макар че днес го хвърли на вятъра.

— Доколкото знам, гласовете още не са преброени.

Рамзи се усмихна.

— Разбира се, разбира се. Чиста формалност. — Той застана пред нея с ръце в джобовете. — И за твое сведение знам, че

възнамеряваш отново да повдигнеш въпроса за правата на бедните…

— Харолд, губим вече трети сътрудник. Трето човешко същество. Към което изпитвам най-топли чувства. Всичко се е объркало. В момента не ми се говори по съдебни въпроси. Между нас казано, отвращават ме.

— Бет, трябва да продължим. Вярно, струпаха се криза след криза, но не бива да се предаваме.

— Харолд, моля те!

Рамзи не отстъпваше.

— Съдът продължава. Ние…

Найт скочи на крака.

— Вън.

— Моля?

— Вън от кабинета ми.

— Бет…

— Вън! Вън!

Без да каже нищо повече, Рамзи излезе. Найт постоя още малко. После бързо напусна кабинета си.

След сблъсъка с Рамзи Фиск слезе в подземния гараж на съда и се отправи към колата си. Чувстваше се зашеметен. Беше навлякъл на Сара уволнение, обвиняваха го в убийство на брат му и току-що бе нахокал най-високопоставения съдия в Съединените щати. Всичко това за по-малко от час. Само някой смахнат не би признал, че денят е ужасно лош. Той седна в колата. Нямаше никакво желание да замине за Ричмънд и да гледа как Маккена съсипва последните остатъци от живота му.

Той притисна юмруци към очите си. Тихо изстена, сетне внезапно трепна от някакъв звук. Очите му се разшириха, когато видя Елизабет Найт да почуква по страничното стъкло. Бързо го свали.

— Бих искала да поговорим.

Той направи усилие да изглежда спокоен.

— За какво?

— Може ли да се повозим? Не ми се рискува да те въвеждам отново в сградата. Никога не съм виждала Харолд тъй разстроен.

При тия думи Фиск като че зърна по устните й да плъзва мимолетна усмивка.

— Искаш да се повозим с моята кола? — попита той.

— Моята не е тук. Защо, има ли някакъв проблем?

Фиск огледа скъпата й рокля.

— Какво да ти кажа, купето е пълно с ръжда и всякаква мръсотия.

Найт се усмихна.

— Аз съм родом от ранчо в Източен Тексас. Бяхме седем деца и когато семейството потегляше с трактора за съседното градче, всеки увисваше където може. Беше великолепно. А освен това *наистина* трябва да поговорим.

Най-сетне Фиск кимна и Найт се настани до него.

— Накъде? — попита той, след като излязоха от гаража.

— На светофара завий наляво. Надявам се, че не бързаш за някъде. Много нетактично постъпих, трябваше да попитам по-рано.

Фиск си помисли за Маккена.

— Не, не ме чака нищо съществено.

След завоя Найт заговори.

— Знаеш ли, не биваше да се връщаш и да говориш така.

— Надявам се, че не си дошла да ми го кажеш — рязко отвърна Фиск.

— Дойдох да ти кажа, че се чувствам ужасно заради Сара.

— Значи ставаме двама. Тя се опита да помогне на брат ми, после на мен. Сигурно благославя деня, когато е чула за братята Фиск.

— Е, поне за единия.

— Какво искаш да кажеш?

— Сара харесваше и уважаваше брат ти. Но не го обичаше, макар че, между нас казано, според мен той бе влюбен в нея. Само че сърцето й беше другаде.

— Нима? Тя ли ти го каза?

— Джон, мразя да разсъждавам за разликите между мъже и жени, но и не си затварям очите. Осемте ми колеги не подозират нищо, за мен обаче е съвсем ясно, че Сара Еванс е влюбена в теб.

— Женска интуиция значи?

— Нещо такова. Пък и имам две дъщери. — Тя забеляза проблясъка на интерес в очите му. — Първият ми съпруг почина.

Дъщерите ми вече са големи и живеят отделно. — Найт отпусна ръце в скута си и се загледа през прозореца. — Но не за това исках да поговорим… Завий тук.

Докато завиваше, Фиск попита:

— И тъй, какъв е дневният ред? Вие, съдиите, нищо не правите без точен график.

— Има ли нещо лошо в това?

— Ти кажи. Във всеки случай никак не ми е приятно, като гледам какви игрички въртите.

— Напълно те разбирам.

— Не че съм в състояние реално да преценя какво вършите. Но за мен вие не сте съдии, а политици. А политиката се решава от спорове и интриги, целящи да осигурят пет гласа. Какво общо има това с правата на ответника и ищеца?

Още преди Фиск да довърши, изведнъж му мина една потискаща мисъл: нямаше никакво право да се оплаква от работата на Върховния съд. Та нали сам той непрестанно извърташе истината, за да спасява клиентите си. В известен смисъл това бе далеч по-лошо от всичко, което вършеха върховните съдии в името на правосъдието.

Една-две минути мълчаха, после Найт наруши тишината.

— Започнах като прокурор. После станах съдия. — Тя помълча отново. — Не бих казала, че грешиш… Джон, можем да спорим до втръсване, но фактът е, че системата съществува и сме принудени да работим в нея. Ако това значи да играем по нейните правила и от време на време да ги заобикаляме, тъй да бъде. Може би опростявам прекалено нещата, но понякога човек трябва да слуша сърцето си. — Тя го погледна. — Нали ме разбираш?

Фиск кимна.

— Винаги съм вярвал на инстинкта си.

— И какво ти подсказва той за убийствата на Майкъл и Стивън? Имат ли връзка с онази липсваща молба? Ако е тъй, много бих искала да узная.

— Защо питаш мен?

— Защото изглежда, че знаеш повече от всички останали. Затова дойдох да поговорим насаме.

— Наистина ли вярваш, че съм убил брат си и използвам молбата, за да пратя полицията по лъжлива следа? Иска ти се съдът да

остане неопетнен.

— Не съм казала такова нещо.

— Каза го пред Сара на тържеството.

Найт въздъхна и се облегна назад.

— Не знам откъде ми хрумна. Може би исках да я откъсна от теб.

— Не съм убил брат си.

— Вярвам ти. Значи зад липсващата молба се крие нещо важно.

Фиск кимна.

— Убиха брат ми, защото знаеше какво има в нея. Мисля, че Райт е работил до късно и на излизане е видял някого в кабинета на Майк. Затова са го убили.

Найт пребледня.

— Смяташ че някой от Върховния съд е убил Стивън? Можеш ли да го докажеш?

— Надявам се.

— Невъзможно, Джон. Защо?

— Един човек е прекарал половината си живот в затвора и много би искал да чуе отговора.

— Знае ли детектив Чандлър всичко това?

— Донякъде. Но агент Маккена твърдо вярва, че аз съм лошото момче.

— Чандлър едва ли е на същото мнение.

— Ще видим.

Върнаха се обратно към Върховния съд. Докато слизаше, Найт каза:

— Ако подозренията ти се окажат основателни и някой в съда е замесен… — За момент нямаше сили да продължи. — Осъзнаваш ли какъв удар ще бъде това за репутацията на Върховния съд?

— Много неща не разбирам в този живот, но едно ми е ясно. — Той помълча и добави: — Цялата репутация на Върховния съд не може да оправдае смъртта на невинен човек в затвора.

53.

Руфъс тревожно се вглеждаше в брат си след поредния изтощителен пристъп на кашлица. Джош опита да се надигне с надеждата, че така ще диша малко по-леко. Знаеше, че вътрешностите му са почти унищожени. Всеки момент можеше да се скъса още нещо и това щеше да бъде краят. Продължаваше да притиска пистолета до ребрата си. Но май нямаше нужда от нов куршум. Първият щеше да го довърши.

Имаха късмет, че Тремейн и Рейфийлд не бяха взели военна кола. Но едната страна на джипа беше смачкана от сблъсъка с камионетката и това щеше да привлече нежелано внимание. Добре поне, че платнището донякъде ги прикриваше от любопитни погледи.

Руфъс не знаеше накъде да кара, а Джош често губеше съзнание и не можеше да му помогне. Руфъс отвори жабката и намери карта. Огледа я набързо и проследи с пръст пътя за Ричмънд. Трябваше да излезе на магистралата. Ако се наложеше, щеше да спира и да разпитва. Той измъкна визитната картичка от джоба на ризата си и погледна телефонните номера. Сега оставаше само да намери телефон.

Когато Фиск и Маккена пристигнаха в кантората, агентът каза:

— Хайде да го вземем.

— Ще изчакаме полицията — твърдо отсече Фиск.

Точно в този момент наблизо спря полицейска кола и от нея излезе Хоукинс.

— Какво става тук, Джон? — озадачено попита той.

Фиск посочи Маккена.

— Агент Маккена смята, че съм убил Майк. Дошъл е да вземе пистолета ми за балистична експертиза.

Хоукинс погледна враждебно Маккена.

— И това ако не е най-голямата тъпотия, която съм чувал…

— Много благодаря за официалното изявление, полицай… Хоукинс, нали не греша? — каза Маккена и пристъпи напред.

— Не грешите — мрачно отвърна Хоукинс.

— Е, полицай Хоукинс, имате разрешението на мистър Фиск да потърсите в кантората деветмилиметров пистолет, регистриран на негово име. — Маккена се озърна към Фиск. — Предполагам, че все още сте съгласен. — След като не получи отговор, той отново се завъртя към Хоукинс. — Ако нещо не ви допада, отиваме да поговорим с началството, а след това си търсете друга работа.

Преди Хоукинс да извърши някоя глупост, Фиск го хвана за ръкава.

— Дай да свършваме по-бързо, Били.

Докато влизаха в сградата, Фиск подхвърли:

— Лицето ти вече изглежда чудесно.

Хоукинс се усмихна смутено.

— Да, благодаря.

— Какво е станало? — попита Маккена.

Хоукинс му хвърли навъсен поглед.

— Един тип се беше надрусал здравата. Малко трудно го арестувахме.

Пред вратата на кантората имаше купчинка писма и пратки. Фиск ги вдигна и отключи. Влезе, пристъпи напред и изсипа пощата върху бюрото. После отвори горното чекмедже. Бръкна вътре, дълго рови из съдържанието и накрая вдигна глава.

— Тук беше, в това чекмедже. Видях го малко преди да ми телефонираш за Майк, Били.

Маккена скръсти ръце и се вторачи в него.

— Добре, има ли някой друг достъп до кабинета ви? Чистач, секретарка, доставчици, миячи на прозорци…

— Не, никой. Само собственикът на сградата има ключ.

— Колко време те нямаше? — попита Хоукинс. — Два дни?

— Точно така.

Маккена огледа вратата.

— Няма следи от взлом.

— Това не означава нищо — каза Хоукинс. — Който си знае работата, ще отключи, без да оставя следи.

— Кой знаеше за пистолета? — попита Маккена.

— Никой.

— Може би го е взел някой от клиентите, за да ограби банка.

— Не разговарям с клиентите си в кантората, Маккена. Когато ме потърсят, най-често вече са в затвора.

— Е, изглежда, имаме малък проблем. Брат ви е убит с деветмилиметров куршум. Вие имате деветмилиметров пистолет. Сам признавате, че до неотдавна е бил у вас. А сега липсва. Нямате алиби за времето на убийството и печелите от смъртта на брат си половин милион.

Хоукинс стрелна очи към Фиск.

— Майк е бил застрахован — обясни Фиск. — Заради нашите.

— Поне така твърдите вие, нали? — подметна Маккена.

Фиск пристъпи към него.

— Ако вярвате, че имате основания да ме арестувате, направете го. Ако не, пръждосвайте се от кантората ми.

Маккена не трепна.

— Мисля, че дадохте разрешение на полицай Хоукинс да потърси оръжието из цялата ви кантора, а не само в това чекмедже. Приятел или не, очаквам от него да изпълни служебните си задължения.

Фиск се отдръпна и погледна Хоукинс.

— Започвай, Били. Аз ще отскоча до кафето на ъгъла. Искаш ли нещо?

Хоукинс поклати глава.

— Аз бих пийнал чашка кафе — каза Маккена и тръгна след Фиск. — Така ще можем да си побъбрим.

Сара отби по алеята. Въздъхна дълбоко. Буикът беше тук. Докато излизаше от колата, я лъхна мирис на окосена трева. Ароматът разбуждаше спомени за футболни срещи в гимназията и лениви, спокойни вечери в Каролина. Щом почука, вратата се отвори толкова бързо, че тя едва не падна от стъпалото. Ед Фиск сигурно я бе видял да пристига. Преди да затръшне вратата под носа й, тя му протегна снимката.

На нея имаше четирима души — Ед и Гладис Фиск заедно със синовете си. Всички се усмихваха.

Ед погледна въпросително Сара.

— Беше в кабинета на Майк. Реших да ви я върна.

— И защо?

Тонът му беше все тъй студен, но поне не крещеше ругатни.

— Защото сметнах, че тъй ще е най-правилно.

Ед взе снимката.

— Нямам какво да ви кажа.

— Аз обаче имам. Обещала съм нещо, а никога не нарушавам обещанията си.

— На кого? На Джони ли? Е, предайте му, че напразно ви е изпратил да ми замажете очите.

— Той не знае, че съм тук. Каза ми да не идвам.

Ед като че се изненада.

— Тогава защо дойдохте?

— Заради обещанието. Джони не беше виновен за онова, което видяхте. Вината е моя.

— Не ме убеждавайте. За тая работа трябват двама.

— Може ли да вляза?

— Не виждам причина.

— Много бих искала да поговорим за синовете ви. Мисля, че трябва да узнаете нещо. Тогава ще разберете. Няма да се бавя и обещавам, че след като свърша, повече няма да ви досаждам. Моля ви.

След дълго мълчание Ед се отдръпна настрани. Влязоха и той затръшна вратата.

Холът изглеждаше точно както предния път. Явно стопанинът обичаше всичко да е на място. Сара си представи гаража, подреден по същия начин. Ед кимна към канапето и тя седна. Той прекрачи в столовата и внимателно сложи снимката между другите фотографии. После неохотно попита:

— Искате ли нещо за пиене?

— Само ако и вие искате.

Ед седна насреща.

— Не ми се пие.

Тя го погледна внимателно. Сега ясно виждаше приликата с двамата му синове по лице и телосложение. Майк беше взел нещо и от майка си, но Джон почти не. Ед понечи да запали цигара и се поколеба.

— Запалете, ако ви се пуши. Къщата е ваша.

Ед прибра запалката и цигарите.

— Гладис не ми разрешаваше да пуша вътре, трябваше да излизам. Старите навици трудно се преодоляват.

Той скръсти ръце и зачака.

— С Майк бяхме много добри приятели.

Лицето на Ед пламна.

— Не ми се вярва след онова, което видях.

— Истината, мистър Фиск…

— Виж какво, викай ми Ед — изръмжа той.

— Добре, Ед, истината е, че бяхме добри приятели. Така го виждах аз, но Майк искаше нещо повече.

— Какво намекваш?

Сара преглътна и се изчерви.

— Майкъл искаше да се омъжа за него.

Ед трепна.

— Никога не ми е казвал.

— Сигурно. Разбираш ли… — Тя се поколеба, очаквайки с тревога реакцията му. — Разбираш ли, аз му отказах.

Сара се сви, но Фиск просто седеше и се мъчеше да осмисли чутото.

— Така значи? Излиза, че не си го обичала.

— Не го обичах… не така, искам да кажа. Не знам защо. Той изглеждаше съвършен. Може би това ме е плашело — да споделя живота си с такъв човек, непрекъснато да го догонвам. А и беше толкова затънал в работа. Дори да го обичах, не знам дали в живота му щеше да има място за мен.

Ед наведе глава.

— Не беше лесно да отгледаме тия момчета. Джони се справяше с всичко, но Майк… Майк беше направо великолепен, с каквото и да се захванеше. Докато растяха, аз работех като вол и не усещах накъде вървят нещата. Сега разбирам. Все хвалех Майк. Прекалено много го хвалех. Майк казваше, че Джони не иска да има нищо общо с него, без да обяснява защо. А Джони наистина си е затворен. И дума не можеш да изкопчиш от него.

Сара погледна през прозореца до него. Върху плачещата върба отвън бе кацнала птица кардинал.

— Знам — каза тя. — През последните дни много често бях с него. Знаеш ли, по-рано си мислех, че ще разбера изведнъж: ето, с този човек искам да живея до края на дните си. Сега ми се струва глупаво. И непочтено. Така ли е?

По лицето на стареца плъзна едва забележима усмивка.

— Когато я видях за пръв път, Гладис беше сервитьорка в закусвалнята срещу гаража, където работех. Един ден влязох с тайфа приятели и щом я зърнах, престанах да чувам какво ми говорят. Сякаш бяхме останали само двамата в целия свят. Върнах се на работа и без малко да съсипя един двигател. Не ми излизаше от главата.

Сара се усмихна.

— Познавам добреината на Майкъл и Джон Фиск. Не вярвам да си спрял дотам.

Ед също се усмихна.

— През следващите шест месеца закусвах, обядвах и вечерях все там. Почнахме да излизаме заедно. Накрая събрах смелост и я помолих да се омъжи за мен. Бог ми е свидетел, бих я помолил още първия ден, но се боях, че ще ме помисли за смахнат. — Той помълча, после отсече: — И си живяхме страхотно. — Вгледа се в лицето й. — И с теб ли стана така, когато видя Джони? — Изчака я да кимне и попита: — Майк знаеше ли?

— Мисля, че разбра. Когато най-сетне се срещнах с Джон, попитах го дали има представа защо са толкова отчуждени. Мислех, че може да е заради мен, но всичко бе започнало много по-отдавна. — Сара се напрегна. — Тъй че онова, което видя онази нощ в лодката, беше как се хвърлям на врата на сина ти. Беше преживял невъобразим, адски ден и не ми хрумна какво друго да му предложа освен себе си. — Тя погледна стареца право в очите. — Той ме отблъсна.

Спомни си за миналата нощ, за нежността, която споделяха в леглото и извън него. А после утрото. Тогава си мислеше, че е разбрала всичко. Чувстваше се спокойна и уверена. А сега изведнъж разбираше с ужас, че не знае нищичко за Джон и чувствата му. Разсмя се смутено.

— Дойде ми като студен душ. — Тя извади кърпичка и избърса очите си. — Ето, това исках да ти кажа. Ако трябва да мразиш някого, мрази мен, а не сина си.

Ед се загледа в килима, после стана.

— Тъкмо привърших с косенето. Бих пийнал чаша чай с лед, а ти?

От изненада Сара едва успя да кимне.

След няколко минути Ед донесе чайник и две чаши с лед. Докато наливаше, каза:

— Много мислих за онази нощ. Не си спомням всичко. На другия ден имах ужасен махмурлук. Колкото и да бях ядосан, не биваше да удрям Джони. Не и в корема, по дяволите.

— Той е здраво момче.

— Не това имах предвид. — Ед отпи глътка чай, облегна се и прехапа устна. — Казвал ли ти е защо напусна полицията?

— Каза, че арестувал някакво момче за наркотици. Било толкова жалко, че решил да помага на хора като него.

Ед кимна.

— Всъщност не го е арестувал. Момчето умряло на място. Както и полицаят, който бил с Джони.

Сара едва не се задави.

— Какво?

Ед явно се смути, че е засегнал тази тема, но все пак продължи.

— Всъщност Джони никога не ми е разказвал, но от другите полицаи разбрах какво е станало. Джони спрял колата по някаква причина. Май е била крадена. Така или иначе, повикал подкрепление. Наредил на двете момчета да излязат. Открил наркотиците. Точно тогава пристигнал другият полицай. Преди да претърсят момчетата, едното паднало и взело да се гърчи. Джони се опитал да му помогне. Колегата му трябвало да държи другото под прицел, но се разсеял. Тогава то измъкнало пистолет и го убило. Джони успял да стреля, но момчето го надупчило с два куршума. Паднали един срещу друг. Първото момче само се преструвало. Скочило и избягало с колата. А Джони и второто хлапе лежали съвсем наблизо и кръвта им изтичала.

— Боже мой!

— Джони запушил с пръст едната рана. Това спряло донякъде кръвотечението. Е, докато лежеше в болницата и не беше на себе си, спомена… че момчето му казало нещо. Не знам точно какво, Джони мълчи за това. Но когато дошли, заварили момчето мъртво, а Джони лежал до него и го прегръщал. Сигурно е успял някак да пропълзи. На някои от полицаите тая работа не им се харесала, нали хлапето било

убило техен колега. Но проверили всичко и установили, че Джони не е виновен. Другият бил допуснал небрежност. Така или иначе, Джони едва не умря на път за болницата. Лежа цял месец. Не знам какви са били тия куршуми, но червата му бяха станали на парцали.

Сара изведнъж си спомни как Фиск дръпна тениската надолу.

— Има ли белег?

Ед я погледна странно.

— Защо питаш?

— Сетих се, че веднъж спомена нещо такова.

Той бавно кимна.

— От корема до шията.

— Старичък за нудистки изпълнения — тихо прошепна Сара.

— Сигурно са можели да направят пластична операция, но на Джони му беше писнало от болници. Освен това сигурно си е рекъл, че щом не могат да го оправят отвътре, няма значение как ще изглежда отвън.

По лицето на Сара се изписа тревога.

— Как така? Не се ли е възстановил напълно?

Ед печално поклати глава.

— Ония куршуми го бяха разкъсали здравата. Подскачали са вътре като билярдни топки. Закърпиха го, но здраво място не му остана. Сигурно можеха да го оправят, ако беше се съгласил на още две-три години в болница, трансплантации и тъй нататък. Но синът ми не е такъв човек. Докторите казват, че някой ден вътрешностите му просто ще престанат да действат. Било като при диабета — нали разбираш, органите се изхабяват… Е, според докторите онези куршуми са отнели на Джони двайсет години живот, може би и повече. И нищо не можеха да направят. По онова време тия неща не го вълнуваха много. Нали беше жив, по дяволите, какво повече? Но знам, че сега му тежи. Вдигаше тежести, тичаше като луд, възвърна си силите, или поне така изглеждаше. Напусна полицията. Дори не поиска пенсия, макар че имаше пълното право, дявол да го вземе. Стана адвокат. Изгърбва се от работа, печели мизерно и дава почти всичко на мен и майка си. Аз нямам пенсия, а болничните сметки на Гладис надхвърлят заплатата ми за цял живот. Трийсет години изплащахме къщата, а накрая се наложи да я ипотекирам.

Ед замълча. Сара се озърна към медала за храброст върху масата. Някакво си парченце метал срещу толкова много болка.

— Казвам ти всичко това, за да разбереш, че Джони няма същите цели като теб и мен. Не се ожени, не е продумвал за деца. Сега трябва да бърза. Ще се смята за най-щастливия човек на света, ако изкара до петдесет. Сам ми го каза. — Ед наведе глава и гласът му пресекна. — Не съм си и мислил, че ще надживея Майк. Опазил ме Бог да погреба и второто си момче.

Сара най-сетне намери сили да проговори.

— Благодаря ти от все сърце, че ми разказа. Разбирам колко ти беше трудно. Всъщност почти не ме познаваш.

— Понякога за десет минути опознаваш човека по-добре, отколкото за цял живот.

Сара стана да си върви.

— Благодаря, че ми отдели толкова време. Непременно се обади на Джон.

Той кимна решително.

— Ще му се обадя.

Докато Сара посягаше към дръжката на вратата, Ед попита:

— Още ли обичаш сина ми?

Тя излезе, без да отговори.

В малкото заведение на ъгъла Фиск си поръча кафе и седна на една от външните масички. Маккена се настани срещу него. Отначало Фиск реши да не му обръща внимание и разсеяно се загледа в минувачите. Сложи си тъмните очила, защото слънцето вече надничаше над отсрещните сгради и хвърляше сенките на двамата мъже върху тухлената стена. Маккена мълчаливо дъвчеше бисквити и разбъркваше кафето си.

— Как е коремът? — ненадейно подхвърли той. — Съжалявам, че те ударих така.

— Да, сигурно ти се ще да беше ударил по-силно.

— Не, наистина. Видях пушката и се разтревожих.

Фиск го погледна.

— Значи си се уплашил, че мога някак да отворя колата, да извадя пушката, да я завъртя и да стрелям, преди да ме гръмнеш от…

имаше ли двайсет сантиметра?

Маккена сви рамене.

— Вече бях чел досието ти. Бил си добър полицай. Поне до края.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

Маккена се приведе напред.

— Нищо не казвам, само че в края на досието има неизяснени въпроси. Би ли ме просветлил?

Фиск свали очилата и го погледна втренчено.

— Защо не вземеш просто да ми пръснеш мозъка? Така ще е по-забавно.

Маккена килна стола си назад към стената и запали цигара.

— Знаеш ли, ако чак толкова държиш да докажеш, че си невинен, трябва поне мъничко да ми помогнеш.

— Маккена, ти твърдо вярваш, че съм убил брат си. Защо да говоря напразно?

— По много случаи съм работил. В петдесет процента от тях първоначалната ми теория се е оказвала грешна. Затова имам един девиз: „Не се заричай“.

— Я, ама ти май говориш искрено.

Тонът на Маккена стана малко по-дружелюбен.

— Слушай, Джон, отдавна съм в занаята, разбираш ли? При нас няма ясни и простички случаи. Не си затварям очите и знам, че всичко е много заплетено. — Той помълча, после добави с престорена небрежност: — Тъй че защо брат ти се е интересувал от Руфъс Хармс и какво точно е имало в молбата?

Фиск отново си сложи тъмните очила.

— Това не подкрепя теорията, че съм убил брат си.

— Имам много теории. Сега проверявам една от тях, търсейки ненадейно изчезналия пистолет. А междувременно искам да погледна от друг ъгъл — Руфъс Хармс. Брат ти е получил молбата, вероятно е бил и в затвора.

— Чандлър ли ти каза?

— Имам много източници. Ти и Еванс сте се интересували от миналото на Хармс. Той избяга от затвора в Югозападна Вирджиния. А снощи двамата отлетяхте със самолет точно натам. Защо не ми кажеш какво става? Къде бяхте и защо?

Фиск бе зашеметен. Значи Маккена ги следеше. В това нямаше нищо необичайно, но някак не му беше хрумвало, че може да са под наблюдение.

— Явно знаеш доста… тогава защо питаш?

— Може да разполагаш със сведения, които ще ми помогнат да изясня случая.

— Преди Чандлър?

— Когато убиват хора, има ли значение кой ще хване престъпника пръв?

Фиск знаеше, че Маккена има право. Поне привидно. Но, разбира се, далеч не беше маловажно кой ще хване престъпника пръв. Както навсякъде другаде, така и в полицията хората трупаха точки. Той стана от стола.

— Хайде да видим докъде е стигнал Били. Сигурно вече е открил двата трупа, дето ги натъпках в шкафа миналата седмица.

Когато се върнаха, Хоукинс тъкмо привършваше.

— Нищо — каза той, щом видя как го гледа Маккена. После добави предизвикателно: — Ако искате, проверете.

— А, не, вярвам ви — добродушно отвърна Маккена.

Фиск гледаше Хоукинс.

— Какво е това, Били? — попита той и посочи шията му.

— Кое?

Фиск плъзна пръст по яката на униформата, после го вдигна пред очите на своя приятел. Хоукинс се изчерви.

— О, по дяволите. На Бони й хрумна да прикрие белезите. Затова не изглеждам толкова зле. Такъв бой не бях ял през живота си. Нали разбираш, онзи беше едър, ама и аз не съм дребосък.

— Аз да бях, щях да го напълня с олово — обади се Маккена.

Фиск зяпна от изненада. Хоукинс кимна.

— Изкушавах се. Както и да е, ако момчетата разберат, ще стана за смях, а пък в жегата тая гадост почва да лепне по дрехите. Не знам как се справят жените.

— Значи това е…

— Грим — смутено призна полицаят.

Въпреки неочакваното разкритие Фиск се помъчи да запази спокойствие. Неволно докосна все още изтръпналото си рамо.

Маккена го гледаше.

В този момент иззвъня телефонът. Фиск вдигна слушалката. Обаждаха се от болницата на майка му.

— Прочетох за Майкъл във вестника. Много ми е мъчно, Джон.

Жената работеше в болницата от години и Фиск я познаваше много добре.

— Благодаря, Ан. Виж какво, сега не му е времето…

— Като си помисля само, че съвсем скоро беше тук, а сега вече го няма. Направо не ми се вярва.

Фиск трепна.

— Къде, в болницата ли?

— Да. Миналата седмица. В четвъртък… не, в петък.

Деня, когато изчезна.

— Спомням си го, защото обикновено той идваше в събота.

Фиск замаяно тръсна глава.

— Какви ги говориш? Майк не посещаваше мама.

— Посещаваше я. Е, не чак толкова често като теб.

— Не си ми казвала.

— Тъй ли? Ами, ако е трябвало да знаеш, Майкъл щеше да ти каже.

— Защо да не ми каже, по дяволите? До гуша ми е дошло от недомлъвки.

— Извинявай, Джон — отвърна жената, — но той ме помоли да не ти казвам и аз изпълних молбата му. Това е. Сега вече го няма и аз… аз си помислих, че не е зле да знаеш.

— Значи в петък е идвал при мама? Разговаря ли с теб?

— Почти не. Изглеждаше някак нервен, бих казала дори тревожен. Дойде много рано и остана само половин час.

— Разговаряха ли?

— Срещнаха се. Не знам дали са разговаряли. Гладис понякога е доста капризна. Кога ще можеш пак да наминеш? Тя не знае за Майкъл, няма откъде да разбере, но все пак ми се струва много потисната.

Очевидно жената вярваше, че връзката между майка и син е по-силна дори от болестта на Алцхаймер.

— В момента съм много… — започна Фиск, но не довърши. Би било истинско чудо майка му да си спомни дали е разговаряла с Майкъл. И все пак…

— Идвам веднага.

Фиск остави слушалката, взе куфарчето си и натъпка пощата вътре.

— Значи преди да изчезне, брат ти е бил на свиждане в болницата? — попита Маккена. Фиск кимна. — Тогава тя може да ни каже нещо.

— Маккена, майка ми страда от болестта на Алцхаймер. Смята, че Джон Кенеди още е президент.

— Добре, ами някой от персонала?

Фиск записа адреса и телефона върху гърба на визитната си картичка.

— Само не закачай майка ми.

— Отиваш при нея, нали? Как тъй се накани?

— Тя ми е майка — отсече Фиск и излезе.

Хоукинс се завъртя към Маккена.

— Готов ли сте да тръгваме? Трябва да заключа. Не искам някой пак да се вмъкне и да открадне още нещо.

Изрече го така, че Маккена неволно примига. Нямаше откъде да знае за пистолета, нали? И все пак се почувства виновен. Но на плещите му отдавна тежеше друга вина. Далеч по-тежка.

54.

Сара бе спряла на червен светофар близо до кантората на Фиск, когато видя колата му да пресича кръстовището. Нямаше време дори да натисне клаксона. Запита се дали да не го спре, но зърна напрегнатото му лице и това я спря. Зави надясно и го последва.

Трийсет минути по-късно тя намали скоростта, защото Фиск зави към паркинга на едно болнично заведение в западното предградие на Ричмънд. Веднъж Сара бе идвала тук заедно с Майкъл на посещение при майка му. Тя спря зад един голям декоративен храст близо до входа и от това прикритие видя как Фиск изскочи от колата си и бързо изтича навътре.

Фиск потърси Ан, жената, с която бе разговарял преди малко. Тя отново се извини и го въведе в залата за посещения, където Гладис седеше кротко по пижама и чехли. Когато Фиск влезе, тя надигна глава и тихичко плесна с длани.

Фиск седна отсреща и Гладис нежно протегна ръце да го погали. Усмихваше се, а разширените й очи нямаха никаква връзка с реалния свят.

— Как е моят Майк? Как е детенцето на мама?

Фиск леко докосна ръката й.

— Добре съм. Справям се чудесно. Татко също е добре — излъга той. — Онзи ден свиждането беше много приятно, нали?

— Свижданията винаги са приятни.

Гладис погледна нейде зад него и се усмихна. Често правеше така. Трудно беше да удържи вниманието й. Болестта я превръщаше отново в дете.

Тя пак го погали по бузата.

— Татко ти беше тук.

— Кога?

Тя поклати глава.

— Миналата година. Беше в отпуск. Потопили му кораба. Японците.

— Тъй ли? Но той е добре, нали?

Гладис избухна в смях.

— О, да, в отлична форма! — Тя се приведе напред и прошепна: — Майк, скъпи, можеш ли да пазиш тайна?

— Да, мамо — неуверено каза Фиск.

Тя се изчерви и погледна настрани.

— Пак съм бременна.

Фиск въздъхна. Това беше ново.

— Наистина ли? Кога разбра?

— Не се тревожи, миличък, мама има обич за всички ви.

Тя щипна бузата му и го целуна по челото.

Фиск стисна по-здраво ръката й и намери сили да се усмихне.

— Добре си побъбрихме онзи ден, нали? — Гладис кимна разсеяно. Фиск разбираше, че това е пълно безумие, но вече бе дошъл и си струваше да опита. — После заминах на пътешествие. Помниш ли къде отидох?

— На училище, Майк, както всеки ден. Татко ти те откара с кораба. — Тя се навъси. — Да внимаваш по морето. Много сражения има. Татко ти се сражава в момента. — Тя размаха юмрук. — Дай им да разберат, Еди.

Без да откъсва поглед от нея, Фиск се облегна назад.

— Ще внимавам.

Сякаш гледаше портрет, който ден след ден избледнява под безмилостните слънчеви лъчи. При някое свиждане щеше да завари боята напълно изчезнала и вече нямаше да има друг образ освен онзи в спомените му. Такъв е животът…

— Трябва да тръгвам — каза той. — Аз… закъснявам за училище.

— Колко си ми хубав. — Тя погледна зад него и размаха ръка. — Здрасти.

Фиск се озърна и застина. На прага стоеше Сара.

— Бременна съм, скъпа — съобщи Гладис.

— Моите поздравления — смотолеви слисаната Сара.

Фиск яростно кракеше към изхода, следван от Сара. Отвори вратата тъй силно, че тя се блъсна в стената.

— Джон, чакай да поговорим — умолително подвикна Сара.

Той рязко се завъртя.

— Как смееш да ме шпионираш?

— Не те шпионирах.

— Пъхаш си носа, където не трябва, дявол да те вземе.

Той извади ключовете и седна в колата. Сара се вмъкна до него.

— Вън от колата ми.

— Няма да мръдна, докато не поговорим.

— Глупости!

— Ако искаш, изхвърли ме насила.

— Върви по дяволите! — изрева Фиск и излезе навън.

Сара го последва.

— Ти върви по дяволите, Джон Фиск. Ще бъдеш ли тъй добър да спреш и да поговорим?

— Няма за какво да говорим.

— Напротив, има.

Той вдигна треперещ пръст срещу нея.

— Защо ми причиняваш това, Сара?

— Защото се тревожа за теб.

— Не ми трябва твоята помощ.

— Само така си мислиш. Знам, че ти трябва.

Двамата стояха един срещу друг с пламнали погледи.

— Не може ли да отидем някъде и да поговорим? Моля те. — Тя бавно заобиколи колата и застана до него. Хвана го за ръката. — Ако миналата нощ си изпитал макар и част от онова, което изпитах аз, трябва поне да поговорим.

Очакваше Фиск да седне в колата и веднъж завинаги да напусне живота й. Но той само я погледна и уморено наведе глава. Сара се пресегна и хвана ръката му. Той надникна през рамото й към спрялата наблизо кола с двама мъже в нея.

— Ще си имаме държавна охрана.

Говореше глухо и примирено. Добре поне, че Маккена не беше между преследвачите.

— Чудесно, така ще съм по-спокойна — каза Сара, без да откъсва очи от него, докато най-сетне се увери, че поне засега не го е загубила.

Влязоха в колите си и Сара последва Фиск до един малък търговски център, където седнаха в откритото кафене и си поръчаха лимонада.

— Разбирам какви чувства си изпитвал към Майкъл, макар че вината не е негова — каза Сара.

— Майк никога за нищо не е бил виновен — горчиво промълви Фиск.

— А майка ти не осъзнава какво върши. Със същия успех би могла да нарече брат ти Джон.

— Хайде де. Просто е решила да ме забрави.

— Може би те нарича така, защото я посещаваш много по-често и това е нейният начин да те похвали.

— Не се хващам на тая въдица.

Сара се навъси гневно.

— Е, щом така си решил, имаш пълното право да завиждаш на мъртвия си брат.

Фиск я изгледа и очите му бяха студени като лед. Сара очакваше да избухне, но той само каза:

— Завиждах, завиждам и ще завиждам на мъртвия си брат. На мое място всеки би му завиждал.

— Но това не означава, че си прав.

— Може би — уморено призна Фиск. Озърна се настрани. — Когато за пръв път посетих мама и тя ме нарече Майк, помислих си, че е временно, нали разбираш, просто лош ден. Но след като минаха два месеца… — Той помълча. — Е, тогава отрязах Майк. Завинаги. Всичко, което ме беше дразнило в него, дори и най-нелепата дреболия, изведнъж избухна и се превърна в огромен образ на гадно, безсърдечно, некадърно копеле. Беше откраднал майка ми.

— Джон, когато бяхме дошли да те видим в съда, аз придружих Майкъл в болницата.

Фиск трепна.

— Какво?

— Майка ти изобщо не му проговори. Беше й донесъл подарък, но тя не го взе. Той ми каза, че винаги е такава. Защото обичала само теб, а от него изобщо не се интересувала.

— Лъжеш — прошепна Фиск.

— Не, не лъжа. Истина е.

— Лъжеш — повтори той по-високо.

— Питай хората в болницата. Те ще знаят.

Няколко минути мълчаха. Фиск бе навел глава. Най-сетне отново я погледна.

— Не съм си и мислил, че той също може да я загуби.

— Сигурен ли си? — тихо попита Сара.

Фиск стисна юмруци.

— Какво намекваш? — изрече той с треперещ глас.

— Какво ти е пречило да поговориш с брат си? Майкъл ми каза, че не общуваш с него. Ти призна същото. И все пак не вярвам, че не си знаел за нейното отношение.

Фиск мълча цяла минута. Гледаше Сара, но едва ли я виждаше; очите му не издаваха какво мисли. Накрая затвори очи и промълви съвсем тихо:

— Знаех.

Продължаваше да я гледа. Сара изтръпна от страшната болка, изписана по лицето му.

— Просто си затварях очите — каза Фиск. Сара впи пръсти в рамото му. — Сигурно ми е трябвал повод, за да нямам нищо общо с брат си. — Той въздъхна отново. — Има и още нещо. Преди да отиде в затвора, Майк ме потърси по телефона. Аз не му се обадих. А сетне вече бе късно… аз го убих.

— Не можеш да се упрекваш за това. — Сара видя, че думите й нямат ефект, и смени тактиката. — Ако искаш да се обвиняваш, поне избери истинската причина. Било е несправедливо да прогониш своя брат от живота си. Постъпил си зле. Много зле. А сега вече го няма. Ще трябва завинаги да приемеш тази истина, Джон.

Лицето му бе станало малко по-спокойно.

— Мисля, че вече съм я приел.

След неговата искреност Сара реши, че не бива да крие нищо.

— Днес бях при баща ти — каза тя и побърза да продължи: — Обещах ти го. Разказах му какво се случи в действителност.

— И той ти повярва веднага — скептично подхвърли Фиск.

— Да, защото говорех истината. Той ще ти се обади.

— Благодаря, но не биваше да се месиш.

— Той ми разказа някои неща.

— Какво например? — рязко попита Фиск.

— Например защо си напуснал полицията.

— По дяволите, Сара, не трябваше да знаеш.

— Трябваше. Длъжна бях.

— Защо?

— Знаеш защо.

Няколко минути седяха мълчаливо. Фиск бе навел глава и разсеяно си играеше със сламката. Накрая се облегна назад и скръсти ръце.

— Значи татко ти е разказал всичко?

Сара вдигна очи към него.

— Да, за престрелката — плахо отвърна тя.

— Тогава знаеш, че едва ли ще изкарам до шейсет, може би дори и до петдесет.

— Мисля, че си способен да превъзмогнеш всичко.

— А ако не съм?

— Пет пари не давам какво ще се случи.

Той се приведе напред.

— Да, но за мен е важно, Сара.

— Значи вече не искаш нищо от живота?

— Мисля, че живея точно както си искам.

— Може би — тихо се съгласи тя.

— Знаеш, че нищо няма да излезе.

— Значи си го обмислял?

— Да, обмислях. А ти? Откъде знаеш, че не е поредното импулсивно решение? Като с къщата.

— Чувствам го.

— Чувствата се променят.

— А освен това е много по-лесно да вдигнеш ръце, отколкото да се бориш.

— Желая ли нещо, боря се докрай.

Фиск сам не знаеше защо го каза, но видя отчаянието по лицето на Сара.

— Разбирам. И вероятно нямам право на избор, нали?

— Не ти трябва такъв избор. — Фиск изчака отговор, но тя мълчеше. — Виж какво, татко не ти е разказал всичко, защото и той не знае.

— Разказа ми как едва не си загинал, как са убили другия полицай. Как умрял онзи, който стрелял по теб. Разбирам, че това е променило живота ти. Насочило те е по нов път. Постъпил си благородно, ако ми позволиш да употребя тази дума.

— Дълбоко грешиш. Наистина ли те интересува защо избрах тази професия?

Сара усети как нещо в него се промени изведнъж.

— Кажи ми.

— Защото се боя. — Той кимна. — Да, направих го заради страха. Колкото по-дълго работех в полицията, толкова по-ясно се очертаваше границата — „те срещу нас“. Млади, гневни, наперени, с пистолет в ръка.

Фиск млъкна и се загледа през витрината към хората вътре. Изглеждаха безгрижни, щастливи, устремени към някаква ясна цел; олицетворяваха всичко, което не бе постигнал и никога нямаше да постигне.

Той отново погледна Сара.

— Арестувах едни и същи хора, а те сякаш се озоваваха обратно на улицата още преди да допиша рапорта. Готови да убият човек, без да им мигне окото. Разбираш ли, и за тях важеше същото: „те срещу нас“. Преставаш да ги различаваш. Млади, черни — гони ги, ако си нямаш работа. Вкиснал си се? Гръмни ги, щом ти паднат на мушката. Бързо и без колебания — който и да стои насреща, все си го е заслужил. Неусетно ставаш като наркоман.

— Не всички постъпват така. Повечето хора са други.

— Знам. Знам, че повечето хора, били те черни, бели, жълти, всякакви, водят сравнително нормален живот. От все сърце искам да го повярвам. Но като ченге просто не виждах друго. Свестни хора не минаваха пред бюрото ми.

— Значи онази престрелка те е накарала да преосмислиш нещата?

Фиск не отвърна веднага. След дълго мълчание заговори бавно и тихо.

— Спомням си как коленичих да проверя момчето, което се преструваше. Чух изстрела и вика на партньора си. Завъртях се и в същото време измъкнах пистолета. Сам не зная как успях да стрелям. Улучих го право в гърдите. Паднахме. Той изпусна оръжието, но аз не.

Целех се в него. Деляха ни не повече от две педи. При всяко вдишване от раната му бликваше кръв като червен гейзер. И досега сънувам онова страшно съскане. Очите му почваха да се изцъклят, но не смеех да рискувам. Знаех само едно: че току-що е стрелял по мен и моя колега. Имах чувството, че вътрешностите ми се разпадат. — Фиск въздъхна. — Мислех просто да чакам, докато умре, Сара.

Той замълча. Мислеше си колко малко е трябвало, за да се превърне в поредния мъртъв полицай — погребан и вече почти забравен.

— Баща ти каза, че ви намерили прегърнати — тихо го подкани Сара.

— Мислех, че ще се помъчи да ми отнеме пистолета. Държах пръст на спусъка, а с другата ръка притисках раната. Но той дори не посегна. После заговори. Толкова тихо, че отначало почти не го чувах, но продължи да повтаря, докато разбрах.

— Какво каза?

Фиск въздъхна. Струваше му се, че кръвта всеки момент може да бликне от старите рани, че уморените, съсипани органи са готови да спрат четирийсет години предсрочно.

— Молеше ме да го убия — каза той и добави в отговор на неизречения въпрос: — Не го направих. Не можех. Всъщност нямаше значение. След няколко секунди той спря да говори.

Занемяла, Сара бавно се облегна назад.

— Според мен той се страхуваше, че *няма* да умре. — Фиск бавно поклати глава. Думите се редяха все по-трудно. — Беше едва на деветнайсет. В сравнение с него сега съм старец. Казваше се Дарнъл… Дарнъл Джаксън. Майка му била наркоманка и за да си осигури дозата, още от осемгодишен го продавала на разни извратени типове. — Той я погледна. — Ужасно ли ти се струва?

— Да, разбира се!

— А за мен беше все същата гадост. Виждах я непрекъснато. Бях станал безчувствен, или поне така си мислех. — Той облиза пресъхналите си устни. — Не вярвах, че ми е останала и капчица състрадание. Но след Дарнъл нещо се промени. — Той се усмихна смутено. — Наричам го „моето оловно прозрение“. Два куршума в тялото ми, едно хлапе умира пред мен и моли да го довърша. Трудно е да си представи човек как едно преживяване може да те накара да

преосмислиш всичко, в което си вярвал. Но именно това стана през онази нощ. — Той кимна замислено. — Сега за мен бъдещето на целия свят се пречупва през Дарнъл Джаксън. Той е моят вариант на ядрения апокалипсис, само че не отминава за броени секунди. — Фиск погледна Сара. — Ето, този ужас ме тласка напред.

— Мисля, че просто си добър човек. И се стремиш да вършиш добро.

Фиск поклати глава и очите му заблестяха.

— Не се заблуждавай, че съм от ония богати и талантливи адвокатчета, дето най-благородно търчат да спасяват дребните хорица. Трябваше едно нещастно хлапе да ми напълни червата с олово, за да прогледна. И мислиш ли, че на някого му пука?

— Не може да си толкова циничен!

Фиск я погледна в очите.

— По-безнадежден циник от мен никога няма да срещнеш.

55.

— Правилно си постъпила, Бет. Колкото и да те боли. Още не ми се вярва, че Сара… — Джордан Найт поклати глава. Двамата седяха в правителствената лимузина, която пълзеше по задръстения булевард към апартамента им в Уотъргейт. — Може би просто не е издържала. Напрежението при вас е огромно.

— Знам — тихо каза Елизабет Найт.

— Всичко изглежда толкова странно. Един сътрудник открадва молба. Сара знае, но си мълчи. После убиват сътрудника. След това подозрението пада върху брат му. Джон Фиск просто не ми прилича на убиец.

— И на мен — каза Елизабет. Спорът с Джон Фиск само бе засилил страховете й.

Джордан Найт я погали по ръката.

— Проверих Чандлър и Маккена. И двамата са железни хора. Маккена има отлична репутация в Бюрото. Ако някой може да изясни тази история, това са те двамата.

— За мен Маккена е невъзпитан и груб.

— Е, при неговата работа сигурно му се налага да е такъв — подхвърли сенаторът.

— Не е само това. Просто долавям нещо особено в него. Толкова е съсредоточен, че сякаш — тя помълча, търсейки подходящата дума, — сякаш играе роля.

— При разследване на убийство?

— Знам, че звучи безумно, но така ми се струва.

Сенаторът сви рамене и замислено потърка брадата си.

— Винаги съм казвал, че женската интуиция струва повече от най-дълбоките разсъждения на мъжете. В този град всички сме непрестанно на сцената. Понякога на човек му омръзва.

Елизабет се вгледа в съпруга си.

— Да не ти е домъчняло за ранчото в Ню Мексико?

— Аз съм с дванайсет години по-стар от теб, Бет. Всеки нов ден става малко по-скъп от предишния.

— Все пак сме заедно.

— Във Вашингтон това нищо не значи. И двамата сме вечно заети.

— Назначението ми във Върховния съд е пожизнено, Джордан.

— Просто не искам да съжаляваш. Както и аз.

Двамата замълчаха и се загледаха през стъклото, докато колата продължаваше по Вирджиния Авеню.

— Чух, че днес си се счепкала здравата с Рамзи. Мислиш ли, че имаш шанс?

— Джордан, знаеш, че не обичам да разговаряме за тия неща.

Джордан се изчерви.

— Това му е най-неприятното на този град. Държавата не би трябвало да се намесва в тайнството на брака.

— Странни думи от устата на политик.

Джордан се разсмя.

— Е, като политик от време на време ми се налага да произнасям прочувствени речи, нали? — Той я хвана за ръката. — Благодаря ти, че не отложи вечерята в чест на Кенет. Знам, не ти е било леко.

Елизабет сви рамене.

— Харолд не пропуска и най-дребния повод да ме ухапе, Джордан. Вече претръпнах.

Тя го целуна по бузата, докато той нежно галеше косата й.

— Надделяхме въпреки всичко. Добре си живеем, нали?

— Живеем чудесно, Джордан.

Тя го целуна отново, а той плъзна ръка около раменете й.

— Предлагам довечера да отменим всички ангажименти и просто да си останем у дома. Да изгледаме някой филм след вечерята. И да си поговорим. Напоследък нямаме много често такава възможност.

— Боя се, че няма да съм приятен събеседник.

Джордан я притисна към себе си.

— Винаги си приятен събеседник, Бет. Винаги.

Когато пристигнаха в апартамента, икономката Мери подаде на Елизабет листче с телефонно обаждане. Щом прочете името, лицето й стана странно.

Джордан се зададе по коридора, потри ръце и погледна Мери.

— Дано тази вечер да си приготвила нещо вкусничко.

— Любимото ви ястие. Говеждо филе.

Джордан се усмихна.

— Мисля да вечеряме малко по-късно. Тази вечер двамата с госпожата ще си почиваме. Няма ни за когото и да било. — Той погледна жена си и забеляза листа в ръката й. — Станало ли е нещо?

— Нищо особено. Служебни проблеми. Тая работа няма край.

— На мен ли го казваш? — сухо отвърна Джордан и се отдалечи по коридора. — Е, аз ще си пусна един горещ душ. Ако искаш, заповядай и ти — подвикна той през рамо.

Усмихвайки се на последните му думи, Мери влезе в кухнята.

Елизабет използва затишието, за да отскочи до кабинета и да набере номера от съобщението.

— Обаждам ви се, както помолихте — каза тя.

— Трябва да поговорим, съдия Найт. Имате ли време в момента?

— За какво?

— Очаква ви крайно неприятна изненада. Готова ли сте?

Елизабет Найт усети, че човекът отсреща изпитва огромно удоволствие от разговора.

— Вижте какво, нямам време за недомлъвки, макар че на вас май ви е много приятно.

— Е, тогава ще карам по кратката процедура.

— За какво става дума?

— Мълчете и слушайте.

Двайсет минути по-късно тя затръшна слушалката, изскочи от кабинета и едва не се сблъска с Мери, която идваше по коридора. Елизабет изтича в тоалетната да се наплиска със студена вода. Вкопчи пръсти в ръба на мивката, овладя се, отвори вратата и бавно тръгна по коридора.

От банята още долиташе шумът на душа. Тя погледна часовника си. Мина във фоайето, слезе с асансьора в приемната на сградата и зачака до централния вход. Времето сякаш едва се влачеше. Всъщност от края на разговора бяха изминали едва десет минути. Най-сетне се появи един мъж, когото не бе виждала, но той явно я познаваше. Човекът й подаде нещо. Елизабет наведе глава да погледне, а когато се

озърна, от непознатия нямаше и следа. Пъхна предмета в джоба си и бързо се върна в апартамента.

— Къде е Джордан? — попита тя Мери.

— Мисля, че се облича в спалнята. Добре ли сте, мисис Найт?

— Да, аз… май стомахът ми нещо не беше наред, но вече мина. Смятам да се поразтъпча на чист въздух и да погледам витрините. Ако обичаш, приготви два коктейла и ги изнеси на терасата.

— Започва да ръми.

— Нали има навес. Тази вечер стените ме потискат. Искам чист въздух. Напоследък беше толкова горещо и задушно, добре че дъждът донесе малко прохлада. Прохлада… — печално повтори тя. — За Джордан любимия му коктейл, нали?

— Да, госпожо, мартини с джин „Бифийтър“.

— А вечерята, Мери… моля те, нека да е превъзходна. Ненадмината.

— Ще се постарая, госпожо.

И озадачената Мери се отправи към барчето.

Елизабет Найт сплете пръсти, за да удържи пристъпа на паника. Просто трябваше да престане да мисли. Само така щеше да издържи до края — просто да играе роля, без да разсъждава. Моля те, Господи, помогни ми, помоли се тя.

56.

Фиск гледаше мрачно през предното стъкло към черните облаци. Двамата със Сара бяха изминали половината път към Вашингтон почти без да говорят.

Запръска и Сара включи чистачките. Тя погледна Фиск и се навъси.

— Джон, вече разполагаме с доста информация. Не би било зле да използваме времето, за да я осмислим.

Фиск се озърна към нея.

— Да, май си права. Случайно да ти се намира лист и химикалка?

— Ти нямаш ли в куфарчето?

Той разкопча колана, придърпа куфарчето си от задната седалка и го отвори. Разрови се из купчината писма, докато напипа издут пакет.

— Господи, ама че бързо дойде!

— Кое?

— Мисля, че това е служебното досие на Хармс. — Фиск разкъса пакета и започна да чете. След десет минути надигна глава. — Състои се от две отделни части. Служебно досие, извадки от съдебния протокол и списък на военнослужещите във Форт Плеси по негово време. — Фиск извади медицинския картон. Набързо прелисти страниците, после спря. — Можеш ли да се досетиш защо Руфъс Хармс е бил толкова недисциплиниран, отказвал да изпълнява заповеди и вечно си имал неприятности?

— Страдал е от дислексия — веднага отвърна Сара.

— Как разбра, дявол да го вземе?

— По две неща. Макар че видях молбата за съвсем малко, почеркът и правописът бяха ужасни. Това е признак за дислексия, макар и не категоричен. Но след като разговарях с Джордж Баркър… нали се сещаш, той ми разправи как Руфъс поправил печатната преса. Е, тогава Руфъс му казал, че думите само го объркват. Някога имах съученичка, която страдаше от дислексия. Веднъж тя ми каза почти

същото. При това заболяване човек сякаш губи връзка със света. Макар че ако съдя по снощната среща, Руфъс е успял да го преодолее.

— Щом е успял да оцелее толкова години в затвора под властта на хора, които са искали да го убият, значи може да преодолее всичко. — Фиск отново наведе глава над документите. — Изглежда, че диагнозата е поставена след убийството. Вероятно при подготовката на процеса. Може Райдър да е открил заболяването. За да се подготви добра защита, трябва известна помощ и от подсъдимия.

— Дислексията не е оправдание за убийство.

— Да, но знам по-добро оправдание.

— Какво? — развълнувано попита Сара. — Какво?

— Първо да ти задам един въпрос. Лио Деласандро… има ли връзка със секретарката си?

— Защо питаш?

— Върху яката на сакото му имаше грим.

— Може да е от жена му.

— Може, но не ми се вярва.

— Съмнявам се да има такава връзка. Секретарката му е младоженка.

— Така си и мислех.

— Защо питаш тогава?

— За всеки случай. Не вярвам Деласандро да се е изцапал от жена си. Мисля, че самият той е носил грим.

— Че защо един мъж — и то шеф на охраната — ще носи грим?

— За да прикрие синините от моя удар в апартамента на брат ми — отвърна Фиск. Сара тихо ахна. — От онази вечер нататък не съм виждал Деласандро. Той не дойде на заседанието в съда след смъртта на Райт. През повечето време бях с Чандлър, но Деласандро не дойде да попита как върви разследването. Поне в мое присъствие. Мисля, че ме избягва. Може би се бои да не го разпозная.

— Откъде-накъде Лио Деласандро ще влиза в апартамента на Майкъл?

Вместо отговор Фиск размаха снопче документи.

— Това е списъкът на военнослужещите от Форт Плеси. За щастие имената са подредени по азбучен ред. — Той прелисти към края на списъка. — Капитан Франк Рейфийлд… Сержант Виктор Тремейн… Той прелисти още няколко страници. — Редник Руфъс

Хармс. — Върна се към началото, огради с химикалката едно име и изрече победоносно: — И ефрейтор Лио Деласандро.

— Мили Боже! Значи през онази нощ в карцера са били Рейфийлд, Тремейн и Деласандро?

— Така смятам.

— Как разбра, че Деласандро е бил военен?

— Видях негова снимка в кабинета му. Беше много по-млад, с униформа. Армейска униформа. Мисля, че тримата са искали да дадат урок на Руфъс Хармс. Ако се разровим, сигурно ще открием, че те са се били във Виетнам, а Руфъс — не. Той не изпълнявал заповедите, вечно си докарвал неприятности.

— Но *какво* точно са му сторили, по дяволите?

— Мисля, че…

В този момент иззвъня телефонът на таблото. Сара се озърна към Фиск, после вдигна слушалката. Послуша малко и лицето й пребледня.

— Да, приемам разговора за наша сметка. Ало. Добре, успокой се. Той е тук. — Тя подаде телефона на Фиск. — Руфъс Хармс. Май не е много добре.

Фиск грабна слушалката.

— Руфъс, къде си?

Руфъс бе спрял джипа до един телефонен автомат. С едната ръка държеше слушалката, с другата крепеше Джош, който вече почти губеше връзка с реалността, но все още притискаше пистолета към ребрата си.

— В Ричмънд — отвърна той. — На две минути път от адреса, който ми даде. Джош е ранен много зле. Трябва ми лекар. Веднага, дявол да го вземе.

— Добре, добре, разкажи ми какво се е случило.

— Рейфийлд и Тремейн ни настигнаха.

— Къде са сега?

— Мъртви, по дяволите, и брат ми също е тръгнал нататък. Ти обеща да ми помогнеш. Е, сега се нуждая от помощ.

Фиск вдигна очи към огледалото. Черната кола продължаваше да ги следва. Той се замисли за миг.

— Добре, след четири часа ще се срещнем в кантората ми.

— Джош няма да издържи четири часа. Прострелян е.

— За Джош ще се погрижим още сега, Руфъс. Срещата ще е само между мен и теб.

— Какво говориш, дявол да те вземе?

— Ще се обадя на един приятел в полицията. Той ще повика линейка. Болницата е само на няколко минути път от кантората ми. Там ще се погрижат за Джош.

— Никаква полиция!

— Искаш ли Джош да умре? Искаш ли? — изкрещя Фиск. Руфъс мълчеше и той прие това като знак на съгласие. — Опиши ми колата и кажи на коя пресечка сте в момента. — След като Руфъс се подчини, Фиск продължи: — Моят приятел ще доведе помощ след няколко минути. Остави Джош в колата. Щом затвориш, незабавно тръгвай към моята сграда. Входната врата е отключена. Веднага след входа слез по стълбището отляво. Ще минеш през още една врата. После ще видиш отдясно врата с надпис „Склад“. Не е заключена. Влез вътре и чакай. Ще дойда колкото се може по-скоро. Освен това искам да вземеш портфейла на брат си, за да не намерят у него документи. Ако разберат, че е Джош, ще започнат да те търсят наоколо. Включително и в кантората. А една полицейска блокада ще обърка всичките ми планове.

— Ами ако някой ме види? Ако ме разпознаят?

— В момента нямаме избор, Руфъс.

— Добре, вярвам ти. Моля те, помогни на брат ми. Не ме подвеждай.

— Руфъс, аз също ти вярвам. Не ме подвеждай.

След като разговорът прекъсна, Руфъс погледна Джош. Пъхна пистолета под ризата и протегна ръка към брат си. Мислеше, че Джош е в безсъзнание, но когато леко докосна рамото му, той отвори очи.

— Джош…

— Чух.

Гласът беше немощен; личеше, че се крепи със сетни сили.

— Той иска да взема портфейла ти, за да не разберат кой си.

— В задния джоб… А сега бягай.

Руфъс измъкна портфейла и се замисли.

— Мога да остана с теб. Нали сме братя.

— Няма смисъл. — От устните на Джош отново протече кръв. — Докторите ще ме закърпят. Бил съм раняван и много по-зле.

Джош протегна трепереща ръка, докосна лицето на брат си и изтри влагата от очите му.

— Ще остана с теб, Джош.

— Останеш ли, значи всичко е било напразно.

— Не мога да те оставя сам. Не така. Не и след толкова много години.

Джош прехапа устни и се надигна.

— Няма да ме оставиш сам. Дай ми я.

— Кое?

— Библията — каза Джош.

Без да откъсва очи от брат си, Руфъс бавно посегна зад седалката и му подаде книгата. В замяна Джош протегна напред пистолета, който толкова дълго бе притискал към ребрата си. Руфъс го изгледа въпросително.

— Честна сделка — дрезгаво каза Джош.

Руфъс като че видя по устните му да трепва усмивка, после Джош затвори очи. Дишаше слабо, но равномерно. Едрата му ръка стискаше Библията тъй силно, че корицата се изви.

Руфъс излезе от колата, озърна се още веднъж и бавно се отдалечи от брат си.

Най-сетне Фиск успя да се свърже с домашния номер на Хоукинс.

— Не питай защо и как, Били. Не мога да ти кажа кой е. Засега няма име. Зарежи формалностите и откарай джипа до болницата.

И Фиск затвори телефона.

— Джон, как ще се срещнем с Руфъс, след като ни следят? — попита Сара.

— Само аз ще се срещна с него.

— Чакай малко…

— Сара…

— Искам да видя какво ще стане.

— Ще видиш, повярвай ми. Сега трябва да се обадиш на моя приятел от военната прокуратура.

— Защо? Все още не си ми казал какво е станало според теб в карцера преди двайсет и пет години.

Той положи длан върху ръцете й.

— „САЩ срещу Стенли“. Невинен войник и ЛСД — каза Фиск. Очите на Сара се разшириха и той добави. — Само че е било много по-страшно.

След като отскочиха набързо до къщата на Сара, те продължиха към летище Нешънъл и спряха на паркинга. Фиск навлече шлифера и нахлупи шапката ниско, защото дъждът се засилваше. Отвори големия си чадър и подслони Сара под него. Двамата отидоха до общия терминал, после излязоха от другата страна на аерогарата, където седнаха в лимузина със затъмнени стъкла. Две минути по-късно лимузината потегли.

Двамата агенти от ФБР останаха зад тях. Единият вече докладваше на началството. После отиде към гишетата, за да се опита да разбере за кой полет са направили резервация Сара и Фиск. Другият агент излезе навън и видя как лимузината спира пред един частен самолет.

Вътре в колата Фиск тъкмо заемаше мястото на шофьора — всъщност втория пилот на Чък Хърман. Шофьорът взе шлифера и шапката му. Отдалеч щеше да прилича на Фиск. Планът им бе Сара да остане в самолета около час и през това време да опита да се свърже с Фил Дженсън, приятеля на Фиск от военната прокуратура. После да си тръгне. Знаеха, че от ФБР ще я разпитат за изчезването на Фиск, но нямаха основания да я задържат.

Агентът видя как един слаб мъж с побеляла коса слезе от самолета, за да посрещне Сара и човека, който приличаше на Фиск. Тримата се изкачиха по стълбичката и изчезнаха вътре. Лимузината потегли. Агентът прикова поглед в самолета, а лимузината мина покрай него и продължи към изхода на летището.

Когато зави по булевард Джордж Уошингтън, Фиск въздъхна от облекчение. След десет минути вече се носеше към Ричмънд по магистрала 95. Движението беше натоварено; минаха почти три часа, докато най-сетне спря пред кантората си. По пътя бе разговарял с Били Хоукинс. Джош Хармс беше в операционната. Според лекарите положението му било критично.

Фиск слезе от колата и за всеки случай мина през задния вход. Слезе в сутерена и тръгна към склада. Дано Руфъс да е тук, помоли се той. Почука на вратата и тихо подвикна:

— Руфъс. Аз съм, Джон Фиск.

Руфъс предпазливо отвори.

— Да се махаме.

Руфъс го хвана за ръката.

— Как е Джош?

— Оперират го. Можем само да се молим.

— Това и правя.

Излязоха отзад и побързаха да се качат в колата на Фиск.

— Къде отиваме? — попита Руфъс.

— Искаш ли да ми разкажеш за писмото от армията?

— Какво точно.

— Искали са да разберат за експеримента с фенциклидин, нали?

Хармс настръхна.

— Фен… какво?

— Знаеш го, ФЦП.

— Откъде разбра?

— Същото се е случило с едно момче на име Стенли. Вкарали го във фалшива програма и му дали ЛСД.

— Да разправят каквото си щат, но не съм бил в никаква ФЦП-програма, по дяволите.

Руфъс измъкна писмото и го подаде на Фиск. Той изчете текста съвсем бавно, после надигна глава.

— Разкажи ми, Руфъс.

Хармс се облегна назад, доколкото можеше. Беше толкова едър, че коленете му опираха в таблото, а главата му докосваше покрива на колата.

— Бяха решили да ме очистят. Тремейн и Рейфийлд.

— А Деласандро? Ефрейтор Лио Деласандро?

— Да, той също. Май не им беше приятно, че съм си стоял на сигурно място в Щатите, макар и в карцера.

— Не бяха ли чували, че страдаш от дислексия?

— Ама ти много знаеш.

— Продължавай.

— Вече на няколко пъти се бях сблъсквал с тяхната групичка. Една нощ вкараха Тремейн в карцера за пиянство. И той ми каза съвсем ясно какво са намислили. Сигурно имаха подготвен план. Една вечер влязоха в карцера. Лио носеше пистолет. Накараха ме да затворя очи и да легна на пода. После усетих как ме убодоха с нещо. Отворих очи и видях от ръката ми да стърчи игла. Всички се смееха и чакаха да умра. Не криеха какво са намислили — да ме натъпчат с оная гадост, докато се отровя.

— И как си успял да избягаш от карцера в това състояние?

— Имах чувството, че цялото ми тяло се надува, като че някой ме помпаше с въздух. Спомням си как ставах и стаята сякаш бе станала тясна за мен. Размятах ги като сламени кукли. Бяха оставили вратата отключена. Дежурният надзирател дотича, но аз го блъснах като камион и изхвръкнах навън.

Руфъс дишаше тежко, грамадните му китки се свиваха и отпускаха, сякаш отново преживяваше онова, което бе сторил с тях преди толкова много години.

— И се натъкна на Рут Ан Мозли?

— Беше дошла да посети брат си. — Руфъс удари с юмрук по таблото. — По-добре Господ да ме беше убил, преди да стигна до нея. Защо трябваше да е дете? Защо?

По лицето му бликнаха сълзи.

— Вината не е твоя, Руфъс. ФЦП може да те накара да сториш всичко. Всичко.

Вместо отговор Руфъс вдигна ръце и изрева:

— Ето, те го сториха. С какъвто и боклук да са ме натъпкали, нищо не ще промени факта, че убих онова красиво дете. Вече нищо на тоя свят не може да я върне. Нали? Нали?

Руфъс изгледа свирепо Фиск, после затвори очи и се отпусна безжизнено.

Фиск се помъчи да запази спокойствие.

— А ти си забравил всичко чак докато получи писмото.

Най-сетне Руфъс се опомни.

— Да, по дяволите. Години наред си спомнях само как седя в карцера и чета Библията на мама. А сетне изведнъж съм до онова мъртво момиченце. Нищо друго не помнех.

Той избърса сълзите с ръкава си.

— Това също е ефект от ФЦП. Загуба на паметта. А и шокът е дал отражение.

Руфъс въздъхна тежко.

— Понякога ми се струва, че онзи боклук още е в мен.

— Но все пак се призна за виновен.

— Имаше цял куп свидетели. Самюел Райдър каза, че ако не приема споразумението, ще ме екзекутират. Какъв избор имах, по дяволите?

Фиск се замисли, после тихо каза:

— Май на твое място и аз бих сторил същото.

— Но когато получих писмото, сякаш някой включи прожектор в главата ми. Там, където цареше мрак, изведнъж стана светло и тогава си спомних всичко. До най-малката подробност.

— Затова написа писмо до Върховния съд и помоли Райдър да го изпрати.

Руфъс кимна.

— После брат ти дойде да ме види. Каза, че вярва в правосъдието и ако говоря истината, ще ми помогне. Той беше добър човек.

— Да, беше — дрезгаво каза Фиск.

— Лошото беше, че носеше моето писмо. Рейфийлд и Вик не можеха да го пуснат. В никакъв случай. Когато научих, побеснях. Откараха ме в лазарета, там се опитаха да ме убият. После попаднах в болница и Джош ме измъкна.

— Казваш, че Тремейн и Рейфийлд са мъртви.

Руфъс кимна. Отново въздъхна, загледа се в дъжда над притъмнелия Ричмънд и обърна лице към Фиск.

— Сега знаеш колкото знам и аз. Какво ще правим?

Фиск имаше само един отговор.

— Нямам представа.

57.

Един час след като Фиск се беше измъкнал, Чък Хърман мина с усмивка покрай креслото на Сара.

— За пръв път ми плащат да не летя.

— Това е Вашингтон, Чък — сухо отвърна Сара. — Нали си чувал, че плащат на фермерите, за да не сеят.

Тя взе клетъчния телефон и за десети път набра домашния номер на Фил Дженсън. От служебния вече й бяха казали, че си е тръгнал. Добре, че Фиск й даде и домашния му телефон.

Сара въздъхна от облекчение, когато в слушалката най-сетне прозвуча гласът на Дженсън. Представи се и обясни каква е връзката й с Фиск.

— Не разполагам с много време, мистър Дженсън, тъй че ще карам направо. Провеждани ли са някога в армията програми за изследване на ФЦП?

Гласът на Дженсън стана напрегнат.

— С каква цел се интересувате, мис Еванс?

— Джон смята, че Руфъс Хармс е инжектиран насилствено с ФЦП преди двайсет и пет години в карцера на Форт Плеси. Според него под въздействието на химикала Хармс е обезумял и е убил едно дете. От тогава до днес лежи в затвора заради това престъпление.

Сара преразказа всичко, за което се бяха досетили, както и чутото от Руфъс в кантората на Райдър. След това продължи:

— Неотдавна Руфъс получил от армията писмо с молба да се подложи на преглед за определяне на дългосрочните ефекти от ФЦП. Точно като случая със сержант Джеймс Стенли, нали? Военните му изпратили писмо. Иначе изобщо нямало да узнае, че е бил подложен на обработка с ЛСД. Е, ние смятаме, че няколко военнослужещи насилствено са инжектирали на Хармс ФЦП в карцера, но не с експериментална цел. Според нас просто са искали да го отровят. Той обаче успял да се изтръгне и извършил убийството.

— Един момент — каза Дженсън. — Защо военните са изпратили на Хармс писмо, че е участвал в програмата, след като не е вярно?

— Смятаме, че е бил включен в списъците от онзи, който му е инжектирал химикала.

— И защо е трябвало да го прави?

— Ако човек бъде убит с ФЦП, при аутопсия в кръвта му вероятно ще бъдат открити следи от веществото.

— Да, така е — бавно изрече Дженсън. — Значи са го включили в програмата, за да прикрият следите. Съдебният лекар би решил, че става дума за алергична реакция на организма или нещо такова. Невероятно!

— Да, невероятно. Значи е имало такава програма?

— Да — призна Дженсън. — Информацията вече не е засекретена. Всички документи са обществено достояние. Програмата е проведена през седемдесетте години съвместно от армията и ЦРУ Искали са да проверят дали чрез ФЦП могат да „създават“ свръхвойници. Ако Хармс е бил включен в тази програма, неотдавна щеше да получи писмо с покана за преглед. — Дженсън помълча. — А сега какво ще правите?

— И аз това се питам.

Сара благодари на Дженсън и затвори телефона. Изчака още малко, после излезе от самолета и тръгна към терминала. Двамата агенти веднага я спряха.

— Къде е Фиск? — попита единият.

— Джон Фиск ли? — невинно отвърна тя.

— Не се занасяйте, мис Еванс.

— Тръгна си преди доста време.

Агентите се смаяха.

— Тръгнал си е? Как?

— Мисля, че беше с кола. А сега ме извинете, бързам.

Сара с усмивка проследи как двамата тичат отчаяно към самолета. Нямаха повод да я задържат. Тя използва момента, за да скочи на автобуса до гаража, където беше колата й. Напусна аерогарата и потегли на юг. Внезапно хрумване я накара да отбие при първата бензиностанция. Без да изключва двигателя, тя отвори куфарчето на Фиск и извади пакета документи от Сейнт Луис. Не знаеше дали Фиск

ги е прегледал внимателно, но й беше дошло наум, че армията може да е приложила и копие от тайнственото писмо в досието на Хармс, макар че това досие се водеше за закрито от двайсет и пет години. Струваше си да потърси.

Половин час по-късно тя разочаровано надигна глава. Беше започнала да връща документите в куфарчето, когато забеляза списъка на военнослужещите във Форт Плеси. Прелисти страниците, зърна имената на Виктор Тремейн и Франк Рейфийлд. После печално плъзна поглед по името на Руфъс Хармс. Двайсет и пет години съсипан живот.

Мислейки за това, тя продължаваше разсеяно да прелиства и да оглежда списъка; щом видя името, всичко в нея изстина. За да се изтръгне от замайването, трябваше да положи такова усилие, че удари глава в предното стъкло. Тя захвърли папката, рязко превключи на скорост и с бясна скорост се отдалечи от бензиностанцията по хлъзгавия асфалт. Озърна се към пода, където бе паднал списъкът — оттам сякаш подигравателно й се хилеше името Уорън Маккена. Не погледна назад, затова не забеляза колата, която я следваше от аерогарата.

58.

Харолд Рамзи се облегна в креслото. Лицето му беше сериозно.

— Не съм и сънувал, че тук може да се случи нещо подобно.

Маккена и Чандлър седяха в кабинета на Рамзи. Агентът гледаше втренчено председателя на Върховния съд. За миг двамата сякаш си казаха нещо с очи, сетне Маккена се извърна към Чандлър.

— Е, няма и помен от доказателство, че Майкъл Фиск е откраднал някаква молба — каза полицаят. — Не се знае дали изобщо е съществувала.

Рамзи поклати глава.

— Може ли да има съмнение след разговора със Сара Еванс?

Разговор ли? По-скоро инквизиция, помисли си Чандлър.

— И все пак това е само предположение. Не бих ви съветвал да разгласявате подобна информация.

— Правилно — съгласи се Маккена. — Това само ще усложни разследването.

— Мислех, че твърдо смятате Джон Фиск за виновен — каза Рамзи. — Ако сега се отметнете, значи се връщаме пак там, където бяхме преди два дни.

— Убийствата не се разкриват сами — възрази Маккена. — А това е малко по-заплетено от обикновено. И не съм казал, че се отмятам. Пистолетът на Фиск е изчезнал от кабинета му. Очаквах нещо подобно. Не бойте се, всичко ще си дойде на мястото.

Рамзи не изглеждаше убеден.

— Наистина не виждам защо да не поизчакаме — каза Чандлър. — Ако подозренията ни се окажат верни, всичко може да мине без широка разгласа.

— Не си го представям — гневно повиши глас Рамзи. — Но пък след тая катастрофа няма да стане по-лошо, ако приема съвета ви. Засега. Какво става с Фиск и Еванс? Къде са те?

— Държим ги под наблюдение — отговори Маккена.

— Значи ви е известно къде са в момента? — попита Рамзи.

Лицето на Маккена остана безизразно. Нямаше намерение да признае, че Сара и Фиск са успели да се измъкнат от двама агенти на ФБР. Беше узнал за това малко преди да дойде на този разговор.

— Да — отговори Маккена.

— Къде са?

— За съжаление не мога да ви дам тази информация, господин председател — каза Маккена и побърза да добави: — Въпреки цялото ми желание да ви помогна. Налага се да пазим пълна секретност.

Рамзи го изгледа сурово.

— Агент Маккена, вие обещахте да държите съда в течение на всички новости по разследването.

— Така е. И затова съм тук.

— Съдът разполага със собствени полицейски сили. В момента Деласандро и Рон Клаус правят всичко възможно да изяснят случая. Водим свое разследване и общите интереси налагат да споделяме всичко. А сега моля да отговорите на въпроса. Къде са?

— Говорите много разумно, но за съжаление нямам право да ви дам тази информация — отвърна Маккена. — Такава е практиката на ФБР, нали разбирате.

Рамзи вдигна вежди.

— В такъв случай изглежда, че ще трябва да поговоря с някого от Бюрото. Не обичам да нарушавам каналния ред, агент Маккена, но случаят е изключителен.

— С удоволствие ще ви насоча към необходимите хора, като започнем лично от директора — любезно предложи Маккена.

— Имате ли да съобщите нещо важно, или това е всичко? — сухо попита Рамзи.

Маккена се изправи.

— Полагаме всички усилия да изясним истината. И вярвам, че с малко късмет скоро ще успеем.

Рамзи също стана и се извиси с една глава над тях.

— Приемете един съвет, агент Маккена. Никога не разчитайте на късмета. Всеки, който си позволи такава грешка, рано или късно съжалява за нея.

Сара отключи вратата на къщата си и бързо изтича вътре. От колата бе опитала да се свърже със служебния и домашния телефон на Фиск, после бе позвънила на Ед, но той не знаеше нищо за сина си. Тя хвърли чантичката върху кухненската маса, качи се горе, свали мокрите дрехи и се преоблече с джинси и тениска. Беше на път да изпадне в паника и не знаеше какво да прави. Ако Деласандро беше замесен в тази история, нещата тръгваха много зле. Той имаше достъп до цялата информация по следствието. Но фактът, че е замесен и агент Маккена, означаваше истинска катастрофа. Дявол да го вземе, та той на практика ръководеше изцяло разследването. Сега Сара виждаше колко тънко е манипулирал всеки ход по случая. Замесването на Фиск, изгонването й от съда; всичко това с една и съща цел — да се докаже, че Джон е убил брат си. Версията беше лъжа от начало до край, но за един страничен наблюдател голите факти я правеха съвсем логична.

Опита да се свърже с кабинета на Чандлър. Искаше да знае със сигурност дали агент Маккена е служил във Форт Плеси, или става дума за случайно съвпадение на имената. Не можеше да повярва, че в случая са замесени двама души с еднаква фамилия, но трябваше да провери. За нещастие Чандлър не бе в управлението. От кого още можеше да потърси сведения? Дженсън вероятно би могъл да изясни, но щеше да му трябва време. Все пак тя позвъни, но отсреща не отговаряха. Кой друг? И изведнъж се сети. Набра номера. След третия сигнал чу женски глас. Беше икономката.

— Там ли е той? Обажда се Сара Еванс.

След минута в слушалката прозвуча гласът на Джордан Найт.

— Сара?

— Знам, че моментът е ужасно неподходящ, сенаторе.

— Чух какво е станало днес — хладно изрече той.

— Знам какво си мислите и съм сигурна, че каквото и да кажа, няма да променя мнението ви.

— Вероятно си права. Но поне ще ти кажа, че Бет се чувства ужасно. От целия съд тя те подкрепяше най-силно.

— Много благодаря. — Сара отдръпна слушалката от ухото си и положи усилие да овладее нервното напрежение. Сега всяка секунда бе решаваща. — Искам да ви помоля за една услуга.

— Услуга ли? — изненада се Джордан.

— Информация за един човек.

— Сара, не смятам, че е твърде уместно.

— Сенаторе, вече никога, наистина никога няма да ви безпокоя, но непременно трябва да знам отговора на един въпрос, а с вашите възможности и лични познанства вие сте единственият, към когото мога да се обърна. Моля ви. Заради старото приятелство.

Джордан се замисли.

— Е, в момента не съм на служба. Между нас казано, тъкмо се готвя за късна вечеря с Бет.

— Но можете да позвъните в кабинета си или на ФБР.

— На ФБР ли? — високо повтори той.

— Едно телефонно обаждане ще свърши работа — продължи бързо Сара. — Аз съм си у дома. Можете дори да насочите отговора право към мен. Повече никога няма да ви потърся.

Най-сетне Джордан омекна.

— Добре, какъв е въпросът?

— Става дума за агент Маккена.

— Какво точно?

— Трябва да знам дали е служил в армията. По-точно във Форт Плеси през седемдесетте години.

— За какво ти е притрябвало да го знаеш?

— Сенаторе, много е сложно за обяснение.

Той въздъхна.

— Добре. Ще видя какво мога да направя. Ще заръчам на някой от кабинета да провери и да ти се обади. Значи си у дома?

— Да.

— Сара, дано да знаеш какво вършиш.

— Повярвайте ми, сенаторе, знам.

— Щом така казваш… — неуверено промърмори той.

Когато след около петнайсет минути Джордан се върна в столовата, Елизабет вдигна очи към него.

— За какво те търсеше Сара?

— Много странна история. Нали знаеш онзи агент от ФБР? Дето се оплакваше от него.

Тя настръхна.

— Уорън Маккена. Какво става с него?

— Сара иска да знае дали е служил в армията.

Елизабет Найт изтърва вилицата.

— Откъде-накъде се интересува?

— Не знам. Не пожела да ми каже. — Забелязвайки напрежението й, Джордан я огледа тревожно. — Добре ли си?

— Добре съм. Просто днешният ден беше истински ад.

— Знам, скъпа, знам — утешително каза той. После наведе поглед към изстиналото говеждо. — Май спокойната вечер се провали.

— Какво й каза?

— Какво ли? Казах, че ще проверя. И че някой от моите хора ще й се обади. Точно това направих, свързах се с кабинета. В момента сигурно проверяват с компютъра или нещо подобно.

— Къде е Сара?

— У дома, чака да получи отговор.

Елизабет пребледня и се изправи.

— Бет, добре ли си?

— Заболя ме глава. Трябва да взема аспирин.

— Да ти донеса ли?

— Не, недей. Довърши си вечерята. После може би най-сетне ще успеем да си отпочинем.

Джордан Найт проследи съпругата си с тревожен поглед. Елизабет Найт наистина се нуждаеше от аспирин, защото я мъчеше ужасно главоболие. Но след това тя тихо отскочи до стаята си, взе телефона и набра номер.

— Ало — изрече гласът отсреща.

— Току-що се обади Сара Еванс. Зададе на Джордан един въпрос.

— Какъв въпрос?

— Иска да знае дали някога сте служили в армията.

Уорън Маккена разхлаби вратовръзката си и отпи глътка вода от чашата върху бюрото. Току-що се бе върнал от срещата във Върховния съд.

— Какво й каза той?

Елизабет се мъчеше да удържи сълзите.

— Че ще провери и ще й се обади.

Маккена замислено кимна.

— Къде е тя?

— Каза на Джордан, че си е у дома.

— А Джон Фиск?

— Не знам. Изглежда, че не е казала.

Маккена грабна шлифера си.

— Благодаря за информацията, съдия Найт. Може да се окаже по-ценна, отколкото предполагате.

Елизабет Найт бавно остави слушалката, после отново я вдигна. Не можеше да остави нещата така. Набра справочната служба и попита за номера. След това позвъни.

— Детектив Чандлър, моля. Предайте му, че се обажда Елизабет Найт и въпросът е спешен.

След миг се обади Чандлър.

— С какво мога да ви помогна, съдия Найт?

— Детектив Чандлър, не питайте откъде знам, но трябва веднага да тръгнете към къщата на Сара Еванс. Мисля, че я заплашва сериозна опасност. Побързайте, моля ви.

Чандлър не загуби време в излишни въпроси. Изхвръкна от кабинета си, без дори да затвори телефона.

Елизабет Найт бавно отпусна слушалката. Беше си мислила, че работата във Върховния съд е напрегната, но това… Знаеше, че както и да се развият събитията, животът й ще бъде съсипан. За нея нямаше изход. Колко нелепо, помисли си тя. В крайна сметка правосъдието щеше да я унищожи.

Човекът беше облечен в тъмни дрехи и криеше лицето си зад скиорска маска. Бе следвал Сара до Ричмънд, после проследи до Вашингтон нея, Фиск и двамата агенти от ФБР. Много се радваше, че е успяла да се измъкне от агентите; така задачата му ставаше доста по-лека. Ниско приведен, той се промъкна до колата и отвори лявата предна врата. Лампичката в купето светна и той бързо посегна да я изгаси. Озърна се към къщата. Сара мина покрай прозореца, но не погледна навън. Човекът измъкна фенерче от джоба си и плъзна лъча из колата. Видя документите на пода, вгледа се и забеляза ограденото име. После събра папките в раницата, която носеше. Извади пистолет и завинти на дулото заглушител. Пак се озърна към къщата, но този път не видя Сара. Все едно, тя беше вътре. Сама. Той изгаси фенерчето и се отправи към къщата.

Сара нервно крачеше из кухнята, гледаше непрестанно часовника си и чакаше да позвънят от кабинета на Джордан Найт. Излезе на задната веранда и се загледа в един самолет, пълзящ под надвисналите мрачни облаци. После отправи поглед към платноходката, която леко се блъскаше в старите гуми, закачени по кея, за да предпазят гладкия корпус от фибростъкло. Неволно се усмихна на спомена за предишната вечер. После усмивката й изчезна, когато си спомни за разговора с Фиск след посещението в болницата. Тя притисна босите си нозе върху влажното дърво и вдъхна дълбоко успокояващия мирис на пръст и мокра зеленина.

Влезе отново, качи се горе и надникна в спалнята. Леглото още беше разхвърляно. Тя седна върху матрака, подръпна единия край на завивката и си спомни любовната нощ. Помисли си за тениската на Фиск. Белег от пъпа до шията, бе казал Ед. Смешно — сякаш това изобщо можеше да промени нещо. Но очевидно Фиск смяташе, че е така.

Тя се вслуша в бученето на поредния самолет, после настана пълна тишина, всички звуци изчезнаха като във вакуум. Безмълвието бе тъй дълбоко, че тя ясно чу как долу се отваря врата. Изскочи от спалнята и изтича към стълбището.

— Джон!

Никой не отговори и когато лампата долу светна, по гърба й пробягаха студени тръпки. Тя изтича в спалнята и заключи вратата. Дишаше тежко, пулсът отекваше в ушите й. Отчаяно се огледа в търсене на оръжие, защото нямаше накъде да бяга. Прозорецът беше тесен, а дори и да се промъкнеше някак през него, къщата бе построена на склон, тъй че щеше да се озове два етажа над бетонната площадка долу. Едва ли имаше смисъл да си строши краката.

Когато чу стъпки, отчаянието й прерасна в паника. Проклинаше се, че не е инсталирала телефон в спалнята. Със затаен дъх видя как дръжката на вратата се завърта. Ключалката спря движението, но беше толкова стара… Нещо тежко се стовари върху вратата, Сара инстинктивно отскочи и от устните й излетя тих писък. Трескаво се озърна из стаята и спря поглед върху старинното легло. Втурна се натам и сграбчи топката върху една от дървените колони. Слава богу,

че не бе намерила време да монтира балдахин. Топката беше от плътно дърво и тежеше поне половин килограм.

Вдигна оръжието си и бързо пристъпи напред. Нов удар разтърси вратата, ключалката почна да се огъва; рамката вече се цепеше. Сара посегна, тихичко отключи и се отдръпна. При следващия удар вратата отхвръкна навътре заедно с нападателя. Ръката на Сара полетя надолу и топката улучи човешка плът. Сара изхвръкна навън и побегна по коридора. Удареният човек лежеше на пода и със стонове опипваше рамото си.

Сара знаеше, че Тремейн и Рейфийлд са мъртви. Значи онзи човек беше Деласандро или — тя изтръпна при тази мисъл — Уорън Маккена. Преодоля стъпалата на два скока, грабна от масичката ключовете на колата, хукна към външната врата… и нададе писък на ужас.

Очите на втория мъж бяха спокойни и хладни. Пристъпвайки напред, Лио Деласандро насочи пистолета си право в гърдите й. Човекът в черно дотича по стъпалата. Още държеше рамото си, но също се целеше в нея. Деласандро затвори вратата. Сара се озърна към другия. Сигурно беше Маккена. Но изведнъж лицето й трепна. Този човек беше по-дребен от агента.

Ричард Пъркинс смъкна скиорската маска и я изгледа злобно. После се усмихна на смайването й, отвори раницата и измъкна отвътре папките.

— Много си небрежна, Сара. Не забеляза ли и моето име в списъка?

Сара го гледаше яростно.

— Значи в това гнусно престъпление са замесени разпоредителят на Върховния съд и шефът на охраната!

— Не аз убих онова дете — каза Деласандро. — Хармс го извърши.

— Нима си вярваш, Лио? Не Руфъс, а ти си убил детето. Все едно, че сам си го стиснал за гърлото.

Изведнъж лицето на Деласандро се изкриви от ненавист.

— Онова мръсно копеле. Ако зависеше от мен, щях да го натъпча с олово, а не с някакво си лекарство. Той беше позор за униформата.

— Страдал е от дислексия — изкрещя Сара. — Идиот такъв, човекът не е изпълнявал заповеди, защото не ги е разбирал. Напразно

сте убили детето, напразно му съсипахте живота.

Деласандро се ухили зловещо.

— Аз не съм на същото мнение. Никак даже. Той получи каквото си беше заслужил.

— Как ти е лицето, Лио? Джон те е цапардосал здравата. Естествено, той знае всичко.

— Значи просто ще трябва да навестим и него.

— Ти, Вик Тремейн и Франк Рейфийлд, нали?

— Адски си права — пак се ухили Деласандро.

— Приятелчетата ти са мъртви. — Този път се ухили Сара, виждайки как усмивката му помръква. — Нападнали от засада Руфъс и брат му, но както и миналия път не успели да свършат работата.

— В такъв случай се надявам ние да я довършим.

Сара го огледа от глава до пети и накрая с отвращение поклати глава.

— Кажи ми нещо, Лио. Как се е намерило място в полицията за гадина като теб?

Деласандро я зашлеви през лицето и щеше да удари отново, ако Пъркинс не го бе спрял.

— Няма време за глупости, Лио. — Той сграбчи Сара за рамото. — Фиск е с Хармс, нали? Затова трябваше да отвлечеш вниманието, прав ли съм?

Сара извърна глава към звънящия телефон. С пръст върху спусъка Пъркинс пъхна пистолета под брадата й.

— Питам те за последен път. Заедно ли са Фиск и Руфъс Хармс? — Той притисна по-силно. — Бог ми е свидетел, след две секунди главата ти ще изчезне. Отговаряй!

— Да! — задавено изрече тя, усещайки натиска на метал върху гръкляна си. — Заедно са.

Пъркинс я блъсна към телефона.

— Вдигни слушалката. Ако е Фиск, определи му среща. Да е нейде наблизо, но на закътано място. Кажи му, че си открила нови сведения. Предупредиш ли го някак, мъртва си. — Той видя, че Сара се колебае и добави: — Направи го! Инак умираш!

Сега Сара разбираше, че кроткият Пъркинс е далеч по-опасен от Деласандро. Бавно вдигна слушалката. Пъркинс стоеше до нея,

ослушваше се и притискаше пистолета към слепоочието й. Тя въздъхна дълбоко, опитвайки да се успокои.

— Ало.

— Сара? — прозвуча отсреща гласът на Фиск.

— Търсих те къде ли не.

— Аз съм с Руфъс.

Пъркинс наостри уши и притисна пистолета още по-силно.

— Къде сте? — попита Сара.

— На половината път за Вашингтон. Спрели сме на една отбивка.

— Какво смяташ да правиш?

— Мисля, че е време да идем при Чандлър. Вече разговарях с Руфъс.

Пъркинс поклати глава и посочи към телефона.

— Мисля, че не е добра идея, Джон.

— Защо?

— Аз… аз открих някои подробности, които трябва да знаеш. Преди да се срещнеш с Чандлър.

— Какви по-точно?

— Не е за разговор по телефона. Може да ни подслушват.

— Я стига. Не ми се вярва, Сара.

— Знаеш ли какво, кажи ми номера и аз ще ти позвъня от колата. — Тя се озърна към Пъркинс. — Можем да си уговорим среща някъде. След това ще отидем при Чандлър. Така или иначе, ФБР знае номера на колата ти. Трябва да се отървеш от нея.

Фиск продиктува номера, Сара го записа в бележника до телефона и откъсна листа.

— Сигурна ли си, че не можем да говорим в момента?

— Свързах се с твоя приятел от военната прокуратура — изрече Сара и мислено се помоли за онова, което щеше да каже. Ако Фиск реагираше не както трябва, с нея бе свършено. Можеше само да се надява. — Дарнъл Джаксън ми каза всичко за експериментите с ФЦП.

Фиск застина и се озърна към Руфъс, който седеше в колата насред мрачния паркинг. *Дарнъл Джаксън.*

— Дарнъл никога не ме е подвеждал — побърза да отговори той.

Сара тихо въздъхна от облекчение.

— Ще ти позвъня след пет минути.

Тя остави слушалката и се обърна към двамата. Пъркинс се усмихна злобно.

— Добра работа, Сара. А сега да вървим при приятелите ти.

59.

След като Сара му съобщи къде да се срещнат, Фиск позвъни на още един телефон. Новината не беше добра. Никак. После се върна в колата и погледна Хармс.

— Спипал е Сара.

— Кой?

— Старият ти приятел. Деласандро. Само той беше останал.

— Как така само той?

— Рейфийлд и Тремейн са мъртви. Остава Деласандро. Сара ме предупреди, без той да усети… — Фиск не довърши и се вгледа в недоумяващото лице на Руфъс. После тревожно попита: — Руфъс, колко души имаше в карцера през онази нощ?

— Петима.

Фиск безсилно се отпусна на седалката.

— Знаех само за трима. Кои са другите двама?

— Пъркинс. Дик Пъркинс.

Фиск усети, че му призлява.

— Ричард Пъркинс е разпоредител на Върховния съд.

— Не съм го виждал от онази нощ и много се радвам. След Тремейн той беше най-гадният в цялата група. Редовно идваше да ме пердаши с палка, мръсникът. Той ми би инжекцията.

— А петият?

— Нямам представа. Дотогава не го бях виждал.

— Нищо, мисля, че знам кой е.

Сара не му бе казала, че е открила името в списъка на военнослужещите от Форт Плеси, но Фиск сам бе стигнал до неизбежния извод. Пред погледа му ясно изплува образът на Уорън Маккена. Ето защо агентът от ФБР се мъчеше да му припише убийството. Всичко се връзваше. Фиск подкара колата.

— Къде отиваме?

— Преди малко Сара пак се обади. Тя… те искат да се срещнем край шосето през парк „Джордж Уошингтън“ във Вирджиния. Опитах

да се свържа с Чандлър, но не го открих. Оставих му съобщение къде ще бъдем. Дано да го получи навреме.

— Значи отиваме там?

— Иначе ще убият Сара. Ако искаш, може и да не идваш.

Вместо отговор Руфъс извади от джоба си пистолет и му го подаде.

— Знаеш ли как се използва това?

Фиск взе пистолета, извади пълнителя и провери дали е зареден.

— Мисля, че ще се справя — каза той.

Минаваше полунощ и шосето бе пусто. Тук-там имаше отбивки с места за пикник, където през деня гъмжеше от весели семейства. Но докато Фиск бавно караше по шосето, районът изглеждаше мрачен, безлюден и смъртоносен. Пътните знаци отминаваха един след друг и най-сетне той видя търсената табела. В същия момент зърна и колата на Сара, спряна сред празния паркинг. Високи дървета ограждаха поляна за пикник. В мрака зад нея Фиск едва различи още по-тъмно петно — река Потомак.

Свит на задната седалка, Руфъс предпазливо надничаше през страничното стъкло. Погледът му плъзна по мрачния пейзаж.

— Има някой в колата — каза той. — Не знам дали е мъж или жена.

Фиск присви очи и кимна. На идване бяха обсъдили плана донякъде. Сега трябваше да го доразвият в зависимост от терена. Той продължи още малко, докато завоят зад тях скри колата на Сара. После спря. Задната врата се отвори, Руфъс бързо изчезна между дърветата и продължи към паркинга.

Фиск потегли обратно и спря на няколко метра от колата на Сара. Вгледа се и с облекчение я видя да седи зад волана. Стисна пистолета и бавно излезе. Надникна над покрива на колата си.

— Сара.

Тя го погледна, кимна и се усмихна измъчено. Усмивката изчезна, когато човекът до нея се надигна и насочи пистолет към главата й. Двамата излязоха през лявата врата. Деласандро преметна ръка през шията на Сара. С другата продължаваше да притиска пистолета към слепоочието й.

— Насам, Фиск — подвикна той. Фиск се престори на изненадан. — Къде е Хармс?

Фиск демонстративно разтърка бузата си.

— Размисли в последния момент. Уплаши се от ченгетата. Удари ме и избяга.

— И не е взел колата? Не ми се вярва. Казвай истината, иначе ще натъпча с олово мозъка на приятелката ти.

— Истината ти казвам. Нали знаеш колко години е бил в затвора. Не взе колата, защото не може да кара.

Деласандро се замисли.

— Ела насам. И дръж ръце високо във въздуха.

Фиск пъхна пистолета отзад под колана си и вдигна ръце. Бавно заобиколи колата и тръгна към тях. Когато наближи, видя посинялата буза на Сара.

— Добре ли си, Сара?

Тя кимна.

— Извинявай, Джон.

— Стига си дрънкала — изръмжа Деласандро. — Фиск, къде точно избяга Хармс?

— На отклонението от магистралата.

— Голяма глупост. Няма да стигне далеч.

— Е, както казва поговорката, можеш да отведеш коня до водата…

— Защо ли не ти вярвам?

— Може би защото цял живот лъжеш като разпран и мислиш, че всички други го правят.

Деласандро завъртя пистолета към главата на Фиск.

— Няма да ти е толкова весело, като те гръмна.

— Трудничко ще се отървеш от два трупа.

Деласандро кимна назад към реката.

— Не и с помощта на майката природа.

— И вярваш, че Чандлър няма да заподозре нищо?

— Какво има да подозира? Ченгетата смятат, че си убил брат си заради застраховката. Мацката е уволнена заради теб и тъпия ти брат. Срещате се, играта загрубява. Може би ти си я убил, след това си се застрелял. Може и да е обратното. На кого му пука? Ще открият колата

й, а след няколко дни нейде из реката ще намерят и труповете ви… или поне каквото е останало. Край на следствието.

— Планът не е лош. И тъй като знам, че нямаш толкова ум да го измислиш, къде са ти съучастниците?

— За кого говориш?

— За другите двама от карцера.

— Единият е Пъркинс — намеси се Сара. — И той е тук.

— Млъквай! — кресна Деласандро.

— Знам за него. Мисля, че се досещам и кой е другият.

— Тия теории ги развивай на рибите. Да вървим.

Тримата тръгнаха към реката. Фиск се озърна през рамо.

— Не си го и помисляй, Фиск — отсече Деласандро. — Не от две крачки, ами от петдесет метра мога да те надупча. А ако си заръчал на оная тъпа маймуна да ме нападне между дърветата, само това чакам.

Фиск изтръпна, защото точно такъв беше планът му. В този момент до крака на Деласандро се заби куршум. Той изкрещя и отдръпна пистолета от главата на Сара.

Фиск го удари с всичка сила в корема и стовари юмрук върху главата му. Преди врагът да се опомни, Руфъс връхлетя иззад близкото дърво и го блъсна като побеснял танк. Деласандро отхвръкна по брега и се свлече във водата. Фиск измъкна пистолета. Руфъс понечи да изтича след Деласандро, но наоколо пак просвистяха куршуми и тримата се проснаха на земята.

Фиск бе преметнал ръка през раменете на Сара.

— Видя ли нещо, Руфъс?

— Да, но няма да ти хареса. Мисля, че стрелят от две различни места.

— Страхотно, значи и двамата му съучастници са тук. По дяволите! — Фиск стисна здраво оръжието. — Руфъс, слушай какво ще направим. Стреляме по два пъти, за да привлечем огъня и да видим отблясъците. После аз ще ви прикривам, а вие със Сара бягайте. Щом стигнете до колата, изчезвайте незабавно. — Преди Сара да каже нещо, той добави: — Трябва да доведете Чандлър.

— Аз мога да остана — каза Руфъс. — Имам повече неразчистени сметки от теб с ония мръсници.

— Мисля, че вече стори повече от необходимото. — Фиск надигна пистолета. — Ти поеми лявата страна. Едно, две, три, стреляй!

Сара закри с длани ушите си от грохота на изстрелите. След няколко секунди отсреща отвърнаха на огъня. Фиск и Руфъс се вгледаха в отблясъците.

— Единият гърми напосоки — каза Фиск. — Може да сме го улучили. Добре, аз ще обстрелвам и двамата. Приготви се, но не стреляй. Ще се изместя десетина метра надясно. После ще привлека огъня. Преброй до двайсет и щом чуеш първия изстрел, бягайте.

Фиск понечи да пропълзи настрани, но Сара здраво се вкопчи в ръката му. Искаше му се да й каже нещо спокойно, дори самоуверено, за да я убеди, че не се страхува. Но се страхуваше.

— Знам какво правя, Сара. Пък и петдесет години живот никак не е зле.

Докато той се отдалечаваше пълзешком, Сара го изпроводи с поглед, убедена, че повече никога няма да се видят. Минута по-късно отекна стрелба. Руфъс сграбчи Сара и я помъкна към паркинга. Щом стигнаха до колата, той отвори вратата, блъсна я вътре и скочи до нея.

Фиск бавно пълзеше през храстите, съпровождан от мириса на горещ метал и изгорял барут. Вече нямаше и капка надежда. Бе преброил изстрелите грижливо, но се оказа, че пълнителят не е зареден докрай; сега нямаше нито един патрон. Когато чу шума на двигателя, той се усмихна мрачно. Разсеян от тези мисли, със заглъхнали от изстрелите уши, не успя да долови звука зад себе си, преди да е станало твърде късно.

Мокър и намазан с кал, Деласандро се целеше в него. От пресъхналото гърло на Фиск не излетя нито звук. Нямаше сили дори да диша, сякаш дробовете му бяха преценили положението и предпочитаха да спрат, преди куршумът да ги пронижe. Вече бяха издържали на два куршума, но третият щеше да сложи край. Някога Дарнъл Джаксън бе стрелял, вече смутен и объркан след убийството на партньора му; Деласандро нямаше подобен проблем. Фиск се озърна към реката. След една седмица в онази мръсна вода и роднят му баща не би го познал. Отново обърна очи към Деласандро — неговия образ щеше да отнесе в гроба.

Отекна изстрел. Занемял от изненада, Фиск видя как Деласандро рухна напред и остана да лежи неподвижно.

Надигна глава. И съжали, че Деласандро не го е довършил. Отгоре го гледаше Маккена. Фиск само поклати глава. Ех, ако беше Чандлър! Защо не можеше да му провърви поне веднъж? Изведнъж зърна съвсем наблизо пистолета на Деласандро.

— Не се опитвай, Фиск — рязко каза Маккена.

— Мръсно копеле!

— А пък аз си мислех, че ще ми благодариш.

— За какво? Че уби съучастника си, а сега ще застреляш и мен?

Вместо отговор Маккена измъкна от джоба си още един пистолет.

— Твоят е. Случайно го намерих.

— Ясно. Някой ден ще си получиш заслуженото.

Маккена се озърна към Деласандро.

— В известен смисъл вече си го получих.

Следващият му жест окончателно смая Фиск.

Маккена извъртя пистолета и му го подаде с дръжката напред.

— Само недей да стреляш. — Той протегна ръка и помогна на Фиск да се изправи. — Чандлър ще дойде след малко. Успях да му позвъня в къщата на Еванс. Аз пристигнах там тъкмо когато Пъркинс и Деласандро отвеждаха Сара. Предположих, че ще ти устроят капан. Последвах ги като твой таен съюзник. И май се справих по-добре от предишния. Аз винаги съм нащрек.

Фиск само го гледаше и нямаше сили да проговори.

— Пъркинс избяга. Той беше другият. Опитах се да го улуча, но беше много далеч. Стрелях и за да разсея Лио. Предположих, че Руфъс е нейде наблизо.

— А аз мислех, че през онази нощ си бил в карцера — каза Фиск.

— Бях.

— Тогава какво правиш? Изчистваш петното от съвестта си? Ако е тъй, значи си изключение от петимата.

— Не съм от петимата.

— Но нали току-що каза, че през онази нощ си бил в карцера.

— През онази нощ освен Руфъс в карцера имаше още *шестима.*

Фиск съвсем се обърка.

— Не разбирам.

— Аз бях часовият през онази нощ, Джон. Трябваха ми цели двайсет и пет години, за да разбера какво точно е станало, но без теб и

Сара никога нямаше да науча. Мисля, че идеята за ФЦП ми хрумна почти по същото време, когато и ти се сети в кантората. Изобщо не знаех, че във Форт Плеси са правили експерименти. За тия неща не се говори на висок глас.

— Независимо дали са знаели, или не, мисля, че по онова време никой не се е интересувал от съдбата на Руфъс Хармс.

— Не е вярно, интересувах се. — Маккена наведе глава. — Просто не ми стискаше да сторя нещо, преди да е станало късно. А можех да ги спра в самото начало. — За миг той се върна в миналото и цялото му тяло омекна. — Но не го направих.

Все още замаян от неочаквания развой, Фиск се вгледа в него.

— Е, сега го направи.

— С двайсет и пет години закъснение.

— Руфъс ще бъде свободен, нали? Нищо друго не го интересува.

Маккена надигна глава.

— Руфъс вече е свободен, Джон. Никой няма да го върне в затвора. Опитат ли се, ще трябва да минат през трупа ми. А това не е лесно, повярвай.

Фиск се озърна към пътя.

— Ами Пъркинс?

Маккена се усмихна.

— Много добре знам къде отива Пъркинс. Можем да позвъним на Сара в колата и да й кажем. Щом пристигне Чандлър, тръгваме заедно.

— Тръгваме ли? Накъде?

— Пъркинс отива при петия човек от карцера.

— Кой е той?

— Ще видиш. Скоро ще знаеш всичко.

60.

Когато жената отвори вратата, Ричард Пъркинс нахълта покрай нея.

— Къде е той?

— В кабинета си.

Пъркинс изтича по коридора и блъсна вратата. Човекът отсреща го изгледа спокойно.

Пъркинс затвори.

— Всичко отиде по дяволите. Аз изчезвам.

Джордан Найт се облегна назад и поклати глава.

— Ако избягаш, ще разберат, че си виновен.

— Вече разбраха. Отвлякох Сара Еванс. Лио сигурно е мъртъв.

— Днес те пратих да я следиш още откакто напусна съда. Когато се свързахме, мислех, че си уредил всичко. Но, така или иначе, нищо не е доказано — нейната дума срещу твоята.

— Откъде би й хрумнало да си измисли такава история?

Джордан замислено разтърка брадата си.

— Помисли малко. Днес я уволниха. Ти лично я придружи до изхода. Сега ръси смахнати обвинения срещу теб; може и ти да измислиш нещо в отговор.

— Руфъс Хармс още е жив. Видях го.

Лицето на Джордан помръкна.

— А, прословутият мистър Хармс.

— Той уби Франк и Вик.

— Значи две грижи по-малко.

— Върви по дяволите с твоето хладнокръвие! Ти им нареди да убият Майкъл Фиск. От теб започна цялата работа.

Джордан се замисли.

— Все още не знам как Руфъс Хармс е успял да посочи името ми в онази молба. Вас ви познаваше. Аз обаче дори не бях военен.

— Нищо не е писал за теб.

В първия миг Джордан трепна от изненада; после в очите му проблесна надежда.

— Разговарях с Тремейн — обясни Пъркинс. — Рейфийлд те е излъгал. В молбата няма нищо за теб. Само за нас четиримата.

— Значи съм неизвестен…

Джордан стана и погледна Пъркинс. Господи, значи все още имаше изход. Само една последна дреболия, един последен свидетел, и край на кошмара. При тази мисъл едва не се разтрепера.

— Няма да е за дълго — подхвърли Пъркинс. — Господи, за какво беше всичко това? Вкарахме на онова копеле малко ФЦП и виж докъде се стигна.

— Всъщност ти му би инжекцията, Ричард.

— Недей да ми се правиш на чистичък. Твоя идея беше да използваме химикала, мистър ЦРУ.

— Е, разбира се… аз бях дошъл за експеримента. И като чух как се оплаквате от Хармс, рекох да ви направя услуга. — Джордан огледа Пъркинс със странно спокойствие. — Естествено, днес съм против всякакви наркотици и химикали.

— Инатиш се докрай, а? Ами убийствата? И против тях ли си, сенаторе?

— Никого не съм убивал.

— А онова момиченце, Джордан? Какво ще речеш за него?

— Руфъс Хармс се призна за виновен. Що се отнася до мен, случаят си остава приключен.

— Няма да е приключен, ако не предприемем нещо.

— Сигурен ли си, че искаш да бягаш?

— Няма да чакам кога ще ми сложат белезниците.

— Сигурно ти трябват пари.

Пъркинс кимна.

— Не разполагам със сметка като онези, дето ги открихме за Вик и Франк. Имам лошия навик да пилея с лека ръка.

Джордан извади от джоба си ключ и отвори чекмеджето на бюрото.

— Имам малко пари в брой. За останалото ще ти дам чек. Общо петдесет хиляди като начало.

— Добре звучи. Като начало.

Джордан се завъртя и насочи пистолет срещу Пъркинс.

— По дяволите, Джордан, какво правиш?

— Ти нахълта тук като безумец и неизвестно защо призна всичките си гнусни престъпления, включително отвличането на Сара Еванс. Заплаши ме с оръжие. Успях да измъкна пистолета си и да те застрелям.

— Ти си луд. Никой няма да ти повярва.

— О, ще повярват, Ричард.

Джордан натисна спусъка и Пъркинс рухна на пода. От коридора долетя писък. Джордан пристъпи към трупа, претърси го набързо, откри пистолета, сложи го в ръката на мъртвеца и стреля по стената.

— Всичко е наред — извика той, после стана и захвърли оръжието. — Добре съм.

Отвори вратата и застина пред погледа на Руфъс Хармс. По-назад стояха Чандлър, Маккена, Фиск и Сара.

Най-сетне Джордан откъсна очи от Руфъс и се обърна към Чандлър.

— Ричард Пъркинс нахълта тук и започна да ме заплашва. Беше въоръжен. За щастие аз се оказах по-добър стрелец.

Маккена излезе напред.

— Не ме помните, нали, сенаторе? Преди ФБР, искам да кажа. — Джордан го изгледа с недоумение. Маккена пристъпи по-близо. — Пъркинс и Деласандро също не ме помнеха. Много време мина, всички сме се променили. Пък и онази нощ бяха много пияни. Всички освен вас.

— Нямам представа за какво говорите.

— Аз бях часови през онази нощ, когато дойдохте при Руфъс с приятелите си от Форт Плеси. За пръв и последен път охранявах карцера. Сигурно затова никой не ме запомни.

Джордан Найт болезнено присви очи.

— Ще ми обясни ли някой за какво става дума?

— Пуснах ви при Руфъс, защото бях страхлив зелен новобранец и не смеех да се опъна пред по-старшите. После Руфъс изхвръкна от килията, повали ме и промени завинаги живота на всички ни. Двайсет и пет проклети години се питах какво ли е станало вътре. Мълчах си, защото се страхувах. Рейфийлд беше най-старши. Можеше и да ме помни. Но, изглежда, че никой не му е споменал моето име. За щастие. Рейфийлд уреди всичко, тъй че да не пострадам, но беше пределно

ясен — да не дрънкам, че сте били вътре. А аз така и не знаех какво е станало. Докато събера смелост да проговоря, всичко бе свършило и Руфъс лежеше в затвора. Двайсет и пет години живях с тази вина. Но моята е лесна. — Маккена се озърна към Руфъс. — Извинявай, Руфъс. Постъпих страхливо и подло. За теб вероятно няма значение, но не е минал ден, без да се ненавиждам за онази нощ.

Джордан се изкашля.

— Много трогателно, агент Маккена. Но ако мислите, че съм бил през онази нощ в карцера, явно сте се припознали.

— Архивите на ЦРУ ще докажат, че сте провеждали експерименти с ФЦП върху войници от Форт Плеси — изтъкна Маккена.

— Доберете се до тия архиви, ако можете. Дори да съм бил там, какво от това? По онова време служех в разузнаването. Не крия. Всички го знаят.

— Питам се дали вашите избиратели няма да се смутят от факта, че сте инжектирали ФЦП на войниците — разпалено се намеси Чандлър.

— Дори и да съм го правил — забележете, не признавам нищо подобно, — програмата беше напълно законна и не подлежи на съдебно преследване, както би потвърдила съпругата ми.

— „САЩ срещу Стенли“, нали? — горчиво промълви Сара.

Джордан не откъсваше очи от Маккена.

— Удивително съвпадение. Твърдите, че през онази нощ сте били в карцера, а сега разследвате същия случай.

— Не е никакво съвпадение — отвърна Маккена. — След армията завърших колеж, после постъпих в академията на ФБР. Но непрекъснато държах под око вас и останалите. Вината е много силен стимул. Рейфийлд и Тремейн се преместиха заедно с Руфъс. Това ми се стори подозрително, но не беше достатъчно. Пъркинс и Деласандро се движеха около вас. Назначавахте ги винаги близо до себе си. Прехвърлих се в Ричмънд, за да ви следя. Когато навлязохте в политиката, двамата пак бяха с вас. Вие отидохте във Вашингтон, а на Пъркинс и Деласандро уредихте постове в Сената. Аз също се преместих в столицата. Когато влязохте в Съдебната комисия към Сената, настанихте двамата във Върховния съд. Много мило от ваша страна. Сигурно всичко е било отплата, част от старото споразумение.

Рейфийлд и Тремейн пазят Руфъс. Вие поемате грижата за Пъркинс и Лио. Обзалагам се, че ако проверим сметките им, ще открием някъде тлъсти суми за стари години… Когато чух за убийството на Майкъл Фиск, веднага поех случая, защото засягаше Върховния съд. А след като чух, че има нещо общо с Руфъс, горещо се молех дългите години следене най-сетне да дадат плод. И ето че истината излезе наяве.

— Не истината, а някакви абсурдни фантазии — възрази Джордан Найт. — От собствените ви думи личи, че водите безумна лична война срещу мен. Смятам за възмутително да идвате в моя дом с подобни обвинения, особено след като бях принуден да убия човек, за да спася живота си. И настоявам всички да се пръждосвате от дома ми, с изключение на детектив Чандлър, който трябва да разследва случая на очевидна самозащита.

Маккена извади от джоба си клетъчен телефон, изрече няколко думи и изслуша отговора.

— Арестувам ви, сенатор Найт. Сигурен съм, че и детектив Чандлър иска да стори същото.

— Измитайте се оттук. Веднага!

— Чуйте правата си.

— Още тази нощ ще ви пратя в най-затънтената централа на ФБР. Нямате никакви доказателства.

— Арестувам ви въз основа на вашите собствени думи. — Пред смаяните погледи на всички Маккена коленичи до бюрото, бръкна отдолу и извади подслушвателно устройство. — Всичко, което казахте, е записано съвсем ясно в една камионетка отвън. — Той се обърна към Фиск. — Найт е наредил на Рейфийлд да убие брат ви.

Джордан изпадна в ярост.

— Това е абсолютно незаконно. Нито един съдия в този град не би подписал заповед за подобна акция. Не аз, а вие ще идете в затвора.

— Не ни трябваше заповед. Имахме лично съгласие.

— Глупости! — изрева Джордан. Изглеждаше готов да се нахвърли върху агента. — Настоявам незабавно да ми дадете записа. Трябва да сте пълен идиот, за да смятате, че някой ще повярва в личното ми съгласие.

— Не твое съгласие, Джордан. Мое.

В лицето на Джордан не остана и капка кръв, когато видя съпругата му да влиза. Тя дори не се озърна към трупа на Пъркинс.

Гледаше мъжа си право в очите.

— Ти?

— Това е и мой дом, Джордан. Аз дадох съгласието.

— Защо, за бога?

Елизабет го погледа още малко, после докосна ръкава на Руфъс Хармс.

— Заради този човек, Джордан. Той е единствената причина, която би ме накарала да го сторя.

— Заради него? Та той уби невръстно дете.

— Празни приказки, Джордан. Знам истината. Бъди проклет заради онова, което си извършил.

— Какво съм извършил? Служех на родината, това е. — Джордан посочи Руфъс. — Този човек не си е мръднал пръста за каквото и да било. Само смърт заслужава, копелето.

С невероятна за размерите му бързина Руфъс се озова до Джордан, сключи пръсти около гърлото на сенатора и го блъсна в стената.

— Проклет да си! — изкрещя Руфъс.

Пръстите му стиснаха още по-здраво и лицето на Джордан почервеня.

Маккена и Чандлър извадиха пистолетите, но нямаха сила да стрелят. Бяха безпомощни. Сграбчиха Руфъс, но той бе непоклатим като планина.

— Джордан! — изпищя Елизабет.

— Руфъс, спри! — извика Сара.

Джордан вече губеше съзнание.

Фиск пристъпи напред.

— Руфъс! Руфъс! — Той си пое дъх, после изрече направо: — Не успяха да спасят Джош.

Руфъс мигновено отпусна гърлото на Джордан и се вторачи във Фиск.

— Мъртъв е, Руфъс. И двамата загубихме братята си. — Фиск трепереше цял и Сара положи ръка върху рамото му. — Убиеш ли го, връщаш се в затвора и смъртта на Джош ще отиде напразно. — Той видя как Руфъс разтвори пръсти още малко и по лицето му бликнаха сълзи. — Не можеш да го направиш, Руфъс. — Залитайки, Фиск направи още крачка напред. — Просто не можеш.

Двамата отчаяни мъже се спогледаха, после Руфъс разтвори ръце и Джордан Найт рухна задъхан върху килима.

Докато Маккена го отвеждаше с белезници, Джордан Найт не погледна жена си. Един час по-късно следователският екип си свърши работата и санитарите отнесоха трупа на Пъркинс. Чандлър, Руфъс, Сара и Фиск останаха. Елизабет Найт беше в спалнята си.

— Е, Буфърд, знаеше ли истината? — попита Фиск.

— Донякъде. Поговорихме си с Маккена. Според мен отначало той наистина смяташе, че си замесен, или просто не те харесваше. — Чандлър се усмихна. — Но когато разбра, че е замесен и Руфъс, изцяло се промени. Право да си кажа, не ми хареса идеята му да те накисне. А и уволнението на Сара беше пак негова работа.

— Защо? — попита Сара.

— Бяхте взели да наближавате истината. Това означаваше, че сте под заплаха. Маккена знаеше на какво са способни. Но не разполагаше с доказателства. Трябваше да им внуши, че подозира единствено вас. И всеки път, когато се срещахме с Пъркинс или Деласандро, Маккена даваше да се разбере, че според него молбата на Руфъс е фалшива следа, а Джон е убиецът. Той взе пистолета и се постара Пъркинс и Деласандро да научат за неговото изчезване. Надяваше се това да ги успокои дотолкова, че да допуснат грешка. А и така щеше да ви държи настрани от заплахата.

— Последното май не беше много успешно — каза Сара и потръпна.

— Е, откъде да знае, че ще се измъкнете от агентите? След като Маккена получи съгласието на Елизабет Найт за подслушвателното устройство, оставаше му само да чака кога ще щракне капанът. Вече беше съобщил на съдия Найт, че познава съпруга й от Форт Плеси, затова, когато сенаторът й каза, че трябва да провери това сведение, тя усети лъжата.

— Значи ме е спасила бързата мисъл на съдия Найт — подхвърли Сара.

Чандлър кимна.

— Когато всичко рухна, Маккена разбра, че Пъркинс е решил да бяга и ще потърси помощ от Джордан. Нататък нещата се разиграха

като по ноти. Само не беше предвидено Джордан да застреля Пъркинс. Но едва ли ще сънувам кошмари заради това. — Чандлър погледна Руфъс Хармс. — Ще трябва да те задържа, но няма да е за дълго.

— Искам да видя брат си.

Чандлър кимна.

— Ще го уредим.

— И аз идвам с теб, Руфъс — каза Фиск.

Когато излязоха, Елизабет Найт ги чакаше в коридора.

— Съдия Найт, тази нощ постъпихте много храбро — каза Чандлър. — Знам колко болезнено е било.

Елизабет протегна ръка на Руфъс Хармс.

— Едва ли има някакво значение за вас след толкова много страдания, мистър Хармс, но искрено съжалявам за всичко. Много, много съжалявам.

Той лекичко хвана ръката ѝ.

— Има голямо значение, госпожо. За мен и брат ми.

Докато напускаха апартамента, Елизабет Найт глухо изрече зад тях:

— Сбогом.

Тръгнаха към асансьора. Тримата мъже влязоха в кабината, но Сара се задържа.

— Ще ви догоня по-късно — каза тя.

Още преди асансьорът да се затвори докрай, тя вече тичаше обратно към апартамента. Отвори ѝ Мери.

— Къде е съдия Найт?

— В спалнята си. Защо…

Сара изтича покрай нея и нахълта в спалнята. Седнала на леглото, Елизабет Найт вдигна очи към бившата си сътрудничка. Бе стиснала юмрук; край нея лежеше празно шишенце.

Сара бавно пристъпи напред, седна и хвана ръката на Найт. Разтвори пръстите и таблетките се разсипаха.

— Елизабет, не е това начинът да се справиш.

— Да се справя ли? — истерично възкликна Елизабет. — Току-що изведоха през онази врата целия ми живот с белезници.

— Джордан Найт излезе през онази врата. Съдия Елизабет Найт седи тук, до мен. Същата Елизабет Найт, която ще въведе Върховния съд в новото столетие.

По лицето на Елизабет протекоха сълзи.

— Сара…

— Назначението е пожизнено. А ти ще живееш още дълго. — Сара стисна ръката й. — Чака те тежка и отговорна работа. Бих желала да ти помогна. Ако ме искаш.

И тя прегърна треперещите рамене на шефката си.

— Не знам дали ще мога… да оцелея.

— Сигурна съм, че можеш. Няма да си сама. Обещавам.

Елизабет се вкопчи в рамото й.

— Ще останеш ли с мен тази нощ, Сара.

— Ще остана колкото искаш.

61.

Като ветеран, награден със Сребърна звезда, орден „Пурпурно сърце“ и медал за отлична служба, Джош Хармс имаше право да бъде погребан с висши воински почести в Арлингтънското национално гробище. Но представителят на военното министерство, който дойде да поговори с Руфъс, явно искаше да го убеди, че това не е най-доброто решение.

— Раняван е, спасил е сума ти момчета от своя полк, наградиха го с цял куп медали — каза Руфъс, гледайки мундира на офицера с един-единствен ред пъстри лентички. — Има повече награди от теб.

Онзи прехапа устни.

— Но и досието му не е от най-чистите. Бил е голяма напаст за началството. Доколкото разбрах, нямал и капчица уважение към армията.

— Значи си мислиш, че ще е неприлично да го заровят при разните му там генерали и прочие.

— В гробището вече почти няма място. Мисля, че ще е по-благородно там да почиват войници, които с гордост са носили униформата. Само това казвам.

— Макар че го е заслужил?

— Не споря. Но не вярвам, че брат ти би искал да бъде погребан там.

— Е, да, сигурно цяла вечност ще разправя на покойните генерали какво точно мисли за тях.

— Може и тъй да е — сухо отвърна офицерът. — Значи се споразумяхме? Ще уредиш погребението другаде, нали?

Руфъс го погледна в очите.

— Вече реших.

И тъй, през един прохладен и ясен октомврийски ден американският сержант от запаса Джошуа Хармс бе положен в Арлингтънското национално гробище. Погледнати отстрани, белите кръстове се сливаха тъй плътно, сякаш бе паднал подранил сняг.

Докато почетната стража изстрелваше залпове и тръбачът свиреше отбой, гробарите спуснаха простичкия ковчег под земята. Руфъс и един от синовете на Джош взеха сгънатия флаг от ръцете на мрачен и почтителен офицер пред погледите на Фиск, Сара, Маккена и Чандлър.

По-късно, докато се молеше над гроба на своя брат, Руфъс си помисли за всички, заровени тук в името на войната. И мъже, и жени бяха намерили в това гробище сетен приют, макар че, погледнато исторически, неизменно мъжете разпалваха и водеха въоръжените сблъсъци. За онези, които като Руфъс следят човешката история до началото на Сътворението, погребаните тук можеха да прехвърлят цялата вина върху човека на име Каин, нанесъл убийствен удар върху брат си Авел.

Руфъс довърши своята молитва, своя разговор с Бога и брат си. После стана и прегърна племенника, когото днес виждаше за пръв път. В сърцето му тежеше печал, но изпитваше облекчение. Знаеше, че брат му е отишъл в един по-добър свят. И докато Руфъс бе жив, Джош Хармс нямаше да бъде забравен. А когато Руфъс отидеше при Всевишния, отново щеше да прегърне брат си.

62.

Два дни по-късно Майкъл Фиск бе погребан в частно гробище близо до Ричмънд. За погребалната служба дойдоха всички върховни съдии на Съединените щати. Гладко сресан, облечен в стар официален костюм, Ед Фиск стоеше до другия си син и приемаше съболезнования от целия политически и обществен елит на Вирджиния.

Харолд Рамзи отдели цяла минута за утеха на бащата, сетне се обърна към сина.

— Високо ценя онова, което извърши, Джон. Както и саможертвата на брат ти.

— Върховната саможертва — враждебно подхвърли Фиск.

Рамзи кимна.

— Уважавам твоите възгледи. Дано и ти да уважаваш моите.

Фиск му подаде ръка.

— Няма как, на това се крепи светът.

Кратката среща с Рамзи напомни на Фиск за онова, което предстоеше на Руфъс. Фиск го бе посъветвал да съди всички наред, включително армията и Джордан Найт. За убийство нямаше никакви съдебни ограничения, а за да прикрият следите, Джордан и другите бяха нарушили редица закони.

Руфъс обаче не го послуша.

— Ако не броим Найт, всички са на далеч по-лошо място, отколкото можеше да им отреди който и да било съдия на този свят — каза той. — Това им е наказанието. А Найт тепърва ще има да носи последиците. Стига ми толкова. Вече нямам желание да се забърквам със съдилища и съдии. Искам просто да живея като свободен човек, да посещавам по-често децата на Джош. Да видя гроба на мама. Това е.

Фиск дълго се опитва да го разубеди, докато най-сетне разбра, че човекът е прав. А и според прецедентите, установени от Върховния съд, Руфъс нямаше как да осъди армията. Освен ако Елизабет Найт използваше делото „Ченс“, за да осигури на военнослужещите същите права, каквито имаха всички останали граждани. А за тази цел

трябваше да се пребори с Рамзи. И като се позамисли, Фиск стигна до извода, че ако изобщо някой може да се пребори с председателя, това е тъкмо Елизабет Найт. Много му се искаше през идните години да бъде муха върху стената на Върховния съд.

Все пак имаше две неща, които щеше да стори за Руфъс с помощта на Фил Дженсън от военната прокуратура — почетно уволнение от армията и военна пенсия в максимален размер. След всичко изстрадано, Руфъс Хармс нямаше да живее в мизерия на стари години.

Докато мислеше за това, Сара се приближи към него заедно с Елизабет Найт. Сара отново работеше на предишното си място. Положението във Върховния съд започваше да се нормализира. Поне доколкото бе възможно в една сграда, където съжителстваха Найт и Рамзи.

— Чувствам се отговорна за всичко това — каза Найт.

Фиск знаеше, че тя се развежда със сенатора. Правителството и армията държаха да не се разчуе за случая. Важни клечки във Вашингтон дърпаха умело конците. Това означаваше, че Джордан Найт може и да не попадне в затвора за злодеянията си. Въпреки разрешението на Елизабет Найт опитните адвокати на сенатора оспорваха правните основания за извършването на запис. В личен разговор Маккена бе казал на Фиск, че инсталирането на микрофона било рискован ход, тъй като не разполагали със съгласието на всички засегнати, но просто нямало друг начин да изобличат Джордан Найт. А без записа Чандлър и Маккена биха застанали пред съда с празни ръце. При мисълта, че Джордан ще се отърве безнаказано, Фиск понякога изпитваше желание да го навести привечер с деветмилиметровия пистолет. Но сенаторът вече бе пострадал жестоко и бедите му продължаваха. Макар и неофициален, записът свърши своята работа. Джордан доброволно напусна Сената и което бе още по-тежко, загуби жената, която обичаше. Все пак му оставаше ранчото в Ню Мексико. Дано то да е твоят затвор, помисли си Фиск.

— Ако мога да сторя нещо за теб… — каза Елизабет Найт.

— Приеми от мен същото предложение — отвърна Фиск.

Трийсет минути след като си бяха тръгнали последните посетители, Фиск, баща му и Сара гледаха как служителите прибират столовете и зеления килим. Ковчегът бе спуснат в земята и закрит с

мраморна плоча. Сетне гробарите нахвърляха пръстта върху него. Фиск поговори с баща си и Сара, после обеща да се видят пак в къщата на Ед. Загледа се подир тях, докато колата им изчезна зад завоя. Когато отново извърна лице към могилката свежа пръст, той трепна от изненада. Гробарите вече ги нямаше, но до гроба бе коленичил със затворени очи и Библия в ръката Руфъс Хармс. Фиск пристъпи напред и положи ръка върху рамото му.

— Руфъс, добре ли си? Изобщо не знаех, че си тук.

Руфъс не отговори, дори не отвори очи. Фиск видя как устните му потрепват едва доловимо. Най-сетне Руфъс отвори очи и го погледна.

— Какво правеше?

— Молех се.

— О…

— А ти?

— Какво аз?

— Помоли ли се за брат си?

— Руфъс, та аз не съм ходил на черква още откакто бях ученик.

Руфъс го дръпна за ръкава долу до себе си.

— Значи е крайно време пак да започнеш.

Фиск изведнъж пребледня и се озърна наоколо.

— Стига, Руфъс, не е смешно.

— Няма нищо смешно в това да се сбогуваш. Да поговориш с брат си, а после с Бога.

— Не помня нито една молитва.

— Тогава недей да се молиш. Просто говори както си знаеш.

— И какво точно трябва да кажа?

Руфъс не отговори и отново затвори очи.

Фиск се озърна да види дали не го гледат. После погледна Руфъс, събра ръце, постоя смутено така и пак ги отпусна. Отначало дори не затвори очи, но след малко те сякаш сами го сториха. Усети как влагата от земята попива в крачолите на панталона му, но не помръдна. Присъствието на Руфъс му вдъхваше покой. Не знаеше дали без него би имал сили да остане тук.

Съсредоточи се върху всичко, което бе станало. Помисли за родителите си. Парите от застраховката бяха позволили на Гладис Фиск да облече нови рокли и да посети козметичен салон за пръв път

от години насам. Продължаваше да го нарича Майк, но поне помнеше един от двамата. Ед Фиск бе изплатил ипотеката и скоро щеше да кара нов пикап. Канеше се догодина да отскочи със сина си на риболов чак до Озаркските планини. Имаше за какво да са благодарни.

Фиск с усмивка си помисли за Сара — беше й признателен въпреки всичките трудности, които ги чакаха. Колко години живот му бяха отредени? Петдесет, шейсет, седемдесет? Но защо да мисли за най-лошото. Животът бе пред него. И можеше да бъде чудесен. Особено със Сара. Той отметна глава и вдъхна влажния въздух, изпълнен с мирис на изгорели листа. Отнейде долетя детски вик, сетне отново се възцари мълчанието на мъртвите. Вече по-спокоен, той отпусна тяло и намести колене по-плътно в прегръдката на земята, чието влажно докосване бе станало някак желано.

И накрая с мъчително усилие се замисли за брат си. Беше толкова уморен от обиди и недомлъвки. Сега се насочваше изцяло към реалността. Към истината. Към малкото братче, за което би сторил всичко. Спомни си общата семейна гордост за изключителното човешко същество, което бяха създали. За Майкъл Фиск — истински доблестен мъж въпреки всичките си дребни човешки слабости. Брат, който с всяка своя постъпка показваше, че уважава Джон Фиск, че се вълнува за него. Че го обича. През двата метра пръст, през венците и бронзовия ковчег той виждаше ясно лицето на брат си, тъмния погребален костюм, сресаната на път коса, скръстените ръце, затворените очи. Мир. Покой. Тялото, застинало твърде рано. Невероятният ум, изгаснал далеч преди да достигне пълния си размах.

Не след дълго дойде потресението. Двегодишната пропаст, която Джон Фиск сам издълба между двамата, бе дреболия в сравнение с онова, което внезапно изпита. Сякаш само преди миг Били Хоукинс бе влязъл, за да съобщи, че Майк, другата половина от детството му, вече не съществува. Само че този път нямаше да ходи до моргата. Нямаше да търси притворна скръб и да я споделя с баща си. Нямаше да слуша как майка му го нарича с чуждо име. Нямаше да рискува живота си в търсене на убийците. Ала трябваше да извърши друго. Оставаше още нещо — най-тежкото.

Усети изгаряща болка в гърдите си, но не откъм стария белег. Тази болка не можеше да го убие, ала бе хиляди пъти по-страшна от мъчението на двата куршума. Всичко, което бе узнал за брат си през

последните дни, разкриваше колко несправедливо го е прогонил от своя живот. А с малко повече желание би могъл да осъзнае това още преди да загуби Майкъл. Сега брат му бе мъртъв. Джон Фиск стоеше на колене пред гроба му. Майк нямаше да се върне. Беше го загубил завинаги. Трябваше да се сбогува, а не желаеше. Отчаяно искаше брат му да се завърне. Толкова много неща имаше да му каже, толкова обич да изрази. Ако не я излееше някак, тя щеше да пръсне сърцето му.

— О, Господи! — глухо въздъхна той.

Не можеше да го направи. Усети как губи сили. Изведнъж сълзите бликнаха неудържимо. Той залитна напред, но една силна ръка го сграбчи здраво; чувстваше тялото си крехко, олекнало, сякаш част от него бе отлетяла нанякъде. През завесата на сълзите видя Руфъс. Едрият мъж бе хванал Фиск под мишницата и го тласкаше нагоре. Ала очите му все още бяха затворени, лицето извърнато към небето; устните продължаваха да потрепват едва доловимо в безмълвна молитва.

В този миг Джон Фиск завиждаше от сърце на Руфъс Хармс — човека, останал без брат, без нищичко на този свят. И все пак в най-важното Руфъс Хармс бе неизмеримо богат. Как можеше да вярва толкова силно? Без съмнения, без ропот, без наставления, с цялото си туптящо човешко сърце.

Фиск се взря в спокойното лице на своя приятел и се запита колко ли е прекрасно да знаеш със сигурност, че любимият човек е в един по-хубав свят, прегърнат навеки от нетленната сила на Доброто. Колцина успяват да осъзнаят това приживе? Тъй радостна смърт. Смърт като ново начало. И заради нея животът става едновременно по-нищожен и по-скъпоценен.

Фиск откъсна очи от Руфъс и се загледа към гроба. Като птица, литнала да дири зрънца, през ума му прехвръкна видението на бледа ръка под бял чаршаф. После отмина. Той заби колене в пръстта, затвори очи, наведе глава, здраво сплете ръце и най-сетне откри примирението. С брат си под земята. И с всичко над нея.

Издание:
Обсидиан, София 1999
ISBN 954-8240-67-X
Худ. оформление Кръстьо Кръстев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.